

ДОГО ТАНКАРТ ПРОКЛЯТИЕТО НА ШИБАЛБА

Част 1 от „Приключенията на капитан Мафо“

chitanka.info

На всички онези, които ми позволиха да се поровя в мислите им.

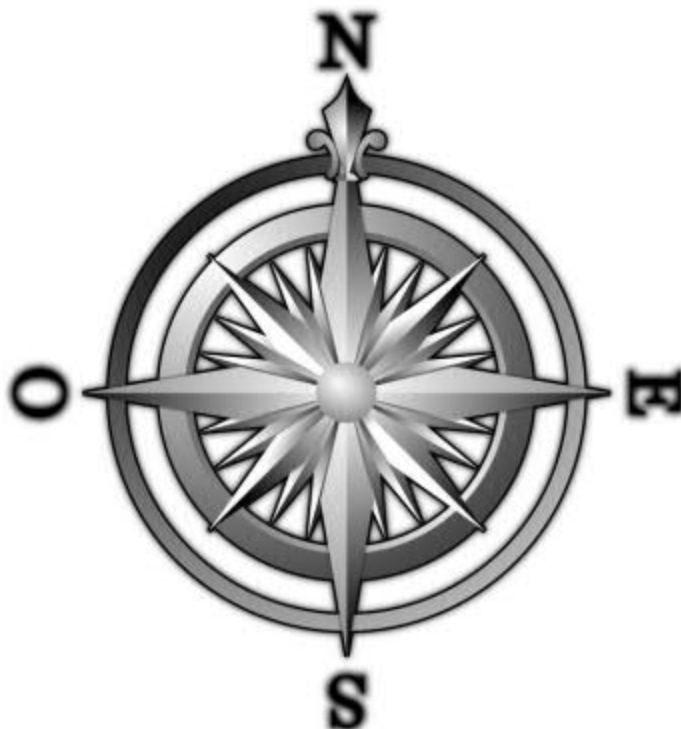
Героите и събитията в този роман са плод на въображението на автора или са използвани в условен смисъл.

Наред с умишлено направените исторически, географски, времеви, религиозни и математически грешки, съществува вероятност и от такива, които авторът е допуснал несъзнателно.

Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма без съгласието на автора.

ПРОКЛЯТИЕТО НА ШИБАЛБА

ЕДНА ПРИКАЗКА ЗА ПОРАСНАЛИ ДЕЦА

Дали отрова или лек, дали враг или другар, алкохолът е коренът, от който избуява дързостта. Дяволът великодушно ни е дарил тайната формула, не за да се присмива на пианството ни, а за да е сигурен, че няма да останат недовършени дела!

Капитан Мафо — Несъразмерни

Имената на героите и всички морски термини можете да откриете в [приложението на книгата](#).

ПЪРВА ЧАСТ
РАГНАРОК И ТОТЕМЪТ НА НЕЙМАРА

ПЪРВА ГЛАВА

ЗАГУБАТА НА „ОГНЕНИЯ ДРАКОН“

Ветрилата уловиха вятъра и „Огнения дракон“ се понесе по лазурните води на Карибско море. Носът му яростно пореше вълните. Хълбоците му отпращаха сребърната пяна встрани, оставяйки след себе си дантелена пътека. Загърнало забодения в облаците флагщок пиратското знаме плющеше с размаха на орлови криле.

На борда кипеше глъчка. Ръждивият мирис на ром се стелеше като кървава омара над главите на полуголите моряци. Някои от тях доближаваха бордовата ограда размахвайки канчета в ръце и жадно се вираха в хоризонта, а солените морски езици блажено ближеха настръхналата им кожа. Други се събираха в групи и гласовете им политаха към небесата, за да възпеят благодатните рейдове срещу търговските кораби на испанския крал Карлос III. Имаше и такива, които не откъсваха поглед от преливащия трюм — чувалите със захар и какао се разпаряха по шевовете; обръчите на буретата едва удържаха буйния ром; балите с тютюн и памук опираха глави в тавана. Сандъците, преяли със слитъци злато и сребро, монети, произведения на изкуството, посуда от благородни метали и скъпоценни камъни пъшкаха от сладка болка.

А когато най-сетне нощта наметна своя покров над уморените плещи на морето, бездънната и тишина превзе и борда на „Огнения дракон“. Луната лениво се прозя и едва се дотътри в зенита си. Звездите се пробудиха една подир друга, за да изографисат небесния купол с тайнствените си образи.

Кормчията на вахта се пулеше в опит да улови поредната падаща звезда. Хилавият му поглед обаче всеки път се оплиташе в паяжината на вантите.

Малко след полунощ сънят го налази и той заби глава в руля. Галеонът се отскубна от деспотството на компаса и се отплесна към стърчащите от водата рифовете.

Трясъкът от свирепия удар разпори небето над „Огнения дракон“.

Дъските под тялото на дългокосия моряк, който изхвърча от копката си, зяпнаха като многозъба морска твар и се опитаха да го погълнат в дълбоката си паст. Той обаче успя да се хване за едно мятащо се въже и се издърпа. Затича се към капитанската каюта и нахълта заедно с вратата. Щом изтръгна капитана от коварната прегръдка на нощния блян, двамата се хвърлиха през прозореца малко преди галеонът да се разцепи на две и да поеме към дъното.

Плуваха напосоки, докато не се сблъскаха с откачилото се от галеона джоли. Отчаяният зов за помощ ги накара да загребат с ръце в посока на гласа. Заровиха изпод изпокъсаните ветрила и натрошени дъски и попаднаха на вкопчилиия се в една от прекършените мачти кормчия. После дългокосият продължи да търси още оцелели, но в отговор не долиташе нито дума.

Очите на луната трескаво бродеха по безжизнените отломки. Корабната камбана, чийто глас доскоро проглушаваше ушите на екипажа, скимтеше в предсмъртни стонове, прикована за парче дърво. Уханието на ванилия, носещо се от пръснатите във водата съсухрени шушулки, губеше битката с водорасловия дъх на океана. Едно ведро с неохота гълташе вода, докато собствената му тежест не го завлече към дълбините.

Когато сериозността на ситуацията впи отровните си нокти в гърдите на тримата корабокрушенци, те се съсредоточиха върху оцеляването си. Успяха да докопат масивна дъбова лавица, приютила пет бъчонки в скута си. Натъкнаха се и на едно гребло. Придърпаха една фалина и торба с тютюн. Пред погледите им изплуваха и други ценни вещи, но безразсъдният вятър, изпуснат сякаш от устата на дявола, понесе лодката към градините на необятната водна шир.

Капитанът се изправи и сгромоляса поглед върху кормчията. Ноздрите му пулсираха като на разярен глиган, готов да използва глигите си за смъртоносна атака. Капчици алена кръв избиваха от разранената кожа на гневните му устни. Зъбите му скърцаха все едно дъвчеше пясък.

— Да не ми е името Несъразмерния, ако не ти избода проклетото око, кучи син такъв! — изграчи той.

— Гръм да ме удари, ако нося виновност! — смотолеви кормчията.

— Вместо след ден песента на дублоните да разнася подвизите ми по кръчмите в Тортуга, сега трябва да приютя мисълта, че съм по-жалък и от шута на краля! Ти, празноглаво нищожество такова...

Думите свистяха покрай ушите на дългокосия, без да възбудят реакция у него. Той избърса с опакото на ръката тревожното си чело, сведе поглед и преплете пръсти пред корема си. От устата му като нощни пеперуди политаха откъслечни думи от молитва, които бързо губеха енергията си сред нехармоничните обертонове на капитана.

— От дни вонеше на... бунт! — додаде кормчията.

— Бунт?!

— Онзи отвратителен ирландец, Голди Пехлин, който Ти направи квартирмастер, отдавна ти кроеше чувала — продължи да упорства кормчията.

— Кратуната ти е по-куха и от хралупа в изгнил дънер! — облещи очи капитанът. — Къде е той сега, Псе?

— *Anna dumm likker dokter, na'me. Jiss A...* (Не съм глупав като докер. Просто...)

— Само веднъж да те докопам, проклетнико!

Дългокосият успя навреме да се вклини между двамата и да ги изтика по краищата на лодката. Погледът му укорително ги ръчкаше в ребрата.

— За бога, джентълмени! — рече той. — Току-що загубихме другарите си!

— Проклет да си, Псе! — изсумтя капитанът.

— Умолявам ви! — продължи с напрегнат глас дългокосият. — Запазете разсъдък и съхранете сили за изпитанията, на които ще ни подложи природата.

— А „Огнения дракон“, Митс? — попита капитанът. — А златото, Крази Митс? Не живях живот на бесен вълк, за да си ида като... смирена овца! Собствените ми очи да ме сторят свидетел как цялото ми богатство отлита към дъното на океана. И то заради това еднооко чучело, жалък нехранимайко, възливи трюмен плъх, безполезна твар с мутра на сушена мерлуза!

Кормчията вдигна ризата над главата си и се сви на кълбо, сякаш да се скрие от очите на света.

— *Fer ae puir aderdonian... A wid says we ging baak o' ayond orr be fond o' watchin we dancy wi Jack Ketch, bit... A winna dee't.* (Като

абардинец... щях да ти река да вървиш на майната си или че ще ми чини радост да те видя как танцуваш с Джек Кетч, ама... няма да го сторя.)

— Шотландският ти бълвоч, Псе, е като... конска пръдня във въздуха. Само още един миризлив звук и кълна се... ще ти затъкна проклетите думи дълбоко в гърлото!

— Укротете езици най-сетне! — извика Крази Митс.

— Боцманът е прав — изломоти кормчията. — Глуповатост е да хвърляме сили в препирни!

— Да... Глупостта е като глист, който вирее в главите на такива като теб, Псе — слюнките на капитана отново полетяха към кормчията. — Когато изгризат гузната ти съвест, червеите ще изпълзят през ушите и носа ти!

Боцманът опря гръб в борда и вдига глава. Погледът му се затича по осветените улици на нощното небе, докато не спря върху най-ярката звезда.

— Гнети ме мисълта, че се движим на изток!...

Думите му дълго отекваха в тишината като отдалечаващи се стъпки на една окуцяла надежда.

А вината очевидно сучеше жилавите си пръсти около врата на кормчията. Всеки път, когато си поемаше дъх, гърлото му свиреше като на прострелян в гърдите бивол. Страхът от другарски съд, жигосан на лицето му като пропуск за преизподнята, прогаряше огнени жлебове по челото му. Осиротелият поглед подскачаше от устата на боцмана към ръцете на капитана.

— ... Но не бива да губим вяра, че североизточните пасати ще проявят благосклонност и ще ни изтикат обратно към Западните Индии — доизказа мисълта си боцманът.

— А Гълфстрийм?... — попита кормчията.

— Попаднем ли в обятията му, надали ще спечелим благоразположението на вечно сърдития Атлантик.

— А ако ни връхлети Папагайо?

— Една беда ни стига, Псе! — отвърна боцманът.

— Историята е сляпа кучка, Митс — губеше мощ гласът на капитана. — Не съм отстоявал талантите си, за да окичи на голите ми гърди доспехите на позора.

— Ако наистина вярваме — нае се боцманът, — ще се изплъзнем от прокажените ръце на Дейви Джоунс.

— Да вярваме в какво? — попита едва чуто капитанът. — В гангрениясалите си мисли?

— В силата на единството! — отвърна боцманът. — Мислете позитивно, джентълмени!

— Как да остана в хармония с мисли, думи и действия, Митс — погледът на капитана излъчваше примиреност, — когато гласовите струни на ценностната ми система се затлачиха от горчилката, която изпих до дъно?

Боцманът му подаде бъчонката.

— Нека тогава влеем конска доза морал в жадните вени на реалността! — рече той с пресилен усмивка.

Чевръстите пръсти на капитана измъкнаха тапата, носът му си открадна от благоухания аромат, а езикът обърса залепените по ъгълчетата устни. Две капки тъга се отскубнаха от скърбящите му очи. Събрали топлината на лунната светлина в себе си, те се плъзнаха по мършавите му бузи, оставяйки по пътя си следа от ярки спомени.

— Горчива жал ме дави за верните другари! — изпусна той. — Проклетите дръвници обичаха рома и златото повече отколкото обичаха клетите си майки!

— Мир на душите им! — въздъхна боцманът.

Кормчията на няколко пъти облиза провисналите си устни, докато бъчонката не се озова в неспокойните му ръце. Отпи, без да отрони ни една прощална дума.

Притихнали в полите на нощта, тримата корабокрушенци продължиха да въртят бъчонката помежду си, без да говорят и скоро един по един започнаха да потъват в тревожните си сънища. Последен се отнесе капитанът.

Малко след полунощ кормчията се събуди с ням вик. Той се изправи пред лунния фон, затвори око и започна жадно да поглъща напоения с йодни пари въздух. Прогизналата на гърба му риза подчертаваше кокалестите му плешки. Под щръкналите косми на гърдите му надничаха грозна русалка и акула с големи тъжни очи. Превръзката на лявото му око едва се държеше на изтънелите върви. Бретонът му наподобяваше магарешка опашка, ресана с парче овча лой. Веждите се протягаха като прогорели сламени чардаци. Набола по

изпъкналите му скули, брадата скриваше част от болезнените белези. Извивката на носа му следваше тази на пълнолунието. Изразените му кучешки зъби носеха очарованието на усмихващ се койот.

Когато се освести, той слепи длани пред гърдите си и вдигна поглед към небето.

— *Awmichtie!... 'Tis needin hae ae newse wi' ye, A be. A kenna, fit's adee wi' aat aul bastrit... caiptain Maffo, bit 'e waffs 'is moo likker toorn pootch. Fit drinks en wits oot! Sae mukkul rum micht ca ae min till 'is graff. Ama me richty, ye lee Gad?* (Господи!... Изпитвам нужда да поговорим! Не знам какво го прихваща този дърт копелдак, капитан Мафо, но мръсната му уста плямпа като разпран джоб. Пиячката му е изпарила мозъка. Толкова ром може да утрепе човек. Не съм ли прав, драги Боже?)

Капитанът се размърда, изстреля няколко осиротели думи в просъница и замлъкна. Секунди след това арогантното му хъркане продължи да се вее над лодката.

— *Aye aye, Michty. Me gat bluitert likker dokter last bliddy nicht, bit me hae nae wyte! 'Tis betwixt me an' ye, bit... 'Ere's eih deevil hissels, sae it is, foo gar me dee aa thir doitit 'hings. Ye speir me: D'ye makk it en yer life. Dug?* (Така е, натаралянках се като докер проклетата минала нощ, но не у мен вината е, Боже. Между нас да си остане, но... дяволът е този, който ме ръчка да върша всички онези безразсъдни неща. Питаш ме: Успя ли в живота, Псе?)

Кормчията погледна към боцмана, който малко преди това притвори очи, за да се престори, че спи.

— *An' me repone be: Awa an' bile yer heid, ye Gad! Dodee MacStann, A are. Dug foe Aiberdeen. Forgit not 'at, me freen! Noo... Jiss ye leuk aroon. Waater a'place. Me affa waabit an' a-dirt-deen, bit still A mynd me faither wurds fae me baimheid: „Ye winna achieve nithin inty thon warrld, gin ye dinna ettle“. An' me... keep fechten, Awmichtie, keep fechten...* (И аз ти връщам: Не ставай за смях, Боже! Аз съм Доди МакСтан. Псето от Абърдийн. Не забравяй това, друже! Сега... Просто се огледай. Навсякъде... само вода. Съм ужасно изтощен и изхабен, но още помня думите на баща си от моето детство: „Няма да постигнеш нищо в този живот, ако не положиш усилие“. И аз... продължавам да се боря, Господи, продължавам да се боря...)

ВТОРА ГЛАВА

КЛЕТВАТА НА ТРИМАТА ПИРАТИ

Догаряха последните звезди, когато капитанът се разбуди. Още преди да отлепи гурелясалите си клепачи, устата му започна да бълва злъч, а щом изпъна дряновата си снага и съзря спящия кормчия, зениците му се напукаха и погледът му освирепя. Яростта пулсираше в гърлото му като рана изрязана с касапски нож.

— Ти, неблагоприятен плъх... — заплющя словесният му бич по гърба на кормчията.

Когато потокът от ругатни и закани изтече, боцманът се надигна и разстла поглед върху необозримата водна пустош. Бръснещият вятър свиреше покрай ушите му. В своята игра, океанът изстрелваше солените си стрелички право към лицето му, принуждавайки го често да притваря очи.

Псето се събуди последен. Ранобудното слънце свенливо надзърташе в лодката и го гъделичкаше. Той се изправи и разкърши врат. Танцуващите по водата слънчеви зайчета се заиграха в сънениия му поглед.

— Липсва ми това — изпусна прозявка той — да се покатеря на марса, да пусна орловия си взор и да изкрещя с пълно гърло: „Кораб, кораб на хоризонта!“.

Чувството за примирие очевидно отвърщаваше капитана. Ръцете му се събраха в юмруци и пръстите му изстенаха от приложената сила. Дървеният му крак престъргваше по дъното на лодката. Всяко едно мускулче по лицето му потръпваше в сатанински танц. Погледът му го ухапа, а думите засвистяха от устата му:

— Гарван да ти изпие проклетото око, задето ни курдиса на произвола на вятъра, вълните и теченията!

Псето не отвърна. Езикът на тялото му обаче подсказваше, че моментът да сплетат отново езици назряваше. Той стисна зъби и сложи ръка на челото, за да предостави комфорт на погледа си.

— Ако изплува земя... — поде той.

— Скоро ще угадиш защо и дяволът се плаши от „стрападото“. Как се обядва „испанско муле“ или как се целува „дъщерята на топчията“. Кълна се в рогата на дявола... Ще си платиш всичко до последното пени, Псе!

— Ти, еднокрако чудовище!... — излая Псето. — Умееш само да ругаеш като докер с подутия си език. Болно от бъчвена треска, неблагодарно копеле! Не притежаваш друго, освен прословутия си холандски кураж. Стой си в територията, иначе...

— Не смей да оспорваш качества ми. Псе! Издигнал съм се до капитан, не защото така е решил вашият бог. Мен дяволът ме е дарил с уменията да вземам съдбовни решения. Сядай си на задника и кротувай, че...

— По дяволите, джентълмени! — изгуби спокойствие боцманът. — Отегчихте ме до смърт с детинската ви разпра. Забравете миналото и акостирайте в настоящето! Реалността ни притиска и трябва час по-скоро да установим контрол над нея. Надявам се укорът ми да ви напомни за опасността, която ни дебне.

— Скоро всички ще свършим като храна за акулите! — изхленчи Псето в отворилата се пауза.

— Просто се успокойте и проверете с какво разполагате, за да знаем как да разпределим силите и провизиите си!

— Какви ти провизии, боцман! — заслуша се Псето във воя на своите бунтуващи се черва. — Толкова съм гладен, че не бих отказал нито блудкавата овесена каша покрита със сажди, нито твърдите като камък сухари или гранясалите кнедли бъкани с гъгрици.

Когато и последният стон от устата на Псето замря, боцманът зарови ръце в джобовете си и помоли другарите си да сторят същото.

— Признавам, че не пазя спомени от последната нощ на „Огнения дракон“ — начумери се капитанът. — Къде по дяволите са пръстените от ръцете ми?

— Отцепи се като докер още по пладне, Кептън — оживи се Псето. — И онова отвратително ирландско копеле Голди Пехлин ти ги отмъкна на зарове.

Капитанът нагъна ноздри. Кървави жилки прорязаха бялото на очите му като реки изливащи гнева си в кладенците на дълбоките зеници.

— Едно ще ти река, Псе — изригна демоничният му глас, — ако ми разголваш самата истина, то дяволът ще награди онази подмолна твар, онзи безмозъчен примат с мозък на мекотело!

— *A dee fancy „E“ awreadies wreakit 'is wraith, bit upo... masel o'te!*(Мисля, че „Той“ вече изля гнева си, но върху... самия мен!) — измърмори гузно Псето.

— Значи — плесна с ръце боцманът, — разполагаме с три бъчонки ром, две бъчонки вода, фалина — около 35 фута, пропукано в лопатката гребло, торба с тютюн, лулата на капитана, три френски луидора, гълито на Псето и тази празна бутилка, която открих тук в лодката.

Съмнението в нахалния поглед на Псето залази по лицето на капитана.

— В лодката? — попита той.

— Откога ви разправям — смръщи се капитанът, — че някой негодяй смуче от провизиите с ром!

— Внимавайте да не цопнете във водата, че течението за секунди ще ви отнесе в ада! — рече боцманът, преди да им върне притежанията.

— Любимата ми лула! — рече капитанът.

— Да имаше сега един нажежен въглен! — втренчи се в торбата с тютюн Псето.

— Бих удушил и дете за това, Псе! — всмукна от лулата капитанът и се престори, че изпуска дим от дробовете си.

— Носи ми топла радост да виждам екипажа сплотен — закима боцманът. — Храня надежди, че с желязна воля ще се преборим с океана и върнем при любимите хора. Имам усещането, че вятърът постоянно ми навява я гласа на Мелиса, я на Анджелика, я на Елизабет.

— Погледът ти, Митс — сплете вежди капитанът, — загатва, че въображението ти рисува картината на сладострастието с лекотата на художник от венецианската живописна школа.

— Любовта е онова, което ми вдъхва сили да се боря, Кептън — отвърна с усмивка боцманът.

— Поне един мускет да имаше и... шепа барут! Току-виж океанът ни изхвърли на някой остров с диваци. Може да ползвам само

един комбал — посочи окото си Псето, — ама перушина няма да оставя по главите им!

— Повечето карибски острови са обитавани от племената на Араваките, като Локоно и Тайно — рече боцманът, — а те, както знаете, са миролюбиви и гостоприемни.

Докато обсъждаха вероятния развой на събитията, те често се отплесваха в някоя пиратска история, в която като галеници на съдбата се присмиваха над смъртта. Така от приказка на приказка, започнаха да надигат бъчонката с ром и не след дълго опиянението ги сграбчи в лапите си. На свечеряване Псето и капитанът отново се счепкаха, но боцманът стори необходимото да потуши кавгата в зародиш. Пяха песни, смяха се. Проклинаха съдбата. А когато облаците завиха луната с пухкавата си премяна, тримата се свиха на дъното на лодката и заспаха.

Към полунощ една вълна връхлетя джолито на борд и ги изтръгна от полето на съня. Докато боцманът и Псето се блещеха в мрака, капитанът скочи като попарен от врял катран и размаха ръце пред спящите си очи.

— Триста дяволи, джентълси! — изви глас той. — Грабвайте абордажните куки! Джеремая, Буч, Теодор, натъпчете мускетите и марш на кърмата. Клевор Бенкс, нахвърляй кокошите крака по проклетата им палуба, за да няма къде тези испански свине да тъпчат с копита. Предайте доброволно всичкото злато, проклети католици!

После коленете му изведнъж омекнаха и той се свлече безмълвен.

Втората вълна изсипа гнева си в лодката.

— Ето че моментът да се опълчим на майката природа настъпи, Псе! — рече боцманът.

— Какво да сторя?

— Подай ми бързо бъчонката и ножа си!

— Ножа!

Капитанът отново щръкна и занарежда:

— Вдигнете капациите на амбразуриите и натъпчете в гърлото на железния Джак стрелите на Купидон! Нека онези, които имат дързостта да се репчат на Несъразмерния угадят що значи любов от пръв поглед. Огъбъ...

— Не се разсейвай, Псе! — протегна ръка боцманът. — Фокусирай ума си над надвисналата опасност!

— Ето я! Ето я!

Боцманът нави ръкавите на ризата си, грабна бъчонката и изсипа във водата малкото останал в нея ром. Използвайки гълито и дебелото дъно на бутилката като чук, той отстрани най-горния обръч. Щом махна капака и върна обръчите, започна да изстребва водата от лодката.

Псето прокара длан по челото си и вдигна поглед.

— *An' nivver ae baad 'at cudna be waur!* (Никога не е толкова лошо, че да не може да стане по-лошо!)

Сърдитите облаци приличаха на разперени орлови нокти, готови да сграбчат лодката като малко беззащитно зайче и да я отнесат в гнездото на дявола. Ръмжащият вятър атакуваше с резки пориви от всички посоки. Запечените езиците на вълните се плезеха в лицата им.

— Дай на мен! — рече Псето.

Докато единият изстребваше водата, другият се опитваше да насочва с греблото носа на лодката към връхлитащите ги вълни. Течението обаче пак я обръщаше на борд с опасност да я преобърне. Вместо да се снижат, вълните се издигаха като планини, а за да ги приветства в царството на водния ад, небето над главите им се съдра, за да изсипе шевните си сълзи върху тях. Когато след няколко часовата борба, океанът най-сетне се кротна, Псето и боцманът се проснаха в лодката и заспаха.

Призори младият бриз натири облаци. Слънцето нямаше търпение да се надвеси над света и да протегне огнените си пипала към спящите корабокрушенци. Боцманът и Псето се размърдаха, отвориха очи и пак ги затвориха. Останаха да лежат неподвижни, но дишането ги издаваше, че не спяха.

Капитанът изскочи от съня с нервен тик. Изруга. Намести дървения си крак и се надигна. Алигаторската кожа по врата му лъщеше с блясъка на абалон. По спиралата на къдриците, спускащи се под триъгълната му шапка, се процеждаха капки вода. Протритият по коленете брич лепнеше по бедрата му. От жвакация му ботуш стърчаха ръждивите пирончета, които придържаха изядената подметка.

Той запретна ръкави на износения по лактите червен жустакорпс, под който се спотайваше мърлява риза и размаха късите си пингвински ръце. Горещият вятър пърлеше дробовете му и го давеше.

— Търпя усещането, че преглъщам парчета тел! — покашля се той. — Какво по дяволите е ставало тук?

— Бушува щорм, Кептън — отвърна Псето.

— А вятърът ли разби черепа на маймунката? — погледът на капитана залепна за раздънената бъчонка.

— Вълни като... докери, големи вълни!...

— За да надхитрим смъртта ще ни трябват някакви правила, джентълмени — рече боцманът. — Прости и ясни!

— И си адски прав, Митс! — закима капитанът.

— За малко да нахраним акулите! — додаде Псето.

Капитанът се олюля и седна.

— Я подай бъчонката да ѝ плесна една целувка, че главата ми е изтръпнала, колкото и десният ми крак — рече той. — Чувствам как мислите ми се блъскат като шайка слепи копелдаци, които се опитват да открият малките блудници на Тортуга само по миризмата на разцъфтелите им теменужки.

— На! — добута бъчонката с крак Псето.

Капитанът разтръска глава сякаш да изхвърли недъгавите мисли от нея. После надигна бъчонката. Ромът шурна по шията му и се мушна в пазвата му. Щом се наложи, езикът му старателно облиза остатъка по устните и брадата.

— Митс, друже, добре си спомням деня, в който ми спаси кожата край бреговете на Кравешкия остров. И този на път за Веракрус. И този... онзи ден! И никога не ще ги забравя — гърчеше се в предсмъртна агония погледът му. — Ето, затова сега те награждавам с правото да поемеш капитанския рул и да скроиш тези правила.

Псето и боцманът се спогледаха.

— Първо — започна да отброява на пръстите си тутакси боцманът, — ако се сблъскаме с кралските фрегати, трябва да ги заблудим, че не познаваме пиратството. Освобождаваме се от миналото си и скалъпваме правдоподобна история, че сме корабкрушили с търговски кораб. Или пък въобще не махаме за помощ!

— Така, така, Митс — разклати вяло глава капитанът. — По-добре да се полутаме още малко из рибения бульон, отколкото да ни нагиздят с въжената папийонка на наказателния док в Лондон.

— Лягаме в лодката и играем умрели лисици, значи — закима Псето.

— Второ — продължи боцманът, — забравяме за рома, защото утоляването на жаждата с него е измамно. Вода ще пием на дажби. Дори само ще квасим устни...

— О, демони от тъмнината! — насъска думите си по боцмана капитанът. — Правото да си капитан не значи да бръцолевииш нелепици, Митс!

— На всичко съм готов съм — изправи се Псето. — Ей го на... като фърля комбал в бъдещето, виждам собствения си живот изпълнен с... радостност и веселина.

— Кучешката супа я оставям на вас — избута бъчонката с вода капитанът, — но ако искате да дочакам изгрева... — придърпа към себе си онази с ром.

Псето сведе глава и думите заклокочиха в устата му:

— А не ли е грях човек цял живот да си купува любовта? А и то една любов окаяна! Ония пачавретини те обират до шушка, а какво ти в замяна предлагат? Дамски буби и сифилис! Копнея един ден да се завърна в Абърдийн, да отворя дрогерия на Недъркърктейт между Уолъс Тауър и църквата „Сейнт Никълъс“, да взема най-личната мома и да създам свое собствено семейство, дечурлига, къща. Ех... — изпусна въздишка с дъх на носталгични спомени той.

— Планове, семейство?! — изсъска капитанът. — Чуй се само, какви ги плещиш, Псе! Звучиш като... енорийски проповедник в бакалия. Копнеел деца! За да отглеждаш семейство, трябва да можеш да носиш отговорност, а ти дори не знаеш как се пише тази дума. Това, което влачиш след себе си са само... неприятности! Сложил си кръвта си върху пиратския кодекс на Несъразмерния! Нима клеясалият ти мозък забрави, че не можеш да напуснеш борда, ако не си дръпнал дявола за опашката или преди да си струпал най-малко 1000 лири стерлинги?

— *1000 pound!* (1000 лири!) — изсвири с уста Псето. — *A hinna git ae pennie tae blissy masel wi, sae ain't. Bit A 'hink maitter not, asau...* (Нямам пукната пара, но мисля, че това едва ли вече има значение, защ...)

— Трето... — продължи боцманът, — трябва да скрепим правилата с клетва, джентълмени. Клетва, която да гарантира, че

каквото и да се случи, ще останем единни. Че не ще изоставим или предадем другар.

— И нека Бог да ни е на помощ! — начерта Псето кръст във въздуха.

— Бог! Бог! Бог! — изграчи капитанът. — Някой виждал ли е тоя... подлизурко? Подал ли е Той ръка на някого? Къде се е дявал, когато ония варвари са ме захвърлили в проклетото море? Къде се кри този ваш Бог, когато онзи испански негодник ми отнесе проклетия крак? Къде е сега? — гласът му отново загуби волята си и премина в шепот. — Дяволът е този, който трябва да се смили над нас! Дяволът!

Боцманът протегна ръка. Псето я сграбчи и я стисна. Макар и с неохота в погледа, капитанът хвана ръцете на другарите си, за да се заключат в клетва.

Тримата заповтаряха в един глас:

— Кълна се във Веселия Роджър и в златните жили опасали недрата на земята! Нека, ако пристъпя клетвата за вярност, кокалите ми да бъдат пръснати по четирите края на света, а душата ми завинаги да бъде прокълната и остане в плен на Дейви Джоунс!

ТРЕТА ГЛАВА

БОЦМАНЪТ СЕ ВРЪЩА В СПОМЕНИТЕ СИ

През следващите две денонощия вятърът продължи да подритва лодката ту в една, ту в друга посока. Когато пък спреше да беснее, я оставяше на гърба на някое вироглаво течение. Подвластен на настроенията си спрямо количеството поет ром, капитанът ту изхвърляше струпаните на върха на езика му ругатни, ту изпадаше в сантиментални разсъждения. Призовеше ли съня, оживяваха образи от миналото, за да го превърнат в говореща статуя.

Псето продължи да се самобичува за пропуснатите възможности и да търси божия знак в бедствието, изпълвайки нощите с осакатените си молитви. Боцманът все по-често започна да се държи за незарасналата огнестрелна рана на левия хълбок. Аристократичната му осанка се огъна. Очите му хлътнаха и мекотата в погледа му потъна в безвремието. Въпреки че пестяха всяка капка вода, тя се изпаряваше наред с надеждите им. Дните минаваха в борба с жаждата, вечерите — със самотата. Земя на хоризонта не се виждаше.

Клонеше пладне, когато състоянието на боцмана взе да се влошава. От раната му сълзеше слюзеста гной, примесена с желирана кръв. Натрапчивата миризма на умираща плът се процеждаше през изтънелите нишки на ризата му. Първите симптоми на треска пробягваха по лицето му в конски тропот. Сигналите, които изпращаше на другарите си, че се чувства добре, отлитаха гарнирани с горчиви стонове на болка.

Псето се опита на няколко пъти да завърже разговор, но жаркият ден бързо топеше думите в устата му.

Мълчаха с часове.

Нощта завари капитана пиян. Той едва удържаше железните си клепачи. Очите му светваха и угасваха като фенерите на танцуващи светулки. Когато Псето най-сетне захърка, той го прекрачи и се сниши до ухото на боцмана.

— Събуди се, дявол те взел! — зашептя той. — Събуди се, преди да си се освободил от тялото си, Митс!

— По дяволите, всичко ме боли! — болезнено разкъса устни боцманът. — Какво има, Кептън?

— Проклет да съм, ако те оставя да прекрачиш в оня свят с позор, друже. Да пукнеш, докато се бием срещу испанските мерзавци или кралския флот, да! Да пукнеш от пиене, да! Да пукнеш в дуел за някоя напудрена шафрантия, да! Ама да пукнеш от глад, няма да я бъде тая!

— Помогни ми да се надигна! — изпъшка боцманът и се хвана за хълбока.

— Шъбът! — заключи устата си с пръст капитанът. — По-тихо да не събудиш това еднооко чучело! Право ще ти река, Митс, не ми се нрави този проклетник от самото начало. Може в битка да хапе като английски булдог, но иначе е хленчещ женчо с празна тиква.

— Надявам се ефектните ти квалификации да целят само обезличаване на неговата мъжественост — разтърка с пръсти мътните си очи боцманът. — Нищо повече!

— Но ти си от вълчица раждан. И си начетен! Морски разбойник за чудо и приказ! И кожата си ми спасявал! Неведнъж и дваж, друже!

— Не умея да чета мисли, но... като знам, че това, което е в очите ти, това е и в главата ти...

— Знай, Митс, че не се водят нито от първосигналните си емоции, нито пък от първичните инстинкти за оцеляване.

— Нима?

— Адът е на една крачка! Но ти не се коси, друже! — втренчи се в джобовите му капитанът. — Знам, че гълито на Псето е в теб. Дай ми го и... веднъж завинаги ще изрежа проблема.

— Отровните ти думи — изкашля продрано боцманът, — парят повече, отколкото раната на хълбока ми!

— Може да съм лъжец, Митс! Може да съм развратник и пияница! Убиец, ако щеш ме наречи, ама не съм глупак... Само да можеш да се погледнеш!

— Сякаш дяволът говори през устата ти, Кептън — отвърна боцманът поглед. — Не желая и няма да толерирам подобно поведение!

— Не сложиш ли залък в устата си, до ден-два вашият скъп другар свети Петър ще ти отвори дверите на отвъдното.

— Здравият ти разум се е впуснал в пияно буйство! — сурово го изгледа боцманът. — Вразуми се, за Бога!

Капитанът подгъна устни в неразбиране. Лунните отблясъци обаче осветяваха решимостта издълбана в ирисите му. Ноктите му дращеха по гладките дъски.

— Ще му резна главата като на жертвен коч и окото ми не ще мигне. Ще се наплюскаме с непрокопсаника, Митс — едва сдържаше гласа си в шепот той. — Само така ще си възвърнеш силите, за да продължиш борбата. Кълна се в рогата на дявола, че не ще те оставя да пукнеш като куче!

— Умът ми не го побира! — заклати глава боцманът. — Дори и да го сториш, защото аз нямам сили да те спра... Няма да опитам и хапка от това месо... Човеци сме, за бога!

— Хайде — протегна ръка капитанът. — Не намесвай Оня мерзавец в човешките дела. Вгледай се в реалистичното огледало на живота и ми... дай ножа!

Боцманът затвори очи, сякаш да се предпази от намерението на капитана да зарази ума му със смъртоносен вирус. Гневният му език не се свърташе в устата му.

— Нима един джентълмен на късмета не трябва да държи на думата си? — попита с остър тон той. — Нима забрави, че положихме клетва за вяност?

— Клетва!... — повтори с погнуса в гласа капитанът.

— Аз ножа доброволно няма да ти дам — отсече боцманът, — а ти прави каквото щеш!

Докато се връщаше към своя кът в лодката, тялото на капитана се разтресе в неконтролируеми конвулсии.

— Моралните ценности не носят дивиденди пред онзи с рогата и острата опашка, Митс!

* * *

На сутринта, боцманът приветства с усмивка събуждането на Псето. Впрягайки цялата си воля, той успя да се изправи. Краката му трепереха като на новородено конче, но посрещаше стоически всяко поклащане на лодката.

— Всичко е вода — очерта ръката му кръгозора. — Така са казвали древните викинги, когато не знаели къде се намират. И знаеш ли какво са правили?

— Какво? — попита сънено Псето.

— Носели са със себе си кафези с гарвани.

— *Reans, ye says!* (Гарвани, викаш!)

— Гарваните имат способността да откриват сушата. Или така поне говори легендата за Флоки Вилгердарсон, който през 900-та година тръгнал да търси нови земи с 3 гарвана.

— Пуснал гаргите, последвал ги и открил...

— Исландия.

— Сега да имахме един гарван!

Боцманът седна до Псето и нахлупи банданата си почти до очите, за да ги предпази от набезите на слънцето.

— Истината е, че викингите са подчинили моретата и океаните по съвсем различен начин.

— Как? — попита Псето.

— Научили са се да използват статуквото в природата. За целта са изобрели слънчевия компас или *solskuggerfjol* — бавно изрече чуждата дума боцманът. — А по време на полярното лято, облачност или гъсти мъгли, та даже и когато слънцето вече се криело зад хоризонта, те използвали слънчевия камък или *sólarsteinn*, както са го наричали.

— Да имахме сега един... слънчев камък!

— Вдигали шлифования калцит и започвали да го въртят гледайки през него — симулира движението боцманът. — Дори когато слънцето е скрито зад пелена от облаци, светлината, която преминава през него, се разделя на два образа. Така те въртели слънчевия камък, докато двата образа на малките триъгълничета начертани от двете му страни не се съберели в един, за да установят позицията на слънцето.

— Нощеска участвах в странен сън, Боцман — рязко смени темата Псето.

— Разкажи ми — настоя боцманът.

— Лежах на мек креват, повит в чисти везани чаршафи, а до мен... женска, на която виждах русите коси пълзящи по голия ѝ гръб. Когато ѝ измърках в ухото, тя се обърна и...

— Какво?

— Лицето ѝ, Боцман! — помръкна погледът на Псето. — Все едно видях смъртта. Изпито и сухо и грозно, а празната ѝ паст изливаше само: „Мангизи, мангизи, мангизи“. Тогава скокнах и хукнах да бягам през глава, а тя насъска двете си мастии — Панчо и Санчо — по мене. Когато излязох, навън валеше кървав сняг, а едно дете, което досущ приличаше на мен, довършваше снежен човек с превръзка на лявото око.

— Този сън — погледна го боцманът, — най-вероятно е продиктуван от желанието ти да се... задомиш.

— Какво значение има вече? — отпусна рамене Псето. — Като гледам с колко вода сме останали... Ако до два дни не стъпим на твърда почва... да се натъпчем с мръвки от печено прасе и да се налочим с ром на корем... с нас е свършено!

— Приеми това приключение като изпитание за своята воля и ще установиш, че желанията винаги се превръщат в реалност. Просто трябва да имаш търпение, вяра и...

— Да, но... капитанът винаги е твърдял, че търпението не е нито предимство, нито пък... добродетел, а чисто и просто... овчедушие.

— Искаш ли да те поканя в спомените си и да те разходя до Венеция?

— Венеция!... — повтори Псето.

Очите на боцмана се напълниха с цветни спомени. Една ароматна въздишка се отрони от гърдите му и полетя като песен на чучулига.

— Една друга вселена, Псе! — подхвана той. — Венецианската лагуна се простира между реките По и Пиаве, а градът е построен върху множество малки островчета. Канале Гранде, мостът Реалто, базиликата и площада Сан Марко. Кулата камбанария. Златната къща, двореца Мочениго, театрите Голдони и Малибран, операта Сан Касиано, дворецът на Дожите... Истински пир за сетивата, друже!

— А женските им?

— Седмица преди да навърша 23 години, съдбата реши да ме поглези. Слаб като върбова вейка, като че ли изглеждах и по-висок тогава. На гърба ми се вееше дважд по-дълга опашка. Поддържах подострена козя брадичка и засукани мустачки, досущ като на Арман Жан дю Пиеси дьо Ришелю. Лягах и ставах с мисълта за тайните на женското тяло.

— А кой вятър те отвя там?

— Венецианските корабостроители са едни от най-добрите в света. Наеха ме да изпълня лична прищявка на един подозрително богат английски лорд. Построяването на реплика на последния Буцентавър.

— Буш... анд... тауър!?

— Галерата обслужваща венецианския дож — закима боцманът. — По цялата ѝ дължина светят позлатени орнаменти. В дъното на салона, облицован с червен плюш, се намира тронът на дожа. На носа ѝ величествено се извисява скулптура на богинята на правосъдието с меч и везни в ръце. Един плаващ дворец, дълъг близо 43 ярда, на който 168 гребци прилагат силата и уменията си върху 42 гребла.

— *Nickie-Ben service!* (Дяволска работа!) — възкликна с хлапашка възхита Псето.

Боцманът се облегна и напрежението по жилите на врата му изчезна. После си пое дъх и продължи:

— Пристигането ми в слънчева Венеция съвпадна с началото на карнавалните празненства. С корени от римските сатурналии, мотото на карнавала гласеше: „*Semel in anno licet insanire!*“.

— Тъъъъъъъ?!

— „Веднъж в годината е позволено да се полудява!“ — погледна го боцманът и добави: — Като юноша съм учил канонично право на латински.

— Право...

— За разлика от сивите лица по улиците на мрачния Лондон, там хората живееха лъчезарни, а жените цъфтяха като пролетни цветя — затвори очи боцманът и върхът на носа му затрептя. — Няма да излъжа, ако кажа, че младежът в мен жадува да се върне в райската градина.

— Райската градина!

— Веднага щом скочих от гондолата, аз се намъкнах в базиликата Сан Марко и помолих Бог, докато съм в столицата на любовта, да се докосна до колкото се може повече красавици. Признавам, че никога не съм страдал от липсата на женско внимание, но това, което се случи там...

— *Foo mukkul gals ye shaggy, Vo'sun, ay?* (Колко фусти ошета, Боцман?)

Боцманът отметна глава и погледът му започна да блуждае в небесата.

— Отседнах в къщата на мастит търговец на зърно и вълна. Чезаре, така се казваше синът му, който ме водеше по всички онези вълшебни места. Пискливият му глас още отеква в съзнанието ми.

— Сигурно има хубави грогери там?

— На всеки един площад се издигаха сцени — продължи в унес боцманът. — Актьори, певци, музиканти, акробати, гълтачи на огън, хора на кокили, жонгльори и мимове забавляваха населението и гостите на града. Облечени в причудливи одежди, хората просто лудуваха, а маските на лицата им гарантираха тяхната анонимност. Можеше да вкусиш всякакви лакомства, да се запознаеш с екзотични животни, да се полюбуваш на цветните фойерверки. А баловете, на които присъствахме... Крециящ разкош... Изящество... Феерия от багри и аромати.

— А... фустите?

— Ами... жените започнаха да ми се лепят като мухи на ябълков пай още от първия ден. Където и да се появях, все някоя красавица се вкопчваше в мен, което мигом се превръщаше в красив любовен романс. В един момент изгорите ми станаха толкова много — неомъжени, омъжени, разведени, овдовели — че се наложи да си купя тефтер и да си водя записки. На коя какво съм обещал, с коя къде се срещам, коя къде живее, на коя какво съм подарил, на коя съпругът ѝ отсъства през уикенда, на коя баща ѝ е богат, на коя влиятелен, на коя съпругът ѝ е ревнив. Не бих го нарекъл любов, но... не желяех да се лиша от вниманието и ласките, с които ме обгръщаха онези нежни създания.

— *Foo tonu?* (Колко?) — настоя Псето.

— Разкъсвах се на парчета, за да удовлетвори всичките си девет любовници. И се справях отлично до момента, в който не загубих всичко.

— Ама... как?!

— Когато Доменико, съпругът на Арабела, отплава за далечна Индия, аз се настаних в луксозния ѝ дом. По цял ден ходехме голи като Адам и Ева, наливахме се с вино и похапвахме грозде като римляни. Смеехме се и правехме любов като по време на чума. Проявих обаче неблагоприятното една вечер да се напия до безпаметност. В изблик на

чувства, взех, че ѝ признах, че се виждам с още някои, но че само тя е от значение за мен — позволи си усмивка боцманът. — Мисля, че добре знаеш какво прави алкохолът с мъжете?

Псето заклати глава, но не каза нищо.

— След това съм заспал — поде отново боцманът, — а Арабела така се ядосала, че ми преровила багажа и намерила тефтера. Щом видяла графика за другите момичета направо пощръкляла от гняв. Познала името на приятелката си Жизела Конти и веднага хукнала към дома ѝ. Жизела в началото се преструвала, че не знае за какво иде реч, защото бракът ѝ и без това висял на косъм, но като видяла името на братовчедка си, с която се мразели до дъното на душите си, за малко да си оскубе косите. После двете разпознали и изнамерили всичките ми любовници по имената и описанията от тефтера. Само за една нощ!

— *Anely fer een nicht?! (Само за една нощ?!)*

— На сутринта се събудих с такова главоболие, че изобщо не можех да помръдна глава. А когато отворих очи и видях любовниците си строени като войници пред леглото мозъкът ми блокира. Вторачили котешките си погледи в мен, аз се чувствах закован като...

— Исус Христос?

— И сега мога да извикам в паметта си гласовете им, мимиките и всяка една изстреляна от устите им дума — прочисти си гърлото боцманът. — Първа вдигна тефтера Арабела и зачете на висок глас:

„Арабела е една високомерна лигла, но гъвкавото ѝ тяло е невероятно добро за любов. Среците ни с нея са винаги в осем и за нищо на света не трябва да закъснявам. Когато се ядоса, прилича на вещица.“ Арабела ме палеше с поглед, докато подаваше тефтера към Жизела.

„Жизела разхожда невероятен крушовиден задник, но носят ѝ е като перката на акула и е изключително неконтактна. Съпругът ѝ, по моему, не я задоволява сексуално.“ Жизела прехапа тънките си устни, изръмжа и подаде тефтера по редицата.

„На Салватриче съм обещал за Нова година да я заведа на разходка в Париж. Толкова е неука милата, че дори да я заведа на Нос Хорн, пак няма да разбере къде се намира.“ Салватриче захлипа като провинило се дете, а от очите ѝ по пода закапаха оловни сълзи.

„Мафалда живее в сестьера Дорсодуро, на няколко преки от Инес и трябва много да внимавам като ходя да задоволявам огромното

й туловище. Поти се като пор, а и... краката й понамирисват.“ Мафалда хвърли тефтера на земята, закри лицето си с ръце и заридна на глас.

„Лорето иска да й викам котенце и да й шепна мръсотии в ухото. Трябва да се преструвам, че не забелязвам набръчканата й като гъсеница гуша.“ Лорето понечи да запрати тефтера отгоре ми, но Брулела посегна и го издърпа от ръцете й.

„Брунела има най-очарователната усмивка в цяла Венеция, но задникът й виси като грота близо до екватора. Трябва да театралнича, че харесвам разглезеното й синче.“ Брунела така силно тропна с крак, Псе, че облак прах излезе от пролуките в дюшемето.

„Ерничита е малко отвееяна, а майка е една надута пуйка, която прави всичко възможно да си вкуси от мен. Не знам дали ще мога да й устоя.“ Ерничита изсъска като усойница, след което набута тефтера в ръцете на следващата по редицата.

„Рамола е доста досадна и постоянно ми бърка графика. Баща й обаче е червив от мангизи, а тя е доста щедра с тях. Гримирана прилича на бостанско плашило.“ Рамола обърса с ръка сълзите си и така си размаза грима, че наистина заприлича на плашило.

„На Инес съм й най-първият. Голям зор имам да угодя на това мрънкало за всичките й прищевки. Посветил съм й стихчето «Обичам те», което също е и за Рамола. Да не го объркам с «Обич», което е за Ерничита.“ Инес затвори тефтера и го метна отгоре ми, а аз едва успях да се отдръпна, за да не ме удари по главата.

— По дяволите! — изруга Псето.

— После Арабела кимна към останалите момичета и всяка една от тях се обърна назад, за да вземат в ръце по една голяма кошница. В следващия момент към мен полетяха развалени яйца, гнили домати и ябълки, мухлясало сирене и дори вмирисана риба. А те само ме сочеха с пръст и се кикотеха до припадък. Какви безгрижни дни! Какви красиви моменти!

— На мен пък са ми изливали помия върху главата — рече в тон с настроението Псето.

Двамата се засмяха с тих глас.

— Арабела така скалъпи всичко — ръката на боцмана направи символичен жест на отпъждане, — че ме обвиниха за влизане с взлом и ме хвърлиха в затвора.

— Не думай бе!

— Три дни по-късно, тя оттегли обвинението. Плати, където и колкото трябваше и ме измъкна от ония зловеци катакомби, за да ме закара право у тях. Дръпна пердетата, накара ме да се съблека и метна дрехите ми в камината. Колко дни сме правили любов, нямам ни най-бегла представа. В стаята цареше пещерен мрак и не знаех кога е ден и кога е нощ. Когато се прибрах в Лондон, всичко ми изглеждаше като мъглив сън. В началото, той често оживяваше в компанията на другарите ми, за да ни забавлява. С годините обаче се превърна в грудката, от която поникна плодът на познанието за човешките ценности.

— Венецианките май... хич не са стока!

— Всяка една жена си е красива по свой неповторим начин, Псе. Всяка една жена, независимо какви недостатъци носи като човешко създание, има изконното право на нежност. Така мислех, когато като момък живеех в кожата на неудържим ухажор и неуморим любовник с мотото: „Тъпо, старо, грозновато, всяка бройка — кюлче злато“, така мисля и сега, друже. Макар че вече като улегнал и зрял мъж, съм далеч по-обран и мотото ми по-скоро гласи: „Когато си с много жени, принадлежиш на момента, а когато си само с правилната, моментът ти принадлежи“ — закима боцманът. — Но знаеш ли, кое е плашещото в цялата история?

— Кое?

Капитанът се разшава и боцманът продължи шепнешката, за да не смуцава съня му:

— Името Арабела означава „Откликната молба“, а ако не си забравил, приключението ми във Венеция започна именно от базиликата Сан Марко — обърна се той към Псето. — Ето затова човек трябва да внимава за какво моли бог. Желанията винаги се превръщат в реалност.

— А не ти ли се е искало да се прибереш у дома и да... жена и дечурлига?

— Макар че в мислите ми се прокрадва идеята за семейство, животът на сушата не ми понася повече, отколкото да изхарча дяла си от плякосаното — отвърна боцманът. — А и не е желателно да се връщам в Лондон.

— Защо?

— Когато постъпих в кралския флот се увлякох по дъщерята на адмирал О. Д. Борел, но... един комодор ме изпревари и пръв адресира любовта си към нея!

— Дуел?

— Натопиха ме в хладнокръвно убийство и оттогава властите ме дирят, за да украся бесилките в Тайбърн.

— И се наложи да яхнеш вълната!?

— Колкото и да пришпорваш живота, не можеш да получиш всичко накуп, Псе!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА КАПИТАНЪТ ВЗЕМА КРАЙНИ МЕРКИ ЗА ОЦЕЛЯВАНЕТО НА БОЦМАНА

Капитанът изстена в просъница. Коремът му ту свистеше като нажежено желязо потопено във вода, ту бълбукаше като загоряла на огъня яхния. Мимиките му издаваха, че спазмите го атакуват с познатата болка. Във върховния момент на върлуващата в празните му черва буря, жилите по врата му се изопнаха, а краката пририхтаха. Звукът, наподобяващ раздирането на чаршаф го стресна.

— По дяволите! — изруга той.

Безразличният поглед на Псето остана да се въргаля по дъното на лодката.

— Проклет щил! — добута с мъка езикът му.

Капитанът се изправи. Раздвижи спящите си мускули. Облиза пръст и го вдигна над главата си.

— Хъмм... — рече той. — Попаднали сме в ирландски ураган!

— Проклето слънце!

— Стори ми се, че зърнах птица — разтърка очи с юмруци капитанът.

— Обречени сме!

— Мислите си, че птиците не са продукт на моето зрение, а на осакатеното ми въображение. И грешите, ще ви кажа Аз!

— А аз какво сторих с живота си? — сграбчи косата си Псето и я стисна в юмруци.

— Хъмм... Усещам, че дълбоко в подсъзнанието ми има заровени остатъци от... — навъси вежди капитанът. — Разговаряхме ли за нещо важно снощи, Митс?

— Ами... — погледна го боцманът, — просто се пошляхме из общите ни спомени.

Псето стовари длан в планшира и зариди:

— *Me dinna wint me life tae meet sic infamous en'. Gin A maan goe ye wey o' aa fleshes, A wints tae dee onty ye grun. Caal-keuk an fingerpost be therr, be pluntit wi ae bonnie widden jaiket an me saul be gaun tae ye*

Fiddler's green, nae bydin as servand intae Davy Jones's Locker. (Не ща да ида си с позор, не ща. Ако трябва да гушна китките, ща да си приключа на сушата, да има гробар и свещеник, да ме натаманят в красив дървен костюм и душата ми да се пренесе по полята на цигуларя, а не да остане в плен на Дейви Джоунс.)

— Триста дяволи, Псе! — изруга капитанът. — Аз съм капитанът тук! Дори и да се оплета като муха в паяжината на собствената си гордост, Аз няма да преглътна егоцентризма си, докато не ви изтръгна от ноктите на Дейви Джоунс. Щом е безветрие... ще ловим риба.

— Риба?! — опули се Псето.

— Риба — натърти капитанът.

— И с какво ще я ловим тая риба?

Капитанът метна лулата в устата си и тя звучно изтрака в предните му зъби.

— Нужна ми е лишената от ром бутилка! — рече той.

— Дано ти свърши работа! — издърпа я зад гърба си боцманът и му я подаде.

— Ще направя поплавък от корковата тапа — рече капитанът. — А ти, Псе, не гледай като девствена вдовица пред Едуард Тийч, ами вземи проклетата фалина и започни да я разплиташ на тънки върви.

— А... примамка? — попита Псето.

— Ще откъсна няколко нишки от банданата на боцмана, които ще играят ролята на мушици!

— Чувал съм, че рибите видят ли червено... — чевръсто започнаха да разплитат въжетото пръстите на Псето. — Разярявали се като докери!

Капитанът измъкна ловко корка от бутилката със зъби и я надигна, за да изцеди в устата си единствената капка разхождаща се в нея.

— Сега Несъразмерния ще ви демонстрира уменията си. В цяло Ландейло нямаше по-талантлив от мен. Не можете дори да си представите какви страшни чудовища съм подлъгвал в реката и то знаете ли с какво?

— С какво? — попита Псето.

— С глистите на прасетата — отвърна капитанът. — Чудесна стръв за 100-фунтови сомове.

— Дядо ми... ей такива риби хващаше — разпери ръце около три фута Псето, но после малко ги поприбра. — Той имаше една приказка: „*Inty eih fashin an eih sbaggen then be nae perfit matter. Ayeweys ae bodie better as ye is tae com forht!*“ („В риболова и съвкуплението няма абсолютен майстор. Винаги ще се пръкне някой по-талантлив от тебе!“)

— Мъдър дядо си имал! И в едното и в другото съм толкова кадърен — наежи се капитанът, — че един ден ще събера опита си в апокрифни книги. Едната ще учи хората как да си хващат риба, за да не гладуват, а другата — как да накараш всяка жена да се почувства пожелана и от самата Венера.

— Ама... как така без куки? — застина в разплетените върви погледът на Псето.

Капитанът изхлузи ботуша от левия си крак и измъкна със зъби няколко пирончета от подметка. После челюстта му се стисна в хищна захапка, за да изкриви с лекота две от тях под формата на куки.

— Сега вселената ще стане свидетел как легендите оживяват, джентълси! — рече той.

— Възхищавам се на изобретателния ти гений, Кептън! — подкрепи го с усмивка боцманът.

— По-бързо, Псе! — пришпори го капитанът. — Предстои ни да променим курса на историята!

Щом разплете фалината, Псето навърза част от тънките върви една за друга. После насука дългата около 100 ярда линия на бутилката, подаде я на капитана и продължи със същия устрем да съединява останалите върви.

Капитанът разряза корковата тапа на две, направи дупка в средата на едната от тях и прокара връвта от бутилката през нея. Издърпа тапата на около четири ярда от началото на връвта и я застопори с тънка треска, на чийто връх завърза издайническо червено парцалче.

Когато стигна до най-важната част на такъма — примамката, той превърза по тънко снопче червени нишки към двете пирончета с най-тънката възможна връв. После върза връвите с куките към основната линия на разстояние един ярд една от друга.

— Митс, няма начин да пробием френските луидори, за да ги използваме като тежест, нали? — угрижената му физиономия умело

прикри риторичния въпрос.

— Без инструменти... — понечи да се надигне боцманът, но изстена от болка и се улови за хълбока. — Мисля, че това не е възможно, Кептън!

— Псе... — подвикна капитанът.

— Какво?

— Може ли обичата от лявото ти ухо, моля?

— Какво да... може обичата от... лявото ми ухо? — попита на пресекулки Псето. — Моля!

— Веднага ми подай обичата си, кучи син такъв! Иначе... — потъна в безумие погледът на капитана.

— Защо не закачиш своята?

— Твоята е по-тежка, а и моята носи дълбоко емоционална и дори леко сантиментална стойност — гласът на капитана изведнъж стана напевен. — Подарък ми е от...

— А защо моята да не носи?

— Дай ми я веднага, проклетнико!

— Няма!

— Положил си клетва, мътните те взели, Псе! Не виждаш ли, че дяволът вече гъделичка боцмана?

Псето погледна към гаснещото тяло на боцмана и бързо свали обичата от ухото си.

— Правя го заради боцмана! — рече той. — На!

Капитанът пое обичата с престорена благодарност и подсвирквайки си я завърза за тежест. Когато хвърли връвта във водата, обичата повлече куките надолу, а коркът остана на повърхността. След като удари гълток ром, той започна да придърпва поплавъка към себе си и да си мънка нещо под носа:

— Рибата при ри... Фустата при ку...

— Какво по дяволите мърмори? — извърна Псето глава към боцмана.

— Вероятно някаква рибарска молитва.

— Рибарска молитва!?

След мъчителното очакване нещо да се случи, капитанът най-накрая издърпа поплавъка в лодката.

— Пак ли нищо? — попита Псето.

— Долу е гадината... — надвеси се над борда капитанът и образът му затанцува във водата... — Усещам я как чопли, но не ще да лапа, пущината ѝ с пущина!

— Ще мрем, а аз...

— Под лодката се върти риба, която не ще червени парцали, а мръвка, Псе. Вълците му с вълци!

— Край! — опря глава на свитите си колене Псето.

— Не губи власт над волята си, Псе! — сгълча го капитанът. — Довърши останалите върви!

— Сега пък какво? — ръцете на Псето мудро започнаха да навързват размотаните върви.

Капитанът отскубна червените нишки от пирончетата и отвърза едната кука от връвта. Когато Псето навърза останалите върви и навинуваше линия на обувката си, капитанът мушна другото парче корк в нея за поплавък, завърза свободната кука към нея и прикрепиле обичайната си за тежест. Така той направи две идентични върви с по една кука, поплавък и тежест.

— Дръж, Псе! — набута той в ръцете му една от вървите.

— За... какво... ми е?

— Ще употребим хитрост. Едното въже трябва винаги да е във водата, за да можем да задържим пасажа. Рибата се върти там, където е манджата, друже.

— На голи куки?!... — погледна към извитите пирончета Псето. — Дядо ми казваше: „*Onty naaket heuk — tuck!*“ („На голи куки — дуки!“)

Отправеше ли взор към боцмана, очите на капитана се наливаха със състрадание. Загрижеността, издълбана на лицето му от ноктите на съдбата, ясно демонстрираше метаморфозите в неговото поведение.

— Погледни го, Псе! — простена той. — Прилича на ранено животно, което си търси място да умре!

— Какво пак си наумил, Кептън? — устните на боцмана се разтегнаха в болезнена гримаса.

Капитанът старателно започна да проверява всеки един възел по връвта.

— Попитали един червей, какво предпочита: да отиде на риболов или да започне работа в гробището и той тутакси отвърнал да отиде на риболов. Попитали друг червей какво предпочита: да отиде на риболов

или да започне работа в гробището, и той тутакси избрал работата в гробището — обърна се към другарите си той. — Чудите ли се сега защо са взели противоположни решения?

— Ами... — повдигна вежди Псето.

— Отговорът се крие в детайлите — рече капитанът. — Първият предпочел да отиде на риболов, защото владее изкуството да кокетничи, ухаел прекрасно, румените му бузи се забелязвали и в най-мътните води, а танците, които умее, можели да събудят дори любопитството на слепите сомове. Качества, които му гарантирали успех.

— Но ще умре — отбеляза Псето.

— Вторият червен — тронав, грозен и смърдящ на черна смърт, предпочел да се тъпче с човешки остатъци, защото просто се страхувал, че може да се удави, без да е постигнал нищо значимо в живота си.

— Ама защо ни казва всичко това? — потърси отговора Псето в погледа на боцмана.

— Създадох тази алегория, за да ви напомня, че всеки трябва да върши това, за което е проектиран да съществува на този свят. Композиторът да композира — размаха ръка като диригент капитанът, — а не да рисува. Художникът да рисува, а не да пише стихове. Поетът да пише стихове, а не да лекува. Лечителят да лекува, а не да се занимава с банкерство. Банкерът да управлява парите на банката, а не — кораб. Капитанът... да навигира кораба и да взема съдбоносни решения!

— За Бога, Кептън! — рече боцманът. — Плашиш ме!

— Няма по-грандиозен позор от това, Митс, животът на моряк да приключи не от сабята или мускета на неприятеля, не от тропическа треска или сифилис, а от липсата на ром — протегна ръка капитанът. — Гълито, Псе!

Псето безропотно му подаде ножката си.

— Дали отрова или лек, дали враг или другар, алкохолът е коренът, от който избуява дързостта — извиси глас капитанът. — Дяволът великодушно ни е дарил тайната формула, не за да се присмива на пиянството ни, а за да е сигурен, че няма да останат недовършени дела!

Боцманът хвърли тревожен поглед първо към Псето, а после и към ръката на капитана, която стискаше кокалената дръжка на гълицето. Опитва се да каже нещо, но още първите думи го задавиха и му отнеха силата.

Капитанът надигна бърчонката. Вените по костеливите му ръце се издуха от кипящата в тях лава.

— Усещам — изпусна гранясала въздишка устата му, — че моментът да предизвикам съдбата драци по гърдите ми.

Докато мислите на другарите му се щураха без посока, капитанът опъна лявото си ухо и отрязва хрущялната му част. Не издаде нито звук. Плисна шепа ром на раната и я овърза с парче плат, съдрано от ризата си.

— Слава тебе, Дяволе — избърса кървавата си ръка в брича той, — че ми даряваш привилегията да бъда творец на собствения си облик!

— Мили Боже!!! — прекръсти се Псето.

— Да не ми е името Несъразмерния, ако довечера не си легнете сити, джентълси. Подайте ми вървите!

Псето приличаше на човек изпаднал в състояние на дълбока хипноза. Вкочаненият му поглед започна да се пропуква, едва когато боцманът го потупа по рамото. Капитанът оформи лентички стръв от ухото си и ги провиси на куките. Връчи едното въже на Псето, а другото остави за себе си.

Когато метнаха въдицата във водата, поплавъкът на капитана се гмурна под повърхността. Той умело засече и изкара първата риба. Вместо да я хвърли в лодката обаче, капитанът я целуна и я върна във водата. Действието му породило объркване, което застина по лицата на другарите му. На изнемощелия въпрос, изпълзъл от устата на Псето: „Ама... защо?“, капитанът отвърна, че първата риба по право се „принася в жертва“, за да може после да улови по-големите ѝ братя и сестри. След още няколко придърпвания, той изкара втора риба — два пъти по-дебела от първата. Този път той я целуна и я пусна в лодката.

Радостта понесе Псето на крилете си и той запрати гласа си към всички ъгълчета на небесната шир:

— *Lang mey yer lum reek, Cap'n Disproper!!!* (Да живее капитан Несъразмерни!!!)

— Право ще ти река, Псе — подхвана капитанът, — рибата не е дотам глупава, че хората да я измъкват с ченгелите на бастуните си. Нужни са умение и хитрост! Ако Ти влезеш в кръчмата и видиш на една маса сервирани печена свинска глава и ром, а на друга — купчина парцали в чинията и вода в каната, на коя маса ще пристанеш, друже?

— Хъ-хъ-хъ-хъ-хъ...

— Колкото една риба е по-стара, толкова тя е по-хитра и съответно по-трудно се мами. Точно както стоят нещата и с жените — разкачи устни в усмивка капитанът. — За да осъществиш успех трябва да я прилъжеш с примамка, която да притъпи сетивата ѝ. Ако пасажът е гъст, поради конкуренцията за плячка, тя е по-малко предпазлива и се лови по-лесно, но когато е рядка или вяла в намерението си да се храни, поради куп неясни за човечеството причини, тя е много подозрителна към всичко, което ѝ се поднася.

— Истинска красота! — погали уловената риба Псето.

Поплавъкът на капитана отново хукна по повърхността и той, без да бърза, направи засечката точно навреме, за да улови втората си риба.

— Хо, хо, хопала... — измъкна я той в лодката. — Освен всичко друго, опитът показва, че при рязко понижаване на атмосферното налягане, което както знаеш вещае буря, рибата не кълве дори и на най-вкусното ухо. Но сега времето е... приказно!

— Атмосферно налягане!?

— Не ми казвай, че ушите ти не са чували за Еванджелиста Торичели, който изобретява живачния барометър и определя стойността на атмосферното налягане? — придаде си леко разочарован вид капитанът.

— Не, но ушите ми са чували за сър Уилям Уолъс, рицарят от Елдърсли — изпъчи гръд Псето, — който заедно с армията на Андрю Морей разбива англичаните.

— 1297 година, битката при Стърлингския мост! — кимна боцманът. — Историята обича да крие...

— Зарежете дребнавите прищевки на историята, джентълси! — прекъсна ги капитанът. — Сега господар е риболовът!

Поплавъкът на Псето се разшава.

— Еча ми тука... — побърза той да издърпа връвта, за да види голата кука. — По дяволите!

— Има нещо, което пропускаш — рече капитанът, докато поставяше прясна стръв на куката. — Молитвата, Псе!

Псето отново метна поплавъка във водата.

— *Blaa ye gaff, Cap'n! Ye gonny see. A bain't sic ae butter-fingert scum, ye recks me be, nae masel.* (Изплюй камъчето, Кептън! И тогава ще видиш, че не съм такава непохватна невежа, за какъвто ме мислиш.)

— За да ѝ придадем историческа значимост и да запазим хармонията в природата, първо трябва да родиш тържествено обещание, че ще я заключиш в тайна — смигна капитанът към боцмана. — Все пак това са омагьосани думи, които се предават от поколение на поколение и от уста на уста, а твоята е като чекмедже, което никога не се затваря.

— Ням съм като докер! — кръстоса пръсти пред устата си Псето. — Кълна се в дясното си око!

Капитанът заби поглед в поплавъка и след елегантна засечка започна да влачи нова риба.

— Виж го, Митс! Готов е да му бръкна с греблото в окото, но да се отърве от вечното чувство на неудачник.

— Обещавам да целуна дупето на рибата! — изду устни Псето. — Но... няма да я върна във водата!

— Разсмивате ме — покри с длан раната си боцманът и се разтресе в непринуден смях.

— Рибата при рибарите, фустата при курварите, зарът при комарджиите — произнесе гръмогласно капитанът. — Те ти молитвата, Псе. Работи по всяко време на годината и по всички географски ширини.

Уловените риби плющяха с опашка и отваряха усти в последната си няма симфония. Псето ги погледна, стисна здраво връвта в ръката си и устата му заповтаря:

— Рибата при рибарите, фустата при курварите, зарът при комарджиите! Рибата при риба...

Когато поплавъкът му се потопи, той копира движенията на капитана и измъкна първата си риба.

— Толкова просто — поздрави го боцманът с усмивка, — а толкова ефективно!

— *Jiss puir deid awafayt!* (Просто невероятно!)

Предложението на капитана за поливане на събитието не закъсня и ромът потече по гърлата им. Колоритни на думи песни раздвижиха застоялия над главите им въздух. Когато пък работата с риболова се закучеше, те започваха да крещят молитвата с пълни гърла и да се кикотят до припадък при поредната излъгана риба.

На свечеряване големите океански хищници им отнесоха вървите направо с обиците. Капитанът и Псето успяха да наловят цели осемнадесет риби. Шестнадесет хванати от капитана и две от Псето. Вечерта ядоха за първи път от седем дни и си легнаха щастливи.

ПЕТА ГЛАВА

ОСТРОВЪТ НА СПАСЕНИЕТО

На развиделяване и тримата се събудиха в карнавално настроение. Макар и без посока лодката вече се движеше. Оцветиха деня в шарени истории и отново потънаха в интимната прегръдка на съня с изписана по лицата надежда. Същото сториха и на следващия ден, като не преставаха да си повтарят, че само човек с желязна воля би могъл да се избави от дългите ръце на Дейви Джоунс.

На десетия ден рибата и водата свършиха и отчаянието триумфално се завърна в лодката. Псето и боцманът не отрониха ни дума и едва слепиха клепачи от нервна превъзбуда. Капитанът отново намери утеха в рома. Премени в монашески дрехи, ругатните се промъкваха в изблиците му на откровения, отлитайки от лодката като еднокрили лешояди чак до късни доби.

Сутринта пристигна с вик.

— Земя! — протегна ръка Псето. — Земя на хоризонта! Гръм да ме удари! Ето, там!

— Триста дяволи, Псе! — кокореше очи капитанът. — Или погледът ми е като на сляпо куче, или проклетото ти око е по-зорко и от това на скален орел.

— Ако не е мираж — примигна боцманът, — надявам се в това парче земя да дебне нашето спасение.

— В миража няма чайки, нали? — погледът на Псето следеше ято прелитащи птици.

— Не че егото ми очаква аплаузи, но... — прокара език по нетърпеливите си устни капитанът — мисля, че трябва да отпразнуваме това знаменито събитие.

Боцманът посочи нещо в далечината.

— Трябва да избегнем скалните зъбери! — рече той. — Вземи греблото и се пригответи да гребеш, Псе!

Скоро островът отвори обятия, за да приветства свидните си гости. Стражът от отвесни скали посрещаше приливите в западната си част. По склоновете на хълмовете зад тях се мерзелееха малки групи

иглолистни дървета, чиито върхове сякаш подпираха небето. В южната равнинна част блестеше златиста пясъчна ивица, зад която се кипреше буйната тропическа растителност.

Над лодката започнаха да кръжат черните фрегати, които с огромния си шестфутов размах на крилете, хвърляха сянка като малък дъждовен облак. В търсене на храна, малки ята от черноглави смеещи се чайки обхождаха крайбрежните води, вдигайки врява чак до небесата. Кафявите пеликани ровеха с клюнове под разперените си криле, приличайки се по стърчащите от водата скали. Червенокраките бубита се поклащаха в игра на гоненица и пееха на фалцет. Погладните от тях често се изстрелваха във въздуха, за да проследят с дяволско спокойствие движението на пасажа и да го бомбардират с острите си клюнове. Патрулиращите черни фрегати, обаче, с нетърпение очакваха поредното изскочило с риба в човката буби, за да го ограбят след кратко преследване още във въздуха.

— Гребни към ниската част, Псе! — извика капитанът. — Инак, кълна се в рогата на дявола, ще се разбием на трески в скалите и докато се носим подути на повърхността на океана, гларусите ще ни изкълват очичките.

— Готов съм да драпам със зъби и нокти, за да мога отново да се вкопча в живота, Кептън!

— Темпо! Темпо!

— Що за остров е този, Боцман? — попита Псето.

— Съзнанието ми не е запечатало спомени от подобен ландшафт — отвърна боцманът.

— Признавам, джентълси — затвори очи капитанът. — Влюбен съм във величествената природа. Тези звуци... цветове... аромати... Гребни, дявол те взел, Псе!

Псето гребеше с умениято на римски каторжник. Когато останеше без дъх, спираше за секунда, за да нахрани дробовете си с порция въздух. После пак грабваше греблото и започваше борбата с теченията и вълните. При всяка по-дълга пауза лодката се извърташе на борд и поредната мазна вълна ги връхлиташе, за да ги отблъсне отново към назъбените скали. Подхранван от енергията на адреналина, боцманът омаловажи болката в хълбока и на два пъти смени Псето на греблото, за да му осигури почивка.

След титаничната битка лодката най-сетне попадна в челюстите на един залив. Високи скални носове, врязани в океана, го приклещваха от двете му страни, а между тях се виеше пясъчен пояс. От западната страна на залива, там, където започваше равнинната част, се открояваше устието на кротка река, която покрай тясна пясъчна коса вливаше водите си в океана.

— Трябва да тръгнем по реката — рече боцманът. — В противен случай рискуваме да се обърнем в прибой и да загубим лодката.

— Към мочурището, Псе! — забарабани с ръце капитанът по бедрата си. — Раз, два... Раз, два...

Псето изцеди и последните си сили, но успя да пребори местните течения, които тикаха лодката им ту в една, ту в друга посока, и да я насочи пряко на пясъчната коса. Щом навлязоха по криволичетата река, корените на мангровите дървета, които изпълзяваха от водата като питони, ги обърнаха в кокалестата си прегръдка.

Скоро пред лодката се изпречи масивният ствол на един капок, който, полегнал върху плещите на реката, им отрязва пътя. Псето посочи една просека, зад която се мяркаше китна полянка и заби греблото между паничките на лилиите, за да обърне носа на лодката.

Веднага щом стъпиха на сушата и тримата се проснаха върху живия килим. Ръцете им докосваха росната трева и трошливите бучки пръст. Устите им онемяха, за да могат да поглъщат от изпълнения с живот въздух. Ноздрите им жадно попиваха от богатата палитра аромати. Гладните им очи подскачаха към всяко движение — прелитащи от цвят на цвят колибри, рееци се във въздуха птици, катерещи се по трънките насекоми. Гласът на острова — шепотът на листата, крякането на жабите, плясъкът на разбиващите се в скалите вълни, дори гърлените звуци на фрегатите — долиташе до ушите им в перфектно съзвучие.

— Изплъзнахме се от пипалата на Дейви Джоунс като по чудо! — осмели се да зачене разговор Псето.

— Така е — включи се боцманът, — но мисля, че трябва да останем нащрек.

Капитанът духна към пеперудата кацнала на ръката му и тя отлетя. При всеки един размах на ефирните ѝ криле, усмивката му ставаше все по-човешка.

— В душата ми цари чудна тишина, джентълси! — рече с благ тон той. — Заровете мисли в тайните на природата и полетете към безкрая!

— *A'm are sae nakker. Noo A mey a-sleep fer days an nicht awa.* (Каталясал съм от умора. Мога да спя три дни нощи без почивка) — преглътна лиги Псето. — *An 'e be hungert likker dokker, eih Dug!* (И Псето е гладно като докер!)

— Вече ми се въртят някои неща в главата — надигна се на лакътя си боцманът и се пресегна, за да скъса една разцъфнала канна.

— Говори, Митс! — рече отнесено капитанът.

— Първо — започна боцманът, — нищо чудно в другите заливи да има акостирали кораби на френски или испански капери или, което е още по-лошо, такива на кралския флот. И в двата случая няма да свършим добре.

— Да не чуе дяволът, Боцман! — изпусна Псето.

— Второ — продължи боцманът, — не знаем дали този остров не е дом на някое негостоприемно племе.

Космите по ръцете на капитана заеха отбранителна позиция. По челото му се извиха дълбоки като издълбани от ноктите на смъртта бразди. Захапката му се стегна.

— Пазя мрачни спомени от чужди преживявания, Митс — промълви той. — Бедният Франсоа Л'Олоне! Племето Куна го оглозгали до кокал!

— Трето... — изправи се боцманът, — махаме се от това заблатено място. Вечерта около реката ще падне мъгла от комари. Трябва също така да оставим лодката на удобно за отплаване място и да я прикрием с клони. Не се знае дали няма да се наложи да се спасяваме с бягство.

— С бягство!? — гласът на капитана възвърна грапавината си. — Защо караш съзнанието ми да рови в плесенясали спомени с вкус на кръв, сълзи и сополи? Не съм бягал от хлапе, когато все още ползвах два крака и не умеех да се бия. Несъразмерния не бяга, а защитава възгледите си с аргументирани доводи, или... със сабя в ръка, ако думите не вършат работа.

— Трябва да си направим лагер на пясъчната ивица, откъдето да виждаме океана и да потърсим извор с прясна вода, защото тази в реката е застояла — рече боцманът. — И разбира се нещо за хапване.

Съветът ми е никой да не опитва плод или корен, ако не е дяволски сигурен, че ще посрещне идната сутрин.

След като насочиха носа на лодката към океана и я замаскираха с клони, тримата корабокрушенци нарамиха празните бъчонки и започнаха да си пробиват път през джунглата в посока океана. Напускайки райската поляна, те се изправиха пред почти непреодолими препятствия — лабиринт от треволяци и бодливи храсти, мочурище и дълбок ров. Псето тъпчеше сляпо през гъсталака. Зад него, боцманът маркираше пътя с червени парцалчета, скъсани от банданата си. Капитанът се мъкнеше последен.

Наближавайки океана, те все по-често започнаха да се натъкват на ниски дървета, такива като морското грозде и манчинелата, докато накрая не останаха да стърчат само кокосовите палми, някои от които се надвесваха над океана, сякаш се опитваха да го целунат.

Настаниха се току в края на пясъчна ивица, откъдето се разгалваше целия хоризонт, след което се пръснаха, за да проучат мястото. Боцманът взе едната бъчонка и се отправи в търсене на сладка вода. Псето се шмугна отново в джунглата, за да потърси храна. Останал сам, капитанът излока няколко гълтока ром, след което подгони един рак отшелник, който умело се изплъзна от атаката на дървения му крак, за да се мушне във водата.

Мисията на боцмана завърши с неуспех, но Псето изскочи от джунглата с два кокосови ореха и плодове събрани в ризата си. Боцманът махна неядливите, такива като матопалото, чиито плодове пускаха гъста мъзга и миришеха ужасно, а другите ги излапаха с охота.

След скромната вечеря, боцманът намери един суров клон, подстри го и го заби под ъгъл 45 градуса в земята. След това взе кокосовия орех и с един замах го наби в кола. Изтегли го бързо, за да не му изтече сока и го подаде на Псето.

Капитанът отказа да пие от кокосовото мляко. Той си скалъпи легло от палмови листа за постеля и натъпка в ризата си пясък за възглавница, за да се отдаде на сладка дрямка под опеката на палмовия чадър. Когато Псето и боцманът потушиха жаждата си, те се гмурнаха в заспалите води на залива, за да свалят запечената по телата си кир.

До заник-слънце събраха още ядливи плодове, а капитанът настоя да вдигне тост за успешното им акостиране. Решиха да не

огласяват нощта с песните си, за да не предизвикат евентуално внимание, но пресушиха до капка втората бъчонка с ром.

На сутринта корабокрушенците се събудиха почти по едно и също време и дълго протягаха ръце, преди да станат. Огледаха пустия хоризонт, излапаха остатъка от плодовете и седнаха да мъдрят план за действие. След кратки дебати, тримата единодушно решиха първо да огледат острова от най-близкото до тях възвишение.

Предвид каменистия баир, капитанът остана да изследва брега. Псето и боцманът се запасиха с кокосови орехи и се насочиха към западния склон. Видно от пъргавите му крака, Псето вреше от енергия. След храната, банята, здравия сън и компреса от млечка, положен на наранения хълбок и боцманът също изглеждаше далеч по-жизнен.

Пътят към върха им предложи своите препятствия. Ръцете им се бореха с жилавите шубраци, краката им се плъзгаха по ронливите камъни. Когато спряха да си поемат дъх под едно дърво, Псето се оказа в територията на слялата се с листата зелена куфия. Бързо напуснаха мястото, а боцманът му обясни, че отровата на тази змия може да убие човек само за една лула време.

Щом покориха върха на голия хълм, пред тях се откри целият остров. Сочеха ту в една, ту в друга посока, ръкомахаха, обсъждаха, а когато слънцето започна да ги хапе, побързаха да се спуснат към джунглата и сянката на палмовите дървета. По пътя към лагера Псето се натъкна на дрозд банани, а боцманът накъса няколко шепи крайбрежни бадеми от дръвчетата в подножието на залива.

Капитанът ги посрещна с подобие на усмивка.

— Ако не вярвах в историческата предопределеност, щях да си помисля, че дяволът се е отказал от услугите ми и ме е захвърлил на този остров, за да бъда сготвен на яхния!

— Историята не кърми всички с благодатното си мляко, Кептън — рече задъхано боцманът. — Някои имат нещастieto да опитат и от отровата ѝ.

— По-добре забравен от историята, отколкото... — преглътна Псето — изяден от нея!

— Ако моментите на прозрение те връхлитаха, когато трябва, щеше да си безценен, Псе!

— Откри ли нещо интересно? — попита боцманът.

— Пясъчната ивица е по-девствена и от Дева Мария — закачи лулата в устата си капитанът. — Вие какво видяхте там горе?

Боцманът проследи с поглед дупките по пясъка, които отвеждаха само до бъчонката с ром.

— Островът е малък и доста обрасъл с гори. На запад и север е хълмист, а на юг и изток, равнинен — сочеше той посоките. — По източното крайбрежие се мяркат удобни за акостиране заливи, но няма кораби в тях.

Псето изхлузи вкиснатата си от пот риза, метна я на земята и се забърза към бъчонката с ром.

— Няма признаци на живот — рече той, — но мисля, че екипажът ни ще оцелее, Кептън.

— Право, че трябва да напоим душите си с кураж, Псе! — облиза устни капитанът. — Та кой, ако не ромът, може да надгради чувството за единство!

— Какво има, Кептън? — сбърчи чело боцманът.

— Сетивата ми вият в минорни тонове, Митс. Погледът ми гасне. В ушите ми кънти гробовен глас. Мирише ми на смърт. Глътката ми горчи. Тръпки ме побиват!

— *Yalla Jaikie?! (Жълтият Джек?!)*

— По-скоро изтощение — рече боцманът. — Истината е, че на всички ни трябва силна храна и почивка.

— И кога ще ни открият? — изтърколи се по вълните кахърният поглед на Псето. — И кой?

— Не унивайте, джентълмени!

Боцманът им обясни, че кокосовите орехи биха им набавили нужната течност, докато не открият вировете на реката. Че макар и горчива, сърцевината на палмата също става за ядене. Че океанът може да им достави риба, която заровена в пясъка може да се съхрани от убийствената жега, и раци, които могат да изпекат в огън, щом го запали с лък от гъвкава клонка и вървите на обуцата си. Че дори в краен случай могат да събират ларви под корите на дърветата и да ги ядат сурови.

— А няма ли да е по-благоразумно... — стегна мускули Псето и се престори, че гребе.

Капитанът мълчеше и въртеше очи към онзи, който подемаше разговора.

— Знаете ли какво, момчета? — взря се в синята бездна боцманът. — Предлагам утре да навестим другата страна на острова. Ако и там не намерим признаци на цивилизация, ще се снабдим с кокосови орехи и плодове, ще си направим още едно гребло, ще стабилизираме лодката със странични поплавъци от сух ствол на дървото анона и ще се върнем в океана. Сигурен съм, че наоколо ще изплуват и други острови.

— Да не сте посмели да изсипете рома и да напълнете бъчонката с миризливото кокосово мляко.

— Кокосовите орехи може да ги отваряме и на лодката — рече боцманът. — Ще отнеме време, но можем да филтрираме вода от мочурището през натрошени въглени и така ще се запасим за пътуването.

Капитанът отхапа от бадема и бързо изплю всичко с най-киселата физиономия, която владееше.

— Що за отрова е това, Митс?

— Всъщност — подаде му банан боцманът — наличието на бананови палми ми навява мисълта, че най-вероятно португалци са се опитали да ги култивират на този остров.

— Бананът, джентълси, е като жената! За да го ползваш, първо трябва да го съблечеш — съживи се изведнъж капитанът. — И въпреки че съдържанието под обвивката винаги е едно и също... е понякога по-крехко, друг път пък по-жилаво, всеки път вълнението от подобен безсрамен акт те превръща в нетърпелив хлапак, на когото му предстои да загуби девствеността си от най-обиграната проститутка.

— Тия испанци и португалци са голяма напасть! — размаха ръка Псето, за да прогони кръжащите около главата му насекоми.

Капитанът изръмжа. Очите му рязко потъмняха. Юмруците му се стегнаха. Гласът му задра в гърлото:

— Само като си представя преливащите от злато галеони, отпавили се към проклетата Испания, направо ми изтръпват ноктите на десния крак — той се изправи и подостреното дърво потъна в пясъка. — Няма да я бъде „Волята на Адам“. Не и докато Несъразмерния усеща полъха на вятъра, докато чува грохота на вълните, докато ближе солта от устните си и реже с поглед хоризонта!

— *Adam? Fa's aat bas?* (Адам? Кой е тоя копелдак?)

— Не знаеш какво е „Волята на Адам“!?

— Какво, Кептън?

— Дългата версия, Митс! — настоя капитанът.

— Ами... На 4 май 1493 година папа Александър VI — Борджия издава папска була *Inter Caetera*, която дава на Испания всички земи на запад и юг отвъд 100-те левги от Азорските островите и Капо Верде. „Няма мир отвъд линията!“ — прокара с ръка една мислена ос боцманът. — На дипломатичен език това идвало да рече, че отвъд 100-те левги на двата острова, европейските споразумения не важат и там господар е само Испания. Дори и в мирно време, ако чужди кораби навлязат отвъд 100-те левги, то Испания ги нападала като врагове.

— Мръсни католически гадове! — изруга Псето. — Един ден този уродлив израстък на вярата ще се пържи в собствената си мас!

— „Волята на Адам“ всъщност се нарича договорът от Тордесияс, сключен година по-късно между Португалия и Испания, които си поделят новооткритите земи отвъд Европа — продължи боцманът. — Разделянето на света станало по така наречения „Папски меридиан“, защото португалците успели да измолят папата да премести линията от 100-на 370 левги западно от Кабо Верде. Така земите на изток от този „Папски меридиан“ принадлежали на Португалия, а на запад на Испания.

— А за Шотландия... грънци!

Боцманът отмина коментара на Псето с усмивка, след което захвана да довърши историята:

— Така през 1500-та година Педро Алварес Кабрал достигнал бреговете на Бразилия с флотилия от 13 кораба. Те попадали на изток от папския меридиан, съответно не принадлежали на Испания, и той обявил земите за колония на португалската корона.

Последва мълчание изпълнено с напрежение — най-вече от неспокойното око на Псето.

— Кептън! — поде най-сетне той.

— Какво има? — суровата гримаса продължаваше да стои като маска на лицето на капитана.

— Загубихме и двете обици — задра нокти по лобовете на ушите си Псето.

— И половината ми ухо, Псе — допълни капитанът, — но надхитрихме смъртта и подарихме живот на боцмана. Клетвата си е клетва!

— Не забравяй да намажеш раната с билковата помада — напомни му боцманът.

— Викаш, твоята носеше сантимент, а? — провлачи глас Псето.
— Обицата, Кептън?

Капитанът реагира с усмивка.

— О, да! Истинска реликва, Псе! С умиление си спомням деня, в който Каня ми я дари. За благодарност приготвих вечеря и й сътворих рая. Светлината от трипръстовите медни свещници караше сенките ни да оживеят в Шекспирова пиеса. Ръцете ни сграбчили сребърните прибори се потяха в очакване да погаят пламтящата плът. Сърцата ни сякаш тупяха в кристалните чаши и плискаха капчици любов по масата. Всяка провряла се между устните дума политаше в ехо, наподобяващо греховните степания на преплетени в едно тела. Погледите ни срамежливо се докосваха по интимните зони. Обонянието ни крадеше от аромата на живота.

— Сготвил си й?! — учуди се боцманът.

— Салмагунди.

— Признавам, че продължавам да трупам изненади — повдигна вежди боцманът. — Салмагунди!?

— И то какво, Митс! Нарязваш на кубчета мариновано месо от пуйка, свински бут, див заек и няколко гълъба — заизвираха ароматни спомени от устата на капитана. — После добавяш гъби, солена херинга, раци, сини смокини и лук, а накрая поливаш обилно с ром.

— Може би, когато един ден всичко това свърши, ще ни нагостиш с вълшебствата, които приготвяш.

— Менюто ще ви сполети като изненада, Митс. Ненавиждам дирижираните удоволствия — катереше се по тоновете гласът на капитана. — А знаеш ли, Псе, как да разбереш кога една жена те желае?

— Как? — изгледа го косо Псето.

Приповдигнатото настроение на капитана му наля ентузиазма на даровит оратор. Думите започнаха да пълнят устата му, а езикът му — да ги тика една през друга:

— Няма да те оставя да тънеш в блажено невежество и веднага ще ти сервирам отговора, Псе.

— Я да чуем — подкани го боцманът.

— Когато една жена — подхвана капитанът, — освен да отговаря на породистите ти въпроси, с които я обсипваш от сутрин до вечер, започне тя самата да ти задава такива, значи вече не е безразлична към теб.

— За любов ли говорим или...

— За любов, Митс! — увери го капитанът.

— Аха — кимна боцманът.

— А Каня, джентълси... — прехапа долната си устна с вълчи вой капитанът. — Още щом ме зърна и изстреля залп от въпроси към мен. А аз...

— *Foo affen ye be aff Tortuga? Foo mony shiners ye fesh frae een sailin? Foo mukkul she tak wull, fin ye cross ye great divine?* (Колко често те няма на Тортуга? Колко мангизи носиш от едно плаване? Колко ще получи, ако гушнеш китките?)

Боцманът застана нащрек.

— Ти, еднооко чучело! — кожата по врата на капитана се стегна. — Подслушвал си ни, нали? Плужек нещастен! Скорбутен плъх! Ще ти изтръгна гръкляна навън!

— Не забеляза ли, че обиците изглеждаха еднакво? — отдръпна се назад Псето.

— Псе! — смръщи очи боцманът.

— Една вечер ти се отреза като докер, Кептън, а ние с Каня, така да се каже... — разчекна уста в ранена усмивка Псето — такава... малко... нали се сецаш...

— Хъм... — изгледа го изпод вежди капитанът.

— Даже Тери Чавсър и Буч Мълинк ги носят същите — продължи Псето. — Наясно съм с бакалските сметки, които фустите като Каня правят на гърба на моряците. Предлагат измамна любов в замяна на истински мангизи!

— Ако човек сподели обяда си с гладния — покашля се капитанът, — това е състрадание! Ако сподели жена си с другарите, това вече е акт на благородство!

Боцманът сграбчи Псето за лакътя и го издърпа далеч от ушите на капитана.

— Защо го правиш?

— Кое?

— Не знам какво целиш, но имам чувството, че си подтикван от противоречиви нужди.

— Не е тайна за никой, че Каня има сключени поне дузина „нелегални бракове“, за да се грижи за мангизите на наивници като капитана.

— И какво от това?

— Тя обича само мангизите, а той говори за... любов.

— Отмъщаваш си заради нападките му в лодката?

— Ъ-ъ-ъ...

— Знаеш колко е чувствителен на тая тема. Спри да ръчкаш с ръжена в незарастващата рана на любовта и да газиш по разкаляните пътища на чувствата му!

— Той си го изпроси!

— Заливах на съседната маса в „Малката русалка“, когато ти спечели на зарове онази обица от Уилям Пешки, така че... не се оплитай в лъжи!

— Нека... душата му си поциври, Боцман!

Когато Псето и боцманът се върнаха, капитанът изглеждаше нетърпелив да вземе думата:

— Всички жени са еднакви, Псе. Съмнявам се, обаче, невежа като теб да е разгадал думите на Росалинда: „*You shall never take her without her answer unless you take her without her tongue!*“^[1] („Никога няма да попаднеш на жена без отговор, освен ако тя не се окаже без език!“)

— Росалинда ли? Знаем я тая... — изломоти Псето. — И тя е същата шафрантия като...

— Та какви казвате са плановете за утре? — плесна с ръце боцманът по бедрата си. — Аз смятам да стана по-рано, да наловя малко стриди и да се опитам да хвана от ония огромни костенурки, защото, както казват старите морски вълци: „Не може да има приключение без месо“. Ще ви я приготвя по рецепта на племето Сименола и ще си оближете пръстите.

Капитанът надигна бъчонката. Тлъстият гълток наводни очите му и го задави.

— Да, реалността има много версии, Митс! — изпусна устата му някаква недоизказана мисъл. — Която и да избереш, все е твоята!

— Небето се къпе в червено — кимна боцманът. — Изглежда утре ще духа силен вятър.

— Дано отвее някой кораб насам — рече Псето.

Тъмнината сякаш подмени егоистичните им мисли и тримата корабокрушенци отново разпалиха с думи огнището, за да изпекат в него оцеляването си. Пиха ром, спориха, някои стари предложения се отхвърляха или променяха, нови се раждаха. Не отвориха повече дума за любовта.

Наближаваше полунощ, когато пламъкът в погледа на капитана започна да чезне. Той се опитваше да симулира съзнателно поведение, но по вените му вероятно вече циркулираше повече ром, отколкото кръв.

— Право ще ти кажа, Псе... — изхълца той. — Вибрациите в гласа ти... Днес ми тури чатала на врата, друже... Този поглед на ранен вълк, който... Държа се дръзко, Псе! Прегриза със зъби пъпната връв на отмъщението, но...

Паузата продължи достатъчно дълго, за да накара Псето и боцмана да се обърнат назад. Мушнал ръце под главата си, капитанът тихичко си похъркваше.

[1] Из IV действие, I сцена на „Както ви харесва“ по Уилям Шекспир. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

КОШМАРЪТ СТАВА РЕАЛНОСТ

Зората пукна в компанията на утринния бриз, който палаво докосваше листата на палмите. Шумоленето разбуди боцмана и той протегна крака и ръце в гимнастичен синхрон. Когато отвори очи, дъхът му замръзна и вкочани устните му. Той се изтласка инстинктивно назад и повлече спящите си другари.

— Джеремая, Буч, Тревор Бенкс... — започна да сипе думи устата на капитана. — Вие, шайка хрантутници такива! Марш веднага към кърмата...

— Света Майко! — прекръсти се Псето.

— О, демони от тъмнината! — съвзе се изведнъж капитанът. — Изчадията на ада са дошли да си приберат вересиите.

— Запазете разум и без резки движения! — рече боцманът с плавен глас.

Дузина индианци се въртяха в кръг около тях и ги сочеха с копия. Гърчеха телата си в туземен танц и преплитаха пискливите си гласове:

— *U's. U's. U's. U's. U's. U's. U's. U's...*

На слабините им се мяткаха парцали, препасани с тънки върви около кръста. По телата им се виеха бели ивици. Лицата им лъщяха в крещящи багри, едни с боядисано в червено чело и лице на бели точки, други с жълти, бели или черни кръгове около очите. Езическите символи, татуирани по бедрата и ръцете им, кодираха тяхната самобитна идентичност. Повечето носеха разни дрънкулки по ушите, а на някои, напречно от носовете, стърчаха кокали. Косите им можеха да се мерят по блясък само с гривата на мустанг. В тънки плитки, спускащи се по слепоочията им, се мъдреха различни по цвят перушини, кости, щипки от раци. На вратовете им висяха нанизии от гигантски акулски зъби. Освен добре подострена пръчка, с която лесно биха могли да убият човек или животно, някои стискаха и примитивни лъкове.

Вплетеният животински череп в гарвановите коси на водача им изтрака със зъби, когато той се завъртя и посочи с пръст към

корабокрушенците.

— *Te creesto muusa! Poor tar zuus taa faar!* (Вижте ги, бледоликите! Напълниха гащите от страх!)

— *Kuulla mee oo's vo preegi boor o gos loob* (Този тук има само един крак и половин ухо) — рече индианец с белег на бузата. — *Naa ku ra raa truluga.* (Някой май ще остане гладен.)

— Къш, плашило такова! — изграчи капитанът.

— *Prooti maar!* (Донесете коловете!) — заглуши шушуканията войнственият глас на водача.

Половината индианци се шмугнаха в джунглата. Не след дълго изскочиха от нея с три кола и дълги ленти кора, обелени от дървото мохо. При следващата команда индианците разделиха тримата пленника и ги вързаха за коловете, така както ловците провесваха убитите сърни. После шестима от тях ги наравиха и поеха през джунглата.

— *Kuullo abadar gre so nemi neen, mun taa Boo heela omga parama too daaba* (Тия дни ловът не ни донесе успех, но ето че Бог ни праща храна, за да нахраним децата си) — рече млад индианец, опипвайки бедрата на Псето.

— Махни си ръчищата от мен, сатана! — изръмжа дълбоко в гърлото си Псето.

— *Kuulla gaa moosi puroo ku ra furu gamena* (Тоя дето вряка, сигурно ще е много кисел) — рече белязаният.

— *Ku ra peete maraa maas* (Ще го дадем на жените) — подхвърли младокът.

— *Piki-pok doro, akki milaasi aa... spaha.* (Едноокият май говори на... испански.)

— *Immo breesi spahara!* (Много мразя испанци!)

— *Geesi tee o loori* (Аз пък ги обичам) — облиза се индианец с кокал, минаващ през долната му устна.

— *Raama noo...* (По-скоро...) — поде белязаният. — *Piki-pok doro milaasi aa haarati daa tuulla ti blaa noo beeme ko kolisi pegero gugu de heen maani skaala.* (Едноокият говори на езика на оня черния, дето не можахме да разберем кога сме го изпекли и стана на въглен.)

— *Paraka* (Сещам се) — сбърчи устни младокът. — *Memiki fee poso noo ta kotaka.* (Черният му дроб горчеше като запъртък на костенурка.)

— *Gaara!* (Гадост!) — рекоха вкупом останалите.

— Що за език е този? — зачуди се боцманът. — Тези туземци не носят белезите нито на Тайно или Локоно, нито пък на човекоядците от племето Кариба.

— Ако няма да ни ядат, какво ще ни сторят тогава? — излизаха на загорели късове думите на Псето.

— Не вярвам да ни нагостят с канки и да ни пуснат да си ходим — отвърна капитанът. — Знам, че в съзнанието ми битуват разни дивашки думи. Само трябва да ги изровя и да им дам да се разберат!

Псето затвори око и подхвана молитва:

*Ye Laird, en ilk need lat me com tae Ye
wi hummle trust me sayin, Ye Jesus, hulp me.
En ye failyie o me plans an howps,
tribbles an syte, Ye Jesus, hulp me.
Fin A thraw masel onty Yer nesh luv
as ae faither an saviour, Ye Jesus, hulp me.
Fin me hert be cast doon bi failyie
at seein nae gweed com frae me ettle, Ye Jesus, hulp me.
En spite o waikness an faws, Ye Jesus hulp me
an nivver forsake me.
Amen!*

* * *

*Господи, позволи ми в нужда да дойда при теб
и смирено да кажа, помогни ми, Господи.
При провал на моите мечти и надежди,
при беди и тъга, помогни ми, Господи.
Когато се отдам на безграничната ти любов,
като мой баща и спасител, помогни ми, Господи.
Когато сърцето ми е посърнало
от напразните мои усилия, помогни ми, Господи.
Въпреки слабостите и паденията, помогни ми,
Господи, и никога не ме изоставяй.*

Амин!

Индианец с жълта кал под ноктите посегна към устата на капитана и се нагизди с вълча усмивка.

— *Ku pa faa dreta luluulo?* (Ще си нанижем ли от зъбите им амулети?) — попита той.

— Само смей да ми гледаш зъбите като на дърта кранта и ще ти отхапя ръката до лакътя, чучело такова!

Водачът сръга капитана в ребрата с копието си и рече:

— *Gao, luluula ke beri! Buuva roolo seepi hos, te gaata re mogosi taa, elaaki re tasosi boo o re narosi maara mas.* (Нали, затова са зъбите! Да ни напомнят, че трябва да изядем всички, които тровят рибата и оплодяват жените ни.)

— *Ku pa dreesi ulu e sookoko!* (Ще им оглозгам дори пръстите на краката!) — закани се младокът.

— *Zugaga nemi neen baake yu Locono gu?* (Не знаете ли за Локоно?) — попита водачът с мрачен тон.

— *Umma?* (Какво?) — попита белязаният.

— *Maara tas guttu pemesi daaba noo, tetra nemesi fa kossi tarakata, kiki buru mooro faa... staaka haleesi vraa la* (Жените им започнали да раждат по-бели деца, които като поотраснели, ставали космати, някои дори имали гърбави носове и... не искали да ядат враговете си) — отвращението струеше на ледени потоци от гласа на водача.

— *Tarakata!* (Космати!) — възкликнаха хорово индианците, въртейки невярващо глави.

— *Keeriki tumurela!* (Стига приказки!) — извика водачът. — *Pemti, gerige noo, gerige noo!* (Хайде, по-бързо, по-бързо!)

— Ти, по-гол от гол охлюв и по-ялов от скопен овен, скелет с глава на чучело, сифилитичен нерез, вмирисана рибешка глава! — разбунтува се езикът на капитана. — Веднъж да се освободя от този кол и ще оцветя океана с кръвта ви. Ще напълня земята с кокалите ви! Ще...

Атлетичните индианци почти тичаха с коловете на рамене. Минаха по загърляни от буйната трева пътеки. Прекосиха две плитки реки и едно мочурище, в което крякаха жаби и диви патици. Озоваха се на голо поле, приютило само кактуси и камъни. Щом преминаха по

въжения мост, под който зееше дълбока клисура, те отново попаднаха в лабиринта на джунглата. Не след дълго, пътеката ги отведе до кръглите им колиби. Увити с тръстика и покрити с папрат и палмови листа, те ограждаха индианското село в кръг. Между тях стърчаха дървени тотеми, високи поне три пъти човешки бой — и всички до един изобразяваха изкусно издялано тяло на мъж с глава на риба.

Индианците стовариха коловете пред най-голямата колиба и се впуснаха във войнствен танц, размахвайки раздвоените си езици. Децата наобиколиха пленниците и започнаха да ги подбутват с бодливите си пръчки. Жените, прикрили интимните си части със сламени поли, се наредиха една до друга и заподскачаха в бясно темпо, въртейки глави като обезумели.

Не след дълго от колибата се появи шаманът на племето. Рядката му коса с мъка придържаше забитите в нея червени и зелени перушини. Вълнообразни улеи дълбаеха бузите му. Кожата на тялото му се свличаше като разтопен восък. В ръката му проблясваха човешки зъби.

Шаманът вдигна дясната си ръка и в селото настъпи мъртвешка тишина. Погледът му обходи тотемите, а мистичният му глас се извиси над селото:

— *Teheraka moonu smaala tuulla, te gaata unesi aamon mi tego ko bee!* (Нека дадем кръв на онзи, който бди над нас ден и нощ!)

— *Teheera Moonutu!* (Дай му кръв!) — извика вождът.

— *Teheera Moonutu! Teheera Moonutu!* — заповтаряха всички в един глас.

— *Neymara naasi na! Neymara saasi si!* (Неймара взема! Неймара дава!) — разпери шаманът ръце. — *Puute leeli ko naanara tako!* (Накладете огъня и пригответе черепа!)

Думите на шамана останаха да бродят из селото като палачи с огромни остри секири. В настъпилата наглед суматоха всички се втурнаха в различни посоки. Само децата останаха около пленниците, за да ги шибат с клони през лицата и да ги замерят с камъни.

Жените курдисаха на главите си скелети на риба чук, наредиха се в кръг и ченетата им затракаха като опашки на гърмящи змии. Мъжете се разделиха на две — едните се пръснаха за вършини, другите се хванаха да разчистят пепелта от огнището.

— Искам да говоря със... — вдигна очи капитанът. — Този проскубан гарван ли ви е старейшината?

— Стори нещо, Кептън! — изхленчи Псето. — Не виждаш ли, че... слагат масата? Предложи му толкова злато, колкото фунта тежим тримата заедно или...

— Стига си циврил, Псе! — скастри го капитанът. — Имаш ли представа колко злато е това? Проклет да съм, ако позволя на тая гмеж да ми изсмучи костния мозък!
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Капитанът даде воля на гласа си и всички индианци застинаха по местата си.

— *Suura piki-mo!* (Изправете еднокракия!) — подаде шаманът жест към двама младоци.

— *Osata, boya!* (Слушай, зъл дух!) — започна малко неуверено капитанът. — *Dasa sajaya. Sika uara' rahe, uara' saona!* (Аз съм акула. Дай дъщеря си и златото!)

Индианецът с черепа в косите започна да обикаля около капитана и да го гледа застрашително.

— По-добре замълчи, Кептън! — намеси се боцманът.

— Не ме прекъсвай, Митс!

— Тъъ... мисля, че индианските думи в главата ти са освободени от значенията им.

— Бог ме мрази! — тресна глава в земята Псето и заридна на глас. — Защо ме мразиш, Господи?

Боцманът се надигна и рече:

— *Gua'kia guaitiao, cacike. Gua'kia wu'a akani, wu'a ari'.* *Da sika sasona...* (Ние сме приятели, вожде. Не сме врагове, нито узурпатори. Носим дарове...)

— *Ruuro unuuki prem ko nosaasi boo leet urro maaraa maas* (Дошли са да ни отровят рибата и да посеят прокълнатото си семе в жените ни) — извика вождът.

Диваците вдигнаха копията си и насочиха остриите им върхове към пленниците.

— *Sika uara' rahe, uara' saona!* (Дай дъщеря си и златото!) — настоя капитанът.

— *Prekit* (Млъкни!) — блъсна го силно в гърдите вождът.

Капитанът се строполи по лице.

— Ах ти, човекоподобна маймуно! — изплю той прахта полепнала по устните му и продължи с туптяща ярост в гласа: — Да не ми е името Несъразмерния, ако не си платиш за тази ефирна дързост. Не пред мен ще отговаряш, проскубано плашило такова, а пред самия дявол!

— *Poorolo too-taa!* (Пригответе се за танца на смъртта!) — извика шаманът.

Капитанът извърна поглед към шамана и устата му започна да го обстрелва с димящи закани:

— Ти... дърт, смрадлив пръч е муцуна на конска фъшкия. Скоро ще съжаляваш, че не си се задушил между краката на кучката, която те е раждала. Ще те смачкам като гнида между ноктите на палците си. Ще те одера жив, а от кожата ти ще си направя галоши. Ще ти изцедя мазнината и ще намажа корпуса на кораба с нея. Ще те изкормя и от червата ти ще направя корабни въжета. Ще ти изкарам джерката и ще си я изпържа за вечеря в мазнината от гушата ти. Ще те скалпирам и ще си натъпча възглавницата с косата ти. Ще ти отрежа езика и ще те накарам да го изядеш пред мен. Ще ти разцепя вените и ще си затопля рома с кръвта ти. Ще ти отсека краката и ще те бия с тях, докато главата ти не омекне като празен мях. Ще ти отворя черепа, за да ти насоля мозъка и...

— Тия нито са Араваки, нито разбират езиците им — напъна вързалките боцманът и те се връзаха в китките му. — Само веднъж да мога да си освободя ръцете.

— Зъбаците им! — изхлипа Псето. — Подострени са като паче перо! Бог да ни е на помощ!

— Мътните те взели, Псе! — изруга капитанът. — Казвал съм ти да не споменаваш името на Оня трюмен плъх, когато става дума за нечий живот. Нима майките, които са загубили рожбите си не са молили Оня да ги спаси? Нима болните от малария и туберкулоза не са се молили на Оня, отново да са здрави? Дяволът е този, който трябва да се смели над нас сега.

Сухите дървета в огъня запращяха като изстрели на полева кулвертина. Всеки пукот караше Псето да ридае в по-горна октава. Боцманът успя да забели кората и направи опит да промуши длан през примката. Капитанът запращаше въоръжените си с щедри обещания или варварски закани думи ту към шамана, ту към вожда, но ушите им

оставаха глухи за словата му. Когато съвсем остана без глас, той млъкна, за да даде почивка на изподраното си гърло.

По сигнал на вожда, двама индианци изправиха капитана, и го завързаха за стърчащ от земята кол. Шаманът вдигна ръка и всички гърла се стегнаха в безмълвие. Той се изперчи пред капитана и изричайки сакрални думи, започна да сочи към някои от тотемите. Племето, увило се в кръг около капитана, отговаряше с буйни викове и танци.

Тъкмо когато шаманът раздрънка зъбите в шепите си, за да ги хвърли в огнището, едно хлапе с лице на ангел пристъпи към капитана и поглади голата му ръка.

— *Ku pa dragu taka ko aami shaku taka?* (Ще го дерем или ще го ядем с препечена кожа?) — попита то.

— *Dragu taka* (Ще го дерем) — извика индианка размахваща кокален нож в ръката си.

— *Shaku taka* (С препечена кожа) — изфъфли друга с липсващ преден зъб.

— *Dragu taka* (Ще го дерем).

— *Shaku taka* (С препечена кожа).

— *Dragu taka* (Ще го дерем).

— *Shaku taka* (С препечена кожа).

— *Dragu taka* (Ще го дерем).

Капитанът ровеше с дървения крак в пръста като разярен от матадор бик. Когато гласовите му струни влязоха в тоналност, гърдите му се разпраха в магарешки рев:

— *Shaaaaaaaaaaaaaaaaaku maaaaaaaaaaaaaaka!*

Шаманът вдигна ръка и всички млъкнаха.

— *Too musso okkosi ke aami shaku taka.* (Бледоликият иска да го ядем с препечена кожа.)

— *Shaku taka! Shaku taka!* (С препечена кожа! С препечена кожа!) — изви глас племето.

Вождът кимна и един сух като чироз индианец подхрани огъня с топки борова смола. Хлапакът предизвикал неочакваното вълнение притича и хвана ръката на индианка с виснали до пъпа гърди.

— *Maa, o teeli maraango gu aasla coocu zu?* (Мамо, а ще има ли черен дроб потопен във ферментирал кокосов сок?) — стичаха се слюнките по брадата му.

— *O eelio gu aalma trekosi, fooroo lus* (И бърбреци в палмово вино ще има, Лаком зъб) — погали го майка му по главата.

— *Prooti tako!* (Донесете черепа!) — нареди шаманът.

— *Tako gaolesi* (Черепът идва) — извика жена с продран глас, вдигайки жертвения череп над главата си.

Вождът привика трима воители и на всеки нареди по нещо. Първият се приготви да прободне капитана в сърцето с острата челюст на риба меч. Вторият му нарисова две рибешки очи на слепоочията и му съдра дрехите. Третиият клекна до него, готов да събере кръвта му в черепа.

Малко преди да свали ръка, шаманът впери поглед в чатала на капитана и се строполи на земята.

— *Vim-Boo! Vim-Boo!* (Мъжът-Риба! Мъжът-Риба!) — сипеше пръст и пепел по главата си тон.

Индиянците клекнаха на колене и сведоха глави.

— *Vim-Boo! Vim-Boo! Vim-Boo!* — заповтаряха те.

— Какво по дяволите им стана? — погледна към другарите си капитанът. — Идва ми да им натъпча устите с кактуси и да ги зашия!

— Виж тотемите, Кептън! — рече боцманът.

— Какво да им гледам на проклетите тотеми? — ритна прах към скубещ косите си мъж капитанът. — Я ме развържи, кучи син такъв!

Младеж с тясна препаска през кръста сякаш разбра заповедта му и бързо го освободи.

— Само да си нахлузя брича и... — огледа се капитанът за изпокъсаните си дрехи.

— Не се обличай, Кептън! — извика боцманът. — Остани така, докато не са променили поведението си!

— Няма да се мандахерцам гол между тези диваци, Митс. Право е, че няколко фустии ми се натискат най-безсрамно пред погледите на децата си, ама... виметата им, друже, висят като втасало тесто.

— *Vim-Boo! Vim-Boo! Vim-Boo!* — лазеше шаманът по земята в опит да целуне обувката на капитана.

— Тотемите, Кептън! Виж какви огромни членове са им издялани — посочи с поглед боцманът най-близкия от тях, който представляваше тяло на мъж и глава на акула. — Явно при тия диваци има култ към мъжкото начало и... рибата.

— Какви ги плещиш, Митс? — наведе се капитанът, за да вдигне брича си.

— Вероятно те мислят за Мъжът-Риба, този, който са издялали навсякъде в селото, и на който очевидно се кланят — отвърна боцманът. — Опитай да се превъплътиш в техния бог, докато не намерим начин да се измъкнем живи оттук.

— Дано не прозвучи самохвално, но мисля, че еднакво добре владее както комедийните така и драматичните роли — съзря бъчонката с ром капитанът и се запъти към нея. — А и никога не омръзвам на публиката... Надявам се!

— *Lat we tak ye lan o' praisent, ye fesh tae thaim inty yer brikks. Cap'n!* (Нека се възползваме от подаръка, който им носиш в бричовите си, Кептън!)

— Техен бог едва ли, но дявол... — отпи капитанът и обърса уста. — Няма нищо по-лесно от това да се намъкнеш в кожата на Лукавия. За целта не ти трябват нито реплики, нито суфлър, а чисто и просто да представляваш себе си. А аз... Нямам равен в това, момчета!

— Побързай, Кептън! — подкани го боцманът.

Капитанът вдигна глава и първите капки дъжд се плъзнаха по лицето му.

— Чуй ме, Дяволе! — полетя словото му към короните на дърветата. — Аз съм Несъразмерния, и не мога да оставя другарите си като кир в гънките на времето. Възнамерявам да докарам тази драма, поставена на сцената на живота, от най-нескопосания драматург — Бог, до нейния успешен край!

Капитанът кимна към вързаните на коловете си другари и от устата му се изтръгна ругатня. Ръцете на индианците докосваха краката му, но очите им не смееха да го погледнат. Щом капитанът почукаше по нечия сведена глава, индианецът започваше да се търкаля по земята в гърчове, сякаш тялото му се бореше с атаките на змийска отрова.

Той подкара децата като стадо овце и ги заприщи в нещо като обор. Нареди възрастните в кръг и им раздаде дървени купи, донесени му от индианка с изпилени предни зъби. Наля на всички ром и ги накара да го изпият на екс, като лично им показва как става това. След като пресушиха по още три купи, индианците заприличаха на духове

— едни направо се разляха по земята, други бродеха като призрочни сенки из селото.

Щом се увери, че вече няма опасност някой от тях да им попречи да си тръгнат, капитанът нахлузи остатъка от дрехите си и освободи другарите си. Запали лулата и зареди дробовете си с доза свеж пушек. Изпусна кълбо дим и в гърдите му забълбука смях.

— Култ към члена! Как само го измисли, Митс!

— Добре ги подреди, Кептън! — изтърсваше клонките от косата си Псето.

— Празните приказки ядат от времето ни, джентълмени! — рече боцманът. — След малко тия диваци ще изтрезнеят и ще тръгнат по петите ни. Залагам си главата, че тук правото за втори шанс не е валидно.

— Сега какво? — попита Псето.

— Не ни остава друго, освен да поемем риска и да се върнем в океана — отвърна боцманът. — Хайде побързайте!

— Право ще ви кажа, кучета крастави! — обърна се капитанът към индианците. — Не чувствайте нужда да съжалявате. Несъразмерния не става за ядене нито суров, нито пък... печен. Може зъбите ви да режат като бръснач, ама месото ми е толкова жилаво, че и вълк не би го яло. Останете си със здраве и запомнете от човека, който някой ден ще покори моретата и океаните, едно: „Никога не предизвиквай гнева на оногова, който преди това ти е дал милостиня!“.

Тримата напуснаха селото на племето Неймара почти на бегом. В бързината, боцманът успя да грабне един мях от дива коза, а Псето греблото за лодката. Скоро небето се разрева и те се изправиха пред стена от гневни сълзи.

Следвайки вътрешния си компас, боцманът водеше колоната. Минаха по възжения мост, голото поле, мочурището, обраслите пътеки. В началото капитанът поддържаше добър ритъм, но не след дълго попадна в капана на деветте канчета ром и разкаляната почва. Първо се наложи да му помагат, а накрая и да го носят.

Добраха се до лодката останали без дъх. Магнаха бързо клоните, които я сливаха с околната среда и се качиха в нея. Псето загреба енергично. Боцманът започна да муши поглед през клоните на дърветата за потенциална опасност. Когато се отскубнаха от пипалата на мангровите дървета и лодката навлезе в естуара на реката, отливът

току заголваше глезените на острова. Изплъзнаха се лесно от плиткачите на пясъчната коса, но положиха робски усилия с греблото, за да успеят бързо да напуснат заспалите води на залива.

Индианците се изсипаха на пясъчната ивица като колония на мравки убийци. Щъкаха в пълен безпорядък, викаха, крещяха, хвърляха камъни, стрели и копия към отдалечаващата се лодка. Децата измъкнаха няколко пироги от джунглата, но опиянените им бащи ги обръщаха при всеки опит да отплават.

Джолито се добра до открити води и отново се озова в сребърните шепи на океана. Капитанът отдавна похъркваше. Хвърлили и последните си сили, боцманът и Псето не дочакаха нощта и също се пренесоха в сънищата си.

СЕДМА ГЛАВА

КОНТЕТО ОТ БРИСТОЛ НА БОРДА НА „РАГНАРОК“

Вятърът пристигна с изгрева. Мъглата, увила лодката в лепкавия си пашкул се вдигна като театрална завеса и на сцената се появи скитащото слънце. Зажадняло за внимание, то задра нокти в очите на боцмана.

— По дяволите! — изропта той.

Пъшкането на гротмачтата го накара да ококори очи. Пред погледа му се извисяваше грациозен кораб. Той се пресегна към капитана, дръпна го за ръкава и подвижна:

— Събуди се, Кептън!

Капитанът разкопча очи и подскочи, сякаш някой хвърли шепа нажежени въглени в скута му. Невярващият му поглед обхождаше всеки един инч от корпуса на кораба.

— О, демони от тъмнината! — изпусна устата му. — Съновидения ли ме спохождат. Митс, или това е...

— Дева Марио! — изпелтечи Псето.

— „Рагнарок“ флагманският кораб на капитан Анн Ван Сопо — свали шапка и изряза дълбок поклон във въздуха капитанът. — 1200 тона водоизместимост. 120 тона гранит за баласт. 40 фута широчина на напречните греди. Дължина от 201 фута без бушприта и 226 фута с него. Гази 16 фута дълбочина. Дължината от кила до върха на гротмачтата — 170 фута. Височина на кърмата до пул дека е точно 65 фута. Фокмачтата е вертикална. Грота и бизанмачтата наклонени. Стъкмяват се с 10 платна, чиято обща площ е 13.700 квадратни фута.

— Впрегнати сме с абордажни куки към галеона, а на палубата няма никакво движение — рече боцманът, прехвърляйки разсъдливия си поглед от лодката към кораба.

— Складът с барута е в трюма. На орлоп дека се съхраняват въжетата, провизиите с храна и ром и плякосаното. Общият брой на оръдията е 64. Всички до едно са бронзови, а общото им тегло надхвърля 80 тона. 48 от тях са 24 фунтови с калибър от 4.5 инча. Всяко едно е с тегло от почти 3000 фунта и дължина от 12 фута.

Зарежда се с 14 фунта барут, има откат от 15 фута и далекобойност от 2000 фута. До 250 ярда пробива 4 инча дъб и 5 инча чам. Леките оръдия са 10 на брой. 8 двуфунтови и 2 еднофунтови. Има 6 мортири, една — 16 фунтова, две — 24 фунтови и три — 35 фунтови, а при атака по бордовете се монтират до 10 патареро.

— 'Tis... „Ragnarok“ *hirsal, ay?! (Нима това е... самият „Рагнарк“?)* — провисна ченето на Псето.

— От корпуса му те гледат над 500 скулптури, коя от коя по-жива — животни, демони, русалки, крале, рицари и... десетки човешки гримаси — погледът на капитана се отмести от оцветените фигури по кърмата и балконите към носа на галеона. — А на бака, Псе, 10 фунтова лъвска фигура. Зърнат ли лъвската грива, испанците пълнят крачолите от страх.

— Каква хубост! — възкликна Псето.

— По дяволите, джентълси! Какво чакате, още? — сграбчи едното въже капитанът. — „Рагнарк“ по право ми принадлежи, защото е дяволско творение, а аз съм слуга на дявола, така както вие сте слуги на вашия Бог.

Изведнъж дузина главорези накацаха като корморани на фалшборда и насочиха мускетите, пистолетите и пиките си към тримата в лодката. От устите на онези, чиито бузи се издуваха от тютюна, политаха миризливи плюнки. Останалите дъвчеха грозни думи.

— *Aye, aye, loons! Foo's yer doos?* (Привет, момчета! Как е хавата?) — дари ги с кучешката си усмивка Псето.

— О, небеса, носени на пиките на шепа простосмъртни! — заслони очи с ръка капитанът и погледна нагоре. — Води ли ви капитан, джентълси, или се шляете из океана като стадо въртоглави овце?

Гологлав моряк с високо чело и брадичка, потрепваща в такт, различен от клатушкането на кораба, наруши мълчанието на екипажа.

— Води ни капитан! — избуча той.

— А той добър ли е в надушването на богатата плячка?

— Най-добрият кръстосвал моретата и океаните — избоботи моряк, размахващ подвита кука вместо дясна ръка.

— А щедър ли е той с вас, или ви подхвърля трохи, с които не би се нахранило и врабче?

— Най-щедрият — провикна се русоляв момък, чиято малка глава не съответстваше на едрото му тяло.

— И кой по дяволите е този... буфонаден герой? И кой по дяволите твърди всичко това?

— Самият „Той“ — отвърнаха хорowo моряците.

— Гласовете ви са малко женствени, но признавам, че увертюрата на мюзикъла ви е поносима. Не съм съгласен обаче, драматургът ви сам да се хвали! Самохвалството е като кърлеж. Залепя се на онзи, от който може да смуче кръв, за да го зарази със смъртоносната си бактерия. Следва бавна и мъчителна смърт, а краят отвращава дори майката природа. Земята не желае да го приеме в обятията си, а лешоядите само кръжат над разлагащия се труп, грачейки най-зловещата си песен.

— Колко поетично! Колко патетично! — долетя глас откъм кърмата. — Пищният разкош на думите ви би развълнувал дори и глух козел!

Макар и мажорен, встъпителният акорд в мелодията на гласа внесе смут в погледа на капитана.

— Ейвън Жигори Ду Дочу Суейн! Контето от Бристол! — очите му бродеха по бордовата ограда. — Значи в крайна сметка ти се добра до „Рагнарок“?

Капитан Суейн се появи като от магия. А за демонстрация на личното му благополучие, трима души се втурнаха да палят лулата му. Очевидно притежавайки черти на изключителност, той пусна няколко тлъсти обръча дим, прекарвайки ги един през друг и затропа по палубата с грацията на благороден елен. Когато фигурата му доближи бакборда, самодоволната му усмивка заслепи дори слънцето.

— Капитан Ибан Жигори Де Дучо Свейн — думите се лееха като либрето от устата му.

— Все тая! — изплю се във водата капитанът. — Главата си залагам, че в тия дамски времена си станал... капер?

— Главата ви, приятелю драгий, която впрочем е оценена на 2500 лири стерлинги, ще увисне на наказателния док в Лондон. Капитан Мафо, корабокрушенец! — изкиска се капитан Суейн, поставяйки пръсти пред устата си.

— 2500 лири стерлинги! — изпляска длан Псето в тревожното си чело.

— От едно котило проходихме, Ейвън Ду Дочу Суейн — хрупача думите в устата на капитана. — Нима забрави, че всички, които са служили на „Рагнарок“ при капитан Сопо, са кръвни братя?

— Не сте забравил да се превъплъщавате в различни лирични форми — отвърна капитан Суейн. — Особено тази да се измъквате в кожата на скъп приятел.

— Не можеш да се подиграеш с мен и да ме подхвърлиш на лешоядите в Олд Бейли. Остави ме на Тортуга или на Испаньола и аз ще ти се отблагодаря щедро.

— Увенчан със славата на старо морско куче, понастоящем капитан на орехова черупка! Чудя се дали въобще сте управлявал истински кораб, или просто си играете на войници с тези идиоти — защита лулата между зъбите си капитан Суейн. — Каква инфантилна драма!

— Ах, ти, проклет кучи син! — изруга капитанът. — Кълна се в очите на дявола, че...

— Както винаги ви липсва дипломатичност и такт! А да не говорим за липсата на словесен финес — възмути се капитан Суейн. — Импулсивността някога ви остави без крак, но да загубите достойнството си...

Боцманът дръпна капитана за лакътя и се изправи пред капитан Суейн.

— Казвам се Крази Митс! Дър...

— Хъмм — зачука с показалец по парапета капитан Суейн. — Ще отрежа десния си крак от коляното надолу, ако не сте отраснал около Пикадили съркъс.

— Държа около 3000 лири в Барклис банк — насили усмивка боцманът. — Всички до последното пени са ваши, ако ни оставите на сушата и забравите, че сте ни срещали.

— О, не, приятелю драгий! Алчността е религия, която не изповядвам. Времената се менят по-бързо от сезоните по тези адски ширини. Сега златната жила е... влиянието. Предпочитам да ви връча на британските власти и да получа обещания пост в адмиралтейството.

— Ама нали с капитан Мафо сте кръвни братя! — припомни му Псето.

Капитан Суейн се усмихна, след което тънките му мустачки заиграха под ритъма на думите:

— Дори и вещица като Марджори Джордейн не може да съживи мъртвото ни приятелство!

— Глупак си ти, Ейвън Суейн! — развъртя глава капитанът. — Още един испански глупак, който си мисли, че може да надхитри дявола.

— Усещате ли, капитане, смъдящата болка на поруганата си чест? — краката на капитан Суейн едва докосваха палубата в танцувална стъпка. — Онази...

— Имай милост! — изхленчи Псето.

— Не ви познавам, господин Никой — превзе се капитан Суейн, — но ви предупреждавам, че сложна химична реакция разтваря емоциите ми до гняв, ако Никой се осмели да прекъсне бреженните ми мисли!

— Не съм изненадан от нравствената ти смърт — стисна зъби капитанът. — И ти, като всеки друг предател, ще свъртиш на дъното на океана с изкълвани от гларусите очи. Помни ми думата, ти... по-гърбав от двугърба камила и по-лукав от Лукавия, ходещ скелет!

Капитан Суейн сграбчи оградата и се надвеси над лодката. Лицето му се смачка във варварска гримаса. По врата му се наляха жили по-дебели от корабни въжета. Хамелеонският му език се изстреля към капитана:

— Не смей да ми говориш за нравственост! На „Рагнарок“ се изискваше да поддържаш хуманни липси към враговете си, а не морални към другарите си. Когато изчезна, зад теб останаха само скъсани джобове и горчив вкус в устата при споменаване на гнусното ти име. Би одрал и плъховете в трюма, за да не останеш с празни ръце!

— Това не може да е вярно! — надигна глас Псето.

Погледът на капитана попадна върху гигантската фигура зад гърба на капитан Суейн.

— Виждам, че вярното ти пале те следва по петите! — струеше пренебрежение от устата му. — Големия Ник!

Капитан Суейн плесна глухо с пременените си в кадифени ръкавици ръце.

— Оковете плячката на палубата. Храна и вода — колкото да не умрат от глад! — рече той, след което се завъртя на петите си и с балетна стъпка се понесе към кварталдека.

— Знаеш ли как можеш да разбереш дали някой не е глупак, друже Псе?

— Как, Кептън?

— Не по това дали този някой може да чете и пише, дали този някой може да говори на пет езика, дали този някой е музикален гений или блестящ математик, а по това дали този някой може да иронизира собствената си персона.

— И повтарям — изстреля се гласът на капитан Суейн към главорезите му. — Никой да не разговаря с тях!

Големия Ник стовари прангите на палубата и посегна към капитана.

— По-леко, момче! — рязко дръпна ръката си капитанът. — Наясно ли си, че убиецът може един ден да получи опрощение, но предателят никога?

— Стори нещо, Кептън! — изхленчи Псето. — Стори нещо, дявол да го вземе!

— Клел си се с кръвта си! — изсъска капитанът. — На теб говоря, Никълъс Рийд Чуприс!

Капитанът обърна Големия Ник към себе си, но вместо отговор получи мазна храрка в лицето си.

— Що за безочие! — опита да се изправи боцманът, но неочакван ритник в хълбока го съсече.

— Да не ми е името Несъразмерния, ако един ден не си платиш за тази ефирна дързост! — обърса се с ръкава си капитанът. — Не пред мен ще отговаряш, трюмен плъх, такъв, а пред самия дявол!

Големия Ник остана безмълвен.

До падането на нощта, капитанът грабна всяка възможност да подкокороса някои от по-зелените моряци, но те го подминаваха като сянка. Същото се случи и на другия ден, което съвсем обезсърчи Псето. Хранеха ги с овесена каша и ги пояха с плесенясала вода. Отвързваха ги, но без да им махат веригите от ръцете и краката само за да отидат по себе си. Никой не посмя да им обели нито дума.

Капитан Ейвън Суейн произвеждаше впечатление, разхождайки често осанката си по палубата. От кръглата му като чадър шапка стърчаха три бели щраусови пера. Носеше плисирана риза, чиито ръкави завършваха с везана дантела. От синята му кадифена жилетка се кокореха дузина месингови копчета. По яката и капаците на

джобовете му блестяха виещи се златисти ширити. През рамото му, на кожен колан с масивна сребърна катарам, висеше флотският му кортик със златен филигран на дръжката и гравирана ножница. Бричовете му се отличаваха с кройка на кралските шивачи. Памучните му чорапи пазеха бялата му кожа с поне 30 изплетени бримки на инч. Обувките му с висок ток лъщяха като полиран черен мрамор. Бял крават повиваше щраусовия му врат. В ръката си стискаше червена дантелена кърпа, с която попиваше потта от челото си.

Капитан Суейн подминаваше ругатните и заканите на капитан Мафо с безпардонно безразличие. Само Големия Ник напомняше на пленниците, че все още съществуват, като ги наплюваше в лицата, или стоварваше железния си юмрук в стомаха на някои от тримата.

На втората вечер времето започна да се преобразява. Кожата на океана се набръчка. Облаците се сбираха на хулигански групички. Вятърът жулеше бузите на „Рагнарок“. Луната бродеше по пустия борд.

От нивото на горната палуба първо се издигаше кварталдекът. Стълбите към него се опираха в двете бордови огради. Прилепени до тях, зееха врати, водещи към корема на галеона. Над първата надстройка се издигаше по-късият халфдек, който носеше тежестта на бизанмачтата. Там се намираше и щурвалът, който се поклащаше в ръцете на рулевия на вахта. Най-накрая и най-отгоре, на цели 27 фута от горната палуба се извисяваше пупдекът. Люковете по горната палуба зяпаха към оръдейната, където се мяткаха хамаците, пеейки своята тъжна песен с прегракналите си гласове. Привързани с дебели въжета, три джолита лежаха плъснати по гръб между гротмачтата и фокмачтата. На носа на лодката ръце протягаше брашпилът.

Притихнали в сянката на нощта, пленниците приличаха на недовършени каменни статуи. При всяка по ината вълна, призрачните им тела подскачаха именяха положението си. Изтощени от жегата, лошата храна и безсънието, думите едва долазваха до устите им.

На няколко ярда от тях сновеше постовият. Той често спираше и търкулваше поглед към неподвижната купчина. Когато застанеше на открито от ветрилата място, лунната светлина се провираше в прокопаните окопи по лицето му. Присвитите клепачи, караха веждите му да се мръщят. Лютият му поглед с лекота можеше да запали насмолените конопени въжета на вантите. Хлътналите бузи

изстрелваха остра брадичка. Закривеният в месестата част нос, опъваше загрубялата кожа на скулите.

— „Рагнарк“! — изпусна Псето. — А истина ли е, че може да изчезва безследно?

— Не само че може да изчезва безследно, Псе — погледна към издутия формарсел капитанът, — но и да се появява там, където най-малко го очакват.

— Това е... „Ваза“, нали? — включи се и боцманът.

— Да, моминското му име е „Ваза“ — погали излъсканите дъски на палубата капитанът.

— Що за име това „Ваза“ е? — изкриви устни Псето.

— Галеонът е отроче на династията на Вазите — отвърна капитанът. — Крал Густав I Ваза разбил датчаните и положил основите на шведската държава. Затова и на пупдека е гравирани гербът на Швеция, а под него датчаните мръщят противни муцуни. А историята му...

Псето повдигна веригите и се смести до капитана.

— *Spin 'at yaim, Cap'n! Me rubbit lugs o' mine greens tae hear real clash!* (Разкажи ни я, Кептън! Ушите ми копнеят да чуят някоя истинска история!)

— С удоволствие бих я чул и аз — кимна боцманът.

— Само секунда — развъртя капитанът език по копчето на ризата си. — Сълзите на маймунката!

— Сълзите на маймунката?! — вторачи се Псето в копчетата на собствената си риза.

— Когато галя маймунката — подхвана следващото по реда си копче капитанът, — тя винаги плаче, а сълзите ѝ се лепят по копчетата.

— А-ха... — предпазливо близна най-горното си копче Псето. — Когато надигаш бъчонката, ромът се стича по гушата и засъхва върху копчетата.

— Последният резерв. Псе — облиза устни капитанът и прокара опакото на ръката през устата си. — Готови ли сте да се обвържете с историята на „Рагнарк“?

— Имаме цялата луна на разположение! — пое си дълбок дъх боцманът.

Постовият спря на място, където вятърът отвяваше гласовете на пленниците и наточи слух.

— Та значи — подхвана капитанът, — шведският крал Густав II Адолф наел най-добрите за времето си корабостроители — холандците Хенрик Хибертсун и Ханс Кларк, за да му построят флагмански кораб. След 3 години и 40 акра изсечена дъбова гора, галеонът най-сетне изпъчил снага, но желанието на краля да притежава най-големия, най-красивия и най-тежко въоръжения кораб му изиграло подла шега. Размерите му се оказали твърде големи, мачтите твърде високи, повърхността на платната с твърде голяма площ, тежките му оръдия твърде много и всичко това, заедно с натрупаните по кърмата орнаменти, го направили твърде нестабилен. Първият крясък на тревога наддал тестът за стабилност, който галеонът не успял да издържи.

— Тест за стабилност ли? — учуди се Псето.

— Наредили на 30 мъже, да бягат като щурави от единия до другия борд, за да видят дали клатушкането няма да го преобърне — погледът на капитана потърси постовия. — Вицеадмиралът им Клас Флеминг обаче спрял теста, защото това неминуемо предстояло да се случи.

— За съжаление никой вече не прави подобен тест — вметна боцманът.

Капитанът кимна и продължи:

— На 10-ти август същата година, при лек бриз от югозапад, под дирижирането на капитан Съофронг Хансен, флагманът „Ваза“ вдигнал котва от пристана на Стокхолм за първото си девствено плаване. Още не опънали бизана, грот-брамсела, форбрамсела, както и крьюса, блинда и бом-блинда, когато един шквал връхлетял върху галеона и го наклонил към бакборда. Моряците не смогнали да се доберат овреме до шкотите, за да изтърсят вятъра от четирите опънати ветрила и водата нахлула през отворените амбразури. За една ругатня време „Ваза“ се оказала на 18 фатома под водата, а с него и 30 души от екипажа.

— Така както се случи и с... „Огнения дракон“ — смотолеви Псето.

— Не ми напомняй, че... Сега заради теб в единия ми джоб свири вятърът, а в другия дяволът играе джигата.

— А после как се е появил? — попита боцманът.

— Няколко години след като „Ваза“ се озовал на дъното на океана, плъзнал слух, че галеонът започнал да се появява на различни места. Един твърдял, че го видял до Оркнейските острови, друг, на пристана в Порту, трети, в залива Чесапийк, а четвърти, чак до Мадагаскар и то кажи-речи... по едно и също време.

Устните на лостовия се сбръчкаха от привидна досада и той се шмугна зад двете джолита. Измъкна изпод жакета си бутилка и изтръгна тапата със зъби. Сладникавият аромат излезе като дух от бутилката и се понесе по палубата. Щом отпи, той се върна на мястото си.

— Как така, Кептън? — вдигна рамене Псето. — Все едно сега хем да сме... тук, хем да сме... там?

Ноздрите на капитана започнаха да се разширяват и свиват като хрилете на умираща риба.

— Става дума за пътуване във времето, Псе!

— *Awa an burst!* (Не думай бе!)

— И тогава съдбата се намесила и пратила видение на дядото на капитан Анн Ван Сопо — преглътна капитанът звучно. — Старият Рууд Ван Сопо сънувал, че докато си лови риба, пред него изплува най-красивият кораб, който някога е порил вълните, и това, друже... действително се случило.

— Не е за вярване, че „Рагнарк“ се е върнал от владенията на Дейви Джоунс — зацъка с език Псето.

— Всъщност съм чувал, че са го построили наново — отпусна гърба си на палубата боцманът.

— Нищо подобно — контрира го капитанът. — Докато един ден си ловял баракуди, пред Рууд Ван Сопо в цялата си прелест и величие от дълбините изплувал „Ваза“, такъв какъвто се репчел при първото му пускане на вода. Без да се колебае, той тутакси скочил на борда му и го кръстил „Рагнарк“ — така, както съветват и виденията му. Оттогава насетне това е най-стабилният кораб, който някога е мачкал вълните по седемте морета. Сражавал съм се в стотици морски битки и съм се борил със стотици свирепи бури, но никога не съм се чувствал на по-сигурно място от борда на „Рагнарк“.

— А капитан Анн Ван Сопо? — попита Псето.

— Капитан Сопо — въздъхна капитанът — гордо носеше славата на „Страшилището на плитките морета“. Всяка акула във водите на

испанския Мейн го познаваше. По жилите му вместо кръв течеше солена вода. Оцелял във варварски битки и житейски драми, той приемаше всеки нов ден като награда към вече един изживян живот. Испанците с отвращение го наричаха „Неприятния холандец“, а капитаните на кралските фрегати дълбоко го презираха. За младия Мафо, обаче, той носеше сигурността на любящ баща.

— Сигурно се е къпел в злато?

— Не го интересувахе златото, Псе. Търсеше нещо, което така и не намерихме.

— А къде е той сега?

— Не знам — отвърна капитанът. — Когато преди време напуснах борда на „Рагнарок“ го оставих тук. Както и онези мерзавци — контето от Бристол, който тогава се подвизаваше като щурман, и моряка Големия Ник.

— Сигурно е...

— Дочух, че загубил ума си и в една свирепа буря се покатерил на бушприта, разтворил ръце и поел една светкавица в шепите си!

— Какви ли не легенди се носят около противоречивата му персона! — обади се боцманът.

— Но не вярвам историята да му е приготвила такава безполезна смърт — добави капитанът.

— А капитан Суейн?

— Доколкото знам, натирили са го на самотен остров за измяна — отвърна капитанът. — Как обаче пак се е домогнал до „Рагнарок“?!...

— И дори е станал капер — припомни им боцманът.

Погледът на капитана захапа постовия.

— Тод! Тод Фъштън! Тод Къни Фъштън! — изстрелваше сричка след сричка езикът му. — Не се преструвай, че не ме познаваш, друже Тод. Аз съм от Ландейло, ти си от Файрвах. Израснали сме по бързеите на река Тауи, мътните да те вземат! Нима не пазиш спомени...

Една напориста вълна връхлетя „Рагнарок“ почти на борд и накъса думите на капитана. Галеонът се разтресе и хиляди капчици окъпаха палубата.

— Знам, че си видял и добро, и зло, друже Тод — продължи капитанът. — Ако ми съдействаш да се отърва от капитан Суейн и застана начело на „Рагнарок“, давам дума, че ще те наградя със

служба, която заслужаваш, а един ден ще ти издигна златна статуя на мегдана във Файрвах.

— Мисля, че от него ще излезе отличен квартирмастер — рече боцманът. — Маниерите му ми подсказват, че старо морско куче като него носи нужния респект.

— Мълчанието ти не може да задуши истината, Тод и — потърси погледа му капитанът — дори и хлебарките в трюма знаят, че контето от Бристол е един алчен испански мерзавец. На „Огнения дракон“ служеше едно момче — Ед Бригс от Грейт Малвърн. Същият, който преди това е служил на бригантината „Медуза“, преди капитана й... Ейвън Суейн да го простреля и бутне във водата, задето се е осмелил да попита за картата.

— *Fit kinna map, ay?* (Ама каква карта?) — погледна го въпросително Псето.

— Дори и слепец би забелязал, че Големия Ник и капитан Суейн са в почти... съпружески отношения? Трябва да ти призная, друже Тод, че това, което ми сподели Ед Бригс, ще накара и дявола да наостри уши.

Друга вълна обърса носа на кораба. Краката на Тод Фъштън едва удържаха тежестта на тялото му по влажната палуба и той се спря чак в оградата. Изсвири на кормчията и двамата си размениха знаци.

— Капитан Суейн ви мами с пайовете без капка свян. Правел го е и като пират, прави го и като капер. Залагам си шапката, барабар с главата в нея, че се е договорил с бирниците на крал Джордж III да им снася по една четвърт от плякосаното, а на вас ви е казал, че дели наполовина с тях. Дяволът да ми раздели езика като на пепелянка, ако не е така. А другото, друже, го прибират с... Големия Ник! — подхвърли прозвището му с присмех капитанът.

— Възхищавам се на сляпата ти лоялност, приятелю! — проехтя изпълненият със съжаление глас на боцмана.

— Ако държах кристален глобус пред себе си — уви ръце в сфера капитанът, — сигурно щях да видя как акостирате на един малък остров, които контето от Бристол нарича със звучното име Карукера, за да зареждате с вода, която уж притежавала божествени качества. А не изчезват ли двамата с Големия Ник, докато вие се наливате дни наред с ром?

— Точно това заслужават предателите, Тод — рече Псето. — На твое място още сега щях да му разцепя ушите и носа и да го изхвърля на необитаем остров.

— Не целя да ви плаша — отправи взор към небето боцманът, — но ме гнети мисълта, че се задава Баямо.

— Гръм и мълнии, друже Тод! — завряха думите в устата на капитана. — Спите натръшкани между оръдията като вмирисана риба и се дръгнете като крастави псета от бълхите в мазния хамак. Пиете смърдяща на котешка урина вода и разреден ром. Ядете корабни бисквити, по-корави от скалите в Ирландия и каша, по-рядка от говното на гларус в очукани калаени паници. Наясно ли си, че контето от Бристол се шири в каюта по-голяма от църквата във Файрвах и се завива в сатенените си чаршафи. Налива се я с арак, я с ромфъсчън или сангрии, кльопа я чаудър, я калалу, сервирани в красив китайски порцелан и си бърше противната муцуна с кадифена кърпа. Докато си кълвете трохите, двамата негодници заравят плячкосаното на онзи проклет остров Карукера. Правил го е и преди — като капитан на бригантината „Медуза“, прави го и сега. Картата ли?

— Картата! — повтори Псето.

— Знам, че в свят, в който лъжата е норма, трябва добре да дресиращ ушите си, за да отсяват само истината — продължи капитанът. — Не се съмнявам обаче, че твоите добре си вършат работата, защото слепите ти от алчност очи те издават, че умът ти вече е в състояние на избор.

— *Naed yer toung sneddit, ye taffy gode?* (Езикът ли си прехапа. Уелсецо?)

— Виждал ли си гърба на онзи орангутан Големия Ник? Не? — повдигна вежди капитанът. — Защото там е татуирана картата, Тоди. Картата, която двамата мерзавци така упорито пазят от хорските погледи.

— *Bings o' gowd!* (Купища злато!)

— Чувай, Тод Къни Фъштън! — изсурка се напред капитанът, колкото му позволяваха веригите. — За да не мислиш, че те баламосвам, защо не отидеш да видиш съкровищата със собствените си очи!

Очите на Тод Фъштън пламтяха като овъглени буци. Зъбите му късаха кожички от долната му устна. Той зарови ръка в пояса и

измъкна камата си очевидно готов да разкрие най-ужасните черти от характера си. Изръмжа като дива котка и се шмугна под вратата на кварталдека.

ОСМА ТАВА

ПСЕТО И ГОЛЕМИЯ НИК В СМЪРТОНОСНА СХВАТКА

Въпреки че останаха без пряк надзор, тримата пленници не направиха опит да се освободят от веригите. Вместо това обаче, боцманът и Псето заринаха капитана с купчина парещи въпроси. Приковал поглед към вратата под кварталдека, той не отрони ни дума.

Когато Тод Фъштън излезе на палубата, той бързо се качи на халфдека — при кормчията на вахта. Разгорещеният им разговор издърпа вниманието на пленниците към тях. Ръцете им ръкомахаха, погледите се боричкаха за надмощие, а когато накрая си кимнаха, те скочиха на палубата.

Тод Фъштън пръв отвори дума:

— Не видях целия гръб, но кълна се в осемте си деца, че това, което се мяркаше, приличаше на карта — стържеше гласът му по въжетата. — Досега винаги съм си мислел, че са просто някакви... драсканици.

— Мога да изгреба мозъка на продажник като капитан Суейн с лъжица, но не и с... оковани ръце! — рече капитанът. — Сега е моментът да се освободите от бремето на пошлостта!

Езикът на вахтения кормчия ту заглаждаше, ту разрошваше наежения му мустак. Номадският му поглед скачаше от руля към океана до пленниците и обратно. Сплъстената коса стоеше на главата му като сламен покрив на колиба и не помръдваше дори при порезките тласъци на кораба. Краката му нервно потропваха по палубата. Примитивните черти на лицето му загатваха за характер на студенокръвен хищник.

— За да се добереш до капитан Суейн — обади се най-сетне той, — първо трябва да се справиш с Големия Ник, а той е пъргав като ягуар, има девет живота и се бие като вълк. Виждал съм го да се разправя с дузина испански мерзавеца.

— Ти пък кой си? — изплю се Псето в краката му.

— Аз ли кой съм? — наведе се вахтеният кормчия и навря бодливия си мустак в лицето на Псето. — Запомни това име... мистър

Камък!!!

— Гръм и мълнии, джентълси! Махнете железата от мен и ще видите как ще хвърчат перушини от трътките им! Само преди това ми донесете пинта ром, че думите лепят по сливиците ми — сниши внезапно тон капитанът.

— Очевидно можеш да ги задушиш с ругатните си — заклати глава Тод Фъштън, — но това няма да ги убие!

— Историята не обича страхливците. Тоди!

— Няма начин, Мафо! — отсече Тод Фъштън. — Хайде, мистър Камън! Рулят те чака!

— И ще оставиш другаря си от детството на гаргите и озверелите кучета? — простена капитанът.

— В живота ми отдавна няма място за съчувствие — отвърна Тод Фъштън.

Мистър Камън разкърши плешки, прокара език по мустака и дръпна Тод Фъштън за ръката.

— Да поговорим насаме Тод! — рече му той.

— *Beud ae wee! Beud ae wee!* (Чакайте! Чакайте!) — извика Псето.

— Щом се боите да участвате, идете и просто кажете на Големия Ник, че Псето се раздрънкал за заровените съкровища на капитан Мафо, с цел да си спася кожата.

— Какво се гледате като разгонени котараци? — кресна капитанът.

— Не виждате ли, че нощта е трудна, морони такива? Помогнете ми да изродим порочно заченатото й отроче, и ви обещавам, че ще получите награда за всичките си житейски страдания!

Тод Фъштън и мистър Камън отстъпиха няколко крачки настрани и започнаха да се съвещават. Говореха си шепнешком, ръкомахаха. На моменти си повишаваха тон, но бързо притихваха. Когато си кимнаха. Тод Фъштън се спусна към каютите, а мистър Камън се покачи на халфдека, за да поеме руля.

— Историята неведнъж е преобразявана от времето — посрещна с лице буйния вятър боцманът. — Херуските, предвождани от Арминии, са избили до крак три римски легиона в Тевтобургската гора. Дъжд, буря, гръмотевици, природата може да надвие всеки!

— Затворя ли очи, виждам как танцувам на наказателния док в Лондон — думите на капитана сякаш престъргваха на заседнала в гърлото му рибя кост. — Отгоре гарвани ми пият очите отдолу озверели кучета ми ръфат краката.

— Какво си наумил, Псе? — огледа се боцманът. — Тук, накъдето и да се обърнем, ни грози среща със смъртта. Няма златен мост, по които да избягаме! Сигурен ли си, че това, което ще сториш, няма да влоши още повече положението?

— Ще захвана да го баламосвам — изпусна глух стон на раздразнение Псето, — а вие се опитайте да го изритате във водата. Отървем ли се веднъж от това чудовище...

— Гениално, Псе! — рече капитанът. — Големия Ник е свиреп като гризли, а ти искаш да му видя сметката със завързани ръце и крака. И като цопне във водата, как ще спечелим доверието на екипажа, след като картата е татуирана на гърба му?

— Един съвет — обърна се боцманът към Псето. — Дори и да се чувстваш длъжник на историята, не загърбвай съветите на разума. Ако...

Една гръмотевица разпори небето и хищният ѝ рев погълна думите на боцмана. Настроението на времето рязко модулира в минорна тоналност. Облаците задушиха луната. Звездите се изпокриха от страх. Светкавици прорязаха хоризонта и се забиха като копия в океана. Вятърът заръмжа с гнева на куче, което пази храната си. Вълните заблъскаха рога в носа на кораба. Дъждът развя коси като камшици, които залюсиха смолата, подаваща се измежду дъските на палубата.

Тод Фъштън се върна увит в една мушама и си застана на мястото. Малко след това на вратата под кварталдека се появи Големия Ник. Той излезе на палубата по бяла разпасана риза, изпръхтя с енергията на буен жребец, след което пъргавите му като на пантера крака го поведоха към тримата пленници. Корабът така се кандилкаше, че едно буре непрестанно се блъскаше от борд в борд. Той обаче успяваше да държи права линия, сякаш вървеше по въже.

Висок поне шест фута и пет инча, Големия Ник изглеждаше като издялана от мълния гранитна канара. Кръглите му очи всяваха суров респект. Юмруците му приличаха на огромни чукове. Отровният му поглед предупреждаваше всички, че по вените му тече змийска отрова.

Вятърът разносяше стъклените му коси. Дъждът плющеше по червендалесто лице и му предаваше вид на непознат за човечеството звяр. Сатанинският му глас, като че ли се издигаше от недрата на преизподнята:

— Чуваш ли стъпките на смъртта, Псе?

— Помогни ми, Господи! — прекръсти се Псето.

Големия Ник го улови за яката на ризата и го изправи пред себе си. Хвана го за врата и го вдиша така, че краката му останаха да махат във въздуха. Наплю го в лицето, пусна го и заби юмрук в корема му. Псето се строполи на палубата опитвайки се да си поеме глътка живот. Големия Ник му нанесе няколко конски ритника в ребрата, след което отново го вдигна и го закова на стената на кварталдека. Очите му се наляха с алена кръв. Злъчта извираше от ноздрите му като драконов огън.

— Тук съм, за да те освободя от нереалните ти мечти, едноока скумрио!

— Капитан... — понечи да каже Псето, но един отсечен удар в ребрата парализира волята му.

— Ако смяташ да ми плямпаш небивалици, кълна се, че ще ти измъкна червата през пъпа и ще те обеса с тях на нока, а с каранцията ти ще нахраня акулите — стовари коляното си в слабините му Големия Ник. — Преди това обаче ще ти натъпча кълчища в задника и устата, за да няма откъде да си поемеш и глътка въздух!

— Капитан Мафо е заров... — закашля се Псето и се хвана за корема.

— Думите ми ли ти бучат, хлебарко нещастна? — замахна с юмрука си срещу зъбите му Големия Ник.

Псето успя да си поеме дъх и развя език:

— *Pox on ee, ye Big Nick! A'm gonny sin' me teeth inty yer bliddy pipe-lyke, wi ae wannion, tuli yer bliddy keekers be likker treden paddock. Gonny makk mice-feet o 'ee, ye bilge-souckin blaggard, addlit buffoon, ye bull-cauf duke o' limps, happit, oogly, mangy ratton, ye ooten yon yird cuif!* (Чумата да те тръшне, Големи Ник! Ще те ухапя за проклетия гръцмул така яростно, че проклетите ти комбали ще изскочат като на настъпена крастава жаба. Ще те унищожа, ти, смърдящ негоднико, побъркан палячо, непохватен мерзавец, ти — безполезен, грозен, крастав плъх такъв, ти безмозъчен варварин!)

— Затвори си плювалника! — сграбчи го за гушата Големия Ник и започна да го души.

— Гъхххъххрхъър...

Предсмъртните хрипове на Псето едва намираха пролука. Лицето му сменяше цвета си като хамелеон, докато не стана мораво. Агонията в окоото му крещеше.

— Извикайте веднага капитан Суейн! — настоя боцманът пред Тод Фъштън.

— Никой да не мърда и инч! — извика капитанът.

Мистър Камън прокара език по мустака, пусна руля и се спусна към Тод Фъштън. Ветрилата на „Рагнарок“ внезапно увиснаха, носът му свърна с няколко градуса и една чудовищна вълна го връхлетя на борд. Псето залитна вдясно и повлече Големия Ник със себе си. Дватама се завъртяха във валсова стъпка и Големия Ник заби глава в гротмачтата. Строполиха се близо до люка към оръдейната палуба. Докато Големия Ник се съвземаше от тежкия удар, Псето го омота във веригите си и впи кучешките си зъби в гръкляна му. Големия Ник напразно се опитваше да се откопчи. Той блъскаше Псето в гърба и хълбоците, но зашеметен от удара, юмруците му нямаха нужната сила, за да накарат Псето да разхлаби захапката. Когато изчерпа и последния си поет дъх, той пририта и се отпусна.

Мистър Камън се надвеси над бездиханното тяло и опря пръсти в гушата на Големия Ник.

— Върни се на руля, мистър Камън! — извика капитанът. — Това не е твоята битка. Скоро ще ти отворя възможност да се докажеш в далеч по-стойностни начинания!

— Мъртъв е! — запълзя по лицето на мистър Камън една тънка усмивка.

— Поплачи си, приятелю! — наплюнчи пръсти капитанът и обърса кървавата уста на Псето. — Тоди, слез в оръдейната, кажи на всички да се качат на палубата и изнеси десет галона с ром. Митс, ела с мен!

Капитанът и боцманът се спуснаха по стълбите и нахълтаха в капитанската каюта с тупурдията на стадо бизони. Докато капитан Суейн се кокореше, те го приковаха за един стол. Яростната му съпротива раждаше викове, но минали през ситото на натъпканите в

устата му чорапи, излизаха като скимтене на бито куче. Не му проговориха ни дума.

Когато капитан Мафо се появи на кварталдека с шпагата и шапката на капитан Суейн, ругатните от страна на струпаните на палубата моряци изведнъж секнаха. Тътенът на гръмотевиците, бушуващият между мачтите вятър, плющенето на дъжда по палубата, грохотът на разбиващите се в носа вълни и пъшкането на „Рагнарк“ им разкриваха, че очите им виждат реалността.

Капитанът отмени кодекса и наказанията на капитан Суейн и нареди всеки да получи ром и топла храна на корем. Той извика Псето, боцмана, Тод Фъштън и мистър Камън и заедно застанаха пред трупа на Никълъс Рийд Чуприс. Когато разказа цялата история относно капитан Суейн и скритите на остров Карукера съкровища, шокираните възгласи на екипажа полетяха в небето като ято вампири, готови да изсмучат до последна капка кръвта на продажния си капитан. Развенчал мита за деветте живота на Големия Ник, Псето получи няколко потупвания по рамото, очевидно от онези, понесли през годините куп страдания от безчовечността на избухливия квартирмастер.

Капитанът се вслуша в съветите на Тод Фъштън, който получи овакантия от Големия Ник пост на квартирмастер, и назначи нови хора на ключовите длъжности. Разбраха се да се понасят, докато намерят и поделят съкровището. Когато ромът си каза думата, капитан Мафо засвидетелства върховенството си, като собственооръчно одра кожата от гърба на Големия Ник. Щом показа татуираната на нея карта, бандата главорези изпадна в луд възторг и започна да скандира в един глас: „Да живее кептън Мафо! Да живее кептън Мафо!“.

Въпреки кървавото настроение на борда, капитанът реши да не линчуват публично капитан Суейн, а да оставят океанът да се разправи с него. Той нареди в едно джоли да бъдат сложени две бъчонки с вода, три бъчонки с ром, едно гребло, една фалина — дълга 35 фута, торба с тютюн, лулата на капитан Суейн, три френски луидора, едно джобно ножче, а накрая метна в него и левия си ботуш.

Когато изкараха капитан Суейн на палубата, той започна да крещи към екипажа си, настоявайки моментално да убият капитан Мафо. В замяна обаче получаваше само ругатни и плювни в лицето си.

По знак на капитана, двама цветнокожи здравеняка съдраха дрехите на капитан Суейн и го провесиха през борда.

— Око за око, зъб за зъб, кръв за кръв... ухо за ухо — рече капитанът. — Това е един много справедлив природен закон, мистър „Алчност“.

— Чакай! — долетя като писък на сова гласът на капитан Суейн. — Знаеш, че съм натрупал купища пари. Пощади ме и имаш думата на един английски джентълмен, че ще ви дам всичко до последния фартинг.

Нова порция от ругатни, хвърлени обувки и дребни монети залетяха към него.

— Английски джентълмен!? — присмя му се капитанът. — Ти не си нищо друго, освен един долен мерзавец! В лодката имаш тези неща, с които ние успяхме да измамим смъртта, а те събличам гол, защото там, накъдето духа вятърът, дрехите няма да ти трябват. Уверявам те в това, приятелю...

— Чакай! — изписка отново капитан Суейн. — Познавам точните хора, които без много шум могат да ви издействат помилване. На теб и другарите ти.

Давайки израз на своята ирония, смехът на капитана сякаш вкаменяваше тежките капки дъжд, които налитаха към лицето на капитан Суейн като рояк стършели.

— Толкова бездарен актьор няма дори в панаирджийските театри. Лъжите ти прозират дори през платното на гротмачтата! А и не ми е притрябвала твоята милостиня!

— Все още можеш да запазиш достойнството си и да се извиниш на екипажа си за подлото предателство, което си извършил спрямо тях — предложи му боцманът.

— Дори и на джуджетата им е по-голям! — посочи Псето към слабините на капитан Суейн.

Всички гракнаха в необуздан смях.

Капитан Суейн забеляза липсващата кожа от гърба на Големия Ник и лицето му се изкоруби.

— *Merda!* (По дяволите!) — изруга той.

— Има ли победени, има и победители! — махна с ръка капитанът. — Спускайте го!

— Презирам... всички ви! — просъска капитан Суейн.

— Така като те гледам — нахили се капитанът, — ако пребориш океана и попаднеш при диваците с големите дървени тотеми, няма да имаш никакви шансове, друже!

— Сега се храниш с гордостта ми, без да дъвчеш, но... — изръмжа капитан Суейн — ще дойде време да платиш с честта си ти, еднокрак злодей!

Изведнъж вятърът рязко стихна и кадифена мъгла забули кораба в призрачния си воал. Капитанът очевидно намери момента за стоден, за да изхвърли думите, които разширяваха гръдния му кош до пръсване:

— Ушите ми кънтят от думите на трите вещици: „*Fair is foul, and foul is fair, hover through the fog and filthy air!*“^[1] („Злото е добро, а доброто зло. В мъгла и непрогледен дим помежду им ний кръжим!“)

Поклонът на капитана придаде настроение на публиката и главорезите от екипажа се впуснаха в бурни аплаузи, досущ като отявлени театрали.

— Уилям Шекспир — обяви Псето.

— Великият Уилям Шекспир! — поправи го капитанът с тържествена усмивка.

— *Eih dandy o' Bristol!* (Контето от Бристол!) — замери го с плювня Псето. — *Tap o ye nicht foe 'ee, ye rickle o' beens!* (Приятна вечер, купчино кокали!)

В пламналите от ярост очи на капитан Суейн проблясваха знаците на отмъщението.

— *Vais a arder en el infierno, miserable escoria de la tierra!* (Ще горите в ада, нищожества такива!) — изграчи той.

— *Adios, mi amigo mio!* (Сбогом, приятелю!) — махна му с ръка капитанът.

Скришом от погледите на моряците капитан Суейн сръза ръката си с ножа и напръска корпуса на кораба с кръвта си.

— Нека всеки, дръзнал да види съкровището, бъде застигнат от проклятието на Шибалба! — прокле ги той. — Прах при прахта отива, кръв при кръвта застива!

Дъждовната завеса се накъса. Вълните губеха мощ. Внезапният порив на вятъра прокуди мъглата. Луната освети пътя на лодката, която бързо се отдалечаваше в посока различна от тази на „Рагнарок“.

Капитан Мафо пресуши поредното канче ром и замаха с ръце към екипажа да млъкне.

— Знаете, другари, че разликата между пирата и капера не е в желанието за по-бързо забогатяване, а в лист хартия, който от свободен човек те прави слуга на краля. Човек се ражда свободен и волята му е да си остане свободен! От днес нататък няма да се криете зад каперския патент на контето от Бристол, а ще стоите рамо до рамо с Несъразмерния и гордо ще се наричате пирати. Няма да се делим нито на бедни и богати, нито пък по раса и религия. Всеки ще има право свободно да изразява гласа си, да пие ром на корем и подробно да разказва преживяванията си с шафрантите по пиратските пристанища.

— Нека обаче, преди да се отправим към Карукера и вземем това, което по право ни принадлежи — взе думата Тод Фъштън, — да изречем думите, с които великият сър Франсис Дрейк е покорил моретата и океаните.

Обвитите в история слова се понесоха от устите им:

There must be a begynnyng of any great matter, but the
contenewing unto the end untyll it be thoroughly ffynysshed
yeldes the trew glory.^[2]

* * *

Всяко едно велико дело има своето начало, но
довеждането до успешния му край носи истинската слава.

— Амин! — извика Псето.

Възторжените възгласи на екипажа се покатериха чак до върха на гротмачтата. Мокрите им шапки политаха нагоре и се сгромолясваха на палубата като отстреляни диви патици. Канчетата в ръцете им блъскаха потни чела едно в друго и създаваха хорово изкуство.

Когато глъчката утихна, капитан Мафо вдигна картата и изкрещя колкото му глас държеше:

— Пълен напред, мистър Камън! Нека видим какво се крие в
търбуха на остров Карукера!

[1] Из I действие, I сцена на „Макбет“ по Уилям Шекспир. ↑

[2] Думи от писмо на сър Франсис Дрейк, написано на 17 май
1578 г. и адресирано за главния секретар на кралица Елизабет I сър
Франсис Уолсингам. ↑

ВТОРА ЧАСТ
КАРТАТА И ЗАГАДКИТЕ НА КАПИТАН
ЕЙВЪН СУЕЙН

ПЪРВА ГЛАВА КРАЙ НА ПИРУВАНЕТО

От два дни на борда на „Рагнарк“ цареше библейски разгул. Стратегията на капитана очевидно целеше да сплоти екипажа, но алкохолът превръщаше някои от тях в животни. На няколко пъти препирните прерастаха в примитивни сблъсъци, които капитанът потушаваше с изстрел във въздуха, последван от украсени в златен обков пиратски истории.

След епичното му слово. Псето се изправяше и подемаше песен в негова възхвала. След него, един по един, гърляги отпусаха и останалите:

*Me temple be ye tavern, ye barkeep be me Gosh;
I'r gorgin likker swine an drinkin likker fush
if I smell sum bloomers, be so fool an naive
five minutes wi Venera, then mercury fur life.
If shiners gone away, we wade en briny deep
we'll kek ye farty erses o' ye Spanish pigs.
Doubloons, muadors an gold stuffed en coffin.
Disproper is thy great, long live cap'n Mafi!*

* * *

*Кръчмата е моят храм, а кръчмарят — Бог;
Плюскам кат' прасе, пия ром кат' смок.
Но надуша ли кюлоти, ставам аз глупак,
минути пет с Венера — и цял живот с живак.
Свършат ли мангизите — океанът ни зове.
Право да му мислят испанските свине.
Дублони, муадори и сандъци пълни със злато.
Несъразмерни е велик, да живее Кептън Мафо!*

На третата утрин от коронясването си за капитан на „Рагнарок“, капитан Мафо се събуди проснат по корем на люлеещия се стол в капитанската каюта. Вдигна глава с помощта на двете си ръце и изпусна каменна въздишка. Изправи се. Плисна шепа вода от легенчето на втасалото си лице. Изруга. Дясната му ръка сама запълзя към чаша с ром, но лявата и отрязва пътя и отмести чашата на бюрото. После мушна лулата в джоба, сложи си шапката и напусна покоите си.

Когато се качи на палубата, погледът му първо се спря на боцмана и Тод Фъштън. Двамата ръкомахаха, като че ли между тях бушуваше спор. Натръшкани един връз друг, моряците от екипажа се приличаха като тюлени. Гледката го вбеси и острият му език разсече лепкавия въздух:

— Жалки, дегенерирани човекоподобни! Глутница лентяи! Вдигайте си проклетите задници и се захващайте за работа! Не умеете дори да пирувате!

— Когато стана капитан... — промуши се един глас през телата и отлетя.

— Оххх... — изсвистя друг глас.

— Главите ви бъкат от недоносени мисли и умрели думи! Вие двамата — сочеше напосоки ръката на капитана, — грабвайте свещения камък и излъскайте до кокал осраната палуба. Ти, ти и ти, уродливи бълхарници такива, марш да опушвате трюма, че вонята на гнилоч се пропи в мозъка на костите ми!

— Няма ми го единият пръст! — изпусна грапав глас.

— А на мен два зъба! — изфъфли друг.

— Ерозиралата ви душевност ме отвращава! — начумери се капитанът. — И не забравяйте, че нравственият разпад е в състояние да ме превърне в деспот!

По пътя си към боцмана и Тод Фъштън, капитанът продължи да подритва натъркаляните по палубата моряци и да ги облива в ругатни. Миризливите му слюнки полепваха като пиявици по лицата им. Точно до гротмачтата, той грабна една кофа с вода и я ливна върху проснатото по корем тяло.

— Кептън! — обърна глава Псето.

— Погледът ти е по-съдран и от брича ти, Псе!

— Мислех, че съм... умрял — разтърка слепоочия Псето. — Чувам... как в главата ми, кучета се давят!

— Изпъни снага, Псе! В идните дни ще ми е нужен варваринът в теб!

— Изплува ми... странен сън. Кептън!

— Ъъъъ...

— Една муха кръжеше около главата ми... бъъъъзз — следеше хвърчащия си пръст Псето, — а после кацна на гърлото на бутилката и ме погледна право в очите.

— А откъде знаеш, че не те е гледала между веждите? — прихвана овдовелия му поглед капитанът.

— Всеки път, когато аз премигнах и... тя го правеше.

— Аха...

— И с чисто човешки глас ми проговори: „Ти, Псе, си белязан, вика, за велики дела! Притежаваш стил, а хората със стил изсичат името си върху каменните гърди на историята! Следвай ме и всичките ти мечти ще се превърнат в реалност!“.

— Гръм да се стовари върху празната ти глава, Псе! Защо не използваш аномалиите в разума си, за нещо... разумно?

— Уморен съм като докер, Кептън — изстена Псето. — Май трябва да си... полегна.

— Чувай сега, Псе — заговорнически понижи тон капитанът. — От днес ти ще си окото и ушите на този кораб. Усетиш ли, че тия маларийни паразити започнат да коват заговор, искам веднага да ми снесеш. Не храня вяра към тия червеи. Отвори ли се дума за злато, тия чудовища биха прегризали и гърлата на майките си!

— Тука се шляе един... Хлапето му викат. Не се придържа към нито една дружинка и често тича към трюма. Мяза ми на копой — огледа се Псето. — Ето го там!

Хлапето видя сочещата към него ръка и клекна, за да жули палубата с буца пемза. Рехавият му мустак се вееше от вятъра. Брадичката му приличаше на горски мъх. Очите му, ясни и будни, излъчваха по-скоро детска невинност, отколкото страхопочитание.

— Изглежда на хлапещак, който още си опикава пелените — рече капитанът. — Нищо чудно да е поставен тук от капитан Суейн, в случай че се случва това, което се случва...

— И ще стори какво?... — прокара обложения си език по острието на камата Псето.

— Животът е като партия шах, Псе. Всеки следващ ход те доближава все по-близо до края на играта. И докато гледаш да спасиш царя, дори пешка може да ти оноди царицата...

— Само кажи и ще му главата отделя!

— Преливаш от лоялност. Псе!

— Преливам. Кептън!

— Оооо, тоя мирис прогаря дробовете ми — започна да бърчи ноздри капитанът и да се оглежда. — Я ми подай онова безпризорно канче!

— Безпризорно, Кептън!

Капитанът гаврътна врящия ром от канчето на една глътка и киселата слюнка го намръщи.

— Да го чуя, Псе!

— Щом овцата дава лой, за другаря влизам в бой. Твоите неволи и врагове са и мои, а моите са и твои. Нека утрешният ден ни донесе злато и слава или шест фута пръст!

— Щом овцата дава лой, за другаря влизам в бой. Твоите неволи и врагове са и мои, а моите са и твои. Нека утрешният ден ни донесе злато и слава или шест фута пръст!

След като засвидетелства предаността си един към друг, капитанът потупа Псето по гърба и го отпрати. После се подпря на фалшборда, свали си шапката и обърса потния си врат. Изведнъж сякаш силите му възкръснаха и той с бодра крачка се отправи към кварталдека.

— Ако от спора, който чепките, скубехте вълна — завъртя той очи ту към единия, ту към другия, — досега щяхте да навиеете кълбета за... чифт терлици!

— Нашият квартирмастер търси гаранции — погледна боцманът към начумерения си събеседник, — че съкровището ще се подели по равно между всички.

— Да — застърга гласът на Тод Фъштън. — Искам гаранции, че ще удържиш обещанието си.

— Гаранции, гаранции! — изсумтя капитанът. — Не съм ли аз този, който трябва да търси гаранции, че докато си бленувам нощем, ти и шайката ти главорези няма да ми изтръгнете гръцмуля барабар с дроба и туптящото ми сърце?

— Не и докато спазваш пиратския кодекс! — отсече твърдо Тод Фъштън.

— Какво по дяволите трябва да направя? Да си отрежа здравия крак и да ти го връча като гаранция, а като си спазя обещанието да ми го върнеш!?... Това ли очакваш?

— Да се държиш като истински капитан — отвърна му сопнато Тод Фъштън. — А когато открием съкровището, да делим по равно и после всеки по пътя си. Вие тримата на една страна, а Рагнарок към...

— Давам ти думата си, Тод Къни Фъштън от Файрвах! Все пак множество невидими нишки свързват общото ни минало! Клер Фъштън, червени бузи и тлъсти бели кълки! — подхвърли с насмешка в гласа капитанът.

— Какво за сестра ми? — размаха език Тод Фъштън.

— Ето ти доказателството, Тоди — енергично засмука лулата си капитанът, за да разпали тютюна. — Чувството ти за хумор е крайно оскъдно, за да можеш да командваш екипаж от себични идиоти!

— Джентълмени! — намеси се боцманът. — Излишно е да кроим планове за нещо, което може да не намерим!

— Какви ги плямпаш, Крази Мист? — изплю думите на куп Тод Фъштън.

— Митс — поправи го боцманът.

Кръвта заблъска с юмруци в слепоочията на капитана. В очите му затанцуваха дяволи. Разстроените му гласови струни търсеха правилния тон:

— Да не си затрил картата. Митс? Спасявал си ми живота неведнъж и дважд, но... за това ще си платиш!

— Картата е поставена в мазнина, за да не се свие кожата, докато я прерисувам, но...

— Какво „но“ тогава?... — изръмжа Тод Фъштън.

— Картата представлява остров с пътеки, които водят доникъде. Информация носят само... загадките.

— Какви загадки, Крази Михс? — изграчи Тод Фъштън.

— Мозъкът ми се изпоти! — изстреля потта от челото си с палец капитанът. — Да не би да хвърляш намеци, Митс, че пътят към съкровището е застлан със загадки?

— Четири кръстчета са татуирани над очертанятията на острова — начерта ги боцманът във въздуха, — а под всяко едно се мъдри загадка,

с която най-вероятно се стига до отделно съкровище.

— Четири съкровища! — грейнаха като кандилници очите на капитана.

— Е, няма ли нарисувано дърво — набра се Тод Фъштън, — а на няколко ярда от него кръстче, което да оказва къде точно е заровено проклетото злато?

— Заровено до дърво!!! — изсмя се капитанът. — Тоди, приятелю мой, наивната ти мисъл би встретила дори сетивата на камък. Нима не си чувал историите на капитан Лерой Орк, капитан Джак Доноу и капитан Терион Принфъл?

— Какви истории? — събра вежди Тод Фъштън.

— След като плякосал няколко испански галеона, капитан Лерой Орк решил да скрие част от пляката, за да продължи да тормози проклетите конквистадори. Той навлязъл в тропическия лес и го заровил, като взел за ориентир една палма. Когато обаче след няколко години се върнал, палмата я нямало на обозначеното място.

— Отсекли са я проклетите индианци!?! — предположи Тод Фъштън с половин уста.

— Нищо подобно — слепи устни и разклати глава капитанът. — Впоследствие капитан Лерой Орк разбрал, че ориентирът му се оказал ходеща палма. Стволът на това дърво не опира земята, а множеството корени, спускащи се от стеблото, се заравят плитко в почвата и придвижват дървото в търсене на слънчева светлина. За една година една ходеща палма може да измине повече от един ярд.

— Ходеща палма! — изпухтя Тод Фъштън.

— Загубили точния ориентир — пое боцманът, — хората на капитан Орк започнали да копаят безразборно, докато не се изпокарали и не се изпозастреляли. Всички до един!

— Капитан Джак Доноу пък си присвоил смелостта да пристъпи моралните закони и открадне не малка част от пляката с няколко наивни свои съмишленика — продължи капитанът. — Те заровили съкровището, а след като капитан Доноу очистил всички, които носели тайната в мислите си, той се върнал, за да го изрови.

— Не щеш ли, заспал подпрян на ствола на дървото, и се събудил чак към полунощ — пое отново боцманът. — За негово нещастие обаче... съкровището се оказало заровено в основата на едно омагьосано дърво.

— Омагьосано дърво! — смръщи се Тод Фъштън. — Не съм ви никакъв вчерашен сополанко, за да ми пробутвате врели-некипели.

Капитанът посрещна със задоволство смутения поглед на Тод Фъштън. После изпусна дима от дробовете си, за да изкашля поредните думи:

— Корените на омагьосаното дърво имат способността да изсмукват голямо количество фосфор от почвата, преpraщайки го към клоните и листата. През деня то изглежда досущ като останалите дървета, но през вечерта, особено когато е новолуние, свети като факла.

— Въпросната вечер, черни облаци скрили луната — пое боцманът, — а когато капитан Джак Доноу се събудил и видял дървото, той загубил разсъдък. Скоро след това го намерили удавен край бреговете на Флорида.

— Капитан Терион Принфъл успешно градял репутация в Индийския океан — продължи капитанът. — Натрупал несметно богатство далеч от родния дом, той се озовал принуден да го зарови в Индия.

— Нарисувал карта — кимна боцманът, — която изцяло се осланяла на стрелките на компаса.

— Когато обаче след пет години се върнал с шайка празноглави разбойници, за да изрови съкровището и обезпечи пенсионирането си, той не намерил нищо друго, освен недостойната си смърт.

Тод Фъштън се обърна към боцмана.

— Оказало се — поде боцманът, — че на обозначеното място поникнали много псилотеки. Псилотеката обаче, за разлика от омагьосаното дърво, не излъчва светлина, а складира енергия, за да я освободи при допир с птица, животно или пък... човек. Освен че усетили събрания в дърветата електрически заряд върху собствените си тела, те установили, че напрежението смущавало компасите.

— Капитан Терион Принфъл, бързо намерил решение и заповядал да изсекат всички дървета, за да може компасът да ги отведе до съкровището. Секли само нощем, защото, за разлика от пладне, когато дървото освобождавало най-силен заряд, през вечерта той едва се усещал. Щом обаче повалили всички дървета и останали на голо, равно поле, едно човекоядно племе забелязало пиратите и ги оглозгало до кокал.

— Това си е чист... фолклор! Не можете да ми насадите страх с някакви си тука... басни!

— Басните са за животни, а не за растения — рече с усмивка боцманът.

— На кой му пука, Крази Миш!

— Гръм и мълнии, джентълси! — изропта капитанът. — Пая си залагам, че контето от Бристол е надминал себе си, за да запази съкровището си непокътнато. Мътните да вземат тоя алчен и смрадлив опосум! Няма да ме спре!

— Готови ли сте да надникнете под полата на тайната, заключила съкровището на капитан Суейн? — попита боцманът.

Тод Фъштън го прониза с поглед.

— Слушам те, Крази Ми...

— Митс — побърза да го поправи боцманът, след което измъкна измачкан лист хартия от джоба си. — Цитирам:

*„Когато ръцете на кантара сключат мир,
настъпил е момент за златен пир.
Един-единствен воин го пази, а духът му лази, лази.
50 ярда от духа — и пътят води към целта.
200 дължини на юг те чакат и 100 на запад,
... Ала за кръвта ти млада пълзят пълчищата от
ада!“*

— Ръцете на кантара!? Воин?! И... пълчищата от ада? — нагорчи се Тод Фъштън. — Какво се опитваш да посадиш в главата ми, Крази Мих?

— За да разбием кода на загадката, трябва да четем между редовете — отвърна боцманът.

— Логично — натърти Тод Фъштън. — Не съм толкова невеж, колкото си мислиш!

— И каква е тая проклета дължина? — попи с ръкав извиращата от челото си пот капитанът.

Боцманът направи досадна за събеседниците си пауза, преди да добави:

— „Една дължина е равна на ОМД“.

— Каква пък е тая мярка ОМД — замисли се Тод Фъштън. — Ммм... Миля?

— Това е нещо, над което трябва да умуваме, докато плаваме към острова, но... има и нещо друго.

— Мътните те взели. Крази Михт? — избухна Тод Фъштън. — Какво криеш още?

Капитанът почука Тод Фъштън по рамото.

— Словесните форми на агресия са присъщи за жените, друже Тод! — рече му с благ тон той.

— Гъъъррр — изръмжа Тод Фъштън.

— Най-отгоре е татуирано следното:

*„Мънисто до мънисто, до мънисто,
а то остана на края на гerdана“*

— Гръм и мълнии. Митс! — изропта капитанът. — Право е, че кожата по гърба на Големия Ник се спущаше като чаршаф, който би събрал дори сонетите на Шекспир, но... чак пък в рими да се гаври онзи... испански мерзавец!

— Кучият му син през цялото време е вършил това под носа ми, без да угадя — зъбите на Тод Фъштън сдъвкаха последните думи. — Поне дузина пъти сме ходили на Карукера, където се наливахме до безпаметност, докато той е заравял съкровищата и си е редил разни загадки.

— И съм врял, и съм кипял в подобна пресолена каша — високомерният поглед на капитана налази Тод Фъштън. — Щом превземем Карукера, на място ще ни се изяснят всички неизвестни — кантари, духове, воини... и прочие.

Тод Фъштън пристъпи крачка напред и заби миризливия си въпрос в самия нос на капитана:

— А ако не го намерим?

— С умрели плъхове ли закусваш, Тоди? — размаха ръка пред носа си капитанът. — В условията на взаимна ненавист, не крия прегорените си чувства към нахалството ти. Дал съм ти обаче дума. Ако успееш да съхраниш живота си и ако си с мен, ще си получиш пая, ако ли не...

— Какво ако ли не?

— Успокойте духовете, момчета! — намеси се боцманът.

— Няма да свърши добре тая работа! — избоботи Тод Фъштън.

— Никак, няма да свърши добре тая работа!

— Несъразмерния ще изрови проклетото съкровище, защото самият дявол ще му разгадае загадките! Помни ми думата, Тод Къни Фъштън от Файрвах, брат на Клер Дроуни Фъштън от Файрвах — облиза се той. — Помни ми думата!

Капитанът хвърли оловен поглед към друго безпризорно канче с ром и очите му се усмигнаха.

— Несъразмерния ще изрови проклетото съкровище, защото самият дявол ще му разгадае загадките! Помни ми думата, Тод Къни Фъштън от Файрвах, брат на Клер Дроуни Фъштън от Файрвах — облиза се той. — Помни ми думата!

ВТОРА ГЛАВА

КАПИТАНЪТ ДЕМОНИСТРИРА ЕДИН ОТ ТАЛАНТИТЕ СИ

Тримата продължиха да мъчат разговора помежду си. Боцманът вземаше отношение само по темата със съкровището. Капитанът и Тод Фъштън обаче си пробутваха по някоя по-хлъзгава реплика.

— Неспособен си да измамиш сетивата ми, Тоди — рече капитанът. — В очите ти пише, че искаш час по-скоро да се намъкнеш в ботушите ми.

— И после как ще се справим със загадките? — погледна Тод Фъштън към дървения му крак. — Не виждаш ли, че повечето от екипажа ми са по-глупави и от бубита!

— Екипажът ми! — изсмя се капитанът. — Разбирам претенциите ти, друже, но все още аз съм капитанът на „Рагнарорк“, което идва да рече, че екипажът е под мое лично командване, без значение дали егото ти страда, или не.

— Слушай, Тоди! — рече боцманът. — Не бива да казваш на хората си, че съкровището се крие зад загадки. Това ще ги изнерви и ще ги накара да се съмняват, че ще го открием.

Погледът на Тод Фъштън залази по ръката, която стискаше рамото му.

— Може да ти изглеждам, ама не съм глупак, Крази Мис — процеди той през зъби.

Капитанът издигна пред себе си стена от дим и започна да пуска думите през нея:

— Заключениените слова по право ми принадлежат, джентълси. Дадохме си дума и мисля, че човеци на честта като нас, не биха позволили тя да се счупи. Уверявам ви, че от тук нататък, всичко ще тече по... ром. Намираме съкровището, поделяме го и после всеки по пътя си.

— Моли се да е така, Мафи!...

Тод Фъштън кимна тежко към събеседниците си и краката му го поведоха към стълбите.

Псето побърза да се качи при другарите си, а любопитното му око последва стъпките на Тод Фъштън чак до брашпила, където мистър Камън и моряк с гола глава намотаваха свободните въжета.

— Какво по дяволите искаше тоя мракобесник?

— Ядката на разговора — погледна присламчващите се моряци боцманът — не е за толкова гладни уши!

— Знаеш ли коя дарба е най-големият порок, Псе?

— Коя, Кептън?

— Тази да се самовлюбваш в собствените си успехи!

— Мисля, че е крайно време да ви занимая с продоволствените въпроси — рече боцманът.

— Карай по същество, Митс!

— Капитан Суейн явно се е готвил за дълъг престой на вода. Бъчвите са пълни със сланина. Трюмът е опасан с нанизии от изсушена риба и пастърма. Живата стока блее и кудкудяка в кафезите. Чувалите с картофи са струпани на голяма камара. Видях доста яйца и пресни плодове.

— Сигурно го е налегнал страх, тези пияндурници да не хванат скорбут или бери-бери — вметна Псето.

— А има ли...

— Има и един... проблем — рече боцманът.

— Не ми казвай, че... — отскубна още няколко думи от мислите си капитанът и замлъкна.

— Капитан Суейн е подходил безотговорно към бъчвите с ром. А и тоя тридневен разгул!...

— О, демони от тъмнината! Къде ти шеташе ума, за да не потушиш онази... вакханалия, Митс? Не мога да повярвам, че си позволил тази драма. Говори ми в мерни единици!

— Останали са пет бушела.

— С толкова малко пиячка не ни очаква нищо друго, освен брожение на екипажа и... бунт.

— Опасявам се, че това е... неизбежно!

— Да го разредем с вода — предложи Псето.

— Гениална идея — закима капитанът.

— Ако го раздаваме на дажби, може и да издеядим до момента, в който, надявам се, ще открием съкровищата — рече боцманът. — После, обаче...

— По-тихо, Митс! — прекъсна го капитанът. — Погледът на мистър Камън рови в устата ти като къртица.

— Къде са? — заоглежда се боцманът.

— Скупчили са се до брашпила — отвърна Псето, сочейки ги с поглед. — И касканят като докери!

Капитанът изведнъж смени маската на лицето си.

— Подслонете моите извинения, джентълси, за парвенюшкото ми поведение, което излях през изминалата седмица. Благодарности, Митс, че запазваш самоуважението си и не реагираш на нахалните ми думи. И на теб, Псе, че си предан, въпреки че не ти давам възможност да се почувстваш умен.

— Сторил си каквото трябва — рече боцманът.

Псето кимна уклончиво.

— Мисля, че словата на Офелия могат най-красноречиво да опишат човешката ни природа — напористите думи нямаха търпение да напуснат устата на капитана: — „*We know what we are, but know not what we may be.*“^[1] („Ние знаем какво сме, но не знаем в какво може да се превърнем.“)

— Вездесъщият Уилям Шекспир? — предположи Псето.

— Чини ми се, Псе, че жадуваш да направиш крачка напред във философското познание!

— Разкажи ми за него! — пришпори го Псето.

Капитанът вдигна поглед към небесата и започна да реше брадата си с пръсти.

— Лебедът на Ейвън, както е прозвището му, се пръкнал през 1564 година в Стратфорд на Ейвън. Баща му Джон Шекспир, въртял търговия с кожени ръкавици. Майка му Мери Ардън пък израснала в Асбис, във фермата на Робърт Ардън, простираща се на цели 60 акра земя.

— Мислих го за случаен!

— Случайността е неизбежност, Псе! — рече капитанът. — Та, скоро в къщата на Джон Шекспир плъзнали половин дузина дечурлига. Никой не подозирал, че един ден сополивият Уилям, ще се въздигне до най-прочутия сътворител на пиеси и сонети по цялото земно кълбо.

— Един ден и аз ще се оженя...

— Самият Уилям Шекспир пък нахлузил брачния хамут на 18 години за 26-годишната Ан Хатауей, която му износила три деца —

Сюзън и близнаците Хамнет и Джудит.

— Значи — почеса се Псето по главата, — той написал онзи сонет Хамнет за сина си?

— Първо не е сонет — ядоса се капитанът, — а една от великите трагедии, излязла изпод перото му.

— Трагедия — поправи се Псето.

— И второ — продължи капитанът, — синът му се казва Хамнет, а трагедията Хамлет.

— Хамлет — повтори смирено Псето.

— Този титан на вселенската литература, Псе, е написал цели 38 пиеси, трагедии, комедии, романи, драми... както и 154 сонета. Бих отрязал и хвърлил другия си крак на акулите, само да мога да се сдобия с изгубените ръкописи на „Напразните усилия на любовта“.

— Винаги напразни, Кептън! — съгласи се Псето.

— Образите му оживявали само в театър Глобус, който трупата „Мъжете на лорд Чембърлейн“ изградила на южния бряг на Темза именно за тази цел.

— Тогава още ли са говорили на саксонски?

— Може би имаш предвид англосаксонски? — включи се боцманът.

— Защо пък англосаксонски? Аз знам за битката при Харлоу, където келти и саксонци са се клали като докери.

— Внеси му ред в мислите, Митс! — съзря канче с ром капитанът и се запъти към него.

— Ами... — пое боцманът — 55-та година преди да се роди Христос, римските легиони, предвождани от Гай Юлий Цезар, нахлули на острова, наречен от тях Британия, което идвало да рече „Крайбрежната земя“. Тогава местното население говорело основно келтски езици — бретонски, като корнския и уелския, които все още се говорят в Корнуел и Уелс, наричан някога Камбрия, и галски, езикът на скотите в Хиберния, днешна Ирландия и тези в западна част на Шотландия. Пиктите, които населявали останалата част на Шотландия, наречена Каледония, говорели на... техен си език.

— И по моите жили тече келтска кръв, Боцман! — наежи се Псето.

— После през 367 година непокорните пикти и скоти, които покъсно се обединили в кралство Алба, пробиха Адриановия вал, който

пазел Рим от северните племена, и започнали да опустошават империята, слагайки началото на нейния упадък.

— Моите предшественици!

— Римляните напуснали Британия, но следващото нашествие не закъсняло и през 5-ти век германските племена англи, сакси, юти и фризи преплували Северно море и нахлули на острова. Те изтласкали местното население на север и запад, и удобно се настанили. Така започнало и съществуването на „*Englaland*“, или „Страната на Англите“, откъдето впоследствие идва и името Англия, както и създаването на английската нация.

— Гадни копелдаци! — смръщи се Псето.

— Първоначално десет, впоследствие новоизлюпените кралства останали седем — започна да отброява на пръстите си боцманът. — На юг се простирали кралствата на саксите — Усекс, Съсекс и Есекс. В централната и североизточната част се настанили англите е кралства Мерсия, Нортумбрия и Източна Англия. Ютите основали кралство Кент. През 9-ти век кралят на Усекс Екбърт успял да подчини всички кралства и станал *bertwalda*, или казано инак, владетел на британците. За първи крал обаче на обединена Англия се счита неговият внук Алфред Велики, а официалният тогава език наричали англосаксонски.

— А фризите?

— Фризите не успели да обособят собствено кралство, но като велики мореплаватели техният закон доскоро действал в някои части на Великобритания.

— Какъв закон?

— Фризийският морски закон, Псе — включи се капитанът. — Всеки капитан е запознат е капитулациите на Карл Велики, който го узаконява.

— *Flotsam and Jetsam* — потвърди боцманът. — Или казано по инак, собствеността над откритите след корабокрушение товари преминават върху този, който ги е открил.

— Много справедливо — съгласи се Псето.

— Няма да крия, че едновременно обожавам и ненавиждам тази система от правила — дотътри се капитанът до тях, — в зависимост от коя страна на закона съм се озовал.

— Та — продължи боцманът, — именно на англосаксонски се е говорело чак до средата на 11-и век и той звучал горе-долу така: „*Men*

ofer molden and eall foeos mcere gesceaft!“^[2] („Човеците в небесата и всички божествени създания!“)

— Мяза ми на езика, на който плямпоти оня проклет датчанин — отмести поглед Псето към гологлавия моряк, който говореше с Тод Фъштън.

— На мен пък на твоите безвкусни брътвежи, Псе.

— И двамата сте прави донякъде — рече боцманът. — Предвид факта, че през 9-ти и 10-ти век много дани и норвежци се преселват на острова, и дори датски крале като Кнут Велики и Суейн Раздвоената брада са управлявали Англия, та няма как това да не се е отразило на езика. В англосаксонския навлезли скандинавски думи, които впоследствие се вгнездили в някои от английските и шотландските диалекти.

— Ама нали битката при Харлоу...

— Историята е животно, Псе — прекъсна го капитанът. — Впива нокти в гърдите ти и краде от миналото ти, за да се нахрани с него!

Боцманът изчака секунда и продължи:

— Всичко обаче се преобръща с кила нагоре, когато през 1066 година, херцогът на Нормандия — Вилхелм Завоевателя, нахлува в Британия. След битката при Хейстингс, в която побеждава крал Харолд II, той сядна на английския трон, за да моделира бъдещето на английската история. Последователите на нормандския херцог, говорели различни френски диалекти като нормандски, пикардски, валонски и прочие. Именно тази пъстра смесица развила уникалния островен диалект наречен англо-нормандски, който станал официален на висшата класа — кралския двор, съдилищата, управниците, търговците и училищата. Нисшата класа продължила да говори англосаксонски. През 14-ти век, англосаксонският отново взел превес, но стотиците френски думи обагрили лексиката му и той вече звучал така: „*Nat greventh us youre glorie and youre honour, but we biseken mercy and socour!*“^[3] („Величието и честта ти, нас не ни е наскърбила, за помощта ти молим и за закрила!“)

— Значи излиза... — нахили се Псето, — че англичаните са германци, които говорят френски?!

— Моментните ти проблясъци носят смисъла на исторически факт, Псе! — кимна капитанът. — Митс!

— След това, през 15-ти век с драстична промяна в гласните настъпва нова ера за английския език. А през 16-ти век, когато необятната морска шир отваря вратите на Британия към света, езикът ни започва да става все по-богат и по-богат. За да се върнем на основната тема, ще добавя само, че Уилям Шекспир е говорил на същия английски, на който говорим и ние сега. Разбира се има известни разлики, но мисля, че капитанът може най-добре да демонстрира богатството на езика, като ни потопи в романтиката на отминалите дни.

— Знаеш ли, Псе, колко думи владеел властелинът на перото? — попита капитанът.

— Тъбъбъ... — замисли се Псето. — 550?...

— Нагоре.

— 726...

— Дори Френсис Бейкън е владял поне 10 000 — махна с ръка капитанът. — Но и това е нищо в сравнение с барда на всички времена, който пазел в съкровищницата си 20 000 думи, повечето от които — рими.

— Повечето от които рими!!!

— Който и да се крие зад името Уилям Шекспир — заклати глава боцманът, — то той си е спечелил славата на изключителна личност. Това, което аз съм чувал, е, че е изповядвал... католицизма.

— Католик ли?! — намръщи се Псето.

— Не намесвай бог, Митс! — рече капитанът. — Уилям Шекспир е издялан от самия дявол. Нима Бог може да сътвори такава любовна история като тази на Ромео и Жулиета? Погледни Божиите чеда! Преструват се, че се обичат до полуда, но умират сами като кучета. А кой богопомазан може да поднесе на тепсия целия свят в краката на простосмъртния, без да иска и пени в замяна? На кой богопомазан духът му може свободно да броди из тайните ъгълчета на вселената? Божиите чеда са затворили душите си в клетки и когато ти се усмихват и радват на успехите, те всъщност умират от алчност и завист.

— После дяволът си го прибрал ли?

— О, да, Псе! — въздъхна капитанът. — След един содомитски запой, дяволът си прибрал душата му на същата дата, на която му я и дарил 52 години по-рано. Заровили го на 17 фута под земята в

църквата „Света Троица“ в Стратфорд на Ейвън, а над него сложили малка надгробна плоча с епитаф, в който и до днес дебне проклятие.

— Едва ли е мъка да надраскаш някой друг сонет. Ей го на... — заблужда погледът на Псето. — Усещам как в главата ми започнаха да се съешават разни думи.

— А знаеш ли кой го е вдъхновил да напише сонетите си?

— Жена му?

— Грешка, Псе — пусна облак дим пред себе си капитанът и веднага го прогони с ръка. — Похотта, но в бронята на черната Люси от Клеркенуел. Проститутка по рождение и актриса по убеждение. Спомената е в цели 127 сонета от творчеството на гения, а те, както вече знаеш, друже, са точно 154.

— Аха.

— Сега ако ми позволите, джентълси, бих желал да ви върна в епохата на кралица Елизабет I и да нарисувам картина от красивите думи.

Капитанът изтегли крак напред, вдигна дясната си ръка и започна да подрежда римите:

*In the ould age blacke was not counted faire,
or if it weare it bore not beauties name;
But now is blacke beauties fuccefiue heire,
and Beautie flanderd with a bastard fhame,
for fince each hand hath put on Natures power,
fairing the foule with Arts faulfe borrow'd face,
sweet beauty hath no name no holy boure,
but is prophan'd, if not liues in difgrace.
Therefore my Mifterffe eyes are Rauen blacke,
her eyes fo futed, and they mourners feeme,
at fuch who not borne faire no beauty lack,
Slandring Creation with a falfe esteeme,
yet fo they mourne becomming of their woe,
that euery tounge faies beauty fhould looke fo.*

* * *

*Отхвърляли те черното от стари времена,
не го ценили, полза то не дава.
Покълнаха от черното обаче семена
и красотата се окичи със печална слава.
И тез' протегнати ръце към грозотата
оформиха лицата с огнен плам.
Но място нямаше за черното до красотата,
изхвърлено, обвито от позор и срам.
И ето я, тъй смугла, моята любима,
ала очите черни пълни са с тъга.
Че този, красота лишен да има,
опорочава с краски хубостта.
Така риданието тяхно се превърна във беда,
а черното — в изящна красота.^[4]*

— Вдъхновяващо! — енергично заръкопляска боцманът. —
Достойно за театър Глобус!

Капитанът свали шапката си и вряза дълбок поклон пред
скромната си публика.

— Господа! — рече леко засрамено той.

— Браво! Браво! — заръкопляскаха всички онези моряци, които
станаха свидетели на таланта му.

— От изложеното дотук една мисъл трябва да се вгнезди в
главата ти, Псе. Независимо в какво начинание се спуска един мъж, за
да го споходи успехът, до него неотменно трябва да щъкат поне две
жени. Едната да готви, да му пере чорапите и да възпитава децата му, а
другата чрез капризите си да му напомня, че насладата е по-скъпа и от
златото.

— Насладата, Кептън!

— И когато веднъж си освободил поводите на сексуалната си
фантазия, вече може да се отдадеш на изкуството, което е
олицетворение на човешката гениалност!

— Изкуството, Кептън!

— С ваше позволение, джентълмени — кимна към
събеседниците си боцманът и се отправи към стълбите.

- [1] Из IV действие, V сцена на „Хамлет“ по Уилям Шекспир. ↑
- [2] Из книгата от Версели; сборник от старинни ръкописи. ↑
- [3] Из „Разказът на Рицаря“ по Джефри Чосър. ↑
- [4] Сонет СХХVII, Шекспир, превод на български: Д. Танкарт. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ПСЕТО ЧЕРПИ ОТ ФИЛОСОФИЯТА НА КАПИТАНА

След като останаха сами Псето се обърна към капитана и рече с поклащане на глава:

— Тоя Шекспир... и думите му...

— Преплетени в мистерия слова, Псе!

— Дали няма да мога да прикоткам с тях някоя сочна фуста? Каква сила се крие в тях: „Не знаем какви сме, но знаем в какво можем да се превърнем!“.

— Защо ли ми се струва, че подготвяш своето бягство в бъдещето?

— Ами... Няма такова нещо!

— Право ще ти река, Псе — прободете го с поглед капитанът. — Ще живееш в приказка, ако надмогнеш трагедията, че жените не принадлежат на нашата раса. Може да ти изглеждат, но те ни най-малко не са като човеците.

— Не са, Кептън!

— Не се впечатляват от това, от което се впечатляваме ние. Тяхната представа за живота, не е нашата представа за живота. Те виждат света в пасторални цветове. Черното за тях е бяло като сняг, а бялото — черно като кюмюр. Горчилката в гърлото им не е от разреден ром, а от целувката на една осакатена любов. Чуват не това, което им казваш, а това, което искат да им кажеш. Миризмата на барут за тях е просто миризма на барут, а не миризма на злато или... чест, а целите им... са дребни, Псе.

— Ъъъъ... Ама... нали те ни раждат?

— Раждат! Раждат! — изцвили капитанът. — Те и кобилите раждат, но са родени, за да теглят цял живот. Знаеш ли каква е разликата между кобилата и жената?

— Ами... Кобилата има четири кра...

— Млъкни, Псе! — срязва го капитанът. — Приликата е, че и двете могат да мъкнат както пълна талига, така и да се кипрят по двора

и да не дават на никой да ги обязди. Разликата е там, че жената си няма опашка, която да маха, за да пъди мухите от дупето си.

— Кандисвам, че женските са създадени за удоволствие и размножаване, но...

— Попитай няколко жени какви са целите им и те на секундата ще ти върнат най-празните отговори. Романтичката ще каже, че мангизите не я интересуват и просто иска да срещне принца на своя живот. Прагматичката, че любовта не съществува и просто иска да се премести в Бостън или Ню Йорк, за да си потърси новобогаташ. Трета пък — да си купи шапка и чадър — натърти капитанът.

— Глуповатост — съгласи се Псето.

— С какво тези жени биха променили хода на човечеството, Псе? Отговорът крещи — с нищо! А целите на мъжа — разпери ръце като криле капитанът и погледна към небето. — Грандиозни и величествени! Да завладява нови територии. Да покорява древни цивилизации. Да строи все по-бързи и по-големи кораби. Да търси заровени съкровища. Да вдигне бунт срещу потисничеството. Да измисли барометъра. Да композира Лондонските симфонии. Да извари най-вкусния ром. Да конструира секстанта. Да измисля нови лекарства и опиати. Да полети в проклетото небе, ако щеш, за да стъпи на върха на света!

— А от какво тогава? — настоя Псето. — От какво се впечатляват фустите, Кептън? Как да ги...

— Трудно е да се даде еднозначен отговор на този въпрос, Псе, но като мой верен другар, мога да ти дам няколко практически съвета, които като за начало биха ти свършили чудна работа.

— Ще запомня всяка буква!

— Първо, никога не харесвай седнала жена. Усмивката ѝ, колкото и да е ослепителна, няма нищо общо със задника. Макар че... големите задници, също носят своите достойнства. По-топли са, по-меки са...

— *Ferst, ye erse!* (Първо задника!)

— Второ... Когато подмяташ шеги, никога не признавай, че се шегуваш. Може да ти изглеждат, но жените не са парцалени кукли и угаждат кога един мъж се шегува и кога не. Макар че... когато стане дума за мангизи и им кажеш, че нямаш, винаги си мислят, че се шегуваш.

— *Seikont* (Второ) — отброи Псето. — *Ni'er shaa masel be jokkin!* (Никога не се издавам, че се шегувам!)

— Трето — продължи капитанът. — Жените само с един поглед могат да отсеят кой е нерез и кой е зайче в кревата. Никога не говори за съвкупление пред дама, ако не си готов да ѝ предложиш такова на секундата.

— Плах съм с фустите, които нравя и съм звяр към тези, които са ми безразлични!

— И нещо изключително важно, Псе!

— Целият съм в уши!

— Увереността идва по различно време при различните раси. Жените са надменно уверени в себе си преди възвратно-постъпателните движения, тогава, когато се чувстват желани. Мъжете пък, се чувстват уверени в себе си, след като вече са раздвижили бакенбарди и са получили това, което са желали. Усвояваш ли информацията?

— Едните са желани, другите са желали!

— Затвори сега око и ми кажи какво виждаш!

— Ами... — поде Псето. — Виждам Стаси, дъщерята на месарина от Южен Саутхемптън. Толкоз я нравя, че мълча като докер. Тя обаче е наперена, заговаря ме. Вика ми, че баща ѝ я прател да ми каже, че плешките за кръчмата ме чакали насечени. Тръгваме към месарницата. Фръцка ми се уверено по стъпалата, а аромата ѝ се стели зад нея като от печено агънце. Готов съм да си избода и двете очи, за да я видя по кожа в кревата, а езикът ми, виснал е до земята почти и сипе ли, сипе димящи лиги.

— Каква буйна фантазия! — възкликна капитанът. — Продължавай нататък!

— След хилядите прищевки, които ѝ изпълнявам, една вечер я... остърквам в чаршафи взети под наем от леля Берта. После сънят ни засмуква. На сутринта тя ме буди, въртейки с пръст космите около пъпа ми и иска целувка. Отварям очи, обръщам се и виждам, че пред мен лежи...

— Студена статуя, която некадърен скулптор е оставил недовършена! — довърши капитанът.

— Откъде знаеш?

— Ама ти сериозно ли? С дъщерята на месаря?

— Ми... — повдигна рамене Псето.

— Да зарежем за малко разочароващите ти сексуални падения и да се върнем в реалността! — рече капитанът. — Би ли ми приготвил банята, Псе, така както само ти умееш? Искам да изхвърля отровата от тялото си, а и след цялата тази помия, която се изля върху ми, понамирисвам на умрял пор.

— Стъкмявам ти я такава, каквато я нравиш най-много, с барут и ябълки — рече въодушевено Псето и се отпрати с бодра крачка към стълбите.

— Домъкни си задника насам, Псе! — привика го капитанът. — Знаеш, че така, както ураганите бушуват по тези дяволски ширини, така и емоциите бушуват в мен. Всяка приятелска грешка може... и трябва да се прощава!

— Дори и такива... дете пращат всичкото злато на дъното на океана?

— Ще превърнем трагедията в печелившо начинание, а когато всичко това свърши, ще се върнем на Тортуга и ще те оженим за най-достойната, Псе. Трябва да знаеш, че за всяка жена — хубава или грозна, дебела или слаба, зла или добра, пияна или не — има мъж на тази земя. И твоята те чака, Псе, там някъде, където ще се грижи за теб и ще ти произведе дузина дечурлига, за да остарееете влюбени наред смеховете на внуците си.

— Внуци... — откърти се една сълза от окото на Псето и се затъркаля по бузата му. — Ама... защо пияна?

— От зло куче и от съдбата си можеш да избягаш — заголи усмивка капитанът. — От пияна жена никога!

— Не мога, Кептън!

— Върви, Псе! Върви!

Капитанът донатъпка тютюна на загасналата си лула, запали я и сервира гъста порция дим на гладните си дробове. Вперил поглед в примамливия хоризонт, той дълго изпуска отънелия пушек.

Псето веднага се зае с приготвянето на банята. Той наля в една раздънена каца прясна вода и напуска в нея това, което му донесоха от трюма — стрити какаови зърна, листа от кока, три шушулки ванилия, шепа китова мас и канче барут. Щом опита водата на вкус се провикна:

— Съставките са перфектно балансирани, Кептън. Вече можеш да положиш телесата си в извора на младостта.

Капитанът се затътри към бѣчвата.

— Старо право е, че без хигиена на тялото и душата, човеците нямаше да са такива, каквито са! — рече той. — Дѣлжа ти много и за двете, друже!

— Лѣскаш ми егото, Кептън!

— Като сваля тези дрипи, искам да ги изгориш, за да превърнем в пепел кошмарните спомени от последните дни. О, колко красив е днешният ден!

— Както ти самият казваш, Кептън: „Ако се събудиш в настоящето, живей, защото вратата към миналото е вече зазидана, а тази към бъдещето — заключена!“

— И това съм го казал аз?

— Изпълзя от твоята уста — припомни му Псето.

Капитанът се усмихна, но не каза нищо. Изсули дрехите си на палубата, а шапката и лулата остави на място, където да ги вижда. Малцина успяха да го зърнат гол, но думите от шушнещите усти се надигнаха в пещерно ехо, което вятърът дълго разнасяше от мачта до мачта: „Несъразмерни! Несъразмерни!“.

Псето и мистър Камън го подхванаха и му помогнаха да се намъкне в бѣчвата. Щом цамбурна във водата, устните му се разтеглиха в щедра усмивка. Радостта бликаше на талази от искрящия му поглед.

— Глътката на дявола, Псе! — извика той.

Псето тутакси долетя до бѣчвата с канче ром и куха бамбукова трѣбичка. Капитанът лапна трѣбата и потопи глава под водата. Псето почука по бѣчвата, и щом чу обратния сигнал, изля рома по трѣбата.

Когато след близо пет минути под водата, капитанът измъкна глава на повърхността, той с усмивка обра буреносните овации на струпаните около бѣчвата моряци. После хапна парче ябълка, което прокара с канче ром и излезе от бѣчвата. Изтърси водата от себе си като мокро куче и се отправи към зейналата паст на вратата под кварталдека.

Спусна се към нивото на орѣдейната палуба и сви към капитанската обител. Когато влезе в каютата, погледът му залепна за храната на овалната маса — паница със сирене, тасма сушено месо, глава лук, поднос с плодове, бутилка червено вино и хляб. Ноздрите му учестиха дишането. Лигите му потекоха по брадата. Нахвърли се върху

храната с яростта на обезумял от глад чакал. Тъпчеше в устата си сирене, смачкано върху кора хляб и тлъсти такоси пастърма с резени лук. Облизваше пръстите си, сякаш по тях имаше полепнал мед и наливаше вино в мелещата си уста. Когато вдигна глава, погледът му попадна на портрета на капитан Суейн, който престъргваше стената.

— Прав си, мерзавцо — премляска звучно той. — Човек може да скрие произхода си зад натруфени дрехи, префърцунени думи и досадни маниери, но никога, когато се храни!

Щом опоска всичко, устата му изпусна серия от затихващи изригвания. Почисти зъбите си с винено жабуркане и започна да проучва каютата. На гравираното писалище се мъдреше голям географски глобус и стъкленица с модерна писалка в нея. Навитите на руло морски карти се подаваха от специална преграда. Повито с изящно бродирана завивка, мекото легло гарантираше непробуден сън. Възглавниците приличаха на бели пухкави облаци. Дрешникът заемаше цяла част от стената, а до него се переше венецианско огледало с куп френски лосиони, пудри и парфюми в скута си. Люлеещият се стол се държеше за стената с нови кожени ремъци. Зад стъклото на малкия бюфет от другата страна на вратата, надничаше бутилка от най-добрия карибски ром, а от откренатата гравирана кутия се изливаше аромата на първокласен вирджински тютюн.

Капитанът си наля ром в красива стъклена чаша с кухо силезийско столче и натъпка лулата си с тютюн. В долапа на писалището откри един френски кибрит и щом я запали се плъосна в люлеещия стол. Залюля се в ритъма на вълнението и изпусна дълбока въздишка на наслада:

— Граби от благините на живота, Несъразмерни!

Щом излочи рома, главата му започна да клюма. Скоро устните му засвириха в ритмично похъркване. Лявата му ръка висна като отсечена и лулата тупна глухо на земята. Глеещият тютюн се пръсна по пода и вятърът, шпиониращ под вратата, веднага го натири под леглото. Дясната му ръка трепна и кристалната чаша се изхлузи от нея, завъртя се в скута му и дебелото стъкло се разби с трясък в пода.

Капитанът подскочи и вресна:

— Опънете плътната и пригответе абордажните куки! Мито, Теодор и Тревор Бенкс при кърмата с мускетите и пиките. Екке, вземи Мечока и братята Криксъс и атакувайте с мортирите от бака! Целете се

— Дрехите не се носят, за да прикриват физическите недостатъци на човеците, нито пък подаръците на дявола — скръсти ръце на хълбоци капитанът, — а душевните ни терзания! Колкото човек е по-гол, толкова повече той е в хармония с вътрешния си мир!

— Аз...

Момичето понечи да сглоби поредното изречение, но престъргването на дървения му крак по пода скъса крехките й мисли и я принуди да замлъкне.

Капитанът се пресегна за огромната шапка от закачалката и е неохота прикри слабните си.

— Разкрийте се, за да съм сигурен, че не говоря с духа на Анн Ван Сопо! — рече с рязък тон той.

В този момент Хлапето нахълта в каютата и размаха нож срещу лицето на капитана. Неспokoйните му крака потропваха по скърцащия под. Погледът му скачаше от дрешника към капитана.

— А си я пипнал, а съм ти прерязал гърлото! — извика то. — Ни най-малко не се шегувам!

— Признавам, че думите ти носят смехотворен характер, но представлението ти, Хлапе, е по-постно и от водевил! — вдигна ръце капитанът.

— Шапката, за Бога! — извика момичето.

— Кожата ми е по-дебела от алигаторска и дори куршум не я пробива — свали бавно ръце капитанът. — Прибери тази играчка, Хлапе!

— Предупреждавам те! — обещаваще възмездие суровият поглед на Хлапето. — Докоснеш ли я, ще те изкормя като... агне. Дори не си помисляй!

— Хъм...

Капитанът се обърна с гръб към дебнещия го нож и прекрачи към закачалката. Окачи шапката и се намъкна в червения жустакорпс. Вдигна лулата си от пода, донатъпка я с тютюн и я запали. Наля си пълна до ръба чаша ром от стъклената гарафа на масата и се излегна в люлеещия се стол. Устните му сучеха от остъргания мундщук на лулата е алчността на пале от голямо котило.

— Мога да изтръгна детската незрялост от теб с голи ръце, Хлапе, но да предположим — погледна го той, — че ще те помоля да затвориш вратата.

— Незрялост! — отсече Хлапето. — А защо не си поговорим за липсата на морални ценности у такива като теб?

— За какъв морал ми говориш, след като във вените ти още тече мляко?!

— Отраснали в кирпичени къщи селянци, които ламтят за пари и власт! — изсъска Хлапето.

— Не се срамувам от потеклото си! — издиша облак дим капитанът. — Когато човек забрави откъде е тръгнал, най-често се оказва на място, към което въобще не е крачил!

— Наслушах се на псевдомъдрости — погледна към дрешника Хлапето и развя ножа. — Да не си я докоснал!

— Капитан Мафо не се бие с жени, а за жени! Сега затвори проклетата врата, за да не ни чуе някой от ония долни мерзавци като Тод Фъштън. И кажи на фустата веднага да излезе от дрешника!

Хлапето отстъпи крачка назад и затръшна вратата. Без да откъсва поглед от капитана, то се върна до дрешника. Протегна ръка в сянката на дрехите и помогна на момичето да пристъпи крачка напред.

Щом я зърна, капитанът застина в поза на мим. Лулата му се отскубна от хватката на зъбите и падна в скута му.

— По дяволите! — изломоти той.

Извитите ѝ мигли пърхаха като крилата на колибри. Лицето ѝ не се нуждаеше от тонове грим, за да подчертае божествената си красота. Кожата на изящните ѝ ръце отразяваше светлината като топящ се лед. Слънцето сякаш гнездеше в стичащите се като лава върху раменете ѝ коси. Корсетът само загатваше за самодивската ѝ фигура. Краят на светлосинята ѝ мантиа се влачеше поне ярд назад, а върху шапката ѝ цъфтеше плисирана дантела във формата на цвете. Сладкото ѝ ухание се разнесе из каютата и капитанът започна да дърпа яката на жустакорпса си, сякаш се опитваше да се освободи от питон, който го душеше.

— Чувай сега добре, Хлапе! — рече той. — Качи се на палубата, намери боцмана и Псето и ги домъкни тук. Изиграй го така, че другите да не се усъмнят в нещо нередно, особено това зло куче Тод Фъштън!

— Не съществува сила, която да ме накара да ви оставя сами — възпротиви се яростно Хлапето.

— Нека се водим от прагматизма на ситуацията, а не от нейните чувства — предложи с благ тон капитанът. — Бързо мога да загубя

присъщата си човещина и да ви подхвърля на загорелите за плът и кръв главорези. Не се съмнявайте, че страстта ще забушува в слабините им веднага щом зърнат розичката на... шапката ѝ.

— Всичко ще е наред, Исо! — отрони момичето.

— Умолявам ви, капитане! — гласът на Хлапето носеше неговото смирение. — Надявам се да проявите нужния морал и да се държите като истински джентълмен.

Капитанът нахлупи шапката връз очите си и се залюшка в ритъма на неуморния океан. Пръстите му игриво забарабаниха по корема, а по устните му затанцува порочна усмивка.

— Право ще ти кажа, Хлапе — рече той, — въпреки че досега нито една фуста не е устояла на чара на Несъразмерния, този път ще направя компромис и ще се престоря, че просто не съществувам!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИСТОРИЯТА НА ГОСПОЖИЦА ДИЧЕТ

Хлапето изскочи на палубата с кофа в ръка и подсвирквайки си продължи към фокмачтата. Вятърът духаше с постоянна сила, а слънцето оставяше своите дири по намръщените лица на моряците. Трима от тях жулеха прогизналите дъски и миризмата на гнилоч пушеше измежду пръстите им. Тод Фъштън и мистър Камън отново чепкаха оспорван разговор. Седнал на една обърната кофа, Псето забиваше гълито си в начертан на палубата квадрат. Качен на кварталдека, боцманът мушеше поглед в далекогледа към безкрайния хоризонт.

Щом получиха посланието, Псето и боцманът успяха да се изнижат незабелязано от палубата и да се спуснат към покоите на капитана. Когато влязоха в каютата, момичето скочи в прегръдката на Хлапето и положи глава на рамото му.

— Страх ме е, Исо — рече през сълзи тя.

Изненадата наля олово в ботушите на боцмана. Той обстойно премери младата дама от главата до петите с поглед, в който се преплитаха възторг и нямо възхищение. Адамовата му ябълка заподскача, все едно смучеше бонбон.

— Мили Боже! — рече той.

— *Puss onty brod! Arrrrrgh... Verra baad freit!* (Женска на борда! Тъъъърррр... Много лоша поличба!)

— Не се бой! — хвана треперещите ѝ ръце Хлапето и повдигна брадичката ѝ с пръст. — Дал съм ти дума, че нищо лошо няма да ти се случи!

Псето хвана капитана за рамената и го разтърси.

— *Shaa ae leg, Cap'n!* (Събуди се Кептън!)

— Тъъъ... Какво стърчите там? — прозя се капитанът. — Митс, налеј на всички от серума на истината!

Боцманът се добра до бюфета и започна да вади и подава чашите към масата.

— Някой ще ми обясни ли произхода на случващото се тук? — попита той. — Напрягам ум, но бога ми, не мога да вдяна мисъл, откъде изникна тази очарователна дама!

— Любопитството те огризва като кокал, а Митс?

— И още как!

— Сега вие двамцата — рече капитанът — всичко ще си изчуруликате. Улавям лъжата от мили разстояние, така че няма как да измамите нито едно от сетивата ми.

— Ами... — поде Хлапето, — ние също сме жертва на болните амбиции на капитан Суейн. Дори мислехме да...

— *Veectim! Gee me nat yon keech, ye son o' ae draggel-tail bick!* (Жертва! Не на мен тези говна, копеленце недно!)

— Псе! — укори го е поглед боцманът.

— *'E jiss appen 'is moo an lat 'is kyte rummle! Gin ye speir 'im, fit 'e be deein' onty brod, 'at'll gaur 'im ela a, far 'fis nae yokie.* (Дърдори врели-некипели! Ако го питаш какво дири на борда, ще започне да се дръгне там, където не го сърби.)

— Нищо не му разбирам — начупи устни Хлапето.

— Борим се да изкореним упадъчните му навици, но сама ще се убедите, милейди, че усилията ни са обречени — рече капитанът. — Хайде сега нахранете ушите ми е историята ви. И ако обичате, не ни насочвайте по пътя на съжалението! Невъзможно е да събудите състраданието у мен!

— Казвам се Йоланда Дичет и съм родом от Лондон — вдигна поглед момичето. — Баща ми...

— Ако сте от Лондон, както твърдите — прекъсна я боцманът, — тогава защо долавям бруми акцент в изказа ви?

— Защото... — започна тя да чупи пръсти. — Защото отраснах в Бирмингам при родителите на баща ми.

Псето огледа младата дама и греховният му поглед започна да мята недвусмислени сигнали.

— Дичет! Дичет! — облиза устни той. — Звучи ми доста пикантно това Дичет.

— Подложена сте на „социална аутопсия“ госпожице... — пусна няколко къдрици дим капитанът и се обърна към нея. — Мога ли за кратко да ви наричам госпожица Йо?

— Както ви е най-удобно, капитане — устните ѝ поеха от ароматния ром и страните на лицето ѝ пламнаха. — Все още съм госпожица, макар че...

— Макар че?... — попита боцманът.

— Макар че вече съм сгодена! — скри лицето си в ръце тя и заплака.

— Ако сте сгодена, както твърдите — поде боцманът, — тогава защо не виждам годежен пръстен по пръстите ви. А и към кого са адресирани тези горчиви сълзи?

— *Forr be ye waddin rin', ye bliddy gure?* (Къде е годежният пръстен, ти проклет загубеняк?) — изстреля Псето ревнивия си поглед към Хлапето.

— Кротко, Псе! — укроти капитанът. — Моля продължете, госпожице Йо!

— Ийнкс омагьосал гръмовержеца Зевс да се влюби в прекрасната нимфа Йо, дъщеря на Арголийския цар, Инах, син на Океан — рязко отплесна темата боцманът. — За да я скрие от жена си Хера, Зевс я превърнал в снежнобяла юница. Царицата на Олимп, обаче усетила изневярата и поискала кравата само за себе си, като я дала на великана Аргус да я пази, а той гледал със сто очи и никога не спял. Зевс обаче не могъл да понесе страданието на любовницата си и пратил сина си Хермес да я отвлече. Сладкодумният Хермес успял да приспи Аргус, след което с един замах му отсякъл главата. Щом разбрала за случилото се, Хера много се ядосала и изпратила един огромен стършел, да прогони Йо надалеч. Жилена и гонена от стършела, след дълги лутания из широкия свят, тя се озовала в страната на скитите, където по заповед на Зевс, на една скала висял прикован титанът Прометей, защото откраднал огъня от Олимп, за да го даде на хората. Прометей предсказал на Йо, че само в Египет ще се избави от мъките си и без да чака и секунда повече, тя веднага се отправила на юг. Минала през един проток, който всички и досега наричат Босфор, което значи „Говежди брод“, след това преплувала едно море, което още носи името „Йонийско море“, за да се добере най-сетне до бреговете на Египет. Там Зевс ѝ върнал човешкия образ и тя родила сина му Епаф. Епаф станал първия цар на Египет и родоначалник на поколения от герои. Историята за нимфата Йо е от

епохата на боговете, но както виждат очите ми... женската красота не е загубила образ и подобие.

Капитанът стовари юмрука си в масата и всички се стреснаха от неочаквания пукот.

— Госпожице Йо... — рече той. — Ако обичате...

— Както казах... — продължи Йоланда. — Казвам се Йоланда Дичет и съм родом от Лондон. На 21 години съм и съм дъщеря на губернатора на Порт Роял, Дик Дичет.

— Дявол да го вземе! — плесна по бедрата си Псето с разперени длани. — Дик Дичет!

— Мисля... — понечи да се включи и Хлапето.

— *Hawd yer weishd, ey bittie tamsy!* (Затваряй си плямпалото, мамино синче, такава!)

— Дръж здраво юздите на омразата, Псе! — посъветва го капитанът.

— Не сега е времето и не тук е мястото да разтовариш агресията си.

— Що се отнася до личния ми живот — сведе поглед към стиснатите си юмручета Йоланда, — едва ли има нещо, което би ви заинтересувало.

Боцманът разлистваше някаква книга, но погледът му лазеше по раменете ѝ.

— Нима? — отрониха устните му.

— А как попаднахте тук, госпожице Йо? Как по дяволите се озовахте в дрешника на „Рагнарок“?

— Всичко е заради баща ми, губернатор Дик Дичет. Той и капитан Суейн направиха задруга, с която... — Йоланда направи кратка пауза, след което изстреля: — За да трупат незаконни богатства!

Хлапето заклати енергично глава като потвърждение на казаното от Йоланда.

Капитанът надигна чашата и носоглътката му започна да пропуска рома на порции.

— Значи затова капитан Суейн е станал капер — избърса той уста. — Убеден съм, че тази алчна невестулка напада не само вражески, а и британски, и съюзнически кораби, а после чрез протекциите на корумпирания ви баща и онези глупаци от адмиралтейския съд изкарват, че всичко е законно. Пая си залагам, че

контето от Бристол е отклонявал от плячката, за да могат двамата с губернатора да продават стоката на контрабандистите, за да прибират мангизите само за себе си.

— Порочна практика — изпусна боцманът.

— Право ли казвам, госпожице Йо? — повдигна наежените си вежди капитанът.

— Баща ми наистина търгува със самите пирати, като препродава плячкосаното от тях — посърна тя изведнъж и добави с тих стон: — А аз се оказах залог, който той предложи на капитан Ейвън Суейн. Негова годеница съм.

— Продал те е значи! — разкъса горчивата тишина гласът на Псето.

Боцманът изрови официалния каперски документ „*Letter of Marque*“, принадлежащ на името на капитан Ейвън Суейн и го разпъна на писалището.

— По-скоро я е предал — добави той.

— Разчитам болката в тревожните ви очи, госпожице Йо — рече прочувствено капитанът. — Баща ви... заслужава да бъде разчекнат от впряга на белгийски тежковози!

— А кучето пазач? — изръмжа Псето към Хлапето.

— Това е... брат ми — опита се да се усмихне Йоланда. — Той е тук, за да...

— Ако сте брат и сестра, както твърдите, госпожице Дичет — присви боцманът очи, — защо тогава в неговия изказ долавям кентиш акцент?

— Защото съм отраснал в Маргейт — побърза да отговори Хлапето. — Живях там почти десет години при родителите на майка ми.

— И вие, дечурлига, очаквате да повярвам на всички тия небивалици? — разчеса брадата си с нокти капитанът. — Давате ли си сметка, че прозорливият ми поглед може да проникне през очите дълбоко в мислите ви.

— Това е самата истина — рече Йоланда. — Просто сме се озовали на неправилното място и в неправилното време!

— От думите ви лъха искреност, но... — надвеси се капитанът към нея — я ме погледнете в очите!

— Аз всъщност се казвам Исидор Дичет, но в екипажния списък съм записан като Исо Бъдъм — подхвана Хлапето. — И държа да се знае, че не ме е пратил... баща ми на кораба, а се качих по собствена воля. Ден преди отплаването на „Рагнарк“ заставих капитан Суейн да ме качи на борда, за да не разкроя измамите, които правят с... баща ни.

— *Ni'er haurd sae doonricht lee, A daed nae. Crack ye owre yer bucket ye gonny pipe oot yer mammie's milk, ye bliddy Buddy boy!* (Не съм чувал по-безсрамна лъжа! Ако те фрасна по тиквата, ще си кажеш и майчиното мляко, проклето Хлапе!)

— Озапти език, Псе! — захапа лулата между предните си зъби капитанът. — Колко лета си живял, Хлапе?

— Лета?

— На колко си години?

— На... 19, но скоро ще стана на 20.

— А какви таланти притежаваш?

— Таланти?

— За какво си проектиран да съществуваш?

— Ами... — замисли се Хлапето. — Мога да се дуелирам с няколко човека едновременно!

— А какви планове кроеше? — звучно премлясваше мундщука в устата си капитанът. — Да отровиш виното във вените на капитан Суейн с арсеник, да освободиш сестра си и да раздадеш заграбеното на бедните?

Хлапето глътна рома от чашата на Йоланда и рече:

— Исках просто да съм сигурен, че на... сестра ми няма да й се случи нищо лошо.

— Престани да пиеш — прошушна му тя в ухото.

— Пълни чашите, Митс! — извика капитанът.

Боцманът духна по чашата на Йоланда и нарисува с пръст едно цветенце върху запотеното стъкло.

— А откога сте на борда на „Рагнарк“? — попита той.

— Вече седмица съм затворена тук.

— И докога щяхте да се криете? — връчи й той чашата с вежлива усмивка. — Нека сложим липсващата брънка от веригата, за да видим какво се крие в нейния край.

Щом погледът й попадна върху цветето, усмивката, макар и малко скована, разчупи мраморните й бузи.

— Благодаря, но пих достатъчно... — бутна чашата тя.

— Забелязахте ли, че на борда се шляе капелан? — грабна думата Хлапето. — Капитан Суейн дебнеше удобен момент, за да представи „годеницата“ си на екипажа. Възнамеряваше да се венчаят на дванайсети октомври на остров Гуанахани.

— Капелан! — изръмжа капитанът. — Тия крастави кучета са плъзнали навсякъде!

Боцманът стовари погледа си в деколтето на Йоланда, което силно пристягаше гърдите ѝ.

— Дванайсети октомври?! Остров Гуанахани?! По моему нито деколтето... въз имам предвид датата — побърза да се поправи той, — нито пък мястото са случайни.

— Какво имаш предвид, Митс? — попита капитанът.

— Може ли отново да се отскубнем от корените на основната тема и да се върнем в онази повратна точка на човешката история, която преобърна хода на човечеството?

— По-накратко — отвърна капитанът.

— На дванайсети октомври 1492 година, 33 дни след като „Санта Мария“ с капитан Христофор Колумб, „Пинта“ с капитан Мартин Алонсо Пинсон и „Ниня“ с капитан Висенте Янис Пинсон потеглят на запад от Канарските острови, очите на редовия моряк, Родриго Де Триана зърват дългоочакваната суша. Скоро след това, корабите акостираат на остров Гуанахани, както и досега си го наричат туземците. Христофор Колумб обаче му дава името Сан Салвадор и го обявява във владение на испанската корона. Така, тръгнал да търси пряк път на запад към Индия, той уж случайно открил Америка.

— А не е ли случайно? — полюбопитства Хлапето.

— Напълно гнило е и схващането — разклати в отговор глава боцманът, — че Новият свят е наречен на Америго Веспучи, който всъщност само е картографирал Южна Америка от 1500 до 1502 година. Защо му е на Христофор Колумб да нарича новооткритите земи на друг търсач на слава, като е можел да увековечи собственото си име? А и ако отдаваше почит на Америго, Новият свят би трябвало да се казва Веспучия или Веспуча. Кой нарича нещо на първо име?

— Никой — отсече Хлапето.

— Истината е, че това, което изрових в Лондонските хроники, докато служих във флота, обръща общоприетото с кила нагоре.

Венецианският мореплавател Джовани Кабото, обявен за неплатежоспособен длъжник, бяга от Венеция и подвизавайки се с имена като Жан Кабот във Франция и Хуан Кабото в Испания, в един момент се озовавал в Лондон, приемайки името Джон Кабот. По стечение на обстоятелствата, английският крал Хенри VII му връчва писмен патент, даващ му право да търси непознати земи и да прави открития под английски флаг. На 20 май 1497 година Джон Кабот с екипаж от 18 души отплава от пристана на Бристол с каравелата „Матю“. 34 дни по-късно, точно в деня на Йоан Кръстител, той достига бреговете на остров Нюфаундленд и Нова Скотия и забива там знамето на Тюдорите. След като картографира района, той се връща в Англия на 6-ти август, същата онази 1497 година, а крал Хенри VII го награждава с цели 10 паунда, джентълмени, а след това и с доживотна пенсия от 20 паунда за заслугите към кралството.

— Тогава защо Новият свят не се казва Каботия — пресуши чашата си на един дъх Хлапето, — а Америка?

— Защото е наречен на Ричард Ап Мерик, собственикът на кораба „Матю“ — отвърна боцманът.

— Ап Мерик? — повдигна рамене Хлапето.

— Богатият уелски търговец от Бристол, спонсорира цялата експедиция на Джон Кабот. Без неговите пари и разбира се влияние, това е нямало как да се случи. И в знак на...

— Благодарност, Джон Кабот кръщава новооткритите земи на името на благодетеля си — довърши Хлапето.

— Всъщност „*ap Meryk*“ на къмрайг означава „син на Мерик“. Нали така, Кептън? — хвърли боцманът един въпросителен поглед към капитана. — Сигурно сега се чудите как от „*ap Meryk*“ става „Америка“?

— Как? — попита Хлапето.

— С времето „*ap*“ се англизира само в „а“. Така от „*ap Meryk*“ фамилното име станало „*Ameryk*“, а окончанието „*e*“, което се залепило в края на думата, останало от намесата на викингите в езика на англичаните, се произнасяло като „а“ — прокара ръка по брадичката си боцманът. — И така...

— Се родила Америка! — довърши Хлапето.

— Освен че е стигнал до шериф на Бристол, Ричард Америк произхождал от рода на графа на Гуент, а след това родът му по

благороден път се оплита с този на тюдорите. Въобще няма да се учудя, ако един ден Америка извоюва независимостта си от британската корона, флагът ѝ да е заимстван от семейния герб на фамилия Америк. Райета и звезди!

— *Y Ddrayg Gogh ddyry gychwyn!* (Червеният дракон ще ни покаже пътя!) — езикът на капитана не си намери покой, докато не изрече горделивата фраза.

— Съвсем отделен е въпросът, че нито Христофор Колумб, нито пък Джон Кабот са първите европейци, стъпили на Новия свят — продължи боцманът. — Викингите са открили тези земи векове преди...

— Достатъчно, Митс — прекъсна го капитанът. — Мотивите са ясни. Капитан Суейн, в чиито жили тече испанска кръв е планирал да се ожени на острова, където за пръв път е стъпил кракът на Христофор Колумб.

— Проклети испанци! — изруга Псето.

— Чувайте ме сега внимателно — заговори със сериозен глас капитанът. — Боцманът излиза от каютата на Големия Ник и там се нанася госпожица Йо. Вие тримата се качете на кварталдека, а аз след малко ще изведа госпожица Йо, за да я представя на екипажа.

— А дали това е разумно? — неспокойно се завъртя на стола си Хлапето.

— Разликата между неразумието и благоразумието, Хлапе, е твърде малка, за да ѝ отдаваме такова прекомерно значение — повдигна едната си вежда капитанът. — И в двата случая едното може да се окаже другото!

Капитанът се изправи, направи крачка встрани и привика боцмана и Псето към себе си.

— До острова ни остават още няколко дни и не можем да я крием, при положение че Тод Фъштън и хрътките му са станали толкова подозрителни — засушука той. — Ако я намерят, има голяма вероятност да я наранят. Не искам излишно напрежение, между двете групи. За Хлапето няма да казваме нищо. Нека си остане Исо Бъдъм или Бъди Хлапето, или както там иска да се нарича и нека си я варди. По-добре да не знаят, че ѝ е брат и че баща им ги ограбва. В противен случай това ще е последният им валс с дявола.

— А как може да сме сигурни, че Хлапето и кокетната млада дама са от нашата група? — попита боцманът. — Ами ако са поставени тук от самия капитан Суейн, за да саботират намирането на съкровището при ситуация като тази?

— Това ме обижда, господин Боцман! — резонира в прозорците гласът на Йоланда.

— Приемете искрените ми извинения, милейди! — поклони се боцманът. — Просто искам да съм сигурен, че от тук нататък ще сме от една и съща страна на монетата.

Капитанът скръсти ръце зад кръста и започна да крачи пред събеседниците си.

— За да заковеш лъжата, трябва да познаваш всичките ѝ лица. Има лъжи и лъжи — благородни, долни, красиви, недорасли, ялови, узрели... Не крия факта, че съм подчинил лъжата, за да извличам с лекота екстракта на истината от фалшивите думи. Знаеш, Митс, че угадя ли измамата, лявата ми скула започва да подскача. Да виждате нещо подобно? — той се наведе и всички се втренчиха в гранитното изражение на лицето му.

— Благодаря ви за доверието, капитане! — разголи Йоланда белите си зъби в смутена усмивка.

— Удобно ли е, госпожице Йо — кимна ѝ капитанът, — да ви сътворя неудобство с няколко въпроса, които като червеи човъркат любопитството ми?

— Разбира се, капитане.

— Какво знаете за битието на истинския капитан на „Рагнарк“ Анн ван Сопо? Жив ли е? Къде е?

— Нямам представа за кого говорите!

— А къде се дяха през онази въпросна нощ, когато нахълтахме в тази каюта, докато капитан Суейн къртеше като дембел в сатенените си чаршафи — имитира похъркването му капитанът. — Нима спите в дрешника?

Напрежението от лицето на Йоланда се свлече и небесните ѝ очи започнаха да излъчват спокойствие.

— Думите ви са като кинжал, който пробужда лошото настроение право в сърцето, капитане. Ако се върнем няколко дни назад, ще се натъкнем на онази кошмарна нощ, когато вълните блъскаха с извитите си рога гърдите на кораба. Така ужасно ми се

гадеше от вълнението и толкова се страхувах, че се почувствах като малко зрънце, изгубено в полето на забравата.

Капитанът я погледна. Непокорната му уста очевидно нямаше търпение да направи невидимите му мисли достояние на всички.

— Хъм... — разтърка той чело. — Дали пък алкохолът не добави този финес на върха на езика ѝ или пък просто черпи думите от извора на целомъдрието?

— После слухът ми долови странното потракване към вратата на каютата, което впоследствие се оказа, че долита от дървения ви крак — продължи Йоланда. — Нямах време да събудя капитан Суейн, а нямах и желание. Всъщност тайно таях надежда, екипажът да е вдигнал метеж, затова бързо се шмугнах в дрешника и останах там, докато не ме открихте. А що се отнася до съкровището, то...

— *Ye treisur...* (Съкровището...) — започна да потрива потните си ръце Псето.

— Ще ни разкажете всичко за него, когато му дойде времето, госпожице Йо. Сега можете да отидете в каютата си и да си напудрите носа. Господа! — обърна се капитанът към мъжката аудитория.

ПЕТА ГЛАВА

НЕКАНЕНИ ГОСТИ

Капитанът измъкна от дрешника една светлосиня туника, черен брич и бяла риза. По инерция дръпна и чифт хесиански ботуши от мека кожа с пискюл на върха, но бързо върна десния в дрешника. След като се премени, той сложи триъгълната си шапка, лапна лулата и се закичи с флотската сабя на капитан Суейн. Когато мина покрай огледалото, той се спря и се извърна към него. Докато се възхищаваше на приказния си вид, в ръцете му попадна един флакон с парфюм, който му предложи пролетната си есенция. Щом видя отражението на одобряващата си усмивка, той изпъна врат и напусна покоите си.

Когато стигна до каютата на госпожица Дичет, той доближи ухо до вратата и почука три пъти с точно отмерена честота. После отстъпи крачка назад, завъртя се и кавалерски закачи ръка на левия си хълбок. След секунди пантите изграчиха, Йоланда го хвана под ръка и стъпка по стъпка двамата се отправиха към палубата.

— Вие сте изключително... — палавият поглед подхвърляше веждите му във въздуха.

— Каква?

— Възнамерявах да ви сторя комплимент, колко сте красива, но се отказах.

— Не ви разбирам, капитане!

— Комплиментът, госпожице Йо, винаги налива положителни емоции у потребителя, като той, самият потребител, въобще не си прави труда да потърси мотива другаде. Извън суетата си. Тоест комплиментът е отговор, чийто въпрос може да ви облее с разочарование. Така че окъпят ли ви с комплименти, трябва да знаете, че става дума или за пари, или за... полово сношение — натърти капитанът. — А аз, драга, не желая от вас нито едното от двете.

— Да, но... все пак го казахте — подари му тя очарователната си усмивка. — Имате ли го предвид, или просто се наслаждавате на еротичната си интелигентност?

— Няма нищо по-прекрасно от това да разменям думи е неомъжена интелигентна дама! Но също така и нищо по-измамно от нейната усмивка.

— Ако Ви е трудно, можем да вървим и по-бавно — дискретно забави хода Йоланда.

— Може да ползвам един-единствен крак, но стоя на борда на „Рагнарк“ по-стабилно и от стоножка — закачи той любимата си усмивка. — А вие няма от какво да се страхувате. Не и докато в гърдите ми бие това необуздало джентълменско сърце.

— Не желая да ви нанесе обида капитане, но сте се напарфюмирали като... версайска метреса — простря ръка пред устата си Йоланда, за да затисне напирания я смях.

— Разпрегнете остроумието си, госпожице Йо. Сторете го! — подкани я той. — Жена с чувство за хумор е като рядък диамант, открит между купчина пилешки курешки!

— Ако това е комплимент, капитане — извитите й мигли трепкаха, — то аз го приемам с отворени обятия, каквото и да ми коства това.

Капитанът подаде ръка, за да ѝ помогне да прекрачи последното стъпало.

— Суетата, милейди, е любимият грях на Лукавия. Морален недъг, който те лишава от оригиналност, тласкайки те към посредствеността на нетрайните ценности. Тази отвратителна воня се издига от туниката на онзи напудрен нос, капитан Суейн и аз тозчас ще я превърна в история — съблече я той и я разкъса на парчета.

— Каква импулсивност!

Когато капитанът я изведе, на палубата настъпи суматоха, която прерасна в кръжачи като лешояди ругатни. Боцманът и Псето застанаха до капитана, а пред тях се блещеха недоумяващите очи на моряците. Псето гръмна с пистолета във въздуха и всички млъкнаха. Капитанът избродира набързо историята на Йоланда, като я тропоса с плодовете на собствената си фантазия. После той ги заплаши, че ще устрой пир за акулите с всеки, който се опита да стори нещо лошо на благородната дама.

В качеството си на квартирмастер, кипналият от гняв Тод Фъштън, потърси разговор с него, но капитанът бързо се изхлузи през вратата на кварталдека. Видимо смазан от безсънието и поетите

количества ром, той изпрати дамата до каютата ѝ и се оттегли, за да даде покой на тялото си.

Мистър Камън се начумери и мустакът му настръхна като четината на глиган. Той метна една плювня през зъби и се обърна към Тод Фъштън.

— Да им видим сметката още тази вечер! Нямаме нужда нито от куц капитан, нито от едноок кормчия, нито пък от онова плямпало Крази Миех. И оная фуста също трябва да гори в ада, ако питате мен.

— Търпение, мистър Камън! — злорада усмивка пробяга по лицето на Тод Фъштън. — Съвсем скоро съкровището ще бъде само наше!

Капитанът заспа веднага, щом главата му докосна възглавницата. Крехкият му сън обаче се късаше при всеки шум или по-нагла вълна. Облян в димяща пот, той пухтеше, въртеше се като шугав и бълнуваше осакатени думи. Лицето му се кривеше в агонизиращи гърчове. Клепачите му подскачаха, сякаш под тях дълбаеха червеи. От време на време ококорваше черни очи, ставаше тромаво от леглото, удряше с треперещи ръце гълток ром, поглеждаше в дрешника и отново си лягаше.

Ноцта не му предложи друг сценарий. Чак на развиделяване похъркването му стана ритмично и лицето му възвърна човешките си черти. Един юмрук обаче заби по дъсчената врата и откъслечните удари прогониха съня от очите му.

— Трябва веднага да поговорим, Мафо — промуши се настоятелният глас на Тод Фъштън през кухините на проядената от дървеници врата.

— Разкарайте се от ума ми, дървеници такива!

— Не търпи отлагане, дявол го взел! — нахълта в каютата Тод Фъштън, заедно с мистър Камън и гологлавия моряк, който ги следваше неотлъчно.

Капитанът разкъса залепналите си клепачи и започна да върти очи по обикалящите около леглото му натрапници.

— Навлизате в териториалните ми води пряко волята ми, негодници такива!

— Дължиш ни обяснение за това, което се случва на борда — настоя мистър Камън.

— Всичко, което знам — покашля се капитанът, — го знаете и вие, но ще ви го кажа пак. Контето от Бристол е качил годеницата си на борда и...

— И какво ще правим с нея? — изпръхтя гологлавият. — С тая сладка кифличка?

— Как какво ще правим? — попита на свой ред капитанът. — Ще я подкараме по екипажен списък и когато копеленцето се пръкне на бял свят, ще хвърлим едни зарове да видим чие име ще носи!

— Тогава аз съм първи — предложи се гологлавият.

— Не ти знам името, моряко, ама акълът ти е колкото на водна костенурка — рече му капитанът.

Мистър Камън не се поколеба да разчекне паст в парцалена усмивка.

Правилните овални форми по лицето на гологлавия изведнъж нарушиха геометрията си. Очите му изпъкнаха и сякаш се раздалечиха едно от друго. Брадичката му се прибра към шията и започна да потрепва. Издутата вена на високото му чело бърхтеше в галопен ритъм. Кожата по обръсната му глава настръхна като кучешки език. Ръката му сграбчи мистър Камън за ревера, а вонящата му на тютюн уста се сниши към носа му.

— Искаш ли да ти замръзне усмивката, умнико? — престърга грапавият му глас. — Само посмей пак да ми се присмееш и ще ти оскубя козината от мустака с ковашки клещи!

— Ама, Череп, аз... — смотолеви мистър Камън.

— Установете спокойствие, красавици! — рече капитанът, след което погледна към Тод Фъштън. — Не е лошо да усмириш гавазите си, преди да са си измъкнали гръцмулите.

— По дяволите! — възропта Тод Фъштън. — Мистър Камън, Йон Арая Сонкяер... Кротко!

— И ви уверявам... — додаде капитанът — че докато Несъразмерния е капитан на „Рагнарк“, сексуалните ви щения ще си останат мираж.

Черепата блъсна в гърдите мистър Камън и той се удари във вратата на дрешника.

— Само посмей! — повтори той.

— Чувай, друже Тод! — привика го капитанът. — Ти поне не дундуркаш главата си само за равновесие. Госпожица Йо ни е нужна

невредима, за да я използваме като разменна монета, ако се наложи. Нали се сещаш, че я капитан Суейн е оцелял, я ни нападне някоя фрегата на кралския флот.

— Като разменна монета? — попита мистър Камън.

— Защо пък да не поискаме откуп?... — надигна глава капитанът. — Пая си залагам, че губернатор Дик Дичет се къпе в златни дублони.

— Кучият му син! — скърцащите зъби на Черепа оповестяваха нови признаци на раздразнение.

— Съгласни сме — провлече скъперническа усмивка Тод Фъштън, — но мисля, че е време да подхвърлим приказка за съкровището.

— Не сега, друже Тод! — потъна в леглото капитанът. — Изживях кошмарна вечер и не съм мигнал. Ще говорим, когато му дойде времето.

Откъм вратата проехтяха стъпки и след секунди на нея вече стояха боцманът и Псето.

— Хората ми искат още ром — надигна глас Тод Фъштън. — А и в тоя последния имаше толкова вода, че и децата не биха го пили!

— Конска пикоч! — метна една кафява плюнка на пода Черепа и я размаза с крака си.

— Всичко наред ли е, Кептън? — сложи ръка боцманът върху дръжката на рапирата си.

— Свидни гости!?! — погледът на Псето следеше ръцете на Черепа.

— Ако изпитваш нужда от нещо — приближи леглото боцманът, — само кажи!

— Просто оставете ума ми да си почине! — изстена капитанът.

— Господа — любезно показа вратата на тримата натрапници боцманът.

— Крази Михт! Гъъърр... — изръмжа Черепа под носа си, докато подбутваше мистър Камън пред себе си.

— Затвори проклетата врата, Псе! — рече капитанът. — И си домъкнете задниците насам.

— *Fit's brottlin inty yer heid?* (Какво ти се върти в главата?)

— Ти, Митс, си по-ценен от всички ония мерзавци навън — рече капитанът. — А ти, Псе, си притежател на уникална комбинация от

свещена простота и извънчовешка умствена активност. Колко ром остана?

— Три бъчонки и няколко полупразни галона. Когато ромът свърши, най-вероятно ще се изправим пред бунт — припомни му боцманът. — Знаеш, че именно той е балансът между капитана и екипажа.

— Не разтваряй раната на загнилите проблеми, Митс — сниши глас капитанът. — Нали дори и за секунда не сте си помислили, че когато изровим проклетото съкровище, ще го делим с тази жалка пасмина?

— Изковал си план, нали Кептън?

— Златото бързо облада сетивата ти, а Псе? — успя да се ухили капитанът.

— Не мога да знам какво си наумил, Кептън — намеси се боцманът, — но имай предвид, че те ни превъзхождат в пъти и ако се стигне до сблъсък...

— Още с раждането на всеки един от нас дните му са преброени. Дяволът те записва в екипажния си списък и когато ти дойде реда нито илачите на доктора, нито молбите към бог могат да те оставят сред живите, а самият дявол няма навика да ти отпусне и секунда повече. Това обаче няма да стане, преди да си свършил това, за което си проектиран да съществуваш. Всеки човек се ражда с някаква мисия в живота, за някои по-важна, за други не чак толкова. Когато приключиш с нея, няма да има никакво значение, дали е понеделник или събота, дали под дюшемето ти блестят купища злато, или пък в джоба ти се разхожда едно-единствено пени, дали си обичан или мразен, защото смъртта е вечна и тя не слугува на нищо, което носи удовлетворение и наслада за тялото и душата — задъха се капитанът. — Въпросът тук е „Защо?“. Не е важно колко си живял или как, а „Защо?“, по дяволите, си живял?

— Право е! — съгласи се Псето. — Смъртта ти остава за цял живот, но делата, делата...

— По-жив съм от всякога, джентълси! — прекоси стаята с мъка гаснещият поглед на капитана.

— Мая се — поде Псето, — дали не е угодно за нас, ако поискаме откуп за госпожица Йоланда. Корумпираният ѝ баща трябва

да е възлив от мангизи. Ако го одерем... 100 000 паунда, все едно бълха го е ухапала.

— Нека не си играем с огъня! — рече боцманът. — Бълхата може да е много малка, но е смъртоносна!

— Чак пък смъртоносна! — усъмни се Псето.

— Кептън?

— По-накратко, Митс!

— През далечната 1347 година няколко кораба вдигнали котва от Кримския полуостров, за да акостират в град Месина на остров Сицилия. Освен стока обаче, генуезките моряци пренесли и бубонната чума. Заразата плъзнала и за няколко месеца половината население на града измряло. Тя се предавала както чрез въздуха и храната, така и чрез ухапване от бълха. Ходела по гризачи като плъховете и мармотите. Веднъж посята, по тялото на заразеня се издували виолетови подутини с големината на юмрук, наричани бубони, а на клетника не му оставали повече от 2–3 дни живот. Черната смърт, както наричали чумата по онова време, се промъкнала из цяла Европа и за четири години покосила повече от двадесет милиона души.

— Да, но... — почеса се по врата капитанът, — какво общо имат проклетите бълхи с идеята на Псето?

— Моята идея — потвърди Псето.

— Метафорично казано, бълхата, която ще ухапе губернатора, може да се окаже смъртоносна, но... за нас — прозвуча безкрайно сериозно боцманът. — Искането на откуп може да се превърне в бумеранг, който ще се върне към нас, за да отсече главите ни. Мислите ли, че толкова властен и безскрупулен човек като Дик Дичет би се спрял пред нещо преди напълно да ни унищожи? За бога, та той е изтъргувал собствената си дъщеря!

— Може и да казваш право, Митс — рече капитанът, — но да не забравяме, че именно по време на чума се случват най-пищните пирове!

— Отдай покой на тялото си, Кептън! — потупа го боцманът по рамото. — А когато отмориш и ума си, ще обсъдим всичко на спокойствие.

Псето започна да се оглежда като съсел, канещ се да отмъкне нечие птиче яйце.

— *A kinna winner masel...* (Мая се... Такова...)

— Нужда от лична аудиенция? Господа! — кимна боцманът и напусна каютата.

— Ща да си похортуваме, Кептън.

— Кое е толкова важно, Псе?

— Тъвъ... толкова... Да... любовта.

— Готов съм великодушно да ти подаря житейския си опит и знания — отвърна капитанът. — Въпрос?

— Как да угадя, че съм влюбен? Досега не съм усещал нищо друго, освен първичното животинско привличане. Знаеш, всички онези бездарни шафрантии по бардаците, които измъкват и последното ти пени — надигна рамене Псето. — Но дори и животните употребяват ласки, Кептън!

— Няма да те оставя да тънеш в блатото на невежеството и ще ти отсея правилния отговор — облегна се капитанът на таблата на леглото. — Когато това се случи ще го угадиш не с това, което шава в гащите ти, а с това, което бие в гърдите ти.

— Имаш предвид... сърцето — сложи лявата си ръка върху дясната си гръд Псето. — Ще ме стегне ли, или ще направо спре да лупа?

— Нито едно от двете, Псе. Ще започне да ти говори на език, който няма да разбираш, защото в него няма думи, а чувства, на които трябва да дадеш излаз. В противен случай сърцето ти ще се пръсне и ще оплескаш всичко със страха, които е взел превес и те е лишил от най-красивото нещо, любовта. И между другото, сърцето е вляво, друже.

— Ляво, ляво — повтори Псето.

— Има, разбира се, и други признаци, по които можеш да познаеш, че си срещнал любовта — погледна към чашата с ром капитанът и започна да се облизва.

— Какви са те? — подаде му я Псето.

— Стомахът ти започва да ръмжи, сякаш там живее звяр, който те яде отвътре. Първо започва от черния ти дроб, после ти изяжда бъбреците, червата, далака, за да стигне до сърцето и си устрои най-кръвожадния пир на планетата.

— Ето! Чуваш ли как скрибуца? — погледна стомаха си Псето. — Дали оная гад не ме ръфа вече? Да не би да съм... в любовен период с госпожица Йоланда, а?

— О, демони от тъмнината! — изпусна проклятие капитанът, преди да гаврътне рома от чашата.

Псето забели поглед в тавана и устата му започна да ниже думите в броеница:

— *Ohhh, puir bonnie lass! Fit ae aipple-dumplin' shop! Fit cat-stick! Fit ae roon' globe! Keppit ma keeker rieht aff!* (Ооо, истинска красавица! Каква пищна гръд! Какви изящни крака! Какъв сочен задник! Веднага ми хвана окото!)

— Просто си гладен, Псе.

— А няма ли някой по-верен признак?

— Ако всеки твой ден започва с образа на желаната жена, то вече си оплетен в лепкавата паяжина на любовта. След това остава само да бъдеш повит на пашкул и изяден — уморените устни на капитана едва смогнаха да оформят мислите му.

— Изяден!?

— С какво обича човек, друже? — изхлузи се капитанът от възглавницата и погледът му се заби в тавана.

— Със сърцето си — побърза да постави ръка на лявата си гръд Псето.

— Сега вземи оная креда от писалището и нарисуй на пода едно сърце!

— *Hert... Hert...* (Сърце... Сърце...) — повтаряше си Псето, докато драскаше по пода. — Готово!

— Сега ела и го погледни от тази страна.

— От тази страна — повтори Псето.

— Какво виждаш, друже?

— *Weel... Weel...* (Ами... Ами...) — надигна вежди Псето и взе да върти глава. — *Ae erse!* (Един гъз!)

— Виждаш ли, истината е като бич в ръцете на дявола — зениците на капитана се разшаваха.

— Не ми трябваха много камшици в гърба, за да угадя болката — сгърчи се Псето.

— Право ще ти река, Псе — затвори очи капитанът и сплете пръсти с ръце поставени на корема. — Ако си решил да се влюбваш, то пригответи се да приемеш последствията от разочарованието!

— Разочарованието!

Капитанът вдигна единия си пръст, който щръкна като свещ между пръстите на мъртвец.

— И още нещо — добави той.

— Има и още ли?...

— Истинската любов е несподелената любов, защото тя остава чиста и непорочна. Всичко друго се оказва клатене на бакенбарди, водещо до душевната ти смърт — духна към пръста си капитанът сякаш да изгаси горящата свещ. — Амин!

— *D'ye fancy...* (А мислиш ли, че...)

— Мисля, че трябва да знаеш нещо, което ще ти помогне да запазиш мъжественото си равновесие. Решението се крие в това да надникнеш в кюлотите на живота, но откъм крачолите. Да потърсиш друга гледна точка.

— Да, но...

— Знаем, Псе — прекъсна го капитанът. — Ограниченият ум ти пречи да преминеш отвъд границите на общоприетите норми, но опитай се да довършиш изречението.

— Кое изречение?

— Когато един мъж не е с жената, в която е влюбен, той е...

— Глупак — изстреля Псето.

— Ха-ха-ха — изкикоти се капитанът. — Когато един мъж не е с жената, в която е влюбен, той е... с друга жена!

ШЕСТА ГЛАВА НАПАДЕНИЕТО

Псето се появи на палубата умислен. Първо краката му се оплетоха в едно въже, а после се блъсна с рамо в Черепа. След разменените усойни погледи се отпрати към корабния готвач, който белеше картофи. Госпожица Йоланда се разхождаше из кварталдека с грацията на недостъпна кошута, а боцманът и Хлапето си говореха до фокмачтата.

— *Fit's actin, Derrie? Skin tatties aaf, ay?* (Как е хавата, Дери? Картофи стържеш, а?) — грабна един картоф от кофата Псето и изчегърта с нокът останалата по него кора. — *Bliddy sun iz Yerl o' Hell hissels. Makks ma deidlicht seez blaik an fite!* (Проклетото слънце е самият дявол. Кара ме да виждам само черно и бяло!)

— *Qu'est-ce que tu racontes, espece de con!*? (Какви ги бръщолеваш, глупако!?)

По плешивата глава на готвача никнеха капки бистра пот. Тези от тях, които успеяха да пораснат, се плъзгаха по вдлъбнатите му слепоочия и капеха през издадената брадичка върху търбуха му, а от там, през лабиринта на прилепналите косми, някои от които стърчаха като чучури, се стичаха в кофата с белени картофи. Посегнеше ли да обърше челото си, от солените му мишници извираше миризма, която цапаше въздуха с киселите си багри. Под ноктите на лявата си ръка пазеше мръсотия вероятно от младежките си години. Стърчащата кука на мястото на дясната му ръка, режеше въздуха при всеки опит да докопа поредният картоф.

Погледът на Псето проследи полета на боцмана по стълбите към кварталдека.

— Театърът започва — избоботи той.

— За какъв театър говориш, Псе?...

— Представлението на боцмана, Дери — отмести поглед към кварталдека Псето. — То е винаги едно и също...

— Не ти вдявам, дявол да те вземе! — набучи на куката си следващия картоф готвачът.

— Ами, ей сега ще изпее: „Каква чудесна утрин, милейди!“ — престори гласа си като този на боцмана Псето.

— Каква чудесна утрин, милейди! — постави ръце на планшира боцманът и впери поглед в хоризонта.

— Сега е неин ред — прошепна Псето.

Вдишвайки през носа, Йоланда изду гръд и рече:

— След всичко, което преживях през последните няколко дни, оценявам, че именно малките неща, такива като да подишаш чист въздух сутрин рано, са тези, които те правят истински щастлив.

— Очарован съм от... грацията ви, госпожице Дичет — измърмори Псето.

— Очарован съм от грацията ви, госпожице Дичет — рече след секунда боцманът. — Това великолепиe, което струи от вас... ме кара да се чувствам като пред райските двери.

— О, ласкаете ме — усмихна се тя.

Вятърът доставяше до ушите на двамата не само думите му, но и аромата на Йоланда.

— Добър суфльор си, Псе — подсмръкна готвачът. — Кръвта на този нерез ври като свинска яхния.

— Сега ще ѝ пробута номера с лунната пътека — предрече Псето.

— Изгревът и сутрешният бриз са впечатляващи, но трябва да дойдете тук вечерта, за да станете свидетел на магията на лунната пътека — прикова я боцманът с изпепеляващия си поглед.

— Признавам си... — зазвънтяха думите между зъбите ѝ. — Страх ме е от тъмното!

Йоланда тактично отклони поканата на боцмана, но езикът на телата им вече демонстрираше дразнеща за останалите моряци фамилиарност.

Готвачът предъвка тютюна в устата си, пусна мазна плюнка в краката си и върна гладните си за женска плът очи към младата госпожица.

— Тая кикимора ще върти душата му на шиш като печено яренце — облиза се той.

— Само да ми падне — заклати глава Псето.

— Ще я напълня като коледна пуйка!

— Я по-полека!

— Надушвам ревност, Псе.

— Не се залъгвай по скрибуцането на корема ми — изпелтечи Псето. — Просто съм гладен.

— В омая на лъжата, гласът ти така стърже, че ще ми обели картофите по-добре от ножа!

— Не ревнувам — настръхна Псето. — Просто се мая как така всички жени се връзват на един и същ номер.

— Запомни едно от Пасè Д’Ериш: „Добрият любовник никога няма да остане на сухо“.

Псето пораженчески отпусна рамене.

— Веднъж заложих капана на боцмана за Анна Лучия, която в крайна сметка предпочете да мачка чаршафите на един португалски мерзавец на име... Брезу. Сторих всичко по сценарий — милейди, това; милейди, онова; лунната пътека, а какво стихотворение ѝ подредих... Фустата ѝ с фуста, вместо да се вдъхнови от комплиментите ми, стои и ме гледа опулена като докер. И накрая — хвана се той за бузата — такъв шамар ми нагнети, че още ми се мае свят.

— Ти да носиш душата на поет?! Не ме карай да се кискам, че и без това ме болят проклетите зъби — сгромоляса поглед готвачът върху Псето. — Нещо лирично?

Псето заклати глава.

— Чифтосах някой друга дума в стихотворение, което се зове „Романтика“ — едва му достигаше глас от вълнение. — Искаш ли да го чуеш, Дери?

— Давай, но по-бърже! Ония озверели чакали биха ми оглозгали и другата ръка — метна поредния полуобелен картоф в кофата готвачът.

— „Romance“ bi Dodee MacStann („Романтика“ от Доди МакСтан) — наежи се Псето и зарецитира:

*Ma baas turnt tae saidlebags,
ye’r blootert, A’m haird likker aik.
A’l gee ye aa ma precious swags
tae unlaid thaim en yer nael A’d like
gin ye be naaket, A’m gonny raid*

*ma deathlicht birnin likker torch
betwixt yer legs iz raven ootspreid
ma lance wull hit ye plunkit porch
A'l pick ae flouer, cant ae sang
thy romance iz on hits knees
hiv ae sister, AM bang 'er lang
syne, fair winds an followin seas*

* * *

*Ей, на! Кесите ми станали дусаги,
пияна си, аз твърд съм като дъб.
Изял бих двеста и една тояги
да разтоваря ги в жадния ти пъл.*

*Ти гола си, а аз съм разтреперан,
и кат' факла светва зоркият ми гъоз.
Между краката ти е гарванът разперен,
сега ще го прониза с моя лост.*

*Ще ти откъсна цвете, песен ще изпея,
ей на, романтика цари навред.
А имаш ли сестра, ще изплющя и нея,
после... ех, желая ви късмет.*

— Гъбъбър... Признавам си, че не вдянах много, но... краят награди ушите ми.

Поетичният дебют пред отбрана публика очевидно внесе колорит в самочувствието на Псето.

— *Ye dee likey't, ay? Ye wints masel tae pit ye wurd intae me pipe again, dis 'e?* (Наистина ли ти се нрави? Да го кажа ли пак?) — премина гласът му в песнопение.

Пасè Д'Ериш метна последния картоф, улови кофата с куката и се затързуи по палубата.

— Не е важно какво ще кажеш в началото, нито пък стиховемихове — обърна се той и се сграбчи за чатала, — а какво ще развееш в кревата, Псе!

— Аз пък ще ти призная, че не е важно какво стърчи между чатала ти, а какво тупти в гърдите ти — подвижна зад гърба му Псето.

— Хъ-хъ... Хъ-хъ-хъ... Хъ-хъ-хъ... — обстрелваше го, отдалечавайки се, с отровния си смях готвачът.

Минал през задължителните реплики на боцмана, разговорът с Йоланда вече се носеше по течението.

— Вероятно изпитвате непознат страх, сама... между глутница вълци? — попита я той.

— Нали брат ми е наоколо!... А и без да желая, дочух, как капитанът и онзи господин — погледна тя дискретно към Тод Фъштън — се договориха да ме пазят невредима като... разменна монета, ако им потрябва такава.

— Капитанът ли предложи това? — промени тембъра в гласа му изненадата.

— Да — отвърна тя, — но мисля, че го направи, за да ме предпази от неприятности. Позволявам си да твърдя, че познавам хората по техните очи.

— И какво съзирате в моите очи?

— Извинете ме, господин Боцман, но трябва да отскоча до каютата. Нали така ви наричат всички? Боцман? — присви очи Йоланда и сбърчи нос. — Целите ви ми са ясни, но напълно непостижими на този етап. Надявам се да не съм ви обидила с нещо, а и няма нужда да ми кавалерствате — повдигна тя леко роклята си и се отправи към стълбите.

— Звучите обнадеждаващо! — подхвърли боцманът с присъщата си деликатност. — Ако все пак решите да се насладите на магията на лунната пътека, когато тя ви се усмихне през прозореца на каютата, аз ще ви чакам тук.

През остатъка от деня госпожица Йоланда повече не се яви на кварталдека. В дълбокия следобед боцманът вече бродеше като призрак из палубата и често изпускаше нишката на разговора, когато Псето се опиташе да завърже приказка с него. Вечерта не сложи залък в устата си, а когато се стъмни, той се качи на кварталдека и пое вахтата, като освободи мистър Камън. Чака дълго след като луната

разстла пътеката си към прозореца на Йоланда, но тя така и не се появи. Легна си в ранните часове на денонощието, но клепачите му отказваха да се затворят.

Идното утро пукна с попътен вятър и „Рагнарок“ настървено хапеше вълните. С подпухнали и зачервени от недоспиване очи, боцманът се появи на палубата по обичайното време. Щом погледът му откри Йоланда, краката му го понесоха по стълбите на кварталдека. Той ѝ подари едно хартиено цветенце, а тя му благодари с прелестната си усмивка. Говориха си дълго. После тя отново се оттегли. Лицето му страдаше от мъчително удоволствие, а когато крачеше безцелно, сърцето му сякаш оставяше кървава диря по палубата.

Хлапето душеше като хрътка и не изпущаше нищо от случващото се между Йоланда и боцмана. Тод Фъштън, мистър Камън и Черепа често се скатаваха в някое къоше и разменяха скришни думи.

В младия следобед Псето присви око с поглед, вперен в хоризонта, след което скочи на въжената стълба и да се закатери по нея с ловкостта на маймуна. Трябваша му само секунди, за да се озове на марса на гротмачтата.

— Коооооооаб на хоризонта! — извика той. — Дясно на борд. Кораааааб на хоризонта. Дясно на борд. Дясно на борд. Кораааааб на хоризонта...

Моряците, които се шляеха по палубата започнаха да се трупат по бакборда и да се взират в малката черна точица на хоризонта.

Щом се увери в думите на Псето, боцманът се покачи на кварталдека и извика:

— Разлай песа, Пааво Коси!

Боцманът на „Рагнарок“ се затича към камбаната. Малката му кръгла глава заподскача на върха на огромното му туловище. Лицето му, загрубяло от ласките на слънцето, ярко контрастираше на сламената коса и тюркоазените му очи. Огромните му като лопати шепи, в които можеше да събере поне 300 унции златни дублони, запращаха настрани онези, които се изпречваха на пътя му.

— Всички на палубата! — извика той. — Всички на палубата, непрокопсаници такива!

— Повикайте капитана! — нареди боцманът. — Веднага!

Капитанът се появи на палубата, прозя се, след което се дотътри до боцмана.

— Какво е положението, Митс?

— Пред нас тича една шалупа с осем топа под френски флаг.

— Дано това, което си мисля, е това, което е — пое далекогледа от ръцете му капитанът. — В противен случай, това, което е, няма да е това, което трябва да бъде!

— Какво ще предприемем?

— На път ни е... — обърна се към настръхналия екипаж капитанът. — Пригответе се за абордаж!

Всички моряци се разшетаха на секундата и наелектризираха въздуха с димящите си ругатни.

— Твърде са леки и бързи за нас — рече боцманът. — Ако решат да ни се изплъзнат...

— Тактика „Хамелеон“ — нареди капитанът.

Боцманът кимна и започна да разхвърля заповеди:

— Надуйте платната и вдигнете френския флаг! Покрийте топовете и всички на оръдейната палуба или в надстройката на кърмата! Превръщаме се в търговски кораб!

Псето доближи капитана и му подаде канче е ром. Още щом го излочи, погледът на капитана се избистри, а дървеният му крак заподскача по палубата.

— Чувствувам как живителните сили на дяволската течност пробуждат заспалите ми сетива — облиза устни той. — Благодаря ти, приятелю!

— Твой покорен слуга, Кептън.

Капитанът прихвана с поглед Йоланда, която изглеждаше стъписана от случващото се.

— Нека госпожица Йо изкара всичките си налични рокли и шапки — рече той. — Облечете ги и се разхождайте по палубата, все едно сте фустите на офицерите.

— Изкарайте кафезите с кокошки от трюма и ги сложете на видно място! Топчиите да заемат позиция и да чакат сигнал за атака. Пригответе сангрелена, горещите въглени, двуглавия змей, и вонящите бомби — извика боцманът, след което доближи Хлапето и го стисна за рамото. — Отведи веднага госпожица Йоланда в каютата ѝ и не излизайте оттам, докато лично не ви изведе. Разбра ли ме добре?

Хлапето кимна, без да каже нищо.

— Погледнете океана, джентълси! Все едно е креват, в който се е търкаляла девственица! — рече капитанът. — Трябва да сме по-хитри от косатка и по-маневрени от делфин. Кормчия, насочи откъм наветрената страна!

— Проверете дали лафетите са здраво завързани. Изкарайте барута и подредете гюлетата — гласът на Черепа излиташе от люковете на оръдейната палуба като вой на трион, стържещ по гранитна скала. — Грабвайте фитилните запалители и дръжте бикфордовя шнур запален!

— Намокрете платната и посипете влажен пясък по палубата — пришпорваше ленивите моряци погледът на боцмана. — По-живо, по-живо!

— Когато узрее моментът, пуснете предупредителен изстрел — провикна се капитанът. — Ако франсетата не се предадат, атакувай без пощада!

— Насочете оръдията вертикално! — потрепваше в ритъма на своя смъртоносен танц брадичката на Черепа. — Помощник-топчиите да са готови с шомполите и зарядните торби. Топчиите да се целят в гротмачтата. Не искам нито един пуст изстрел! Ясен ли съм ирландецо, Гал О' Гор?

— Да, сър — върна една върлина.

Висок около 6 фута и 5 инча, Гал О' Гор, стърчеше като камбанария измежду оръдията. Дългите му ръце бързо достигнаха и пуснаха гюлето в гладното дуло. Движенията му изглеждаха отработени до най-малкия детайл, а дръпнатите очи очевидно му помагаша да се бори с парещия пушек в оръдейната палуба.

— Ром за всички! — извика капитанът.

Вятърът изпълни платната като натъпкани със злато дисаги и „Рагнарк“ се понесе към френската шалупа. По палубата му кудкудякаха кокошки и кукуригаха петли, а на кварталдека няколко дами се разхождаха с чадърчета в ръка. В един бял петикот с обрамчено в дантела бюстие се спотайваше и самият капитан Мафо.

Когато „Рагнарк“ се изравни на едно гюле разстояние с френската шалупа, капитанът размаха чадър срещу шалупата и варварският му рев разпори небесата:

— Издигнете кървавото знаме! Вдигнете капациите на амбразуриите, за да могат лъвските глави по тях да станат свидетели на

битка, достойна за наръчниците по превземане и плячкосване на търговски кораб. Изкарайте топовете, заредете мускетите, пригответе пиките и абордажните куки. Насрахте ли се от страх, нещастниците такива?

— Търпение! — крачеше между оръдията Черепа. — Търпение, мътните ви взели!

Френският капитан ги наблюдаваше през далекогледа си в обкръжението на своите офицери.

— *Merde! Pirates!* (По дяволите! Пирати!) — рече той.

— *Amain, ye French gaut!* (Предай се, френска свиньо!) — насочи пистолети към него Псето.

— Приготви се да се освободиш от всичките си ценности, ти куче краставо с лице на трюфел! Атакаааааа — понесе се към борда капитанът, но се препъна в ръба на роклята и се залепи за фокмачтата.

Размахващи кътласи, жадните за кръв пирати изпълзяха като хлебарки от всички тайни ъгълчета на кораба и накацаха по борда. Мускетите и пистолетите им изплезиха огнените си езици. Оръдията на „Рагнарок“ се изкашляха с гръмовен пукот и галеонът мощно се разтресе. Гротмачтата на шалупата се пречупи, а в корпуса ѝ зейнаха дузина дупки. Френските моряци се изпокриха до един.

— На абордаааааааж! — ловко заметна абордажната си кука Тод Фъштън.

Десетки още куки захвърчаха към шалупата и я оплетоха в смъртоносна паяжина. Последваха ги няколко пушечни изстрела и вонящи бомби, които счупиха прозорците по кърмата и паднаха в каютите.

— Чакайте! Чакайте! — пристегнат в роклята, капитанът се бореше да запази контрол над тялото си — Това тук ми прилича на... бурлеска. Я ми дайте проклетата фуния да ги наругая както си знам.

— Някой излиза на палубата — насочи мускета си към борда на шалупата мистър Камън.

— Никой да не стреля! — нареди боцманът.

Обгърнат в къдели барутен дим, на палубата на шалупата пръв се появи френският капитан е вдигнати нагоре ръце. След него това стори и целият му екипаж. Те демонстративно захвърляха оръжието си и вдигаха ръцете си, за да признаят поражението.

— *Au nom de la France, nous capitulons!* (Предаваме се в името на Франция!) — обяви френският капитан.

Пушекът бавно се разсейваше.

— Какво дърдори този френски мерзавец? — попита капитанът.
— Някой негодник говори ли *Parleyvoo*?

— Преси за милост — отвърна Пасè Д'Ериш, след което размени още няколко думи на френски с капитана на шалупата. — Каза още, че можеш да вземеш всичко само да пощадиш животите им.

— А защо не се бие като мъж, а циври като фуста? Не мога да повярвам, че въобще се раждат такива мъже. Къде останаха достойните ни противници, Митс?

— Каза още, че нямало смисъл да се бие със стократно по-силен от него и да погуби живота на екипажа си — отвърна Пасè Д'Ериш.

Капитанът хвана полата на роклята, наведе се, и започна да я изхлузва през главата си.

— Кажи на това вмирисано и мухлясало овче сирене — задра гласът му по фината материя на роклята, — че е срам и позор за френската корона и че точно днес е най-щастливият му ден!

— Каза още — почеса се е куката по бузата Пасè Д'Ериш, — че имало жени и деца с тях.

— Ако не бързахме толкова — пое си въздух капитанът, — децата щяхме да ги научим да пушат и да играят комар, а фурните на жените им щяха да бъдат заредени със селектирани сортови семена!

— Каза още, че изпълнявал мисия на Жана Антоанет Поасон — продължи Пасè Д'Ериш.

— На кой? — смръщи вежди капитанът.

— Мадам дьо Помпадур — отвърна Пасè Д'Ериш.

— Метресата на крал Луи XV — поясни боцманът. — Онази, която участва в преговорите за подписването на Версайския договор. Нейни са и онези думи, изречени след поражението на френската армия при Росбах преди четири години: „*Au reste, après nous, le déluge!*“

— След нас и потоп! — преведе по инерция Пасè Д'Ериш.

— Щом бленуват потоп — заклати глава капитанът, — ей сега ще им потопим коритото!

— Каза още, че в знак на дълбоко уважение ще ти връчи сабята си, личен подарък от краля на Франция — продължи да превръща

френските думи в познати за капитана звуци Пасè Д'Ериш.

— Спри да ми каканижеш празни думи, а го питай какво крие в трюмовете на шалупата!

Екипажът въртеше глави ту в едната, ту в другата посока в зависимост от това, кой капитан подемаше инициативата в разговора.

— Каза още, че превозвали само 20 квинтала стока — започна да изброява Пасè Д'Ериш: — Захар и памук, какао, тютюн, прясна вода, храна и някакъв... клавиборд направен от някой си Йохан Адолф Рудолф Хаас, който закупили от Ню Йорк за мадам дьо Помпадур. Нямало никакво злато и скъпоценности.

— Ами... *aqua-vitae*? — сложи ръка като фуния на лявото си ухо капитанът.

— Каза още, че имало няколко бушела е коняк и пет бурета е карибски ром — свали плетената си шапка и избърса с нея потния си врат Пасè Д'Ериш.

— Това франсе направо ни отърва кожата, Митс — измърмори капитанът. — Ако не е пък дяволът, който ни го поднесе на тепсия!

— Какво ще ги правим?

— Изпразнете трюмовете до последната унция! Франсетата оставете живи! Нека един ден внуците им се хвалят, че съществуват по настояване на Несъразмерния, който е по-милостив и от Папата.

Боцманът нареди на френския капитан и хората му да се изтеглят към бака на шалупата, след което пиратите се залюляха по възетата и се прехвърлиха на френския кораб. Те плякосаха всичко, което можеше да се плякоса. Храната и водата, буретата е алкохол, живачните съединения, предназначени за болните от сифилис моряци, стоката, корабния дневник, оръжията на мъжете, пръстените от ръцете и обиците от ушите на жените, такелажа, дори одеялата и възглавниците на децата. По изричното нареждане на капитана, клавибордът изработен от прочутия немски майстор украси каютата му.

Когато „Рагнарок“ пое отново по маршрута си, капитанът вдигна във въздуха канче пълно е ром, за да даде началото на дългоочакваната алкохолна оргия.

— Скоро златото на контето от Бристол ще дрънчи в ръчичките ни, но право ще ви река, джентълси — отпи той, преди да продължи, — дяволът е този, който ще ни покаже пътя към него, защото вашият

бог или е глух и сляп, или нехае за вас, щом ви е подредил като последните нехранимайковци. Пийте не до дъно, а до безсъзнание!

Госпожица Йоланда очевидно се нуждаеше от усамотение, защото не отвърна на познатите почукванията по вратата си. Боцманът се включи в пируването само телом, защото душата му остана да кръжи пред каютата ѝ. Той остана на палубата дълго, след като всички се натръшкаха да бленуват съкровището. Луната отново разстла пътеката си към „Рагнарк“, но Йоланда не се появи и тази нощ.

СЕДМА ГЛАВА

ИЗПИТАНИЕТО НА ХЛАПЕТО

Идният ден продължи постарому. Капитанът не се появи на палубата. Той се местеше от леглото на люлеещия се стол и после пак в леглото. Похапваше пастърма, пийваше ром и смучеше от ароматния вирджински тютюн. Когато му доскучаше, отваряше корабния дневник на „Рагнарк“ и четеше на глас записките на капитан Суейн.

Боцманът се отдаде на изискан разговор с госпожица Йоланда. Когато по пладне тя се оттегли, полярната му въздишка сякаш скова ветрилата. Хлапето все по-често започна да надига канчето, а когато усетеше, че не зрее опасност да бъдат подслушвани, то се намъкваше в каютата на Йоланда, откъдето проехтяваха думи с почерк на свада. Псето продължаваше да слухти около главорезите. Сблъскали възгледите си, между Тод Фъштън и Черепа вече прехвърчаха първите искри.

Когато слънцето потъна в ямата на бездънния хоризонт, боцманът, измъчван от безсъние, се покатери на халфдека. Той отпрати кормчията и пое нощната вахта на руля на „Рагнарк“. Сухият стон на океана напомняше хриповете на умиращ от туберкулоза пушач. Луната и звездите се криеха из гънките на сива облачна пелена. Само еротичният тембър в гласа на вятъра поддържаше безчувствената нощ жива.

Скоро след като боцманът обърна пясъчния часовник, за да регистрира дванадесетия час, облаците започнаха да изтърсват звездите като трохи от полите си. Луната пък изскочи иззад един бодлив облак като подплашен заек и зае мястото си на небосклоне.

— Кой е там? — изстреля към скърцащите стъпала начумерения си поглед боцманът. — Ти ли си, Псе?

— Ако знаех, че погледната от тук лунната пътека блести като златна река, нямаше да ви карам всяка нощ да висите сам като... бухал, подпрян на това дървено колело — долетя от лявата стълба гласът на Йоланда, — а щях да кацна до вас, за да се наслажда на величието й!

Боцманът пое протегнатата ѝ ръка, за да ѝ помогне да превземе последното стъпало. Младата му усмивка го преобрази до неузнаваемост.

— Като бухал?! По-скоро вия като вълк единак на пълнолуние. И това не е дървено колело, а рулят на кораба, драга госпожице.

— Бих казала хищник, който дебне да хване жертвата си!

— Уверявам ви, госпожице Йоланда, по-безвреден съм и от карфица!

Боцманът си пое дълбоко дъх и е отмерени стъпки я съпроводи до парапета. Двамата застанаха един до друг и погледите им се затичаха по лунната пътека към хоризонта — там, където океанът и небето се докосваха интимно. Интересът на Йоланда към небесното тяло подтикна боцмана да ѝ разкаже всичко, което знаеше за естествения спътник на земята.

— Фазите на Луната, милейди — започна той, — стартират с новолуние, или това е времето, когато луната се намира между Земята и Слънцето. Тръгвайки по своята орбита около Земята, на седмия ден Луната вече е изминала една четвърт от пътя си и се намира на 90° встрани от линията Слънце-Земя. Така тя бива осветена наполовина отдясно, което е фаза — Първа четвърт. На четиринайсетия ден луната се намира зад Земята на 180° спрямо Слънцето, което е фаза Пълнолуние. На двадесет и първия ден, когато Луната е във фаза Трета четвърт и е наполовина осветена отляво, тя изгрява шест часа преди Слънцето и залязва шест часа след неговото изгряване. После лунният сърп започва да изтънява, докато на двадесет и осмия ден, както е прието да се счита в науката, не настъпи отново Новолуние.

Набрал инерция, боцманът продължи да разбулва тайните на вселената е информация за слънцето, за познатите планети и Млечния път, за съзвездията като Везни, Риби, Голямата и Малката мечка. Посочи ѝ Полярната звезда, като ѝ разясни, че това е най-близката до Северния полюс и основен ориентир на мореплавателите. Обясни ѝ как се изчислява един морски възел и как се работи с морски лаг.

Научният му подход към нужните знания, очевидно всяваше респект у Йоланда. Тя го слушаше с подчертано детски интерес. Очите ѝ безмълвно го съзерцаваха, а любопитната ѝ усмивката много ѝ прилягаше. Вместо да се отърве от тромавите думи на сложната

материя, тя съвсем не на място го прекъсваше с поредния си въпрос, още докато той разгъваше знанията си по предишния.

— А... Гълфстрийм?

— Ами... това е едно от най-мощните топли и повърхностни течения в света. Хуан Понсе де Леон го описва в корабния си дневник още през 1513 година. Заражда се в Мексиканския залив, минава през Дяволския триъгълник между Бермуда, Сан Хуан и Флорида и се отправя към нос Хатерас, където променя посоката си към Атлантическия океан, за да се раздели по-късно на нови две течения. Едното отива към северозападната част на Африка, а другото поема към Европа и стига толкова далеч на север, че когато се срещне със студеното течение Лабрадор, се получават мъгли по-гъсти от овесена каша.

— Как помните всичко това?

— Преспал съм с тайните на морското дело!

— По-скоро сте картотекирал знанията си и прилежно сте ги подредил по библиотечните лавици на ума си!

— Може и така да се каже.

Йоланда прокара ръка по врата си, след което пръстите ѝ се разходиха по деколтето.

— Каква топла нощ! — отрониха устните ѝ.

Погледът му се уви като лиан около шията ѝ, а устните му изпръхтяха в отговор:

— Адска!

— А как се справяте с вятъра? — сервира му тя поредния си студен въпрос. — Веднъж духа отляво, веднъж отдясно, веднъж не духа...

— Никак дори не е сложно — въздъхна той. — Фордевинд или така нареченият „попътен“ вятър е, когато вятърът духа под ъгъл 170° - 180° отляво и отдясно на кърмата. Бейдевинд е, когато корабът сключва малък ъгъл спрямо вятъра в граници от 25° до 80° , като при него е и най-силният дрейф. Халфвинд е курсът, при който вятърът духа почти под прав ъгъл 80° - 100° . При бакцаг вятърът духа откъм кърмата е ъгъл от около 140° , а левентик е, когато ветроходът стои право с носа към вятъра, при което платната остават безветрени. Когато вятърът духа откъм десния борд на ветрохода се казва, че плаваме на десен хале, а когато духа откъм левия борд, на ляв хале.

Един внезапен порив се шумгуна под бизана и разпиля косите ѝ. С малко късмет тя успя да улови шапката си, преди да отлети в океана. Ефирните ѝ движения оставяха нежен аромат на жасмин във въздуха.

— Изключително интригуващо! — закима тя.

Боцманът подбутна с пръст един от кичурите ѝ, който се спусна от рамото към гърдите. Очите му се хранеха с всеки един неин жест.

— Това е нищо в сравнение с определянето на курса и местонахождението на кораба, милейди. Например слънчевият часовник позволява да се определи дванадесетия час по пладне според слънцето, защото точно в този момент то се намира на меридиана, преминаващ през точката, в която се намира лицето, което го наблюдава. Неговата височина пък дава мярката на географската ширина. Кулминацията на меридиана обаче няма постоянна стойност и е необходимо прецизиране по съществуващи вече таблици. Всъщност размера на деклинацията се взема с положителен знак в Северното полукълбо и отрицателен в Южното. След като дълги години мореплавателите използвали „Вечният алманах“ на Абрахам Закуто, а след него „Пръчката на Яков“, „Мореплавателският кръг“ на Андре Гарсия и „Астролабията“, английският мореплавател Джон Дейвис конструира английския квадрант, който се състои от две обратими градуирани дъги, поставени една срещу друга, по които преминават две шини, сна...

— А... приливите и отливите? — хвана го тя под ръка и опря глава у рамото му.

— Не мога повече така! — изплющя длани в парапета и заклати глава той.

— А именно?...

— Крайно неспособен съм да изкореня първичните чувства, извиращи от плътта ми — хвана я за раменете той и я обърна към себе си. — Изпитвам неутолимата потребност да вдигна воала на забулените си чувства, но...

— Куражът ви се изпари, а красивите слова, които така старателно подготвахте от няколко дни, изведнъж се превърнаха в дълги и досадни изречения — бликаше увереност от искрящите ѝ очи.

— Всяка натрапена дума разраняваше устата ми все едно дъвча... поръсен с тръни пай — спря той поглед върху танцуващите ѝ непознат танц устни. — Знаете ли...

— Как се чувствате?! — галеше думите вълшебният ѝ глас. — Мисля, нуждаете се от самообладание!

— Имам усещането, че в стомаха ми се разхожда таралеж, а огромен, слузест октопод лази по гърба ми.

— Не таите намерение да ме изтезавате цяла вечер, нали господин Боцман?

Срамежливите им ръце се потърсиха и се вплетоха в туптящо кълбо.

— От няколко дни нито мога да ям, нито да... Вие сте като греховен сън, който открадна душата ми. Мислех, че никога повече няма да се влюбя, но ето че сега отново изпаднах в онази... глупава ситуация.

— Глупава?! — повдигна изписаните си вежди и го подкани за отведен отговор тя.

— Нима не знаете, че когато мъжете се влюбят, се превръщат в глупаци?

— Дори и не предполагам.

— Безобидната ви лъжа би заблудила и самия дявол — успя да се усмихне той. — Нима не сте се усещала готова да осигурите достъп до чувствения си свят на някой, който Ви спира дъха, още щом го зърнете?

— Струва ми се, че думите ви имат за цел да поставят разбиранията ми на изпитание.

— Нищо подобно, милейди!

— Надеждата винаги е свързана със следващия — озари се лицето ѝ с успокоителна за него усмивка.

— Умолявам ви да чуете нещо, което извира ето отгук — хвана той ръката ѝ и я постави на гърдите си. — Нещо, което създадох специално за вас.

— За мен? — изглеждаше безкрайно учудена тя, но очите ѝ подсказваха, че очакваше подобен жест.

Боцманът клекна на коляно и пламенната му реч се понесе като жар-птица:

I like to watch your eyes.

I like to hold your hand.

*Your hair is so nice.
I'll burn, I can not stand.*

*I love to kiss your lips,
your burnin' body too.
Be off with me on that long trip.
I dream of you, I do.*

*Who wants to be under the weather?
To live alone is hard.
Come with me, let walk together,
till death may tear us apart.*

* * *

*Харесва ми в очите ти да гледам.
Харесва ми ръката ти да поддържа.
Харесва ми косите ти да галя —
Изгарям. Не ще ти устоя.*

*Обичам устните ти да целувам.
Обичам топлата ти плът.
Обичам те и те бленувам.
Тръгни със мен по този дълъг път.*

*Не можем разделени да живеем.
Не можем да живеем и сами.
Тръгни със мен и нека бъдем заедно,
докато смъртта ни раздели.*

— Колко романтично! — забълбука в очите ѝ изворът на щастието. — Какви красиви слова!

— Устните ви!

— Какво им има? — докосна ги тя с пръсти.

— Мисля, че на тях е замряло онова... — усмихна се загадъчно той — „целуни ме“.

— Глупчо! — избърса тя диамантените си сълзи и се зарови в прегръдката му.

— Толкова сте красива, милейди! — нежно я притисна към себе си той, затвори очи и пое от аромата на косите ѝ. — Знаете ли, че жителите на Арголида наричали луната с името на нимфата Йо заради изящната ѝ красота?

— Никой досега не е правил подобен жест за мен!

— Заслужавате всички цветя на света и един ден ще ги имате, кълна се!

— Не бъдете лекомислен! — вдигна тя поглед, за да срещне неговия. — Вече съм на двадесет и една.

— Виждам мигла на едната Ви буза — изпиваха я жадните му очи. — Спуснете прелестните си клепачи, наумете си едно желание и познайте на коя страна е паднала.

— Ами... — затвори тя очи.

Боцманът се наведе и тъкмо да вкопчи уста в нецелунатите ѝ устни, когато една сянка прибяга по халфдека и отнесе погледа му. Щом извърна глава, една ръкавица го зашлеви право през лицето.

— Предизвиквам те на дуел, Крази Митс! — извика запъхтяно Хлапето.

— Що за дързост! — възмути се боцманът.

— За Бога! Исо! — едва преглътна горчивия вкус на реалността Йоланда. — Кога най-после ще престанеш с детинските си постъпки?

— Ти си от благородно семейство, забрави ли това? Не мога да позволя... сестра ми да се... лигави е някакъв дрипав пират без капка морал — обърна се Хлапето към боцмана. — Утре заран те чакам на палубата с шпагата!

— Господи, каква каша! — покри лицето си е ръце и зариде с тих глас тя.

Боцманът стисна зъби, целуна Йоланда по челото и се изправи. Прекрачи и уви ръце на руля с взор вперен в дъното на нощта. Не отрони ни дума.

Притаен под парапета в основата на кварталдека Псето изчака острите думи между Йоланда и Хлапето да заглъхнат, след което се изстреля към капитанската каюта.

На разсъмване мълвата за дуела се разнесе като чума и до изгрев-слънце зарази целия екипаж. По заръка на капитана Псето побърза да раздуе, че двамата ще се дуелират за сърцето на Йоланда.

Когато кръгът около двамата се заключи, Хлапето и боцманът се отдалечиха на няколко ярда един от друг и извадиха шпагите си. Йоланда умоляваше със сълзи на очи ту Хлапето, ту боцмана да се вразумят, но в замяна получаваше обяснения изковани от длетото на мъжката чест.

Палубата изведнъж се превърна в кипящ мравуняк, а моряците не спираха да се надумват и да залагат кой ще спечели дуела. Предвид биографията на боцмана, всички залози клоняха към негова победа, само двама-трима се осмелиха да заложат за Хлапето.

Тъкмо когато Пааво Коси хвана езика на камбана, за да даде началото на спектакъла, гласът на капитана изпълни въздуха е пламъци:

— О, демони от тъмнината! Стадото остана без пастир за ден и... Виждате ли, госпожице Йо, Вие само потвърждавате поверието, че жена на борда носи единствено нещастие.

— Умолявам ви, капитане, преустановете това безразсъдство! — от уморените й очи извираха горчиви сълзи. — Моля ви е цялата си душа!

— Митс — подвикна капитанът. — Кукувица ли ти изпи мозъка? Да се дуелираш със сополанковци!

— Знаеш, че честта е това, за което живея — отвърна с твърд глас боцманът.

— А ти, наивен, самонадеян и лекоумен сополанко! — погледна към Хлапето капитанът. — Не умееш да си служиш с вилица, а си тръгнал да се мериш с врял и кипял пират! Нима не подозираш, че подобна дързост би ти причинила или болезнена смърт, или пък да те покрие с вечен срам?

— След малко като го пробода в сърцето, ще видим, кой е сополанко и кой е врял и кипял — размаха неловко шпагата пред себе си Хлапето.

— Прекалената самоувереност не е нищо друго, освен компенсация от липсата на душевен и физически потенциал! — ухили се ненадейно капитанът. — Въпреки това, дързостта ти поражда у мен една... смесица от обожание и ненавист.

— Хайде — защураха се назад-напред краката на Хлапето. — Покажи какво умееш!

Йоланда се отскубна от обсега на Псето и застана между боцмана и Хлапето.

— Престани най-сетне, Исо! Това не е игра! — вдигна тя поглед. — За бога, капитане, умолявам ви да спрете това безумие. Моля ви! Моля ви! Моля ви!

— За бога! За бога! За бога! — изцвили капитанът. — Нищо не мога да сторя, госпожице Йо, защото не аз, не бог, а дяволът е този, който е решил един от двамата да не види никога повече блясъка на златото.

— Моля ви... — подкосиха се краката ѝ и Псето я подхвана да не падне. — Моля ви...

Заметнат е чаршаф през рамото, капитанът изглеждаше досущ като римски император. Щом ръцете му укротиха тълпата, гласът му проехтя:

— Нека дуелът започне сега, джентълси!

Възгласите на пиратите се изстреляха и пукнаха като фойерверки във въздуха. Йоланда зарови лице в ръцете си и започна да плаче. Капитанът размахваше канче с ром и не преставаше да се хили.

Дуелът не продължи дълго. Приближавайки собственото си нещастие, Хлапето на няколко пъти се опита да атакува. Боцманът дори не използва шпагата си, за да отбие необмислените му атаки, а просто умело ги избегна с тяло. После влязоха в кратка схватка, която завърши с изхвърлянето на шпагата на Хлапето далеч от него.

— Убий го! Убий го! Убий, кучия син! — крещяха зиналите усти на пиратите.

Шпагата на боцмана изрева пред пораженческия поглед на Хлапето и му издълба плитка резка в рамото, която бързо обагри ризата му в аленочервено.

— Подарявам ти живота, Хлапе — захвърли шпагата си пред разочарованите погледи на главорезите боцманът. — Нека белегът на рамото ти напомня, че човек винаги може да направи своя избор и да... прости!

Стена от гняв се изправи пред Хлапето.

— Така ли ще свърши всичко? — възропта Гал О' Гор.

— Що за дуел е това! — размахваше юмрук мистър Камън. — Загубих два шилинга, заради тоя женчо.

— Хлапето трябва да понесе наказание за дързостта си — прокара пръст по врата си Черепа.

— Да му дадем урок! — режеше въздуха с куката стърчаща от дясната му ръка Пасè Д'Ериш.

След секунди отвсякъде полетяха предложения примесени с пушещи ругатни:

— Котешки езици по гърба на мерзавеца!

— Да го влачим под кила, докато бебешко му лице не стане като крокодилска кожа от раковините по корпуса!

— Разходка по дъската!

Притиснат до гротмачтата, Хлапето въртеше стреснатия си поглед към този, който поемаше инициативата.

— Потене! Потене!

— Да го заточим на безлюден остров!

— Да го обесим на нока!

— Да поязди испанско муле!

— В чувала и на акулите!

— Законът на Моузес!

— Глътката на дявола! — изкачи се над всички останали гласът на боцмана. — Нека докаже колко струва!

— Глътката на дявола! Глътката на дявола! — започнаха хорови скандирания.

Капитанът им махна да замълчат и взе думата:

— Виждам, че ферментацията на идеи изпари своя бистър еликсир. Нека бъде „Глътката на дявола“, но знайте, че този, който се справи с капризите на това предизвикателство, се превръща в мой брат, а всеки, който е враг на мой брат, е и мой враг! Ако Хлапето избегне тленната си смърт, давам капитанската си дума, че от тук нататък косъм няма да падне от мустака му.

Госпожица Йоланда в началото се зарадва, че Хлапето остана живо и скочи в прегръдката на боцмана, за да му благодари. Когато обаче всички приеха неговото предложение, тя заблъска с малките си юмручета по гърдите му, търсейки му обяснение. За да я успокои, той я дръпна настрана и кротко ѝ обясни, че всички други наказания биха причинили болка и дори смърт на брат ѝ.

Докато Псето и Пасè Д'Ериш приготвяха бъчвата, останалите пирати се скупчваха на групички и си пробутваха един на друг въпроса: „Защо по дяволите Йоланда плаче и се радва хем за единия, хем за другия?“. Някой подхвърли, че все още се намирала в състояние на решение на кой от двамата да даде тялото и на кой душата си. Думите на поддръжниците на въпросната теза веднага я заклеиха като повлекана. Други обаче предположиха, че истината се крие пред очите им, но те не могат да я видят, не защото им липсва въображение, а защото им липсва ром, който да подпали въображението им.

Когато напъхаха Хлапето в бъчвата, те му набутаха бамбуковата тръба в устата и потопиха главата му под водата. Над бъчвата обаче сложиха един капак с малка дупка на ръба, откъдето се провираше тръбата. После върху капака се накачулиха трима дебели пирати, за да отрежат мераците на Хлапето да изскочи при провал.

Вятърът изведнъж загуби своята мощ. Платната увиснаха, а вълните легнаха. На борда настъпи гробна тишина, разкъсвана само от хълцанията и подсмърчането на Йоланда, която плачеше на гърдите на боцмана.

Псето почука на бъчвата и изля наведнъж рома в тръбата. Никой не смееше да гъкне. След секунди бъчвата се разтресе, капакът се размърда и пръски вода се плиснаха по палубата. После замря. Когато се разтресе за втори път, някой от тълпата не издържа и даде воля на гнева си, за да даде началото на нова порция закани:

— Мри, мръсна гад такава!

— Хубаво се нагълтай със солена вода, нещастнико!

— Адът те очаква, Хлапе!

— Направете нещо, моля ви! — ръцете й не смогваха да отпращат сълзите и едновременно с това да бият боцмана в гърдите. — Моля ви! Моля ви! Моля ви!

Боцманът тъкмо тръгна към бъчвата, когато тя спря да се клати. Пиратите един по един прекратиха бесния си лай и на борда отново се възцари тишина.

— Брой до сто, Псе — рече капитанът.

— Всичко е наред — опита се да я приюти в прегръдката си боцманът, но тя му се изплъзна. — Жив е!

— Как разбрахте? — тревожните й очи потърсиха неговите. — Лъжете ме, нали?

— За бога, милейди! Успокойте се! — издърпа я към себе си боцманът. — Повечето, когато започнат да буйстват, от паниката издърпват или избутват тръбата нагоре, а щом тръбата е още там, значи все още диша през нея.

— ... 96, 98, 99, 100 — сви палеца на лявата си ръка към другите пръсти Псето.

— Отстранете капака! — нареди капитанът.

Псето изчака пиратите да слязат от капака, след което го изрита. Никой не смееше звук да обели. Тъкмо когато първите се престрашиха да надникнат в бъчвата, Хлапето изскочи рязко от водата с крещящи за глътка въздух дробове.

— Исо! — затича се и Йоланда го загърли в прегръдката си. — Защо ми причиняваш това?

Капитанът ръкопляскаше.

— Не знам как го стори, но ти успя, Хлапе — рече той. — От днес нататък твоите неприятели не са мои приятели. Изправяме се пред повод за празненство, джентълси. Псе, ром на корем за всички! Нека бъде пир!

ОСМА ГЛАВА

ЗАРОВОТЕ НА ЛЪЖЕЦА

Преди ромът да потече в нетърпеливите им гърла, капитанът държа пламенна реч за живота и смъртта, завършвайки с една от сентенциите си: „Животът е гарсонът, който ти взема поръчката, а смъртта е бирникът, който ти носи сметката!“.

След като пресуши канче ром, Йоланда най-накрая се успокои. Воднистият ѝ поглед все още проблясваше на светлината, но устните ѝ възвръщаха розовината си. Тя се доближи до боцмана и докосна рамото му.

— Бих желала да ви благодаря за всичко, което направихте за мен и... брат ми!

— Нищо повече от това, което би сторил всеки един джентълмен, за да е в мир със себе си.

— Нима бог дава право на хората да съдят и убиват себеподобните си? — издърпа тя канчето от ръката му. — И колко наказания ли сте измислили!?

Боцманът отлепи поглед от прогнилите дъски на палубата и я погледна в очите.

— Суров е нашият свят, милейди! Човекът за човека е звяр, а животът пази ужасяващи истории.

— Какви истории?

— Например като тази за смъртта на Рагнар Лодброк и за отмъщението на неговите синове.

— Рагнар Лодброк! — отпи тя. — Разкажи ми!

— Не мисля, че след всичко, което преживяхте, е удачно да ви сервирам... десерт е вкус на кръв.

— Предпочитам ордъвър от нежност — пропълзя по устните ѝ усмивка, — но явно менюто днес е за... вълци.

— Щом настоявате... — върна ѝ усмивката той. — Та англосаксонските хроники говорят, че легендарният викинг Рагнар е живял в края на осми — началото на девети век. Прозвището си Лодброк или „Рунтавите гащи“ той придобил заради облеклото си.

Направени от неошавена кравешка кожа, варена в смола, овъргалена после в пясък и накрая сушена на слънцето, докато се втвърди, гащите и жакетът му имали за цел да го предпазят от огнедишащите дракони и змейове.

— Рунтавите гащи!? — хлъцна тя.

— Роден да бъде велик воин, вярващият в бог Один, Рагнар Лодброк отплавал от земите си и насочил корабите си на запад, за да достигне бреговете на християнска Англия. Там той започнал да опустошава и ограбва всичко по пътя си, като започнал от кралството на крал Ела, Нортумбрия, за да стигне до кралството на крал Екбърт — Усекс.

— Бог Один?!

— Свирепи и безпощадни, викингите палили църквите и монасите и абата в нея, изнасилвали жените и убивали дори децата изпречили се на пътя им!

— Неееееее!

— Рагнар Лодброк тероризирал Англия и Франция с години, но при едно корабокрушение, което претърпял до бреговете на Нортумбрия, той попаднал в ръцете на своя враг крал Ела. Наказанието предвидено за езичника, изпълвало е религиозен трепет християнския крал Ела — изкашля се боцманът и добави: — Пуснали Рагнар Лодброк в яма с пепелянки и той издъхнал в страшни мъки.

— Да, но... нали Рунтавите гащи служили именно да го пазят от огън и отровни зъби?

— Ами... Крал Ела го съблякъл гол!

— Искам да ви призная — хлъцна отново тя, — че историята ви въобще не ми е страшна, Боцман!

— Кълна се — погледна я той, — че краят ѝ би хвърлил в потрес и най-безчувствения изверг!

— Вече нищо не може да ме изплаши!

— Когато синовете на Рагнар Лодброк — Бьорн Железни, Айвър Безкостни, Сигурд Змия в окоето, Уббе и Хвитсерк, разбрали за смъртта на баща си, те дали дума пред боговете, че ще отмъстят за него по техните отколешни традиции и ще пратят крал Ела в царството на Хел. Тяхното желание да го накажат с „*Rista Blodam*“ или иначе казано с „Кървавия Орел“, скоро щяло да разтърси християнския свят.

— Тъъъъъхххх...

— През 866 година братята повели великата езическа войска и след като преплавали Северно море, викингите дебаркирали в кралство Източна Англия. После през устието на река Хъмбър те се отправили към Нортумбия, за да се сблъскат с войските на крал Ела край Йорк. При последвалата битка англосаксонците претърпели разгром, а крал Ела попаднал в плен. Айвър Безкостни спазил обещанието дадено пред техните богове и наказал убиеца на баща си с...

— Кървавия Орел... — устата ѝ изричаше едно, но очите ѝ шептяха друго. — Продължавайте, господин Боцман!

— Накарали крал Ела да падне на колене, вдигнали ръцете му встрани и приклезили юмруците му между еленски рога. После с нож разрязали гърба му до гръбнака, а с брадва отделили ребрата от гръбначния стълб, за да разтворят торса му. Докато квичал от нечовешка болка, извадили белите му дробове и ги поставили на раменете му като символ на прибраните криле на орел. И за да заслужи името си на най-мъчителната смърт, всеки от синовете на Рагнар Лодброк хвърлил по шепа сол в димящите рани на крал Ела.

Йоланда не направи коментар. Когато боцманът повдигна главата ѝ, тя с мъка отвори очи.

— Заспала сте на рамото ми — рече той. — Мисля, че трябва да си починете, мис Йоланда.

— Нима койката не е твърде... широка — сграбчи го тя за ръката — за такова крехко създание като мен?

— Няма пладне, милейди! — усмихна се той.

— Да, да — хлъцна тя. — Алкохолът е най-лошият съветник на жената! Или поне така твърди капитанът!

— Внимавайте със стъпалата!

Хлапетото вече се радваше на симпатиите на капитана, а ромът му помогна да изясни отношенията си с боцмана. След мъжки разговор, двамата си стиснаха ръцете и ознаменуваха събитието с няколко канчета ром.

Взел здравословната си дажба, капитанът се оттегли в покоите си в ранния следобед. Алкохолната оргия обаче продължи да се вихри е пълна сила през целия ден.

На здрачаване Псето продължаваше да марширува с канче в ръка и да си търси бърбиви събеседници. Той се спря до Пасе Д'Ериш и

дърводелеца, които стояха един до друг, но не си говореха.

— *Gee's yerclaik, loons?* (Какви са клюките, момчета?)

— Кой си ти? — пулеше се дърводелецът срещу слънцето.

— А ти кой си? — попита го Псето.

— Аз ли кой съм?

— Ти? — посочи го Псето.

— Ама аз първи попитах...

— А аз пък първи си го помислих.

— Ти си онзи, нали?

— Кой? — попита Псето.

— Псето — отвърна дърводелецът.

— От Абърдийн — допълни Псето.

— Ян Стоунец съм — рече дърводелецът. — Холандец!

— *Frogiarider!* (Холандец!) — отмери го Псето с пренебрежителния си поглед.

— Но...

— Какво?

— Не съвсем.

— Какво не съвсем?

— Месец преди да се родя, майка ми Анеке Стоунец преминала английския канал и се озовала в Лондон. Проплакал съм в една съборетина близо до Севън Дайълс, там, където Литъл и Грейт Ърл стрийт, Литъл и Грейт Уайт Лайън стрийт, Литъл и Грейт Сейнт Андрюс стрийт и Куйн стрийт се събират в една точка.

— И оттогава винаги си гладен... — рече Пасе Д'Ериш.

— Израснах в един от най-покварените квартали на Западен Лондон, Сейнт Джайлс, но не се хваля, че познавам мизерията във всичките ѝ варианти.

— Свърталище на ирландски пияници и проститутки! — заклати глава Псето.

— Един ден обаче се случи да помагам на един дърводелец близо до Олдгейт в Източен Лондон — вдигна и развъртя ръце пред погледа си Ян Стоунец — и тогава сръчността предначерта съдбата ми.

— Плямпаш като... хрокни! — рече Псето.

— Кокни — поправи го дърводелецът.

— Може да си се отделил от утробата на беднотията, но — подуши го Пасе Д'Ериш — тая твоя смрад...

— Първо станах калфа, после си стъкмих собствен дюкян — продължи Ян Стоунец. — Скоро обаче онези мерзавци ме вербуваха да плавам под адмиралтейски флаг. Там научих устройствата на всички ветроходи и ей ме тук сега от правилната страна на закона.

— Холандец ли си — заклати глава Псето, — миналото ти ще се влачи зад теб като тенекиена кутия!

Въпреки че хранеше силно и здраво тяло, в погледа на дърводелеца достатъчно красноречиво се четеше, че той не принадлежеше към расата родена да воюва. Чертите на широкото му лице — правилният нос, дебелите устни и вдлъбнатите скули, загатваха за вродена боязливост. От голямата му глава стърчеше остра като борови иглички коса. Прогорялата кърпа на челото му събираше стичащата се пот. А от опушването на трюмовете дрехите му ужасно воняха на сяра.

— Холандците са най-великите мореплаватели! — замижа той с усмивка на добронамерен идиот.

— Я не ми се прави на умен — сряза го Пасè Д'Ериш.

— А кой е открил Австралия, а? — ядоса се гласът на дърводелеца. — А Великденските острови? А...

— Тая сяра ти е изпила мозъка, Янси — почука Пасè Д'Ериш с показалец на слепоочието си.

— Слушайте, момчета — танцуваше окото на Псето ту към Пасè Д'Ериш, ту към Ян Стоунец. — Вместо да се дърлите като докери, да вземем да метнем заровете на лъжеца и ако един от вас двамата загуби, ще си разплетете езиците за това, което се случва тук на кораба с вашата дружина.

— А ти откъде знаеш, че нещо се случва, Псе? — извърна рязко поглед Пасè Д'Ериш към дърводелеца.

— Гроб съм! — кръстоса пръсти пред устата Ян Стоунец. — Не съм отковал ни дума!

— Е? — попита Псето.

— А ако загубиш какво ще ни предложиш? — премляска тютюна в устата си Пасè Д'Ериш.

— Ако загубя, ще ви дам по два дублона.

— По два дублона, викаш, а? — сбра вежди Пасè Д'Ериш и проточи мазна плюнка в краката си.

— Давай, давай заровете! — буташе думите една през друга алчният език на Ян Стоунец.

— Мятаме по веднъж — бръкна в джоба си Псето и изкара една шепа зарове.

— Дай да видя дублоните! — избута заровете и скръсти ръце на гърдите Пасè Д'Ериш.

— А ти ще ми изпееш ли половината от тайните ви?

— Хайде, хайде — рече Ян Стоунец. — Няма да ни излъже, я!

Тримата изгълтаха останалия в канчетата си ром и пуснаха по пет кокалени зарчета в тях. Щом ги раздрънкаха добре, те захлупиха канчетата пред себе си. После и тримата предпазливо ги надигнаха, за да видят какво говореха заровете. Псето имаше 2 тройки, 2 четворки и 1 шестица. Пасè Д'Ериш 1 единица, 1 четворка и 3 петици. Ян Стоунец 1 двойка, 1 тройка, 2 четворки и 1 шестица.

— 2 тройки — отвори играта Псето.

— 3 тройки — покачи веднага Ян Стоунец.

— *Ye wee slee-dug! If ye dee nat leuk lyke ae bitty o' ae swick!* (Ах, ти, хитрец такъв!) Май малко мошеник си падаш!) — размаха пръст пред лицето му Псето.

— Дери? — подкани го Ян Стоунец.

— 4 тройки — включи се Пасè Д'Ериш.

— *Mony ae pukkul makks ae tukkul!* (Капка по капка вир става!)

— наклони се Псето в опит да зърне заровете му.

— Стига си дърдорил на тоя клоунски език, а обявявай, Псе! — почеса се с куката по бузата Пасè Д'Ериш.

— Ами... — избърса потните си слепоочия Псето и дълбоко си пое дъх — 5 четворки.

— Лъжец! — закова го Ян Стоунец.

— Открийте заровете! — рече Пасè Д'Ериш.

— Няма как да има 5 четворки по заровете, Дери! — разкри изгнилите си зъби в саката усмивка Ян Стоунец.

— Млъквай! — цапардоса го с поглед Пасè Д'Ериш.

Псето вдигна канчето си, откъдето се показаха 2 четворки. Когато Пасè Д'Ериш вдигна неговото, оттам ги гледаха още 2 четворки. Ян Стоунец започна да се върти неспокойно и да се чеше по врата.

— Канчето, Холандецо! — подкани го Псето.

Когато Пасè Д'Ериш видя петата четворка, той се изправи рязко и замери дърводелеца с канчето си.

— Идва ми да ти издърпам езика с куката и да го отрежа — изграчи той.

— Амаааа... — сбърчи уста Ян Стоунец.

— *Wrong spy, matey!* (Грешно предположение, друже!) — потупа го Псето по рамото. — *...Bit ye dinno be stunkit we me! 'Tis nae loss, fin ae freen gits!* (... Но ти се сърди! Не е загуба, когато приятел печели!)

— Мислех, че ни мами, Дери — изправи се Ян Стоунец и размаха ръце. — Пустя 5 четворки!

— Мисля, че спечелих честно и почтено, така че започвайте да чуруликате — рече Псето.

— Когато падне нощта — изсумтя Пасè Д'Ериш, — ела в трюма до кацата с катран. Там ще се окичиш с наградата, Псе!

— До кацата с катран!... Ако сте решили да ме направите за посмешище, като ме омацате в катран и ме поръсите с перушини, да знаете, че няма...

Псето се обърна назад, за да види, как готвачът и дърводелецът се шумгнаха през вратата под кварталдека.

Преди да се спусне към трюма и да се упъти към уреченото място, Псето напъха гълито в чорапа си. Когато стигна до мъждукащата светлина, лицата на Черепа, мистър Камън, Гал О' Гор, Ян Стоунец и Пасè Д'Ериш едно по едно започнаха да изплуват от тъмнината.

— Защо по дяволите сте се събрали? — попита разтревожено Псето.

— Ами то... всеки иска да го види — отвърна Гал О' Гор.

— Да го види, викаш! — огледа се Псето.

— Млъквайте! — надигна глас Черепа. — Стъпвайте тихо и си дръжте езиците мирни. Ако някой провали представлението, ще му откъсна главата като на кокошка.

Петимата се наредиха в редица и запристъпваха по стъпките на Черепа, който ги поведе през мрака със свещ в протегнатата си ръка. Минаха покрай буретата с барут, прескачаха каси, чували, сандъци и празни бутилки. След още няколко препятствия се изправиха пред преграда.

Черепа вдигна фенера.

— Да не съм чул ни гък — просъска той.

— Хайде, Псе! — посочи му Пасè Д'Ериш тънкия сноп светлина, преминаващ през цепнатина в дървената преграда. — Ти си първи!

— Какво съм първи? — взе да върти глава Псето. — Какво по дяволите трябва да сторя?

— Не виждаш ли дупчицата в стената? — прощушна Ян Стоунец. — Пробих я преди ден!

Псето предпазливо се наведе и провря боязлив поглед през цепнатината.

— Но това е сес... — рече той и замлъкна.

— Айде, махай се вече оттам! — избута го Черепа и се нагласи на неговото място.

— Госпожица Йоланда! — изломоти с неразбиращ поглед Псето. — Разгръща някаква книга.

— Сега плюнчи страниците, но след малко ще започне да се разпряга, за да си тури нощницата — рече мистър Камън. — Първо роклята, а после и... корсета...

— Мустакът ти пак се накокошини като перушината на разгонен петел — ухили се Пасè Д'Ериш.

— Не знам какво ще дирим на онзи остров — изправи се Гал О' Гор и разтърка очи, — но мисля, че истинското съкровище е заровено между кълките й.

— О, как искам да пусна котва в нейната лагуна — залепи око на дупката Ян Стоунец.

— Аз пък — да се покатери на гротмачтата ми — изфъфли Гал О' Гор. — Флагщокът ми направо рипа, рипа.

— А аз да намъкна оръдието си през... амбразура й — къкреше похотта в очите на мистър Камън. Псето изтласка Ян Стоунец и закова крака пред малката цепнатина, разделяща двата свята.

— Госпожица Йоланда е изискана дама — смръщи вежди той, — не можете просто така да...

— Получи си наградата, а сега се разкарай оттам, докато не съм изкарал и другото ти око — Пасè Д'Ериш улови ризата на Псето с куката и го издърпа настрани, за да се намести пред малката дупчица в стената.

Шум от дъното на трюма накара всички да се обърнат и да изкарат оръжията си. Когато тромавите стъпки се отправиха към

преградата, Черепа пристъпи напред и вдигна свещта. След още няколко крачки блещукащата светлина озари лицето на боцмана. Той вървеше уверено, вперил поглед напред, сякаш светът около него не съществуваше.

— Крази Мист! Гъъъър... — изръмжа той.

— Боцман, ние такава... — започна Псето. — Не е това, което си въобразяваш, Боцман. Аз никога не бих...

— Просто опушваме трюма със сяра — подуши въздуха Ян Стоунец.

Но боцманът не спря до тях. Той ги подмина и продължи да крачи в тъмнината все така уверено между каците и сандъците, без да се блъсне или спъне в нищо.

— Какво по дяволите... — извърна суров поглед Черепа към Псето.

— Ами... — подхвана Псето. — Боцманът става вечер и ходи назад-напред, без да се блъска в нищо и без да падне зад борда. Вярно, очите му зяпат, ама нито говори, нито нищо. И на сутринта нито помни, нито нищо.

— Айде, пръждосвайте се отгук! — озъби се Черепа. — Без теб, Псе — заби той пръсти в рамото му. — Ти остани да си похортуваме.

Псето се наведе към дупката, но острието от камата на Черепа, опряно в гърлото му, го принуди да се изправи.

— Добре де — отмести се той. — Твой ред е!

Черепа се навря в лицето му и изпусна отровния си дъх в ноздрите му. Вената на челото му помпаше кръв. Треперещата му брадичка набираше скорост.

— На глупак ли ти мязам, Псе? Какво търсеше да кажеш с „това не е ли сее...“, а?

Изпращайки сигнали на пълна уязвимост, Псето като че ли се смали с една глава.

— *Needna grush life oot o' me, sae ye deenal Ye'm sae strang, ae rock-lyke gia't! A'm sae waikish — ae wedder aman' ae dizzen o' hoggies ontae heat.* (Не ме убивай! Ти си толкова силен — планина от мускули, а аз толкова слаб — скопен овен, сред дузина разгонени пръча.)

Черепа натисна ножа и на врата на Псето се появи малка червена точка кръв. Оскъдната светлина подчертаваше мимиките на дяволското му лице.

— Бля! Бля! Бля! — изграчи той. — Ако не търсиш да те обеса на дебелото ти черво, сега ще ми изпееш всичко. За капитана и боцмана. За Хлапето и апетитната госпожичка. И най-вече за съкровището, съкровище мое!

Псето внимателно отмести ножа от врата си.

— *Weel-a-weel, jiss ye be tranquil eneuch, ye Skull! Canna blaa ye bliddy wirds wi ae blad upo me hause-pipe, A wull not!* (Добре, но първо се успокой, Череп! Не мога да плямпам с острие опряно на гръцмуля ми!)

ДЕВЕТА ГЛАВА

ЙОЛАНДА ОТВАРЯ ДУМА ЗА СЪКРОВИЩЕТО

Когато на идната утрин капитанът се появи на кварталдека, боцманът и Тод Фъштън вече обхождаха хоризонта с далекогледите си. Въпреки недоверието, което витаеше из въздуха, между лицемерните думи двамата намираха начин да се закачат и по темата за предстоящите събития. Капитанът също се включи в беседата.

Предвид факта, че „Рагнарок“ умело яздеше вълните, Тод Фъштън предположи, че до заник-слънце щяха да видят бреговете на остров Карукера. Скалъпи им една карта с удобните за акостиране заливи, дълбочината в постъпите към тях и опасните рифове около острова. Обясни им, че Карукера не се обитава от хора и че преобладаващият равнинен терен помага за лесното му прекосяване. Каза им, че от хълмовете се спускат множество реки, които прорязват целия остров, че изобилства от пернат дивеч, но че дърветата не раждат плодове. Предупреди ги за отровните змии и за това, че от време на време на острова акостират и кораби на кралския флот, за да попълнят запасите си със сладка вода.

Капитанът пусна обръч гъст дим и се закашля. Когато димът се разсея, погледът му прихвана появилата се на палубата госпожица Йоланда. Наивната усмивка на боцмана го накара тежко да въздъхне:

— О, демони от тъмнината!

Появата на младата дама веднага провокира верижна реакция в мускулите на Тод Фъштън. Спазмите тръгнаха от лицето и завършиха във вдървените му крака.

— Мисля, че е крайно време да си побъбрим с госпожичката за съкровището! — застърга грубият му глас. — И въобще не ме е грижа за вълненията и любовните трепети на някои хора от екипажа!

— Хъм... — засмука пушек от лулата си капитанът. — Защо си позволил суровият начин на живот да те превърне в животно, друже Тод?

— Струвам хас единствено да намерим съкровището и аз и хората ми да получим полагащия ни се пай. След това...

— Властта е опиат, към който човек, лесно се пристрастява. Недостатъкът ѝ е, че страничните ѝ ефекти те убиват твърде бавно, но... мъчително!

— Не е време за дървена философия! — сочеше с режещия си поглед към младата дама Тод Фъштън.

Капитанът съзря неспокойните очи на боцмана и пристъпи към парапета.

— Добро утро, госпожице Йо — кимна ѝ той. — Бихте ли ни подарили няколко минути от живота си?

— Трябва да притиснем тая малка досадница, за да не скрие нещо важно — изсъска Тод Фъштън.

— Не е лошо да отсяваш приказките си, когато говориш за почтена дама — рече през стиснатите си зъби боцманът. — Защото мисля, че вече прекрачи границата.

— Митх!!! — зейна в противен израз устата на Тод Фъштън.

Капитанът привика боцмана встрани и след като изпусна дима от устата си рече:

— С всяка нова любов идва нова надежда да намериш липсващата от теб част, онова последно зрънце от пъзела, което нарежда картината на живота. След всяка голяма любов обаче, идва и голямото разочарование, чиято звучна плесница дълго време стои отпечатана на бузата ти. Като мъже и аз, и ти, добре знаем това, но въпреки всичко повтаряме тази грешка отново и отново, и отново...

— Но, Кептън...

— Нима дълбоките корени на аргументите ми не са проникнали във всички слоеве на човешката история?

— Тод Фъштън се държи с нея като с... уличница.

— Митс!

— Тя е от благородно семейство!

— Бидейки в състояние на емоционална обремененост, по-скоро приличаш на разгонен котарак, а не на първи помощник. Мисля, че ще е най-добре за всички ни, ако оставиш само двамата с Тод Фъштън да разговаряме с госпожица Йо.

— Но аз...

— Пийни ром, усмири мисли и намери начин да пребориш демона в себе си. На острова ще ми трябва старият Боцман, онзи с остър като бръснач ум, а не влюбен до уши инфантил!

Боцманът сведе глава.

— Не мога да изкореня бушуващите в мен чувства, но ти давам дума, че от утре ще си имаш стария Боцман.

— Върви, Митс! Върви! — изпрати го капитанът с потупване по рамото.

Когато боцманът засече Йоланда на стълбите, той умело прикри душевната си болка с артистична усмивка. Кимнаха си и тя продължи нагоре. Слънчевите ѝ очи сияеха от щастие. Усмивката разкриваше еуфорията в душата ѝ.

— Как спахте, госпожице Йо? — попита с бащинска загриженост капитанът.

— Великолепно, капитане!

— Радвам се, че бързо сте отмили лошото настроение от вчера! Припкате като импала, а от гласа ви струи разкош и очарование с аромат на горски теменужки!

— Дори сънувах нещо много красиво.

— А знаете ли какво всъщност представлява сънят?

— Какво?

Капитанът ѝ подаде ръка и я поведе към Тод Фъштън като на бален прием.

— Сънят е огледалното отражение на реалността, но също така и люпилня на мечтите. Именно в съня мечтите придобиват форма, отделят се от покварата на душата и заживяват свой собствен живот.

— А... кошмарните сънища?

— Това, драга ми Йоланда, е изпитанието, на което те подлага дяволът, защото силата въобще не е тук — демонстрира мускулите на дясната си ръка капитанът, — а ето тук — почука той на слепоочието си. — Всеки еротичен сън може да завърши със сладостни стонове, но също така може да се превърне и в кошмарна реалност. Всеки сън пък, в който плачете, може да ви покаже пътя към щастieto, а такъв, в който сте материално беден — как да тънете в душевен разкош. Всичко зависи от силата на мисълта, госпожице Йо.

— Наредили сме ти няколко въпроса, госпожичке — натресе се в разговора им Тод Фъштън.

— О, да — рече Йоланда. — Очаквах този разговор.

— Разкажете ни всичко, което пазите за съкровището, госпожице Йо — рече капитанът. — Желателно е да не криете нищо от това, което

знаете, защото така или иначе заедно ще преминем през изпитанието да го намерим, а изненадите няма да са добре приветствани от никой на борда.

— Истината е, че не нося много информация за съкровището на капитан Суейн.

— Госпожичке... — изръмжа Тод Фъштън. — Това не е игра на кукли!

— Но пък ще ви разкрия всичко, което знам — завъртя тя игриво чадъра над главата си. — Надявам се да съм ви от полза, защото искам всичко това да свърши час по-скоро и да си отида жива и здрава у дома.

— Открих ви хрисима като монахиня — зарови нахапания мундщук на лулата в потръпващите си устни капитанът, — а по всичко личи, че ще ви върна у дома, огризала забранения плод до дръжката!

Йоланда приклепна и сбърчи носле срещу капитана.

— Слушаме те — подкани я Тод Фъштън.

— Ейвън Суейн е странен и потаен — започна тя. — Човек обичащ да прекарва голяма част от времето си в суета. Поддържащ негов си стандарт на живот, той дори не сядаше на гърнето, без да си сложи перука обилно поръсена с бяла пудра.

— По-пъстри от дъгата, очите му умело прикриват свенливия му характер — добави капитанът.

— Подложено на разрушителната сила на слънцето, лицето му се възползваше от привилегията буквално да бъде... поливано със скъпи френски лосиони.

— Носът му по-остър от кливер е трениран да подуши метеж през процепите на каютата.

— Не правеше компромиси с гордостта си, а съвестта му не търпеше упреци — продължи Йоланда. — Тези, които се опитваха да подринат авторитета му или да се противопоставят на капризите му, най-често се озоваваха на върха на шпагата му. Изключително много държеше на вътрешния ред и на правилата, създадени от самия него. Сурово наказваше всеки опит за погазването им.

— Кучият му син владее поне пет езика и пази изключителни познания в морското дело!

— Знам също, че е роден в Испания, но е отраснал в разкоша на аристократичната прегръдка на Англия — размахна ветрилото пред

лицето си Йоланда.

— За да се дуе като пуяк и разнася своята пошла изисканост по всички континенти — начумери се капитанът.

— Че по настояване на биологичния му баща, в чиито вени е текла благородна нормандска кръв, майка му, испанската дукеса на Гандия...

— Исабела дел Надал Ретина де Росарио Ана-София Абигейл де Алма инкрустирала към имената му и това на крал Суейн Раздвоената брада, който някога управлявал Норвегия, Дания и Англия. За жалост лицето на контето от Бристол не е достатъчно залесено, за да култивира подобна двуостра брада, но пък амбициите на алчния мерзавец...

— Та вие го познавате по-добре от мен!

— Няколко години сме търкали заедно токове по палубата на служба при капитан Анн Ван Сопо.

— А аз го познавам още от времето, когато чичо ми Франки Дичет служеше като комодор от кралския флот.

— Не сме се сбрали да разплитаме роднинските ти връзки — изплющя на палубата една кървава плювня Тод Фъштън. — Карай по същество и не ми губи времето със словесни буламачи, коконо!

— Тоди, приятелю, защо не оставиш думите да узреят и тогава да ги откъснеш. Суровите могат да те задавят — рече капитанът. — Продължете да крачите по крехките спомени от своето битие, госпожице Йо!

— Капитан Суейн не обичаше да споделя с мен нищо, що се отнася до служебните му задължения. Дочувах обаче разговорите му с... Никълъс Чуприс.

Кратката ѝ пауза успя да изнерви и двамата ѝ събеседници, но този път пръв не издържа капитанът.

— И...

— Това, което разбрах — премина гласът ѝ в шепот, — е, че от всичко заграбено, това, което е заровено на остров Карукера, е... изключително ценно.

Алчните очи на Тод Фъштън лумнаха за приказни богатства. Дланите му се откриха и започнаха да се потриват една в друга. Устата му нямаше търпение да закове жилавия въпрос към дупката в корпуса на покварената му душа:

— И колко злато е скрил на проклетия остров?

Вятърът разхвърли буклите ѝ и тя се обърна към бакборда, за да не позволи на порива да ѝ отмъкне шапката.

— Местата трябва да са четири, но колко точно злато... не мога да знам — отвърна тя.

Капитанът заби поглед в дупето ѝ, но бързо се наложи да го изкорени оттам.

— Четири! — повтори разсеяно той.

— Колкото каза и Михт — рече Тод Фъштън.

— Не съм абсолютно сигурна, но мисля, че ставаше дума за съкровищата на... инките.

— Наследството на инките! — освети се капитанът. — Преди близо 200 години, вицекралят на Перу Франсиско Алварес де Толедо екзекутирал последния им император Тупак Амару, а главата му забучил на кол на площада в Куско. Историята добре помни, че проклетите испански мерзавци плячкосали цели планини от злато, платина и скъпоценни камъни.

— Хъмм... — замисли се Тод Фъштън.

— Дори да натрупам закуп всички думи, които знам — заклати глава капитанът, — пак няма да мога да опиша несметните богатства на Инкската империя.

— Преди време ударихме няколко претъпкани испански галеона близо до Антигуа с много сочна плячка — начумери се Тод Фъштън. — Вечерта пирувахме като за последно, а на сутринта установихме, че четирима от екипажа ги няма, барабар с няколко от сандъците, върху които се мъдреха издълбани някакви маймунски знаци.

— Така, Тоди — размачка потния си врат капитанът. — Спомените ще изплуват в главата ти като удавници търсеци за какво да се хванат.

— Капитан Суейн изобщо не изглеждаше бесен — заби с юмрук по главата си Тод Фъштън. — Изиграл ни е, като е отровил съзнанието ни е ром!

— Твърдиш, че има помагачи, така ли?

— Вероятно!

— Съмнявам се вълк е такава дебела кожа на врата да дели кокала с някой!

— Дочух и за проклятието — вметна Йоланда.

— Проклятие?! — разтресе се Тод Фъштън.

— Проклятието на Шибалба — повдигна рамене и вежди едновременно Йоланда.

— Проклятието на какво? — жилите по врата на Тод Фъштън се стегнаха и издуха.

— На... Шибалба — повтори тя.

— Кучият му син! — изруга капитанът. — И що за проклятие е това? Шибалба!!!

— Изплуй отровата, госпожичке! — огънят в очите на Тод Фъштън отново се разпали.

— Знам, че ще прозвучи налудничаво, но дочух, че който види съкровището ще... ослепее — замаха още по-енергично с ветрилото тя и пушекът от лулата на капитана отиде право към Тод Фъштън.

— Сигурно е искал да каже — разтърка очи Тод Фъштън, — че златото е толкова лъскаво, че ще ни изпепели очите?

— Нищо подобно — изведнъж изражението ѝ стана тревожно. — Според мен думите му носеха посланието, че всеки, който зърне съкровището, ще го застигне проклятието на Шибалба и ще изгуби зрението си завинаги.

Тод Фъштън звучно предъвка тютюна, който издуваше дясната му буза.

— Не вярвам в тия небивалици — рече той. — Магии, проклетия, измишльотини някакви! Опитва се да ни сплаши! Да ни прави на балами!

— А какво имаш да ни разкриеш за загадките около заровените съкровища? — попита я капитанът.

Крехките ѝ рамене подскочиха.

— Какви загадки? — попита на свой ред тя. — Нямам никаква представа, за какво говорите.

— Както и да е, госпожице Йо — махна ѝ е ръка капитанът. — Като му дойде времето, ще разберете.

— Надявам се това да е час по-скоро! — прилекна с лек поклон Йоланда. — Капитане!

— Госпожице Йо! — погледът му я изпрати до стъпалата.

— Мис Дичет — избоботи Тод Фъштън.

— Чувай, Тод — рече капитанът. — Преведи хората си в готовност. Престои ни най-съдбоносната среща с историята.

Предусещам, че следващите няколко дни ще осмислят съдържанието на човечеството.

— Вероятно ще стигнем Карукера по тъмно.

— За да няма неприятни изненади, ще слезем на брега чак сутринта.

— Разбрано — отвърна Тод Фъштън.

— Намираме съкровището с цената на всичко, а кой ще ослепява и кой не... не е моя работа!

— Нито пък моя! — изръмжа Тод Фъштън.

— Нека утрешният ден ни донесе злато и слава или шест фута пръст!

— Нека утрешният ден ни донесе злато и слава или шест фута пръст! — изхрипа в отговор Тод Фъштън.

— Тод Къни Фъштън!

— Кептън!

Тод Фъштън кимна, след което с бодра крачка се отправи към стъпалата. Когато слезе на палубата, той размени няколко погледа с Черепа и бързо се шмугна под люка водещ към трюма. След минути всички от близкото му обкръжение вече се стичаха към уреченото място.

ДЕСЕТА ГЛАВА

РАЗДУМКА НА ПАЛУБАТА

На здрачаване, Карукера ги посрещна без фанфари. „Рагнарк“ кротко акостира на около един кабелт от брега в „Залива на костенурките“. Въпреки добрата си репутация, островът не изглеждаше никак привлекателен. Голите му възвишения стърчаха като дяволски рога в двата му края.

Придържайки се стриктно към първоначалния план, капитанът даде нареждане лодките да бъдат спуснати чак на сутринта. Той позволи ром на корем и се оттегли в каютата си, за да си скалъпи канче грог и да потъне в прегръдката на люлеещия се стол.

Видимо отегчена от прищевките на дългия ден Йоланда реши да почете книга. Боцманът остана на палубата, където будните пирати пируваха с ром и пастърма.

— Нека някой разкаже история — извика един съдран глас. — Истинска!

Псето потърси с поглед притежателя на гласа.

— Боцманът разказва най-интересните истории, Бярн Чослинг! — рече той.

Въпреки неконтролируемите тикове на очите, скептичният поглед на Бярн Чослинг прониза боцмана. По обръсната му зад ушите и до върха на темето глава личаха белезите на житието му. Рижата му брада се стичаше като плачеща върба. Той очевидно я ползваше като скривалище, понеже между преплетените вършини надзъртаха тасми пастърма и дори топчета тютюн за дъвчене.

Бярн Чослинг мушна пръст изпод сърдитите си мустаци и зачовърка с нокът между зъбите си.

— Нека чуем! — избоботи той.

— Ами... — замисли се боцманът. — История...

— Истинска! — напомни му Бярн Чослинг.

— Искате ли да ви разкажа как Гай Юлий Цезар попаднал в плен на пирати? — попита боцманът.

— Щем, как да не щем — побърза да отговори от името на всички Псето.

— Нека чуем! — измляска Бярн Чослинг.

Боцманът се подпря на парапета.

— Ще подхвана малко по-рано от епохата на нашия герой — започна той. — Както можете да се досетите, откакто хората започнали да търгуват по море, оттогава съществува и пиратството. Ормузкият проток в Персийския залив се явява една от първите бази, откъдето пиратите атакували корабите пренасящи злато, сребро, коприна и подправки от Близкия изток и Индия. Не малко владетели се опитвали да се отърват от нашите събрата — от асирийския цар Сенахериб през Александър Македонски до римския император Траян, но усилията им винаги завършвали с пълен крах.

— Скучно — възропта Бярн Чослинг.

— Шъъъъът — сложи пръст пред устата си Псето. — Подсигурете си малко търпение!

— Пиратите в Средиземно море пък нападали търговските кораби на финикийците, които превозвали кехлибар, мед и калай от Сидон и Тир. По пътя им към римското пристанище Остия на прицел попаднали и морските превози на римляните — уханни аромати от Арабия, памук от Индия, корали от Червено море, зърнени храни от земите около Черно море. Така през 78-ма година преди раждането на Христос, на път от Рим за остров Родос, потеглил един търговски кораб, на чийто борд се намирал бъдещият римски диктатор Гай Юлий Цезар, тогава още млад патриций. Когато корабът преминавал покрай остров Фармакуза, откъм скалистия бряг на Кария, се появили либурните на киликийските пирати. Обречени да бъдат разбити, римляните се предали без бой, за да запазят живота си.

— Как мразя страхливците! — разтропа се брадата на Черепа. — Щях да им изсмуча кръвта с бамбукова сламка през вените на вратовете.

— Киликийските пирати обаче, скоро разбрали, че са заловили представител на висшата римска аристокрация и решили да поискат откуп за него. И докато се чудели дали 20 таланта злато са достатъчни за живота на един римски аристократ, Гай Юлий Цезар високомерно им съобщил, че струва цели 50.

— Колко много са 50 таланта злато? — разчекна уста в крива прозявка Ян Стоунец.

— Ами... има-няма... 3560 фунта.

— 3560 фунта злато! Пфююю... — изсвири Гал О' Гор.

— И какво станало с младия пар... тиций? — попита мистър Камън.

— След 38 дни в плен, вестта за събрания откуп отплавала към пиратите. Докато я чакал обаче, Гай Юлий Цезар подхвърлил на своите похитители с цинична усмивка на уста, че след като го освободят, той ще се върне, за да ги залови и ексукутира. Така и станало — кимна боцманът. — След размяната в Милет, той събрал армия и щурмувал леговището на киликийските пирати. Заловил ги и им отнел всичко плячкосано, включително и 50-те таланта злато, дадени като откуп за него. Скоро след това разпънал телата им на кръст, за назидание на...

— Пълни небивалици! — надигна вой Бярн Чослинг. — Що за история е това, когато накрая добрите отиват по дяволите!

— Какво нещо е съдбата! — заклати глава Тод Фъштън. — В един момент животът ти виси на косъм, а в следващия възкръсваш като феникс от пепелта.

— Господа — кимна припряно към придирчивата си публика боцманът и се оттегли.

Псето се изтъпани пред всички и рече:

— *Lat mysel lowsen me cannie tounq an spin ae yairn fer 'ee.*
(Чакайте, аз да ви разкажа една история.)

— Да не е някой... безсолен буламач? — развя сваления си чепик Гал О' Гор.

— От истинския живот е. Всеки... рано или късно ще се разпознае в нея — прекръсти се Псето. — Кълна се!

— Нека чуем! — рече Бярн Чослинг.

— Един пират — започна с тих глас Псето, — който след дълго странстване акостираше в Лондон, тръгнал на път по Дъ Странд за Ковънт Гардън Маркет, а пред него не щеш ли, приятел от детството — вече заможен и влиятелен адвокат.

„Къде се загуби толкова време, приятелю?“ — попитал загрижено, но някак си високомерно адвокатът.

„Търся, друже. Търся“ — отговорил пиратът, без да се притеснява от унилия си вид.

„Търсиш?“ — свъсил вежди адвокатът. — „И намираш ли това, което търсиш?“

„Търся си жена“ — признал си пиратът.

„Сигурно още не си я намерил, щом си такъв посърнал, а?“ — подострил дългите си тънки мустачки между палеца и показалеца на дясната си ръка адвокатът.

„Търся я от дълго време и... нищо“ — безпомощно вдигнал рамене пиратът.

„Нали знаеш, че който търси, накрая намира“ — рекъл е угодническа усмивка адвокатът и приятелски потупал пирата по рамото.

„*Aot... bliddy puss fivver jiss makks me... A cudna thole't ony mair, me freer*“ („Това... проклето търсене на женска направо ме... Вече почти не издържам, друже“) — пиратът изглеждал като... смачкано лайно.

— На английски, Псе! — подвикна Пасе Д'Ериш.

Псето разкърши врат, разтърка бумтящите си слепоочия, след което продължи с подобрани думи:

„Търсенето те изморява, а?“ — не преставал да задава въпроси адвокатът.

„Не точно, друже. Съвсем друго нещо ме убива. Не съм докосвал жена от...“ — след кратко пресмятане на пръстите на ръцете, пиратът добавил: — „... точно четири години.“

„Това ли те трови?“ — попитал е усмивка адвокатът. — „Обърни го в месеци и ще звучи далеч по-маловажно, друже“ — посъветвал го той в ухото.

„В месеци?!“ — попитал объркано пиратът.

„Еми, да! 48 месеца, какво толкова“ — отговорил със сериозен глас адвокатът.

„48 месеца?!...“ — попитал пак пиратът.

„Или пък, ако някой те попита, приятелю, откога не си пипал жена, кажи му... от няколко дни“ — дал ново предложение адвокатът.

„От няколко дни?!...“ — опулен, пиратът разбрал, че дяволът не е толкова черен.

„Ами, да, приятелю, ама без да споменаваш, че са 1460 дена... Ха-ха-ха...“ — изхилил се в лицето му адвокатът и невъзмутимо продължил по пътя си.

Псето замлъкна и няколко секунди никой не посмя да откъсне дума от устата си. Когато обаче първата обувка полетя към него, той попадна под обстрела на свистящи във въздуха канчета, обувки и ругатни.

— Що за небивалици!

— Махай се оттам, изчадие адово!

— Словесна смрад!

— Какви са тая говна, дето ни ги сервираш?

— Помия!

— Устата ти е гробища за думи!

— Гняс!

— *Kenna onyhin avo, not ye. A boin't oe rum-gogger on me wirds isno tilly-tolly, three skips o' oe loose. 'Tis oe puir... dramaturgy!* (Въобще нищо не разбирате! Аз не съм разказвач на фалшиви истории и небивалици! Това си е чиста... драматургия!)

Бярн Чослинг се изправи рязко и чорлавата му брада започна да ръси скритата в нея пастърма.

— Свършиха ли истинските истории? — изграчи той. — Тези за кървави битки, ром, жени и злато?

Тод Фъштън избута арогантно Псето настрани и изпъчи гърди пред всички.

— Ще ви разкажа как през 1588 година Сър Франсис Дрейк заедно с лорд Хауърд разбили на трески испанската армада командвана от херцог Медина Сидония — започна той. — Първо обаче нека започна с увертюрата за „*Nuestro Senora de lo Consercion*.“

— Да отдадем чест на „Непобедимата армада“ — подаде тон Гал О' Тор, а след него всички запяха в един глас:

*If catch a glimpse of Golden Hinde
La gran armada start to blind
Buenas dias, señorita
La gran armada turns to shitter.*

* * *

*Щом зърне Златната кошута,
Армадата велика започва да се лута.
Буенос диас, синьорита,
Армадата велика на пух и прах разбита.*

Тод Фъштън изчака, докато и последният звук не замря и започна своя разказ:

— След като капитан Дрейк минал през Магелановия проток и необезпокояван започнал да опустошава испанските селища по Тихоокеанското крайбрежие, се натъкнал на два пъти по-голям от неговия кораб. Точно на 1-ви март 1579, в деня на Свети Давид, „Златната кошута“, командвана от сър Франсис Дрейк, настигнала и превзела испанския галеон „*Nuestra Senora de la Concepcion*“. Веднага след като стъпил на борда му, капитан Франсис Дрейк му дал цветущото име „*CasaFuego*“, което както знаете, другари, на испански не значи нищо друго, освен „Лайнян огън“.

— Лайнян огън! — полетяха в небесата възторжените възгласите на пиратите.

Тод Фъштън им даде знак да утихнат.

— Това, другари, се оказал най-големият трофей, плячкосван някога в седемте морета, като стойността на плячкосаното отговаряла на не по-малко от 200 000 лири стерлинги. Разбира се по-голямата част попаднала в дълбоката хазна на кралица Елизабет, защото сър Франсис Дрейк плавал под каперски патент, но от купищата печалба имало предостатъчно за всички заинтересовани джобове.

— 200 000 лири стерлинги! — плесна се по челото Псето. — Мили боже!

— А що се отнася до потапянето на Испанската армада... — прокара ръка по кокалестите си бузи Тод Фъштън. — Ударете по гълток и се пригответе да чуete неща, от които космите на гърба ви ще настръхнат като опашката на язовец.

След не дотам изчерпателните разкази на Тод Фъштън, дойде редът на мистър Камън, които разказа друга вълнуваща история, а след него и на Гал О' Тор. Когато към полунощ Хлапето и Псето се тръшнаха в хамаците, Тод Фъштън веднага събра хората си на

съвещание. С всеки по-важен, той проведе личен разговор, след което пръсна седянката.

* * *

Слънцето още се прозяваше, когато боцманът и Псето влетяха като хали в каютата на капитана.

— Кептън!

— Събуди се, Кептън!

— Какво има? — изпразненият от съдържание поглед на капитана се рееше из каютата. — Каква е тази суматоха?

— Тод Фъштън и хората му са се изпарили — отвърна боцманът. — Откраднали са картата, взели са каквото им е нужно — вода, храна, мускети, барут, ром и са повредили румпела на кораба, за да не можем да отплаваме.

— Всички до един? — грабна чашата от масата капитанът и я пресуши. — Дори капеланът?

— Всички до един, Кептън — потвърди Псето. — Дори и капеланът.

— Без Хлапето и Йоланда — побърза да поправи малката неточност в думите му боцманът.

— И кога са офейкали?

— Вероятно призори — отвърна боцманът.

— И колко ром са заграбили?

— Много — изстреля Псето.

— Не е важно колко ром са заграбили, Кептън — напрегна се боцманът, — а че на острова ще броди враг, който рано или късно ще пожелае да се отърве от нас, за да запази и кораба, и съкровището само за себе си.

— Не е важно? — заби юмрук в масата капитанът. — За мен е важно, Митс, защото са плячкосали моя ром и са отхапали залък от моята чест. Не, Несъразмерния, а самият дявол ще накаже тази разпасаната пасмина, тези жалки нехранимайковци, тези... безмозъчни нищожества за неразумната им постъпка.

— Сега сигурно ни се присмиват, но... — озверя погледът на Псето — скоро ще ближат люти сълзи!

— Нима думите на Ромео, Псе, не възпяват най-добре предстоящото им нещастие?! — издуха се гърдите на капитана и устата му започна да подрежда думите: „*He jest at scars that never felt a wound*“^[1] („Този, който се надсмива над белега не познава какво е рана!“)

— Не познава, Кептън!

[1] Из II действие, II сцена на „Ромео и Жулиета“ по Уилям Шекспир. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТА НА КАРУКЕРА

ПЪРВА ГЛАВА

ТОД ФЪШТЪН И ЧЕРЕПА ВЛИЗАТ В СПОР

Тод Фъштън очевидно познаваше „Залива на костенурките“ като зъбите в устата си. С помощта на лунната усмивка и накичените по небето звезди, той успя да преведе всичките си хора на брега още по мръкнало. Щом скриха лодката в джунглата, те се отправиха към възвишението в западния край на залива. Вървяха по водата, за да не оставят следи по пясъчния килим, а когато стигнаха полите на възвишението се закатериха по ронливия му склон.

Черепата пренебрегна волята на другарите си и самоволно избра две места за наблюдение. Предвид тънките снаги на какаовите дръвчета, първото изглеждаше рисковано, що се отнася до успешното прикриване, но пък откриваше гледка към целия залив. Второто, което гледаше към кораба, се намираще между боричкащите се клони на едно червено тити, в което човек трудно би забелязал и слон.

— Тоди! — подритна го Гал О' Гор. — Събуди се, по дяволите!

— Тръгнаха ли? — ококори очи Тод Фъштън.

— Назлъндисват се още — отвърна Ян Стоунец.

Тод Фъштън се изправи и загради с поглед дружинката, която се поклащаше пред него.

— Какво сте ми се сбрали такива? — попита той.

— Трябва... — пристъпи едни гърди напред Черепата — да обсъдим... стратегия за действие.

— Какво има да обсъждаме толкова? Ще действаме както се разбрахме!

— Нищо не сме се разбирали — изсумтя Черепата. — Или поне никой не ти е давал съгласието си.

— Нима не се разбрахме да ги оставим да намерят съкровището и чак тогава да се избавим от тях? — потърси с поглед по-колебливите от отбраната група Тод Фъштън.

— В главите на повечето от нас бродят други мисли, Тоди — обади се мистър Камън.

— И какво по дяволите броди в проклетите ви глави?

— Първо ти не си никакъв капитан, че да ни редиш какво да сторим — поде Пасè Д’Ериш. — И второ...

— И какво сте решили да сторите? — прекъсна го Тод Фъштън. — Да се отървете от мен?

Черепата присви змийските си очи и издутата на челото му вена се провря между веждите му.

— От днес насетне решенията ще ги вземаме дружно! — процеди той през зъби.

— И какво решение взехме „дружно“? — попита с ирония в гласа Тод Фъштън.

— Мислим — пое думата Бярн Чослинг — да прочистим терена и сами да си намерим съкровищата.

— Мислим... сами да го намерим, значи!...

— За какво са ни ония трима негодници и тая... напудрена кокошка? — наду гробовен глас Пааво Коси.

— Коси е прав — подкрепи го Пасè Д’Ериш. — Наследството на инките ни принадлежи по право и е смъртен грях да го делим с враговете си.

— Защото пазят знания в главите си! Защото с умове като орехчета, не съкровищата, а сянката си дори не можете да откриете, празноглавци такива! — бълваше лава устата на Тод Фъштън. — Ето затова са ни нужни!

— Глупаци ли ни наричаш? — плъзна се ръката на мистър Камън към камата в пояса му.

— А не сте ли? — закрачи по протежение на редицата Тод Фъштън. — Колко от вас, умници такива, могат да напишат трите си имена и родното място без грешка?

— Стига вече, бръщолевници! — озъби се Черепата. — Мнозинството взе решение и твоят глас не струва.

— Аха... Значи на това му викате „дружно“ вземане на решения? Да решите вместо някой друг?

— От днес Черепата ще има последната дума — обяви Бярн Чослинг с гръмък глас.

Обвит в пурпурната аура на властта, Черепата открито демонстрира своето превъзходство, разголвайки уродливата си усмивка до дяволска гримаса.

— Отърваваме се от капитана и досадната му компания и прибираме съкровищата само за нас — ликуваше гласът му. — Аз казвам: Всеки с равен пай!

— Всеки с равен пай! — повториха вкупом всички.

— Правете каквото щете — присви устни Тод Фъштън, — но знайте, че рано или късно дяволски ще съжелявате. Защо забравихте за проклятието?

— Това са бабини деветини! — запени се Пасе Д'Ериш. — Говорещи русалки, кръвожадни октоподи, кракени, прокълнато злато и куп още небивалици.

— Решението е взето, Тод Фъштън — протегна ръка към групата Черепа. — Картата!

— Ето я — подаде му рулото Ян Стоунец.

— Аз като казвам, че кратуните ви са кухи, вие си мислите, че шега си играя!

— Отбирай си приказките, Тоди! — изръмжа Черепа.

— Тази карта не плуваше ли в мазнина? — заклати невярващо глава Тод Фъштън.

— Подмених я още сутринта — отвърна Ян Стоунец. — Ония глупаци я криеха в мазнина, ама аз я обърсах, навих я на руло и я мушнах в една от лодките.

— Глупаци викаш! — засмя се Тод Фъштън. — И как ще разгънеш сега картата?

— Защо да не може да се разгъне — наежи мустак мистър Камън. — Я дай на мен!

— Защото в главата на дърводелеца дрънчат само трески и пирони — рече със задоволство в гласа Тод Фъштън. — Картата цял ден се е пекла на върлото слънце и сега е твърда като гъон. Ако се опитаме да я отворим, ще я раздробим на трохи и буква не ще можем да хванем от нея.

Думите на Тод Фъштън сякаш се завързаха на моряшки възел около врата на Черепа. Той едва преглътна напоения с отрова въздух. Кокалчетата на пръстите му запрачиха в ужасяващо предупреждение за варварска саморазправа. Погледът му зашари от картата към самодоволната физиономия на Тод Фъштън и обратно.

— Дай ми картата, негодник такъв! — издърпа я той грубо от ръцете на Ян Стоунец.

— Ето тук се държи още мека — изпелтечи Ян Стоунец.

Пръстите на Черепа нервно се мушнаха в пролуката на навитата на руло карта, тя изпращя и се пръсна на няколко парчета. Той загуби самоконтрол и ръцете му се увиха като дива лоза около врата на виновника. Челюстта му се разбунтува и слюнките полетяха към лицето на дърводелеца.

— Ти, вмирисан трюмен плъх! — насичаше думите на трески гневната му брадичка.

— Ама... ти ми нареди... само да я взема...

Тод Фъштън и Пасè Д'Ериш се намесиха и разделиха Черепа и Ян Стоунец малко преди очите на дърводелеца да опразнят леговищата си.

— Заслужаваш да те обесим на дебелото ти черво — заплю го Черепа в лицето — и да те провесим на някоя палма за назидание на всички глупаци.

— Ето че прозорливостта на Ян Стоунец — подгъна устни в ехидна усмивка Тод Фъштън — не ни оставя друг избор, освен да следваме капитана.

— Тръгнаха! — долетя глас от наблюдателницата.

Слънцето срамежливо надничаше зад паравана на безкрайния хоризонт и обливаше „Залива на костенурките“ с румените си багри. Ранобудните чайки се плацикаха във водата и проглушаваха околността с необузданите си крясъци. Кралските терни с безразличие наблюдаваха търчащите около тях малки. Те забиваха оранжеви клюнове в лъскавите си жакети, за да извършат сутрешната си хигиена. В западния край на залива, току до подстъпите към възвишенията, вирееха ниски дървета, от които често излитаха диви гълъби подредени в боен строй. По цялото протежение на пясъчния сърп стърчаха рошави палми окичени с огърлици от кокосови орехи.

Псето и боцманът гребяха в стегнат ритъм. Госпожица Йоланда протягаше в едната си ръка чадър на цветя, а с другата махаше ветрило пред лицето си. Хлапетото донареждаше инвентара и провизиите в платнените денкове.

— Утринната чаша ром е роса за очите — замига капитанът. — Погледът ми така се избистри, че лази като диверсант по пясъка. Нюхът ми отсява вонята на ония крастави кучета, които, убеден съм, ни наблюдават отнякъде.

— Ако можеше да се намъкнеш в кожата на Тод Фъштън... — поде боцманът, — какво би сторил, Псе?

— Ами... — огледа се Псето. — Бих изкарал лодката, бих я скрил в джунглата и бих превзел онова възвишение в западния край на пясъчната ивица.

— Гледай, ти! — удиви се капитанът. — Псето загатва за наченки на мисъл. Скоро, друже, ще се изправиш пред предизвикателството да разгърнеш въображението си в решаването на проклетите загадки.

— Когато не съм окован в напрежение, мозъкът ми цъка като часовник с махало — сви пръсти Псето и почука по главата си. — Цък-цък-цък...

— Ако питаш мен — погледна го капитанът, — главата ти дрънчи като зелена диня.

Псето му отвърна с резервирана усмивка.

— Намерим ли съкровищата, идеите в нея ще узреят и тогава... — заклати глава той.

Йоланда човъркаше под мишниците на боцмана с голите пръсти на краката си и докато тялото му се гънеше в гърчове, тя потайно се кикотеше.

— Желаете ли да ви подреда една загадка? — разля се меденият й глас в лодката. — Ей така, да видим, кой как... управлява своята фантазия!

— Да я чуем, милейди! — рече Псето.

Йоланда спря да маха с ветрилото, повдигна брадичка и стана сериозна.

— Една млада и изискана дама пътувала сама е каретата си от Бирмингам към Глостър — започна тя. — Не щеш ли в гориста местност около Устър, едно от колелата на каретата се счупило и се наложило кочияшът да прескочи до града, за да го поправи. Преди да тръгне обаче, той наредил на дамата да се заключи в каретата и да не пуска при себе си никой. Когато се върнал, каретата все още стояла заключена, но вътре имало един непознат човек, а дамата лежала мъртва. В загадката се пита, какво се е случило, след като младата дама изпълнила стриктно указанията на кочияша?

— Дори и за едно око е очевидно какво!

— Нека чуем как точно ще разбудите загадката, господин Доди — подкани го тя.

— Ами... — набра се Псето. — Още преди оная фуста да се качи в каретата, някой мераклия, дете отдавна точел лиги по пищните ѝ форми, се скрил в тайник под седалките. Когато кочияшът отишъл да оправя колелото, тя, нали каретата заключена, и оня, като излязъл, тя не могла да свари да отключи и да бяга. Сетне... той ѝ залепил един шамар, набрал ѝ фустата, съдрал ѝ кюлотките и я... остъргал като... докер. Като се опитал обаче да ѝ отмъкне златните накити, тя яростно се възпротивила и той... удушил я с колана си. Като се върнал кочияшът, онзи се мъдрел още вътре, каретата стояла заключена, а фустата мъртва. Според мен просто е нямал достатъчно време да офейка.

Йоланда избухна в неистов смях, а след нея това сториха и останалите.

— О, демони от тъмнината! Вече години наред загнезден между гънките на мозъка ми един въпрос търси своя отговор. „Защо ли дяволът те бави, а не дойде да те прибере във врящия си казан?“ — обърна се назад капитанът. — Не може обаче да отречем, че Псето рисува сцени с доста пъстра фантазия за... кормчия.

— Намирала се е сама в каретата, нали така? — попита боцманът. — Нека поразчепкаме мисли, за да видим къде се спотайва уловката.

— Точно така — едва сподавяше гъргорещия в гърдите ѝ смях Йоланда. — Когато са потеглили от Бирмингам за Глостър в каретата нямало никой друг.

— Въображението е изпълнено е хиляди драматични възможности, от които винаги само една е реална — рече капитанът. — Аз смея да знам отговора, защото вече ми се е случвало нещо подобно.

— Намирал си умряла фуста в карета? — попита Псето.

— Нека да го чуем, капитане! — рече Йоланда е озарено от снежнобялата ѝ усмивка лице.

— Дамата нямала компания в каретата, но в корема ѝ ритал юнак. Когато кочияшът я оставил сама, тя издъхнала при раждането на сина си, абсолютно непознат за кочияша.

— Ами... — вдигна и отпусна рамене Йоланда — признавам се за победена.

— И какво точно ти се е случвало, Кептън? — виеше поглед по прилитаци над главите им чайки Хлапето.

— Всъщност... — покашля се капитанът. — Случило се на един свинар, който аз лично познавах.

След досадното мълчание капитан Мафо реши да им подхвърли и остатъците от неговата версия:

— Свинарят решил да тегли ножа на единствената си свиня. За да не я гони като чакал из полето, той я хванал и я затворил. Когато на идния ден отишъл при нея, той видял, че свинята опънала петалата при раждането на 14-те си прасенца.

— Абсолютно непознати за него! — зацъка с език Псето.

— За които очевидно дори не е и подозирал, господин Доди — включи се Йоланда.

— Е, какъв е тоя свинар, да не угади, че свинята е надула тумбака? — усъмни се Псето. — Все едно да не можеш да различиш дебелината от бременната жена!

— Несъмнено по цял ден се е наливал с ром — вметна Хлапето с поглед прикован в капитана. — Какво друго?

Псето опипа главата си и след като си помириша пръстите, разяреният му вой полетя към небето:

— *Bliddy skurry drappit 'er thingmies only ma heid.* (Проклетата чайка се изцвъка на главата ми.)

— Ето, там ни чака удобно за акостиране място — протегна ръка капитанът. — Гребни, Псе, гребни, че корпусът на Несъразмерния се е разсъхнал като пробита каца!

Боцманът и Псето загребаху дважд по-енергично и не след дълго лодката целуна златните устни на острова. Щом разтовариха вещите, те я издърпаху на сушата и я обърнаху с носа към водата. После запотени и задъхани, всички потърсиху закрилата на палмовата сянка.

— Тая жега така ме пали на ром — изпръхтяху устните на капитана, — че...

— С такава любов съзерцавате бъчонката, капитане — подухна Йоланда в пораздърпаното си деколте, — че всяка жена би завидяла за вниманието, с която я дарявате.

— Човек, госпожице Йо — забоду я с поглед капитанът, — има два важни момента в живота си. И те не са, когато се ражду в болка и

умира в самотия, а когато истинската любов идва като фея и си отива като вещица!

— Да отдъхнем за миг и да скроим план — рече боцманът.

— От душата ви блика поезия, капитане! — сгъна колене в лек поклон Йоланда.

— Ами Тод Фъштън и главорезите му? — просна се по гръб върху пясъка Псето. — Откраднаха картата! Ограбиха провизиите! Защо им е да ни оставят живи?

Боцманът свали елека и разкопча ризата си. Потта проблясваше по напрегнатите му мускули.

— По моему няма да рискуват атака, преди да сме открили съкровището — рече той.

— Ще оставят прокълнатата част за нас! — събу обувките си Хлапето и пръстите му заиграха на воля.

— Когато обаче се домогнем до него — продължи боцманът, — ще ни трябва истинско чудо, за да се измъкнем богати и едновременно живи от този остров.

— Стъпвайки по логиката, заключението ти, Митс, носи своята тежест — съгласи се капитанът. — Това обаче не значи, че не трябва да ги държим под око.

— Ама ние дори не знаем къде са се дянали — заоглежда се Хлапето.

— Пая си залагам, че ония мерзавци ни шпионират от възвишението на запад — рече капитанът. — Нека имат пряка видимост към нас, за да ги държим на разстояние. Скрием ли се от тях и ние няма да знаем къде се спотайват.

— А ако ни нападнат? — попита Йоланда.

— Ако ни нападнат — изръмжа капитанът, — то тогава ще напоим острова е кръвта им!

— Ама ние сме... — запецна Хлапето — само петима.

— Дяволът си знае работата, Хла... — задави се на последната сричка капитанът.

— *Gee ae bliddy hauch, Cap'n!* (Кашляй, Кептън!) — потупа го Псето по гърба.

— Сливиците ми залепнаха една за друга и проклетите думи се закеркенечиха в сухото ми гърло — изви врат към бъчонката е ром капитанът.

— Още няма пладне — замахна с ветрилото Йоланда, — а вятърът сякаш долита от отворена пещ.

— Права сте, госпожице Йо — рече капитанът. — Без достатъчно ром в кръвта, минутите се нижат мъчително бавно по броеницата на времето. Да го пришпорим малко, а?

Псето притича за бъчонката и напълни насмолената кожена чаша до ръба. Когато капитанът наля рома в устата си, чашата тръгна на обиколка из ръцете на останалите.

— Само да пробудим въображението си — предупреди ги боцманът, преди да отпие.

— Митс — поде капитанът, — хвърли малко светлина върху тъмните ъгълчета на съкровището!

— По моему трябва да тръгнем от най-незначителния на пръв поглед текст. Този татуиран най-отгоре.

— Разплитането на всяко кълбо с проблеми започва именно от най-малкия възел — кимна капитанът.

Боцманът погледна към Йоланда, сякаш да потърси отговора в загадъчните ѝ очи.

— Текстът гласеше следното: „Мънисто до мънисто, до мънисто, а то остана в края на гердана“ — рече той.

— Мисля, че става дума за... последователност — обърна се тя към Хлапето. — Помниш ли имението в Девън, там, където в езерцето имаше беседка?

Пълната до ръба чаша се разплиска в трепереща ръка на Хлапето. Погледът му се гмурна в огнената течност.

— Как да не помня — отпи жадно то и облиза устни. — Всеки следобед там пиехме чай и похапвахме бисквити.

— До беседката се стигаше по едни гладки камъни подредени в пътека над водата — започна да ги чертае по пясъка Йоланда. — Те подаваха гърбове в редица и ако само един липсваше, нямаше как да прекрачиш до следващия и съответно да стигнеш до беседката, без да се намокриш.

— Значи ако пропуснем и една стъпка, то няма да можем да стигнем до края, така ли?

— Поздравления, Псе! — рече капитанът. — Най-подир и ти успя да сглобиш адекватен въпрос.

Боцманът се изправи и започна хаотично да крачи по димящия пясък.

— Именно това е! — закова той на място. — За да стигнем до истинското съкровище, трябва да следваме последователността на загадките, а не да ги разрешаваме безразборно. Но какво ли, за бога, ще се крие зад първите три от тях?

— Ами... В първите три места ще има по един-два сандъка със злато, а накрая ще са дузина...

— Въображението ти, Псе, е като на новороден холандец. Празен лист хартия, друже! Не забравяй, че говорим за наследството на инките!

— Ама и аз съм един, Кептън! — укори се Псето.

Капитанът затвори очи, протегна ръце и пръстите му палаво зашариха във въздуха. После подхвана гатанка:

— Блести като безброй слънца и по-нежно е на допир от кълките на уелска девственица. Що е то, ако пък не е...

— Злато — ухили се Псето.

— А какво гласеше първата загадка? — попита Хлапето.

Боцманът бръкна в джоба си и изкара пожълтял, намачкан лист хартия. Разтвори го и зачете:

*„Когато ръцете на кантара сключат мир,
настъпил е момент за златен пир.
Един-единствен воин го пази, а духът му лази, лази.
50 ярда от духа, и пътят води към целта.
200 дължини на юг те чакат и 100 на запад,
... Ала за кръвта ти млада пълзят пълчищата от
ада!“*

— Този воин... — започна да оформя въображаеми фигури във въздуха Хлапето. — Трябва да е нещо, което се вижда и вероятно... стърчи.

— И как се добра до този умопомрачителен извод? — поглади брадата си капитанът.

— Както в природата, така и в мислите на хората се гнезди логика — отвърна Хлапето. — Ако воинът е три инчов и е скрит под

камък. Кой ще го види? Дори и самият капитан Суейн трудно би го намерил при нужда. В крайна сметка, тоя, който е измислил всичко това, се съревновава с онзи, който евентуално би искал да му отмъкне съкровището. Тук... става дума за логическа битка, кой е по-умният, по-хитрият.

Гневът в очите на капитана се задържа достатъчно дълго, за да ги превърне в две туптящи болки.

— Контето от Бристол! — изръмжа той. — Кълна се в рогата на дявола, че ще разнищя на конци малоумните загадки на испанския мерзавец!

— *Att belly-gut Spanish futret wull birn en hecklebirnie!* (Тази алчна испанска невестулка ще гори в ада!)

— Нямаме цялата луна на разположение! — плесна с ръце боцманът, подканяйки ги да стават. — Да вземем каквото ни е нужно и да се гмурнем в зеления океан, за да видим какви тайни крият дълбините му.

Капитанът замаза потта по челото си с длан, а гальовният му поглед отново прегърна бъчонката с ром.

— Вие, джентълси, вървете! — рече той. — Право е, че обстоятелствата ни притискат с наглостта на пияна францужойка, но в тая проклета жега... дама е кралска одежда и еднокрак левент... Ние с госпожица Йо ще останем да вардим багажа, че току-виж някой извратеняк е проявил неблагоприятието най-безсрамно да източи соковете на моята дървена метреса.

ВТОРА ГЛАВА

КАПИТАНЪТ РАЗГОЛВА МИНАЛОТО СИ

Боцманът, Псето и Хлапето се освободиха от досадните дрехи, запасиха се с вода, провериха готовността на оръжията си и се мушнаха в лабиринта на джунглата.

Въпреки че на няколко пъти погледите им се завързаха, нито Йоланда, нито капитанът предприеха опит за размяна на думи. И тъкмо когато главата на капитана започна да клюма, тя наруши мълчанието:

— Очевидно не се чувствате по мъжки комфортно в присъствието на млада дама?

— Тъъ — сепна се капитанът.

Йоланда повдигна долния край на роклята си малко под коляното и босите й крачета заприпкаха по парещия пясък към водата.

Линеещият поглед на капитана се съживи и се затича подире й като хрътка.

— „*Frailty, the name is woman!*“^[1] („О, слабост, името ти е жена!“) — откъсна се тежък стон от устата му.

— Какво казахте, капитане? — вдигна поглед тя. — Не ви чух от тези... досадни чайки.

— Вълшебни думи, госпожице Йо, родени изпод перото на лебеда на Ейвън.

— Оставете Шекспир сега! — нагази тя във водата и блажена усмивка украси лицето й. — Питая странното усещане, че присъствието ми някак си ви провокира да мълчите. Изглеждате доста по-различно, отколкото когато сте сред... как да го поставя... други хора... публика!

— Напротив, драга, дори и бегло не подозирате колко ми е възторжено да споделям нежните трепети на живота в компанията на млада и умна и очарователна хубавица с... мъжко чувство за хумор.

— За да не внесе разочарование в душата ви, ще ви... благодаря за комплимента!

— Не мога да си позволя да пестя вежливи думи за сияйна прелест като вас! — отскубна поглед от шляпащите ѝ ходила той и стана, за да сипе ром в насмолената чаша.

— Изглеждате ми... самотен. Вероятно ви измъчва носталгия или... любовна мъка?

— Самотата е онази галантна госпожица, с която разговорът тече по-гладко, отколкото е нужно. Липсва ѝ само малко грим, за да бъде самото съвършенство. Право е, че при нея липсва любовната игра, но за сметка на това, нима съвкуплението с нея не е безопасно?

Без да откъсва поглед от капитана, сякаш да не прекъсне нишките на крехката връзка, Йоланда пусна роклята си и се настани до него, облягайки гръб в палмата.

— Знаете ли — рече тя, — връхлита ме желание да утоля страстта на любопитството си и да ви попитам...

— Знам, че за всеки въпрос си има отговор, макар понякога самият отговор да звучи като въпрос.

— Не се измъквайте с каламбури!

— Нима животът е нещо повече от игра на празни думи?

— От всички мъже, които крачеха по борда на „Рагнарк“ вие, капитане, сте най-странно оперената птица. Решителността ви успя да възбуди интереса ми към вашата личност, но с почуда установих, че дори Крази Митс и господин Доди не знаят истинското ви име. Да не би да сте наложил цензура на личния си живот?

— Капитан Мафо Не-съ-раз-мер-ни-я — започна с тих глас той, но всяка следваща сричка се раждаше по-помпозна от предната. — Ето това съм Аз, госпожице Йо.

— Да, но не може да не сте раснал като дете и да сте нямал живот и имена като всички останали? Ще предизвикате радост в сетивата ми, ако ми позволите да уловя загадъчния дух на вашето минало.

— Миналото, госпожице Йо, е като мираж от ярки цветове, които избледняват до сиви сенки! Като палач преоблечен в чувство на задоволство! Като песен на гургулица, която модулира в печален камбанен вой! Като ухание на роза, което прогаря дробовете с остротата на барутен дим!

— Каква риторика! Какъв изящен изказ! Вие владеете словото не по-зле от великите елински философи. Един ден трябва да дарите на

света мемоарите си, които сигурна съм ще са една от най-одумваните книги.

— Един ден, драга ми Йоланда...

— Интересно ми е, как човек се въздига до това, което сте вие в момента. Как сте възпитаван? Чия обич сте приемал? През какви тегоби сте преминал? За какво сте мечтал?

— Истината ли желаете да изтръгнете, госпожице Йо?

— Стига това да не ви нарани.

— Ако добре се вгледате в очите на човек — обърна се той към нея, — можете да прочетете живота му.

— Бих желала да познавам мислите ви, но... — обърса с пръсти лъщящата си гръд тя. — Каква адска жега!

— А давате ли си сметка, че вие ще сте единствената, която ще разполага с моето минало?

— Всъщност, докато лежахте оковани, аз успях да отскубна къшей информация за вас от капитан Суейн.

— Не си спомням той да е особено словоохотлив.

— Може да притежавам мъжко чувство за хумор, но... аз съм жена, капитане!

— О, да... И какво ви разкри той?

— Че сте вълк-единак затворен в човешко тяло. Че забиете ли крак в сушата, бързо профуквате дяла си от плячкосаното, най-вече, за да доставите наслада на сетивата си. Че в бумагите на адмиралтейството живеете живот на уелсец от Ландейло, но че носите сходни на сарацините черти. Че африкански жрец отвъд Средиземно море ви пуснал в издълбан дънер, за да преминете през Гибралтар и доплувате до бреговете на Уелс.

— Продължавайте...

— Че противоречивите слухове, които бродели по ваш адрес, приемали форма от вашата уста, за да внушават тайнственост около произхода ви.

— Ако ви окича с хартиена корона, хорската фантазия ще ви направи кралица! Повярвайте!

— Че сте убиец, лъжец и крадец. Че не познавате думата чест, че сте...

— „*O, train me not, sweet mermaid, with thy note to drown me in the sister's flood of tears!*“^[2] („О, русалке сладка! Не ме примамвай да се

давя в сълзите на сестра ти!“) — бавно отмираще смехът в гърдите му. — Не съм се кикотил така откак превзех ложите на Друри Лейн за всички представления на „Комедия от грешки“.

— Не му повярвах!

— И знаете ли колко струваше билетът? Цели пет шилинга!

— Сега можете спокойно да разгърнете страниците на житието си, капитане. Очевидно ревностно пазени в непробиваемия сейф на вашата душа!

— Историята ми, госпожице Йо, започва като... приказка. Едни селджукски турци намерили в Черно море оплетено в рибарските си мрежи буре. Когато го изкарали и раздънили, открили в него едно ревящо чудовище. Косата ми, черна и къдрава, стърчала като рога, а под повивката съм криел...

— Капитан Суейн ми сподели, че не е присъствал на разговора между вас и капитан Сопо — позволи си тя половинчата усмивка, — но ми разкри съдържанието му.

— И...

Срамежливите ѝ очи не смееха да го погледнат. Ръцете ѝ се плъзнаха по външната страна на бедрата и оставиха мокра пътека по шарките на роклята. Алените ѝ устни потръпваха като венчелистчета на горска теменуга.

— Не берете срам от разгонените думи, госпожице Йо! Без тях истината не може да възтържествува.

— Ами... Легендата говори, че когато онзи капитан Сопо ви зърнал гол, той останал шокиран колко щедър може да бъде създателят и казал: „По всичко изглежда, друже, че когато бог е сътворил света, един от... зверовете е попаднал в... гащите ти“.

— А аз?

— Вие смирено до безразличие сте му отвърнал: „Твоят бог няма нищо общо с това, кептън Анн. Всичко по мен е... дяволска работа!“.

— А хората изпадат в заблуждение, че прозвището ми е пришито поради липсата на крак! Но... нима очите ви не станаха свидетел на...

— Признавам — смути се тя, — че ъгълът от дрешника и лошата светлина ми спестиха зрелището.

— О-о... Не се поддавайте на угризения по пропуснати възможности! Животът е в краката ви!

— А истина ли е това, което господин Доди ми сподели? За жертвата, която сте дали, преди да попаднете в плен на човекоядците?

— Негодникът заспа и натресе...

— Говоря за решението да си отрежете ухото, за да спасите умиращия си другар.

Капитанът прибра косата си назад и безформеното му ухо се показва изпод къдрите.

— Свикнал съм да мамя смъртта ежедневно, госпожице Йо, а идеята за саможертва всеки път ме замайва като непознат за сетивата опият.

— И какво се случило после е бурето?

— Ами... Турците първо решили да задържат бурето и да се отърват от мен, но намерили една плочка закачена на китката ми, на която пишело: „Дар за дявола от българите“. Помислили, че съм... антихриста. Пребледнели от ужас и метнали бурето пак в морето.

— Правдоподобно! — възкликна тя.

— После един гръцки търговски кораб видял бурето и моряците го качили на борда. Отворили го и вътре пак аз, ревящото изчадие от ада. Чудели се, маели се какво да сторят с мен и накрая пробутали бурето на едни италиански моряци, като ги подлъгали, че в него има мазнина от маслини и то екстра качество.

— Екстра качество!?

— Италианският кораб скоро претърпял атака от френски корсари, които взели бурето, покрай другите бурета като плячка. Още обаче, преди да угадят, че съм вътре, уелски пирати щурмували френския кораб и прехвърлили бурето на техния кораб, като си мислили, че в него има коняк. Когато ме открили, пиратският капитан Ашли Крокс, наредил никой да не ме докосва, защото това, тоест аз, съм се явявал някакво си... предзнаменование. Понеже не можело дечурлига да се шляят на борда, той ме дал на един негов чичо, свинар, който ме отгледа в Ландейло.

— Значи свинарят с бременната свиня...

— С първите думи, откъснати от гърдата ми: „Мафи, Мафи“, дошло и името ми. Старият Крокс, беден и неграмотен чияк, не ми струпал други имена, нито пък засвидетелствал съществуването ми пред властите. Така отраснах, госпожице Йо, между блеещите овце и вечно гладните прасета.

— И аз веднъж, като дете, държах малко жълто пиленце в ръцете си.

— Човек колкото повече помъдрява, толкова повече долавя вкуса на своето детство — заблужда погледът му в шумолящите листа на палмата. — Бих разменил всичкото злато на света, за да се върна в онази епоха.

— Сигурно е царяла... романтика?

— Да погаля пълното овче виме, а след като издоя млякото и махна нападалите в него барабонки, да отпия жадна глътка, за да усетя вкуса на природата. Да подхвърля зрял мамул и разчеша калния гръб на прасето. Да ме подгони гъсокът. Да оберя яйцата на кокошките от полозите пълни е кокошинки. Да отида за гъби на торището. Да слушам нощните симфонии на онзи виртуозен изпълнител славея. Да погледам със затаен дъх как врабците се къпят в прахта. Да проследя полета на онази вълна от скорци, която залива бреговете на небесния рай. Да се наслажда на мириса на прясно окосената трева. Да мечтая... О-о, само как ухае прясно окосената люцерна, госпожице Йо!

— И кога ви отвя вятърът? — натъжиха се очите й.

— Ами... след кратко странстване из острова, когато станах на 13, се озовах юнга и при нужда — корабна майmunка в търговския флот.

— Корабна майmunка?

— Момчето с бързите боси крака, което фучи из оръдейната палуба, за да носи барута и мунициите.

— На 13 години?

— И така стъпка по стъпка, година след година, или мънисто след мънисто, както се казва в загадката, докато не се превърнах в това, което съм в момента, госпожице Йо — Капитан Мафо — Несъразмерния.

— А... как е същата цялата история с бурето, след като турците не са говорили с гърците, а пък гърците са излъгали италианците за съдържанието в него? А да не говорим, че писмото на плочката сигурно е носело езика на българите, който вероятно няма общо с този на турците.

— А как знаят, че Христос е възкръснал? Да не би някой да го е видял, като отлита в небесата?

— Историята говори така.

— Просто купчина кухи думи — напрегна се той, — а аз съм тук от плът и кръв, госпожице Йо!

— Дар за дявола от българите?! Значи Вие сте...

— Проклети варвари!...

— Вероятно се чувствате, така както звучите — откликна прочувственият ѝ глас на настроението му. — Не като обичан син, а като... копеле, ненавиждано от цял един народ!

— Не е важно коя кучка те е раждала, госпожице Йо, а коя вълчица те е кърмила!

— А...

— Какво още терзае душата ви?

— Имате ли деца?

— Моите деца са моите дела, милейди!

— А жените в живота ви? Истински ли са, или са изваяни от въображението ви според нуждите, които ви връхлитат?

Йоланда загреба пясък с босия си крак и го остави бавно да изтече между пръстите си. Прикритата еротика в сцената подтикна капитана да разпъне вратни жили.

— Радвам се на привилегията да познавам плътските удоволствия, госпожице Йо.

— Просто се възползвате от всяко красиво момиче, което ви попадне на прицел...

— И...

— Когато се... облажите, то на часа се превръща в прочетена книга, ненужен предмет, който само събира прах на полицата в храма на вашите завоевания!

— Вие да не сте... — навря поглед в пазвата ѝ той — мъж, пременен в женски дрехи?

— Осмелявам се да твърдя, че отлично познавам философията на мъжкия ум!

— Или страховете ви говорят?...

— И усмирете този огнен поглед! — загърна се тя. — Та вие можете да ми бъдете баща.

— Първо... — рече той — никога не се интересувам от жизнения цикъл на жената. Освен че е неетично е и нетактично, и най-вече непрактично. Та любовта подвластна ли е на природните закони?

— Въпросите ви хапят като зло куче! — удиви се тя. — Нямам безопасен отговор!

— Второ, не аз попадам в примката на любовта, госпожице Йо, а точно обратното — заподскачаха веждите му. — Ни най-малко желая да прозвучи като хвалба, но не живее на света красавица, която да устои на чара ми.

— Простете ми откровението, но... — отмъкна тя чашата от ръцете му, — мисля, че ромът поддържа нивото на разговор удобно само за вас. А и забелязах, че се нагаждате към всеки един е различен подход. Изборът на думи и езикът на тялото ви превръща в многолик събеседник. Не ми убягна и това, че от всеки разговор извличате лична угода.

— И трето — взря се той в младото ѝ лице, — когато книгата предлага вълнуваща драматургия, та макар и е пожълтели страници, аз обожавам да я... препрочитам.

— Признавам, че думите ви понякога притежават и чисто лечебни свойства — благородно му се усмихна тя. — Цялото ми съществуване акламира последната точка от житейската ви философия.

— Попадам разбира се и на... мумии, инати като магарици същества, които си въобразяват, че съм недостоеен да им доставя изтънчени страдания.

— Нима им причинявате болка?

— Когато обаче Несъразмерния реши да впримчи една жена в негова любовна робиня... Арсеналът ми за поваляне на плячката е толкова гъвкав, че няма шанс да не извоювам желаната победа.

— Поваяне на плячката?

— Що се отнася до самия акт на копулиране... — продължи без свян той, — то е като... актьорската игра. Въпреки натрупания опит, мисълта за провал те кара преди спектакъла да си припомняш всяко едно действие.

— Копулиране! — секна дъхът ѝ. — Господи!

— Говорите за зверове в гащите, а се плашите от смисъла на думите?!

— Липсата на изтънченост у вас ме озадачава, но не мога да отрека, че ме... ободрява.

— Ако желаете, мога да поставя нецензурираните думи под карантина?

— Не всички, ако обичате!

— Та... — сипа още ром в чашата той, — откакто започнахме да ги четем, съм омаломощил 69 фусты, без разбира се онези, за които не пазя спомени. 32 от времето, когато крачех по борда е два крака, останалите — откакто ползвам само един. Само с две по-малко от боцмана, ако може да се хване вяра на думите на разбойник като него.

— Аз дори не познавам толкова на брой... момичета — сложи ръка пред устата си Йоланда.

— Не пропадайте в заблуда, че познавам цялата си колекция. Тълпяха се пред леглото ми на сюриси. Дори на половината не помня имената... — замисли се капитанът. — Тъъъ... Румелия, Денита, Магда-Лена, Тъъъ... Даяна, Ника, Марая, Тъъъ... Мериън, една лакома Арменка, Тъъъ...

— Лакома Арменка?!

— Аууууу, каква арменка ми прати дяволът, госпожице Йо! Очите й планински езера. Устните й по-сочни от праскова. Косата й букет от разцъфтели хризантеми. Кожата й хималайски кашмир. Дъхът й по-свеж от утринно ухание — галеше думите езикът му. — И славеят, е неговите 40 мелодии, би завидял на вълшебния й глас, а в кюлотите й...

— Чакайте! Поспрете! — изведнъж се накокошени тя. — Само с две по-малко от... Нима ми говорите за Крази Митс?

— И винаги ревеше, че е гладна — усмихна се той. — Арменката, госпожице Йо.

— С две по-малко, значи? — залепна ръката й за пламтящото чело. — Той ми сподели, че е преживял три любви, което е... нормално предвид възрастта му.

— Три любви? Хммм... — уви той пръст около една буйна къдрица, пружинираща по слепоочието му. — Митс вероятно е пропуснал условието, че ги е реализирал за една вечер. Признавам, че рязко набъбващата му на моменти сметка предизвика и у мен почуда.

— Жените не са план, който чака да бъде реализиран! Ние сме живи създания. Разцъфваме и вехнем като цветята. Умеем да обичаме и да мразим — сведе тя поглед. — Сигурно за всичко ме е лъгал!

— Дори и най-изтънченият джентълмен е в състояние да наруши своята лоялност към истината, за да запази достойнството на любимата.

— Каква глупачка съм си аз!

— Не се корете, госпожице Йо! Като приятел би трябвало да съхраня неговата интимност, но аз ще сторя нещо далеч по-скучно. Ще ви предоставя хлъзгавия отговор, който умело ви се изплъзва, откакто сме зачекнали този разговор.

— Накъде ме водите?

— Ако ме питате дали не сте попаднала в ноктите на колекционер на невинни женски сърца, то отговорът ми е — не, милейди, Митс жадува да съблече кожата на фатален любовник и да се премени в тази на верен съпруг и грижовен баща.

— Тази мъжка солидарност!

— Пише го в ирисите му.

— Както и да е — пое тя чашата с ром. — Желаете ли сега аз да ви разкрия част от моя свят?

— Нещо, което би озадачило вселената! — захлупи той шапката на лицето си. — За да бъдем квит, госпожице Йо. За да бъдем квит.

[1] Из I действие, II сцена на „Хамлет“ по Уилям Шекспир. ↑

[2] Из III действие, II сцена на „Комедия от грешки“ по Уилям Шекспир. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ПРИЗРАКЪТ ОЛД БЕЙЛИ

Йоланда се обърна с лице към океана, откъдето долиташе свеж полъх и закрачи по житейския си път павиран с рози. Капитанът обаче едва ли я чуваше. Веднага щом нахлупи шапката, устните му захванаха равноделен танц. Когато Йоланда установи, че участва в моноспектакъл, тя полегна на хълбок и също се отдаде на ласките на съня.

— На абордаж, джентълси! — скочи рязко капитанът, изкара сабята си и започна да сече въздуха пред себе си. — Опънете проклетите плътна и пригответе абордажните куки. Мито, Теодор и проклетите братя Криксъс при кърмата. Джеремая, Нипо и Буч при мортирите на бака. Топчиите да приготвят картеча и да чакат моята заповед. Папата с вас, дяволът с нас, мръсни испански мерзавци! Огъъъъъън...

— Нееее... — струеше разочарование от стреснатия ѝ поглед. — Точно на най-красивото!

— Проклет сън! — изсумтя той и метна сабята на земята.

— Моят изглеждаше като... истински.

— Хъм... Споделете!

— Прекалено е... интимен.

— Угодих на вашето любопитство, сега не заравяйте моето в пясъка!

— Ами — затрептяха устните ѝ, — пренесох се в свят, в който съзнанието ми политаше като птица към безкрая на вечността и се връщаше окичено с венец от красиви мисли. Бягах по една тучна морава, косите ми се вееха от вятъра, а... Крази Митс ме гонеше с цвете в уста.

— И...

— Започнах умишлено да забавям хода, но той все не можеше да ме стигне, сякаш между нас зееше невидима пропаст. Когато спрях и се обърнах назад...

— Какво видяхте?

— Ураганен вятър го връхлиташе, гигантски вълни го заливаха, нападаха го диви животни!

— А той?

— Продължаваше да тича към мен. Когато най-накрая ме доближи, падна на колене и ми подари...

— Цветето.

— Сърцето си!

— И... после?

— Не си спомням нататък.

— Мога, госпожице Йо, да пазя тайни по-добре от личния слуга на краля. Ето — връчи ѝ насмолената чаша той, — умъртвете стеснението си с доза течен кураж!

— Но... — гушна тя чашата в двете си ръце, — дори и римска блудница би се изчервила от срам!

— Разкрийте ми поне фабулата! Настоявам!

Бузите ѝ пламнаха в непресторена свенливост, но устата ѝ нямаше търпение да се освободи от думите:

— Вкопчихме се в греховна прегръдка и започнахме лудо да се целуваме... А когато пръстите му залазиха по катарамите на корсета...

— ... По вътрешната страна на кълките ви се разля лунна топлина. Недрата ви пламнаха, соковете ви рукнаха и...

— Безсрамните ви думи ме афронтират — отпи тя и му върна чашата. — Чухте достатъчно, сега ви умолявам да напуснете съня ми, капитане.

— Лош навик, госпожице Йо! — рече капитанът. — Да наричам нещата е истинските им имена!

— А какъв е този ваш сън? Питая усещането, че в него вилнеят призрачни видения от непознати светове!

— Пълна досада — махна с ръка капитанът. — Уж нападам галеон, претъпкан със злато, а се изправям очи в очи срещу проклетниците от кралския флот.

— Очевидно, вашият дявол постоянно ви поставя на изпитания, отзовавайки ви в онази паралелна реалност. А страх ли ви е от ловците на пирати?

— Страхът е непознато за мен удоволствие!

— Но този сън е отражение на страховете ви! Моля ви! Вие сам ми го признахте преди дни!

— Напуснах Ландейло е горчиви сълзи в очите, но положих обет, че когато покоря света, ще се завърна и ще го съградя, град по-величествен и от Рим — рече той. — Боя се, госпожице Йо, да не бъда зачеркнат от историята като провалил се мечтател. Да ме изтипосат на наказателния док в Лондон и да стана за срам и позор на цял Уелс.

Йоланда не отдаде внимание на гръмките му думи. Гримасата ѝ илюстрираше само ужаса от подобен завършек на един човешки живот.

— Ако ви заловят, ще ви обесят, нали? И теб, и господин Доди, и... Крази Митс.

Капитанът вдълба с пръст бесилка в пясъка.

— След като съдиите, онези морони е клоунски носове и тебеширени кратуни от Олд Бейли, награждат някой със смърт, клетникът бива хвърлен в затвора Маршалсий в Саутарк. Когато настъпи денят, осъдените поемат по Лондон бридж, после покрай кулата, за да ги наблъскат в решетъчната каруца и откарат до наказателния док на Темза, който се намира между Уопинг Олд Стеърс и Уопинг Док Стеърс. Същото онова място, където през 1701 година самият капитан Кид е изнесъл последното си представление. По пътя към отвъдното затворниците се отбиват до „Турската глава“, където собственикът на кръчмата по традиция им сипва по кварта светла бира. Пффу... Поне да не скъпеше рома!

— Нима такава показност не е чудовищна за... — замълча тя, преди да добави: — религията ни?

— Стоях очи в очи е капитан Джон Гоу, госпожице Йо, когато през проклетата 1725 година последният му дъх отлетя от устата като сляпа лястовица.

— Не мисля, че се нуждая от подробностите, но... ако настоявате...

— Бесилките биват издигани на самия бряг на Темза при отлив, а екзекуциите трябва да са привършили до следващия прилив. Процесията се ръководи от адмиралтейския маршал, който седи във файтона си, заместник маршала, който носи сребърно гребло, представляващо властта на адмиралтейството, двама градски маршала и няколко офицера на коне. Хората се струпват по брега или застават с лодки в реката, за да виждат по-добре зрелището, което им предлага Олд Бейли. Прилича на театър, госпожице Йо — додаде капитанът

като в транс. — После довтасва онзи проклетник отчето, да си изсипе молитвата. Дават ти възможност за последни думи и докато ругаеш колкото глас ти е останал, усещаш как дяволът увива ръце около врата ти. За да умреш в мъки, обаче, бесилките са направени е късо въже, което ще рече, че при увисването вратът на осъдения не се чупи и той не умира веднага, а се задушават цяла вечност. Именно тогава от спазмите в крайниците, обесеният изглежда сякаш танцува, което кибиците пред бесилките чакат с нетърпение и наричат „Танцът на маршала“.

— Танцът на маршала?

— Когато всичко това приключи, трупове не ги свалят от бесилките, а ги оставят там, докато три прилива не ги умият. След това ги намазват с катран, окоават ги във вериги и ги напъхват в железни кафези, които провисват за назидание на видно място някъде по поречието на Темза. Я на „Кучешкия остров“, я на „Рогатия бряг“, я на „Дупката на Бъгсби“ или пък на „Рийч“, близо до „Черната стена“. Първо гларусите ти изпиват очичките, после тялото ти се разлага месеци наред, а накрая от теб остава една купчина оглозгани кокаляци.

— Но... Това звучи ужасяващо...

— Придържайки се към схемата на театралните действия, само бих вметнал, че още нищо не сте чула, госпожице Йо. Както знаете, краят трябва да е потресаващ.

Тя го изгледа, без да каже нищо.

— Анатомите като озверели кучета се навъртат около бесилките, за да изберат някого, на когото да направят дисекция. Избраният има честта да даде своя принос към медицината, след като го изкормят и изкарат всичката му карангия на тезгяха — черва, бъбреци, дробове, далак, за да ги проучват и изследват. Дори и сърцето, госпожице Йо, дори и сърцето.

— Това е ужасно човешко престъпление!... — четеше се в погледа ѝ изумление и покруска. — Не може ли просто да избягате? Някъде далече, където няма да ви намерят?

— Нали сега се намираме там, госпожице Йо, някъде далече — върна човешкото му изражение усмивката. — Но дори и вечно да бягаме като Джак Шепърд, един ден...

— Джак Шепърд?!

— Нима не знаете кой е Джак Шепърд? — гаврътна рома с шумен гълток той. — Джак Шепърд е най-големият обирджия, измамник и крадец, който някога се е раждал по поречието на Темза. За съжаление...

— Имате предвид, че са го...

— Покрай стария Крокс — закима той, — който веднъж месечно запиваше в „Черния лъв“ на Друри лейн в Лондон, и пред мен се откри възможността да обеля няколко думи е Джак Шепърд. Дори смея да знам, че двамата поддържаха приятелство. Чувал съм как езиците им бичуват несправедливостите в живота. Въпреки че нямах дори 10 години, госпожице Йо, спомените ми са толкова пъстроцветни, че...

— Носят Ви сантименти?

— Джак Шепърд или както още му редяха по онова време: Джак Джентълмена, или Момъка Джак, притежаваше собствен стил и чар. Кльощав, но достатъчно силен да смачка времето в двете си ръце. Широката му като на булдог усмивка пръскаше щастие, но черните очи на нищетата го проклеха. Старият Крокс ми сподели, че Джак имал златни ръце за дърводелец, но водовъртежът на алкохола, курвите и лесните пари го засмукал към дъното. Особено когато се е сблизил с онази развратница Елизабет Лиън или както всички я редяха Едчуърф Бес! Тая дърта крава!

— Крааава?... — провлачи тя.

— Първо го арестували за кражба с взлом — поде капитанът — Съдия Пери го пайвантисал на последния етаж в ареста Свети Джайл, за да го разпита на другия ден. Джак Джентълмена обаче имал други планове за вечерта. Той разбил тавана, покатерил се на покрива и се спуснал до земята със сплетени чаршафи. След няма и месец, този път за джебчийство, Джак опознал и ареста Света Ана. Там го навестила Едчуърф Бес, която се сдобила е обвинения за съучастничество и двамата посетили новия затвор в Клеркенуел. Казвам посетили, защото дни по-късно, любовниците-обирджии вече се радвали на свободата си, след като се качили на покрива през тавана и се спуснали до земята е навързани чаршафи и одеяла.

— Отново?

— Отново, но този път се наложило да щурмуват ограда и то е всичките пранги по тях. Цели 22 фута височина, госпожице Йо. След няма и месец Момъка Джак се настанил в затвора Нюгейт. Само ден

след като пристигнало съдебното постановление от Олд Бейли, което го осъждало на смърт, Джак Шепърд посрещнал дегизираната си любовница и госпожица Магът. Друга дърта мръсница!

— Капитане!!!

— Те успели да му мушнат една пила, е, която се освободил от прангите. После се пременил в женски дрехи и докато дамите разсейвали похотливите пазачи, той огънал решетките на прозореца и изчезнал като дим.

— Още веднъж?...

— След няма и месец Джак Шепърд отново се озовал в Нюгейт заради кражба на няколко часовника от Флийт стрийт. Този път обаче го оковали в пранги за каменния под в най-сигурната килия, наречена „Крепостта“. Той обаче успял да изтръгне скобите от пода и след като навил веригите по краката си като жартиери, се намъкнал в кухнята на комина. Щом се добрал до затворническия параклис, се покатерил на покрива и се спуснал до земята със завързани едно за друго одеяла.

— За четвърти път?! Джак Джентълмена заслужава роля в пиеса на Шекспир.

— След няма и месец, Момъка Джак...

— Попаднал в затвора — пое тя е нотка досада в глас, — но се добрал до покрива и се спуснал е завързани одеяла до земята, а след няма и месец...

— Отново чул смъртната си присъда, но този път късметът му изневерил, защото го накичили с 300 фунта пранги и му залепили денонощни пазванти — взе лулата в ръка капитанът и започна нервно да я тъпче с тютюн. — На 16-ти ноември, 1724 година, Джак Джентълмена се залюля на въртележката в Тайбърн пред тълпа от 200 000 зяпачи. И малкия...

— 200 000 души! — учуди се тя. — Дори и гладиаторските битки в колизеумите по Римско време не са събирали толкова много хора на едно място.

— Само на 22 години, госпожице Йо.

— Тайбърн? — погледна към прелитащото над нея ято диви гълъби тя. — Това не е ли онази улица в северозападния край на Лондон, малко над Гроувнър скуеър?

— Именно там са издигнати сцените за крадците, убийците и изнасилваните, госпожице Йо. Екзекуциите се извършват по пладне,

ден известен като Свети Понеделник. Още преди на напуснат Нюгейт, актьорите, чиято роля се играе само веднъж в живота, чуват траурния вой на Сейнт Сепълкъ, а когато отворят портите на зандана, първото което виждат са черните ковчези строени за тях. След това те биват качвани на каруци и поемат по последното си пътуване.

— Защо ми разказвате всичко това?

— От Нюгейт покрай Холборн и Сейнт Джайлс до трикраките бесилки на Тайбърн са само две мили, но се минава за няколко часа, защото улиците са препълнени със зяпачи. Така както и по пътя към наказателния док на Темза и тук осъдените пазят право на последно питие. Те спират или на Мейсън Армс или на... Боул Инн и след като гаврътнат последното си земно пиене, се провикват към насъбралите се около тях кибици: „На връщане ще ви почерпя по една пинта, момчета!“.

— Значи имат смелостта и да се шегуват? — звучно изхълца Йоланда. — Простете, капитане!

— Едни от последните думи на осъдените — ритуал, който кара кибиците в кръчмите да се почувстват като част от спектакъла на смъртта. До четири часа екзекуциите трябва да са приключили и осъдените да са се принесли във вилаета на дявола — спихна гласът му изведнъж. — Точно по този начин си отиде и Джак Джентълмена. И малкият Мафи много плака, госпожице Йо, защото стоеше там, пред проклетите трикраки чудовища.

— Колко нехуманно звучи всичко това! — замига тя, за да отпрати напирещите сълзи.

— И знаете ли кого гледаше Джак Джентълмена, докато се бореше за последна глътка въздух?

— Кого?

— Мен.

— Вас?

— Не си мислете, че се опитвам да си присвоя от славата на моите съвременници!

— Нищо подобно — отвърна тя. — Но какво прави едно осем-девет годишно хлапе по... всички екзекуции?

— Година преди грандиозния спектакъл, през онзи дъждовен ден, прекаран на очуканите маси на „Черния лъв“, след като с

благоволениято на стария Крокс ударих първата си глътка ром, именно аз разкрих истината на Момъка Джак.

— Истината?

— Истината, че животът трябва да е като дъгата — кратък и изпъстрен с всичките ѝ цветове, отколкото като полярна нощ — дълъг и мрачен!

— Силата на мъдростите ви, капитане, биха засрамили дори и умове като Сенека. Ако трябва обаче да останем коректни към първоначално отворената тема, бих желала само да обобщя, че сънищата определено пренебрегват разума.

— Всички сме поканили дявола в душата си. Но успокойте съвестта си, госпожице Йо. Никой създател не убива собственото си творение, ако то му служи вярно!

— Животът е миг от вечността. Но този миг е твоят свят. Съответно господар в него си...

— ... Ти — проехтя зад гърба ѝ гласът на боцмана. — Виждам, че добре се спогаждате.

— Какво стана, джентълси? — изправи се капитанът. — Какво по дяволите открихте?

Боцманът обви ръце около хълбоците на Йоланда и понечи да я целуне по шията, но тя се изплъзна от обсега му без дори да се обърне към него.

— Мисля, че го от-крих-ме, Кеп-тън — лепеше по небцето езикът на Псето.

Капитанът побърза да напълни насмолената чаша е ром и му я подаде.

— Ето, друже. Напой си думите!

— Островът изглежда не е голям. Когато се качихме на онзи висок хълм там — посочи островърхата скала Хлапето, — го огледахме почти целия.

Боцманът потърси отговор за раздражението на Йоланда във виновните очи на капитана, но не получи друго, освен повдигане на вежди.

— Ако търсим нещо масивно, както предположи Хлапето, това, което от тази страна на острова може да изиграе воин, е един огромен вечнозелен дъб в едно голо поле — рече той. — Короната му е с

големината на буреносен облак, а клоните му се вият като косите на Горгона.

— *Munt-lyke aik, att is!* (Дъб, като планина голям!)

— „Един единствен воин го пази“ — припомни им част от загадката Хлапето.

— Ами онзи кантар и... златния пир? — попита капитанът. — А пълчищата от ада?

— Разобличим ли веднъж дъба като воина, който пази съкровището, мисля, че другите неща ще се разкрият сами — отвърна Хлапето.

Боцманът надигна бъчонката с вода и жадно започна да лочи от нея. Щом обърса уста рече:

— Утре ще огледаме другия край на острова и ако не намерим нищо, което да е по-внушително, значи воинът ще да е огромният вечнозелен дъб.

Йоланда посочи към безжизненото тяло на животинчето, което висеше на кръста на Псето.

— Зайче ли е? — изписа се ужас на лицето й.

— Агути, милейди — нахили се Псето. — Изтрясках го в кратуната само е един изстрел.

— Не е ли жестоко да отнемете живота на такова мило създание? — закри тя очи с ръце.

— А не е ли жестоко, коремът ми да скрибуца — облиза се Псето, — а да не съм влюбен?

— Влюбен? — изразяваше недоумение изражението й. — Светът, в който съм попаднала ме задушаваша с примитивните си методи за оцеляване и... съблазняване!

— Дори скромен и смирен, милейди, човек винаги е на върха на хранителната верига! — разшаваха се ноздрите на капитана. — Вече долавям аромата на печено.

— Дори няма да вкуся от него — обърна се тя, за да потърси утеха в прегръдката на вятъра.

— Всичко наред ли е? — попита я Хлапето.

Псето вдигна двата си показалеца и ги размърда като уши на главата.

— *Spikkin 'boot mappies... D'ya ken, mileddy, fit wye eih moppie lugs be sae lang?* (Като стана дума за зайци... Знаете ли, милейди, защо

ушите на зайците са такива дълги?)

— Прощавайте, но не разбрах и думичка от това, което казахте, господин Доди — изплезе му се тя и сладкото ухание на ром се разнесе от устата ѝ.

— Псето попита дали знаете, защо ушите на зайците са толкова дълги? — усмихна се боцманът.

— За да чуват по-добре и да се пазят от хищниците — едва се измъкнаха от устата сърдитите ѝ думи.

— Грешка, милейди — отвърна Псето. — Понеже предните им крака са по-къси, ушите им са дълги, за да могат да се чешат по задника, когато ги засърби.

Всички, освен Йоланда, изпаднаха в гръмотевичен смях.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА САМОТНИЯТ ВОИН

Вечерта капитанът и хората му си накладоха огън и изпекоха в него малкия гризач, както и няколко яйца от водна костенурка, които успяха да изровят от пясъка. Въпреки че Йоланда се зарече да не сложи и зальк в устата си, тя не удържа обещанията си. Първо яде от костенурските яйца, а после опита и от месото на бозайника. Упорито отбягвайки погледа на боцмана, след няколко гълтока ром тя най-сетне се осмели да го издърпа настрани, за да си изяснят тъмната част на неговото минало. Разговорът не свърши работа, но чувствената целувка по лебедовата ѝ шия очевидно я накара да забрави всичките му прегрешения.

Сдобряването им покачи градус на настроението и капитанът поддържа жарта на разговора за съкровището под опеката на насмолената чаша чак до полунощ. Решиха да не оставят постови, а хубаво да се наспят.

На сутринта капитанът бързо изръчка всички да стават. Докато стягаха багажа, госпожица Йоланда поиска малко време за женски задължения по тоалета си и се отдалечи, за да се шмугне в шубраците до едно малко поточе. Малко след това Хлапето я последва.

— Тия двамата започват да посаждат съмнение в мислите ми — присви око Псето.

— Какво битува в главата ти, Псе?

— Играят цирк, Кептън, но не мога да угадя с капитан Суейн ли са, е главорезите му ли, или с баща си...

— И кое те води натам? — попита боцманът.

— Доста често ги сварвам да се усамотяват и да си гукат като... гълъбчета.

— Деца! — нарами бъчонката е ром капитанът. — Но дръж ги за всеки случай под око!

— Да се приготвяме за тръгване! — рече боцманът.

Хлапето разчекна един храсталак и се провря през него, за да се отпрати към Йоланда. Клекнала до криволичещото поточе, тя мокреше

една кърпа и бършеше снежнобелите си ръце. Тялото ѝ се поклащаше като стебло на орхидея, очите ѝ искряха като цвят на ягода. Насекомите жужаха около нея сякаш нямаха търпение да я вкусят. Гласът на ручея наподобяваше най-нежните тонове на флейтата. Кантото на птиците допълваше идилията на един вълшебен свят.

— Наспа ли се добре? — спусна се гласецът ѝ по течението на потока.

— Защо се опитваш да удавиш мечтите ми в океан от поквара? — полетяха към нея тричавите му думи с дъх на прегорели чувства. — Защо не...

Тя се обърна и го изгледа някак си равнодушно. Краката му тъпчеха върху разцъфналите цветя с варварска злоба. Зъбите предъвкваха неродените думи. Лицето му се гънеше в уродлива маска. Юмруците помпаха кръв във вените.

— Не драматизирай, моля те! — извърна глава тя и продължи да изцежда парцала върху ръцете си.

— За вас, жените, животът е просто театър в няколко действия. Аранжирате букет от пъстри лъжи, за да си проправите път през джунглата на времето за сметка на... Защо не им разкри истината?

— Ти също излъга, че си на 19 години.

— Безобидна лъжа.

— Няма безобидна лъжа! И за коя истина говориш?

— Истината, че не сме брат ѝ сестра. Че преди баща ти да те натресе в ръцете на капитан Суейн..., ти прие да станеш моя съпруга. Че ние се обичаме!

— Да, обичахме се — изправи се тя и в очите ѝ заплуваха спомени. — Обичахме се, докато ти не развали магията. Колко пъти прощавах прегрешенията ти? Каква глупачка съм си аз! Ти се разкайваше до момента, в който алкохолът и евтините забавления не обладаваха отново сетивата ти. Чувствата залиняха много отдавана, Исо. Не мога да имитирам любов! Да, искаше да се качиш на „Рагнарок“, за да се грижиш за мен. Позволих ти! Да, скрих те зад куп лъжи, но...

— Знаеш ли как се чувствам, когато очите ми стават свидетели на това блудство, онова плямпало Крази Митс да те докосва с гнусния си поглед — пламтяха от ревност очите му. — Знаеш ли как се чувствах в бъчвата? Оживях заради теб, Йоланда.

— Дори когато те върнах на беседката в Девън, мислите ти се гмурнаха в поредното канче ром, а не в спомените на нашата любов. От сутринта се наливаш с алкохол!

— И ти не си светица!

— Да, понякога близвам няколко глътки, но...

— Позволи ми да се боря за обичта ти, Йоланда! — клекна той на коляно и се разрида. — Аз съм от благородно семейство. С мен бъдещето ти ще искри в пурпурни цветове! Онзи опърпан пират ще те зареже на първото пристанище. Кълна се! За него жените са парцал, с който бърше нечестивото си его. Ще го убия! Кълна се!

— За бога, Исо! Овладей ума си!

— Тогава нека останем само двамата на този остров! Или да се присъединим към Тод Фъштън — щураха се напосоки мислите му. — Капитанът и проклетата му компания скоро ще легнат мъртви от ръката на...

— Искам да откупя свободата си!

— Да откупиш свободата си?! От кого?

— Предлагам ти сделка.

— Сделка!

— Цял живот си мечтал да се преселиш в Париж и да предложиш живота си на тамошната бохема. Да пушиш цигарета по изисканите кафенета, да усъвършенстваш уменията си на рояла, да търгуваш с картини. Знам, че си готов да платиш висока цена за всяко ново усещане!

Той се изправи и я погледна в очите. Лицето му се разкриви от порочна усмивка.

— И какво предлагаш?

— Моят дял от съкровището. Той ще ти предостави свобода далеч от отровните мини на баща ти.

— Твоят дял от съкровището! Та първо, не се знае, дали ще го открием. И въобще има ли нещо ценно в това, което е заровил онзи подлец.

— Мисля, че боцманът и капитанът са достатъчно умни, за да се справят със загадките, а що се отнася до съдържанието на съкровището...

— Какво?

Тя изкара малко, замъглено в единия край огледалце и започна да оправя буклите си.

— Веднъж под формата на шега попитах капитан Суейн би ли ме разменил с това, което крие на Карукера — рече тя. — И знаеш ли?... Той първо се озадачи, че знаех за острова и заровените му съкровища, а после...

— После какво?

— Отговори ми с най-алчната си усмивка!

— Хъм... — замисли се Хлапето. — Щом не мога да те имам, ще приема сделката. Ще продължа да се преструвам на онзи наивен хлапак, който не разбира живота. Да говоря като селяк и да... Но, не обещавам, че когато всичко това свърши, Крази Митс няма да си получи заслуженото!

— Умолявам те, Исо! Не игнорирай здравия разум!

Когато двамата се върнаха в лагера, Псето започна да ги отрупва с въпроси:

— Защо се забавихте толкова? Какво правихте? За какво си говорихте?

Хлапето пренебрегна червивото му любопитство и посочи нещо в далечината.

— Намерих нещо много странно, ей там — рече отново със своята типична младежка наивност той.

— Какво е то? — попита боцманът.

— Една кокошка без глава — отвърна Хлапето. — Червена, като тези в кафезите от трюма на „Рагнарк“.

— Тод Фъштън и хората му! — закатери се по възвишението погледът на капитана.

— Време е да вървим! — рече боцманът.

— Не знам как тия празноглавци си мислят, че ще надхитрят Несъразмерния — додаде капитанът. — Всеки техен ход е предвидим и за слепец. Дори и оттук мога да прочета алчните им мисли и да надуша прикритото им като лоялност лицемерие.

Боцманът поведе колоната, а след него в редица по един се наредиха и останалите. Капитанът се тътреше най-отзад, като често спираше, за да утолява жаждата си. След като прекосиха един обраснал от гъсти лиани терен, те се озоваха в равнинна част. Започнаха да си проправят път през ниски и сухи трънаци. Тук-там зеленееха алое вера

и бодлив крушовиден кактус, който с червените си плодчета и жълти цветчета предизвика Йоланда да клекне и опознае аромата му. След това се спуснаха по един стръмен баир, който ги изтърколи до коритото на малка, но доста сърдита река, откъдето по люлеещ се възжен мост продължиха похода си на север.

Щом зърнаха вечнозеления дъб, те се разделиха на две групи. Боцманът и Псето се запътиха на запад, откъдето се надяваха да огледат непознатата част на острова. Хлапето, Йоланда и капитанът се отправиха към огромното дърво. Когато стигнаха до него и стотиците му ръце ги обгърна в хладна прегръдка, те започнаха да го проучват с неприкрито страхопочитание.

Пряко волята на Черепа, другарите му решиха да се придържат към първоначалния план на Тод Фъштън и да не се намесват все още. Те заеха позиция на едно възвишение, откъдето се откриваше всеобхватна гледка и зачакаха.

Боцманът и Псето се върнаха под дървото е пламнали лица и изплезени езици. Многопластовата сянка на короната му им предложи закрила от юмруците на слънцето и те започнаха да се освобождават от прогизналите дрехи.

— *Gee's sum waater, by thunner! Me pipe o' mine gat brunt! A'm are dry likker dokker!* (Дайте вода, по дяволите! Изгоря ми гърлягата ми изгоря! Жаден съм като докер!)

— Какво видяхте там? — попита Хлапето.

— Нищо толкова масивно и да е едно-единствено — надигна бъчонката боцманът. — По дяволите! Празна е!

— Значи няма съмнение, че това е той? — потърси потвърждение Йоланда. — Самотният войн!

— По моему този дъб е очевиден на издигането и падението на карибската цивилизация, и е поне на 1200–1300 години. Висок е не по-малко от 65 фута, а короната му вероятно обхващаща... 17 000 квадратни фута. Дори и всички да се хванем за ръце, пак няма да обгърнем ствола му... Има диаметър 28–30 фута. Залагам си главата, че най-дългият от клоните, които пълзят по земята е над 80 фута — едва оформяше думите сухият глас на боцмана. — Умирам от жажда!

— Хлапе — извика капитанът, — впрегни бъчонката и ела да налеем вода.

През това време Черепа изтръгна далекогледа от ръцете на сащисания Ян Стоунец.

— Какво си мислиш, че правиш, глупако?

— Аз, такава... Гледам да не вземат да изровят съкровището и да офейкат с него, Череп.

— Вчера изгърва закланата кокошка — изляя Черепа, — днес им пускаш сигнали. Не си ли даваш сметка, че лупите на далекогледа могат да ни издадат?

— Дали това е онзи воин? — посочи с поглед дървото мистър Камън.

— Съвсем скоро ще разберем, друже — сниши се Черепа зад гърбицата на хълма. — А когато докопаме съкровището, лично аз ще отрицая ада изпод краката им.

Докато боцманът и Псето утоляваха жаждата си, капитанът обикаляше около тях напосоки.

— Никой да не поглежда към възвишението на север! — извика внезапно той.

— Защо? — извърна глава именно натам Псето.

— Тод Фъштън и хората му.

Йоланда разтвори роклята си и седна. Пръстите ѝ се преплетоха един в друг, а тъжната мелодия в гласа ѝ се понесе като пух от глухарче:

— За какво ни е това съкровище, ако то ще внесе в живота ни само нещастие? Не е ли по-разумно да намерим начин да напуснем острова живи, докато не е станало прекалено късно?

— Как мога да се чувствам жив, госпожице Йо — погледна я капитанът в мрачна агония, — когато в джоба ми зее дупка по-голяма от кратера на Попока Тепета?

— Истина е, че рано или късно ще ни нападнат — положи главата си в скута ѝ боцманът, — но...

— Не мърдам от тук без проклетото съкровище — отсече Хлапето.

— Така те нравя, Хлапе! — рече капитанът.

— Искам само да добавя — настоя да доразвие своята мисъл боцманът, — че ако сме достатъчно далновидни, може да надхитрим смъртта и да отплаваме оттук...

— С трюмове пълни със злато — довърши Псето.

— Защо пък не — кимна боцманът.

— А озверелият екипаж на капитан Суейн? — погали го Йоланда по косата.

— На първо време трябва да играем, че не ги забелязваме, за да не си сменят мястото и после да се маем къде ли са се дянали — отвърна капитанът.

— Не са решили не са ни заличили от лицето на земята — измърмори под носа си Хлапето.

— Бихте ли прочели загадката, госпожице Йо? — подаде й пълна чаша с ром капитанът. — Но пийнете преди това, за да смажете басовите си струни.

Тя отпи глътчица, облиза устни и зачете:

*„Когато ръцете на кантара сключат мир,
настъпил е момент за златен пир.
Един-единствен воин го пази, а духът му лази, лази.
50 ярда от духа, и пътят води към целта.
200 дължини на юг те чакат и 100 на запад,
... Ала за кръвта ти млада пълзят пълчищата от
ада!“*

Боцманът се изправи, разкърши уморените си плешки и заслони поглед към безкрайното поле.

— Не можем да копаем безразборно — рече той. — Нека се пръснем и потърсим нещо, което не се вписва в пейзажа. Нещо, което да асоциираме с дух. Не размествайте нищо. Ако вдигнете камък, оставете го на мястото му, ако намерите дупка на диво животно, не я рушете. Всичко може да има значение!

Капитанът раздаде по още малко ром, след което групата се пръсна в търсене на духа. Огледаха цялото дърво инч по инч. Хлапето се покатери, за да проучи клоните. Псето провери ствола. Повдигаха камъни и храсти, бъркаха в дупки, но не намериха нищо, което да им покаже пътя към отговора на загадката. Накрая се върнаха под сянката на дървото със запенени по гънките усти и се напиха — кой с вода, кой с ром.

— Нека гори в ада онзи кльошав караконджул! — изсумтя в яда си Псето. — Най-малкото ни прави на глупаци!

— Няма да е лесно — рече боцманът.

— Дайте да погледна загадката — протегна ръка капитанът. — Сигурно нещо се крие между редовете.

— Убеден съм, че е нещо очевидно — започна да търка слепоочията си Хлапето.

— Ти само имай късмета да имаш нещо общо с това — заплашително размаха пръст Псето.

— Че какво общо може да има... брат ми е това? — попита Йоланда.

— Само да...

— Псе — извика капитанът, — спри да лаеш и мръдни 2 румба на североизток, че носят ти хвърля сянка по-голяма от трикраката бесилка в Тайбърн и не мога да закова танцуващите пред погледа ми букви.

Псето се обърна, видя издължената си сянка, която отиваше право върху капитана, а после погледна и дървото. Когато очерта с поглед огромната му сянка, той разкри кучешката си усмивка в целия й потенциал.

— Благодарско, Господи, че ми показваш пътя към истината — побърза да се прекръсти той.

— Пак ли изпадна в състояние на религиозна еуфория? — надигна гневен поглед капитанът. — Разкарай задника си оттам, Псе!

— Ама... това е самата сянка! — не смогваше да си поеме дъх Псето. — Воинът! Духът! Лази! Ето! Вижте! Сянката! Огромна! Воинът! Духът! Сянката!

Всички разтегнаха погледи до края на тъмното петно.

— Знаете ли, че... — поде Йоланда.

— *Me fantice o' mine be likker whirl-blast, ay?* (Щрака ми фантазията, а?)

— Гръм да се стовари връз празната ти кратуна, Псе! — замига капитанът.

— „А духът му лази, лази“ — скочи енергично боцманът. — „50 ярда от духа, и пътят води към целта“. Точно така, сянката на дървото е... духът на война!

— Значи, когато сянката достигне точно 50 ярда... — поде Хлапето.

— Копаем и изравяме проклетото съкровище — започна да запрята крачоли Псето.

Боцманът излезе от обсега на короната и започна да оглежда терена. На север и юг от дървото лежаха хълмове, на изток се простираше дълбока равнина и от върха на дървото човек вероятно би видял и океана. На запад се издигаше верига от остри скали.

— Пладне отдавна мина, слънцето върви към своя заник и сянката вече лази на изток. Там обаче стърчат доста високи скали — посочи той към голите чукари, — които скоро ще скрият слънцето и съответно сянката не ще да може да порасте чак до 50 ярда.

— Ама... — нае се Псето.

— Предвид спецификата на терена — продължи боцманът, — мисля, трябва да измерим тези 50 ярда при изгрев-слънце, когато слънцето ще изгрее от изток, а сянката на дървото ще залази на запад.

— Вероятно си прав, Митс, но... — размаха листчето капитанът — не трябва ли първо да разгадаем, какво точно се крие зад това: „Когато взните на кантара сключат мир, настъпил е момент за златен пир“?

— По моему, в основата на това отново е... слънцето — взе една пръчка боцманът и започна да чертае смисъла на думите си в прахта. — Само два пъти в годината слънцето изгрява точно от изток. То се издига на височина колкото е географската ширина на дадена точка, в случая вечноезеленият дъб, и залазва точно на запад на хоризонта.

— И кога са тия дни? — попита Псето.

— Интелектуалната ти елементарност ме заслепява, Псе! — възмути се капитанът. — Митс?

— Дните на пролетното и есенното равноденствие — отвърна боцманът. — През останалото време от годината, изгревът постоянно се променя, което води и до промяна на височината на слънцето спрямо хоризонта и съответно на залеза.

— Значи — поде Хлапето, — ако съм те разбрал правилно, тези 50 ярда трябва да се измерят, когато сянката лази на запад и то точно в един от тези два дни — пролетното или есенното равноденствие, за да няма отклонения.

— Точно така — кимна боцманът. — Когато слънцето изгрее, сянката на дървото първо ще залази по полето и ще стане толкова дълга, че ще се размие. Когато обаче огненото кълбо поеме към зенита си, тя ще започне да се скъсява. Щом се върне на отстояние 50 ярда от дървото, именно там ще да е мястото, откъдето трябва да измерим ония дължини, за които става дума в картата. Трябва да си признаем обаче, че сме дяволски късметлии, защото есенното равноденствие, мина само преди два дни и отклонението ще да е незначително. В противен случай разлика от няколко градуса ще ни отпрати далеч от целта.

— Историята си знае работата! — грабна насмолената чаша капитанът. — Да полеем сладката победа!

Всички откликнаха на призива на капитана да празнуват. Въпреки оскъдните си запаси, те хапнаха бисквити и пиха ром на корем. След като нощта ги зави с кадифената си мекота, емоционално изтощени, те се потопиха във водите на своите паралелни светове.

ПЕТА ГЛАВА

НЕЗАСЛУЖЕНАТА СЪДБА НА АНН ВАН СОПО

Още преди изгрев-слънце Хлапето върза едно въже за дървото и отмери с възли 50 ярда от него. Когато останалите от групата се събудиха, той им обясни, че ще държи въжето изпънато в посока смаляващата се сянка, докато върхът ѝ не достигне най-крайния възел.

Главорезите на капитан Суейн наблюдаваха всичко с почуда, докато Тод Фъштън не разгада, че сянката се явява духът на воина. Черепата обаче не пропусна да изрази съмнение, вероятно, за да поддържа огъня между тях тлеещ.

А слънцето едва пълпеше измежду полупрозрачните облаци. Капитанът сипваше ром и поеше всеки с полагащия му се пай. Хлапето сновеше назад-напред с въжето, докато смаляващата сянка не докосна възела. Тогава то заби една пръчка в земята, намота въжето на нея и се провикна:

— Ето оттук трябва да отмерим ония дължини!

— „Една дължина е равна на ОМД“ — прочете Йоланда е леко завалян говор.

— Да — облиза устни капитанът. — Забулени в потайност и мистификация, тези три букви са заключили тайната вътре в себе си.

— Тази мярка трябва да е нещо, което е тук, пред очите ни — огледа се Хлапето.

— „130 дължини на юг те чакат и 65 на запад“ — сгъна листчето Йоланда и го стисна в ръката си.

— Да мерим с... крачки — рече Псето и закрачи на юг.

— Стой там, Псе — провикна се боцманът. — Хлапе, отброи сега ти 130 крачки в същата посока.

Хлапето взе компаса на капитана в ръка и започна да крачи. Когато стигна до 130 между него и Псето останаха почти 7 ярда разлика.

— И сега кои крачки да вземем за верни? — разклати глава боцманът. — Трябва ни точната мерна единица, инак ще копаем собствените си гробове.

— Да пийнем ром и да помислим трезво! — рече капитанът и се отправи към сянката на дървото.

Всички го последваха. След втория ред резултатите не закъсняха и отвсякъде заваляха предложения какво би означавало ОМД. Скоро обаче темата се разводни и дебатиралите дори не се изслушваха един друг. Госпожица Йоланда стана доста напориста и на няколко пъти тайно от очите на другите се опита да ухапе ухото на боцмана.

Дързостта ѝ не остана незабелязана от капитана.

— Алкохолът разгражда мъжа до смел мечтател, а жената до разгонена кучка — подшушна той в ухото на Псето. — А хармонията в комбинацията от двете сглобява картина, пред която дори „Грите Грации“ на Рубенс биха изглеждали като цапаници на слепец.

— Съвършена истинност, Кептън — съгласи се Псето.

Последва мълчание.

— Вие двамата що не вземете да се... вземете? — подхвърли капитанът. — Тук и сега!

— Защо пък да не се... вземем? — заклепа с очи тя. — Красиво ми е с джентълмен като боцмана, а и през последните седмици преживях не по-малко луди неща. Кълна се, че приятелките ми не биха повярвали на нито едно от тях.

— *Freebooter tae heuk ye bight tae ye Gov'nor's dochter!* (Пират да надене хамута на губернаторска щерка!)

— Както е казал Несъразмерния, тоест моята скромна персона: „Всичко е възможно е изключение на невъзможното, но да не забравяме, че невъзможни неща... няма!“

— Аз... — стисна зъби Хлапето и ръката му се плъзна към дръжката на ножа — нямам нищо против!

— Да, ама тя няма да е съвсем... — повдигна рамене Йоланда. — Без истински свещеник няма как да...

— Гръм и мълнии, жено! — надигна вой капитанът. — Истински свещеник?! Тези, които наричат себе си слуги на бога са по-черни и от дявола. Църквите притежават повече земя от крал Джордж III, отчетата щипят монахините по задника, току пред разпнатия Христос, лъжат и крадат повече от Джак Шепърд и са червиви от мангизи. На всичкото отгоре се крият като плъхове в ония лисичи бърлоги и те карат да си изпееш и майчиното мляко, за да може после цялото село да разбере, чий чаршафи си омачкал!

Йоланда грабна ръката на боцмана.

— Майната им тогава! — изхълца тя. — Да го направим!

— Ама това е някак... детинско — подаде се на общото вълнение гласът на боцмана.

— Хайде, Митс — потупа го по рамото капитанът. — Всеки носи актьора в себе си. Нека разръчкаме затлачените си мисли и ще видиш как решението на загадката само ще изплува пред проклетите ни погледи.

Боцманът погледна във влюбените очи на Йоланда и усмивката му разцъфна.

— Никога не съм влизал в образ, но... — пое той ръката ѝ — готов съм и за това предизвикателство!

— За да създадем съответното празнично настроение и да спазим церемониалността — поде капитанът, — предлагам Псето и Хлапето да се превъплътят в шаферки.

Капитанът пое инициативата и възложи задачите. Когато приготовленията приключиха, той даде знак обредът да започне. Боцманът и Йоланда се появиха иззад дървото е тържествена крачка, а Псето и Хлапето носеха задната част на роклята. Хлапето държеше ръце възможно най-ниско, а Псето възможно най-високо.

Когато боцманът и Йоланда застанаха пред капитана, той ги посрещна с насмолената чаша в ръка.

— Вие, Йоланда...

— Ди-чет.

— Вие, Йоланда Дичет, дъщеря на корумпирания губернатор на Порт Роял, който един ден ще си плати всичко до последния фартинг, приемате ли във вашия свят тоя добре обучен и образован морски разбойник?

— Да! Да! Да! — сами заръкопляскаха ръцете ѝ.

— Виждам, че фанфарна радост облива сетивата ви — отпи капитанът глътка ром.

— Да! Да! Да! — повтори тя.

— Вие, Крази Митс, още боцманът, който ми спаси кожата край бреговете на Веракрус, нахлузвате ли брачните окови на тази пленителна омайна прелест?

— Ами... Да! Да!

— Проклевам ви да сътворите поне... дузина деца, като едното гордо да носи моето име. И нека оттук нататък, дори и в дни тежки, когато се случи недостиг на ром, да останете все така влюбени, докато наказателният док или самият дявол не изтръгне душата ви. Целунете булката, Митс!

Боцманът и Йоланда се вкопчиха в страстна целувка, след което кръстосаха ръце и отпиха от насмолената чаша.

— Обявявам ви за съпруг и съпруга! — обърса с въздишка потното си чело капитанът. — Можете да преминете към консумация на брака.

Хлапето извърна поглед и изсумтя. Треперещите му пръсти спряха да барабанят по дръжката на камата и посегнаха към канчето с ром.

— А сега да празнуваме! — извика капитанът.

Псето изкара от джоба си една гайдуница и облиза устни, за да ги подготви за целувката с нея.

— Откъде пък се сдоби това? — попита боцманът.

— Намерих го на кораба.

— А умееш ли да свириш?

— Трябва да ти призная, че само шотландците имат гайди и никъде другаде! Така че като шот...

— Всъщност, мисля, че тя е принесена по британските земи от един друг народ.

— Невъзможно! — настръхна Псето.

Всички седнаха на земята в кръг и вдигнаха високо канчета за наздравица.

— И кой е този народ? — побърза да оформи зародиша на нов разговор Хлапето, вероятно, за да отскубне мисли от примката на ревността, която го душеше.

Боцманът отпи и рече:

— Ирландските предания „*Lebor Gabala Erenn*“ или казано инак „Книга на нашествията в Ирландия“ са написани от един ирландски монах, за да ни разкажат истории, като тази за „*Fir Bolg*“ или казано инак „Народът на Болгите“.

— Народът на Болгите? — изкриви се в знак на безразличие устата на капитана.

— Та... осем века преди да се роди Исус Христос, с многобройна флотилия, владетелят Немед отплавал от Скития, земите на Болгите, който под перото на някои гръцки летописци носили името и българи, и скити, и сърмати и...

— А какво ще рече... Скития? — попита Хлапето.

— Скитските племена са имали статут на пришълци по онези земи. Доколкото ми е известно на езика на сегашните българи думата „скитник“ означава точно „скитащ се човек“.

— Сигурно са... мургави, не много стройни и с черни къдрави коси? — изведнъж се оживи капитанът. — Тия проклети... сърмата, Митс?

— Сарматите са обитавали западните части на скитската земя, която наричали Бул-Карк — отвърна боцманът. — Представители на иранския нордически тип, те растели големи и здрави мъжаги със светла кожа, изпъкнали носове и светли рижи коси.

— Ъъъ... — изпусна глухо капитанът.

— И после? — подкани го Хлапето.

— Легендата твърди, че флотилията на Немед случайно се натъкнала на една златна кула по средата на океана и човешката алчност ги накарала да я превземат. Морето обаче се разбунтувало и се разлютила страшна буря. От десетките кораби, останал само този на владетеля Немед със съпругата и синовете му на него. След известно лутане в необятната морска шир, корабът доближил северните ирландски брегове, където попаднал под атаката от фоморийците, които тогава управлявали островите. Немед ги победил в три люти битки, преди да акостира на ирландския бряг.

— А златната кула? — попита капитанът.

Боцманът повдигна рамене и продължи:

— Скоро обаче чумата покосила Немед и фоморийският крал Конайнг, който ближел рани на остров Тори, решил да си възвърне владенията. Той подчинил пришълците, наложил им непосилен данък и наследниците на Немед нямали друг избор, освен да се върнат към родните земи.

— От земите на скотите в земите на скитите! — рече Хлапето. — Ама то дори и имената са им почти еднакви.

— Така е — потвърди боцманът. — 117 години след напускането на Ирландия обаче, наследниците на Немед, потискани от гръцкото

робство, решават отново да отплават към острова. Петимата братя — Слайнге, Ругруд, Ган, Ганан и Санган, синове на Дела, син на Лох, син на Техт, син на Триобут, син на Оторб, син на Густе, син на Ойртахт, син на Симеон, син на Арглан, син на Беоан, син на Старн — едва си пое дъх след тирадата, която произнесе — акостирали там, където преди столетие акостирал техния предтеча Немед.

— А как помниш всичко това? — хлъцна Йоланда.

— Боцманът притежава специална дарба, госпожице Йо — погледна към своя другар капитанът. — Умът му е като гъба, попива информацията, а после може да възпроизведе всичко до най-пикантната подробност.

— И какво станало после? — попита Хлапето.

— 1130 кораба акостирали на ирландския бряг и петимата братя разделили острова на пет части. Живели дълги години в мир до поредното нашествие, описано в ирландските предания. На острова нахлули „*Thuata dé Danann*“, или „Народът на богинята майка Дану“, който дошъл на острова носейки със себе си камъка на съдбата, наречен „Лиа Файл“, който сложили на възвишението Тара, копието на Луг, което гарантирало победата, без значение с кого се сражават, меча на Нуада, от който никой не можел да избяга и казана на Дагда, от който никой не оставал незадоволен. Те се сблъскали е хората на Фир Болг и ги победили, а после сторили това и е Фоморийците. Когато обаче при последното нашествие на острова нахлули предците на келтите — Милесианците, дошли от Иберия, те разгромили хората от „*Thuata dé Danann*“ и засвидетелствали своето господство над целия остров.

— Да, ама... — заоглежда се Псето. — Какво общо има това с... гайдата?

— В земите на някогашните скити текла река Дон — погледна го боцманът, — а Абърдийн, доколкото ми е известно означава „Устието на река Дон“. Вероятно хората на Фир Болг, освен наименованията, са донесли от земите си гайдата и тъпана, под чиито звуци влизали в...

— Искаш да ми натрапиш — нагъна се лицето на Псето, — че шотландската гайда и традицията, келтите да влизат в бой под звуците ѝ, е някакво си... скитско?

— Например — поде боцманът, — древнобългарските жреци наричали себе си „Колобри“, а самите „Дроиди“, най-високата каста

при келтските жреци носели званието „Кол“. Ранг, вероятно наследен от претопеното население на Фир Болг!

— И защо ти е да знаеш всичко това? — докосна с пръст рамото му Йоланда.

— Ами... аз самият по майчина линия съм разклонение от ирландския род Болгер, който датира още от времето на Фир Болг.

Доколкото знам все още имам далечни роднини в малкото селце Борис-ин-Осори.

— Когато жена от рода Болгер пристане на англосаксонец — включи се капитанът, — се ражда чист англичанин!

— Дядото на майка ми е носил името Муртаг, така както се е казвал ирландският крал, владял Ълстър през 12-ти век, чието име вероятно се е родило от същите древни корени родили името на кан Омуртаг, владетел, управлявал българските земи през 9-ти век.

— А твоето... странно име? — попита Йоланда.

— Името Крази произлиза от думата за „Красив“ — игриво докосна носето ѝ боцманът. — Никога не съм стъпвал по онези земи, но при една случайна среща с френския консул на българското черноморие, Шарл Клод дьо Пейсонел, разбрах, че всички деца там са изключително красиви.

— Значи си носят съкровището в гащите — прокара пръст по волевата форма на носа си Псето. — То и аз съм от видно потекло. Дядо ми е от...

— Хайде, стига сте ми дуднали врели-некипели! Псе, накарай тая свирка да запее като славей — рече капитанът и започна да пълни канчетата с ром. — Май забравихте, че прекъснахме сватбеното тържество.

Псето лапна гайдуницата и след няколко плахи опита успя да докара една що-годе сносна мелодия. Йоланда започна да танцува джигата, а щом се включи и боцманът, тя събу обувките си и съдра част от дантелата на роклята си, за да догони набирация скорост ритъм.

Мятайки първерзни погледи към заголените ѝ глезени, в околото на Псето пламна огънят на страстта. Когато видя, че капитанът го наблюдава, той разтърси глава и зениците му се свиха. После погледът му на няколко пъти скочи от танцуващите ѝ крака към събутите ѝ обувки.

— Махни си лепкавия поглед от краката й, Псе! — подшушна му капитанът с изражение симулиращо пристойно поведение. — Надувай проклетата свирка и...

— Ама... — треперещата ръка на Псето сочеше събутите й обувки. — Ходилата й... Мярката... ОМД... Обувката на Мисис Дичет!

Боцманът свали поглед в краката й.

— Спомням си... — рече той. — Наскоро ми споделихте... С баща ви сте посетили дома на Ейвън Суейн и едната ви обувка... мистериозно изчезнала?

— После се намери — отвърна тя.

— А вече като негова съпруга — разчепкваше мислите си пред всички боцманът, — капитан Суейн винаги би имал мерната единица на разположение.

— Ето как ромът прави чудесата да се случват — рече капитанът. — Съзнанието ти отново се пробуди за небесна енергия, Псе. Признавам, че потентността на мислите ти започва да ме озадачава!

Псето грабна другата обувка и се затича към забитата в земята пръчка. Останалите го последваха със същия ентусиазъм. Капитанът изкара компаса и започна да ги напътства, а Хлапето и Псето слагаха обувка подир обувка, за да отмерят 200 дължини на юг и 100 на запад. Щом сложиха обувката за последен път, върхът й почти опря в един огромен камък. Боцманът развъртя кирката, за да оголи основата му и е помощта на останалите мъже го изтърбушиха настрани. Пренебрегвайки обедната жега, мъжете в групата моментално се заловиха да копаят. Сменяха се един подир друг и дори самата Йоланда изхвърли няколко лопати пръст.

Когато Псето скочи върху лопата и тя заби зъби в нещо твърдо, всички притаиха дъх и впериха туптящите си погледи в дъното на дупката.

— *A theink us fand ye gaddang gowd, thay daed!* (Мисля, че ударихме върху проклетото злато!)

Йоланда прокара ръка по лицето си и мръсните й пръсти оставиха черни дири.

— Дано си струва усилията! — пое си дъх тя.

— Гръм да го удари, капитан Суейн! — изплезил език капитанът. — Проклетото му име стои като пъпка на езика ми и ми пречи да си

оближа устните. Я подайте бъчонката с ром, че се обезводних.

— Но това не е ли... — свъси вежди Хлапето.

Кракът на Псето раздробил буците пръст, за да разкрие кръст върху дървена плоскост.

— Ковчег — измърмори той.

— Ама... как така ковчег? — намръщи се Хлапето.

Псето доизчисти ъглите и всички видяха очертанията на огромния дървен ковчег. Щом прокараха въжета под него, те започнаха да го теглят.

Докато вадеха ковчег Черепата следеше всичко през далекогледа си.

— Какво по дяволите?!... — изсумтя той.

— Да им видим сметката! — рече Пааво Коси. — Протакането ме убива!

— Изровиха не сандък, а... ковчег — натърти Черепата.

— Ковчег ли? — изграчи Пасе Д'Ериш. — Колко злато можеш да набуташ в един прост ковчег?

— Не ми се нрави цялата тая работа — заигра в неравноделни спазми брадичката на Черепата.

— Какво ще правим сега? — попита Бярн Чослинг.

— Не е трудно да прозрем бъдещето — рече Тод Фъштън. — Очевидно съкровището ще се появи... накрая.

Самодоволната усмивка на Тод Фъштън не остана незабелязана от прекия му конкурент за овакантиеното лидерско място. Черепата изръмжа със стиснати в чукове юмруци, издърпа Бярн Чослинг настрана и му зашепна в ухото:

— *Lyt, Bjorn...* (Слушай, Бярн...)

А Псето пристъпваше около ковчегата, оглеждаше го, почукваше по капака, после залепяше ухо по стените му.

— Чини ми се, тракане чувам някакво... — даде той знак на останалите да запазят тишина.

— Сигурно на този вътре му трепери ченето от страх — посегна за лопатата капитанът.

— Прекалено е лек, за да пази злато. А и тези дупки по страните му — сниши се към една от тях боцманът.

— А... проклятието? — попита Йоланда.

— Мръдни оттам, Псе — замахна с лопатата капитанът и изкърти капака, след което го бутна настрана.

— Пазете се! — извика боцманът.

От отвора и от дупките по ковчега изпълзяха змии и размахаха двуостри като мечове езици. Всички успяха да се отдръпнат навреме, само капитанът не помръдна. Една змия се намота около дървения му крак и го захапа. Той не се поколеба да я разреже със сабята си. Когато влечугите се изпокриха, боцманът клекна до разполовената змия, за да я разгледа. После хвана главата ѝ с две пръчки и я захвърли надалеч.

— Добре, че не обърка краката, Кептън! — рече той.

— Мили Боже! — закри очи Йоланда, провесила се над ковчега.
— Скелет!

Всички се наредиха около ковчега.

— Какви дълги ръце и крака! — отмери с поглед целия скелет Хлапето.

— Ръцете му осеяни с вендузи като пипалата на спрут. Краката по-дълги от гротмачтата на ман-о-уор. Пръстите подвити и остри като вили. Прешлените, обръчи на каца. Черепът чист чугун. Гръдният му кош, дънер на баобаб. Косата, диви бурени. Брадата дрянови вършини. Ченето силно като на косатка. Зъбите остри като рога на нарвал. Езикът му едва се побира в устата, размаха ли го не остава винена мушица около него. Нюхът му по-чувствителен от този на вълк, а погледът по-зорък от орлов. Нравът му по-свиреп от тасманийски дявол — обличаше скелета с думи капитанът. — Погледне ли те, мозъкът ти се сковава. Сетивата ти отказват да приемат сътворение, което хвърля сянка от бизанмачтата, та чак до бушрита. Очите му светят като нажежени изумруди. От ушите му пухтят облаци син дим. Ноздрите му сипят огън и жупел. Отвори ли уста, думите хвърчат оттам като гюлета и дълбаят като кратери дълбоки дупки по палубата.

— Нима това е... — закима Псето, — той ли е?

— Анн Ван Сопо!!! — изрече името му с героичен патос капитанът. — Страшилището на плитките морета!!!

— *Ann Van Soppo!!!* (Ан Ван Сопо!!!) — побърза да се прекръсти Псето. — *Gone tae diet o' wirms!* (Умрял!)

— А какво проблясва там под главата? — надничаше през разтворените пръсти на ръцете си Йоланда.

Боцманът повдигна леко черепа с лопатата и под него се облеци едно прашасало огледало. След като изследва всеки инч под скелета, той измъкна внимателно огледалото, проучи го от всички страни и рече:

— На задната му страна е надраскано: „Следвай слънцето“.

— Следвай слънцето ли? — попита Хлапето.

Боцманът се обърна назад и погледът му се затича по обраслата с мускатови храсти криволичещата пътека, която се вливаше в джунглата.

— По моему... — подхвана той, — това е нишан да продължим на запад!

— И какво идва да рече всичко това, Митс? — нагрои се капитанът. — Решихме първата загадка е цената на половин бъчонка ром, а не открихме и пени!

— Ако е това, което си мисля и на другите две места не ще да открием никакво съкровище.

— Ама как така? — попита е напрегнат глас Хлапето.

— Ако успеем да разгадаем следващите две загадки — поде боцманът, — най-вероятно в тях ще намираме само предмети като това огледало, които предполагам ще са нужни за решаването на последната загадка.

— Значи наследството на инките — заклати глава Псето, — се спотайва... най-накрая!

— Млъкни, куче краставо! — срязва го капитанът. — С „Огнения дракон“, сега на дъното на океана лежи и моята чест. Вместо да си редя на купчини златните дублони и да се гушкам в пазвата на Каня, аз съм се изправил като посмешнице пред мощите на Неприятния холандец!

— Аз съм един... — посърна изведнъж Псето и сведе поглед — некадърен... и...

— Отърви се гнилите мисли, Псе! — рече капитанът загледан в разтушканите кокали на Анн Ван Сопо. — Падението на човешката душа започва именно със самосъжалението!

— Трябва да си призная, че...

— Шъъъъът! — постави ръка върху зеещите очни ями на черепа капитанът. — Живите затварят очите на мъртвите, а мъртвите отварят очите на живите!!!

ШЕСТА ГЛАВА

ЙОЛАНДА СЕ ПРОМЪКВА В МИНАЛОТО НА ПСЕТО

Капитанът не можа да мигне цяла вечер. Отразявайки лунната светлина очите му проблясваха като на пума. В устата му вреше яхния от оглозгани думи. Веднага щом се развидели, той отиде до ковчега, за да огледа скелета. Когато откри белега, издълбан в костта на рамото му, сякаш да се увери, че мощите наистина принадлежаха на капитан Сопо, краката му отстъпиха назад. Върна се замислен, запали си лулата и започна да изпуща пухкави кълбета дим, които политаха като яребици, за да се скрият в короната на дървото.

— Надявам се, че умът ти си е отпочинал, Кептън? — прозя се боцманът. — Аз спях като... новородено яре!

— Спусна ли кепенци, пред погледа ми излиза тракащият скелет на капитан Сопо е кървав кътлас в ръка. Клати глава и ми вика: „Защо ме изостави, Мафи? Ах, ти, проклетнико!“ И замахваше, но за щастие в онзи момент сънят ме изплюваше — надъвкиан като тасма конска пастърма.

— Капитан Анн Ван Сопо вече е минало. Сега трябва да се съсредоточим върху намирането на съкровището и час по-скоро да се махаме оттук.

— О-о, главата ми! — изстена Йоланда.

— Хайде, размърдайте се! — забърза се изведнъж капитанът. — На Тод Фъштън и хората му скоро може да им писне от нас и да решат или да ни очистят, или да ни заточат тук, за да умрем от жажда. Трябва да държим в непрестанно напрежение проклетите мерзавци!

— Няма да мръднат и инч, докато не се опитат да напъхат в джобовете си и последното зрънце злато на инките — рече Псето, поглеждайки към възвишението на север.

— Какво са плановете оттук нататък? — търкаше с юмруци сънените си очи Хлапето.

— Оттук нататък... — подхвана капитанът. — Митс...

— Оттук нататък — пое боцманът — нарамваме багажа и се отправяме на запад.

— А какво точно гласеше втората загадка? — попита Хлапето.

— Ами... — разгъна листчето Йоланда и лениво започна да декламира написаното на него:

*И порасла зряла диня наред каменна пустиня.
Пред шумящата дъга, скрита тя е зад мъгла,
Щом дъждът заклоочи, една стрелка ще я посочи.
За да вкусиш от плода, ти не хвърляй го с ръка.
... Ала за кръвта ти млада, дяволският дъх лети от
ада!*

— Очевидно не ще дирим ни дъга, ни пък диня в каменна пустиня — рече боцманът, — а нещо, което да асоциираме с тия две неща.

Йоланда надигна глава от мърлявата торба с тютюн и започна да реше с пръсти сплъстена си коса. Изкара огледалото и се погледна. Очите, които я гледаха, се мръщеца.

— Изглеждам ужасно! — наплюнчи тя пръст и го разтри по нацапаната си буза.

— Прекрасна сте! — няма изрекоха устните на боцмана.

— Хайде нарамвайте багажа и да се пръждосваме отгук, че след малко слънцето ще ни изгори на пепел — продължи да ги пришпорва капитанът.

— Къде ми е чадърчето? — попита Йоланда.

— Търкаляше се някъде по земята — отвърна Псето.

Йоланда се наведе, за да го потърси измежду пръснатия багаж, а Псето залепи поглед върху задника й.

— Ако нямаш срама от вашия бог, Псе — зашептя му капитанът, — имай поне от боцмана. Може да ползваш само едно око, но всяка мисъл, зачената в грях, плува като кораб в него! Я... впрегни бъчонката с ром в ремъците и ми я подай. Нея ще си я нося сам-самичък.

Щом накичиха багажа по себе си, групата пое по пътеката в посока запад. Не след дълго се гмурнаха в джунглата, където клоните на дърветата им предложиха защита от кръвожадното слънце. Капитанът вървеше най-отзад и постоянно изоставаше. Докато чакаха

да ги догони, боцманът, Хлапето или Псето се покатерваха на някое високо дърво или възвишение, за да огледат района. Щом капитанът ги достигнеше, той раздаваше по един пай ром на всеки и после пак потегляха.

При поредната липса на капитана, Псето се върна назад, за да го открие седнал и подпрял гръб на ствола на едно дебело дърво с проядени кори. Той отиде, просна се до него и известно време никой не отрони дума. Капитанът хвърляше камъчета в една дупка пред себе си. Псето рееше поглед в короните на дърветата и чоплеше земята с една подострена пръчка.

— Тишината е по-силна от думите! — подаде му чашата с ром капитанът.

— Направо крещи, Кептън!

— Знаеш ли, Псе... как можеш да разбереш, кога някой ти е истински другар, а не използвач, подлизурко, лицемер или долен подлец?

— Как, Кептън?

— Не, когато можеш да си хортуваш часове наред с него — заизвираха сякаш от дълбок кладенец думите на капитана, — а когато можеш да си помълчиш в негово присъствие и да разбереш всичко, което ти казва.

— Но с жените не е така, Кептън — отпи Псето и му върна чашата. — Когато съм в обсега на госпожица Йоланда или някоя друга фуста и мълча, чувствам как нещо ме ръчка да говоря, да говоря безпределно, а когато разчекна уста, настъпва... Трагедия, Кептън, а аз се усещам нервен като докер!

— Комуникативността, или умението да общуваш с хората, се отдава на онези, които преди това са намерили общ език със себе си! А за да намериш общ език със себе си първо трябва да се научиш да говориш без думи — обърна се капитанът към своя другар. — И си нервен казваш?

— *Verra mukkul!* (Много!)

— И несигурен в действията си?

— *Au e, Cap'n...* (Да, Кептън...)

— И когато се опиташ да бъ...

— *Fit's adee wi me?* (Какво ми има?) — железни бръчки сковаха лицето на Псето.

— Синдромът на незадоволения нерез — отвърна капитанът. — Когато една жена е незадоволена, тя изглежда нещастна и потисната, а когато един мъж е незадоволен, той се усеща нервен и несигурен в действията си.

Псето стовари пръчката в земята и прахта се вдигна на малък облак, за да се наслои върху очуканите му кундури. Погребалната му физиономия издаваше душевна му кончина.

— Мисля, че просто ги изпълвам с отвращение. Проклетите фусти, Кептън! Храня чувството, че ако се озова с женска на самотен остров, тя ще предпочете да си легне с някой делфин, отколкото с мене.

— Градиш живота си върху грешки, които те лишават от удоволствието да се почувстваш специален.

— Специален? Аз?

Капитанът придърпа торбата на Псето, измъкна оттам огледалото и му го подаде.

— Какво виждаш тук?

— *Weel...* (Ами...) — пое го Псето е известна доза страх, застинала в погледа му. — *A eese't toe be ae verra eesome loon, bit A noo leuk lyke de...* (Някога изглеждах красавец, но сега приличам на...)

Отражението в огледалото се хапеше по напуканите устни и мръщеше лице. Щръкналите му вежди образуваха възел в горната част на гърбавия нос. Острите косъмчета се подаваха от носа като сталактити. Между редките и пожълтели от тютюна зъби се подаваха жили от пастърма.

— *Unbeost!!!* (Чудовище!!!) — довърши той.

— Ето че проведеният тест потвърди диагнозата!

— Толкова ли е... безнадеждно?

— Как искаш жените да те харесват, след като ти самият не се харесваш? Жените виждат не това, което си, а това, което си мислиш, че си. Ако мислиш, че си беден, те ще виждат не друго, а един прошляк пред себе си, но ако се научиш да се преструваш на богат, би заблудил и най-обиграната кучка. Ако си мислиш, че си глупав, те ще виждат един лумпен пред себе си, но ако се научиш да се правиш на умен, ще засрамиш и най-начетената лейди. Ако си мислиш, че си грозен, пред тях ще стои едно плашило, но ако се научиш да се харесваш, в теб ще се влюби и най-претенциозната кокона. Нищо по

нас не е наше, но въпреки това ние трябва да се грижим за това тяло. Е, някои го правят по-добре от други — погледна превръзката на окото му капитанът, а след това отмести поглед към дървения си крак, — но пък други са по-надарени.

— Мисля, че почнах да вдявам, Кептън.

— Една от тайните на живота, Псе. Ако искаш да си харесван, сам трябва да харесваш чудовището в теб!

— Ти си... — погледна го Псето.

— Аз съм висок, Псе. Отглеждам си руса коса и сини очи. Сладкодумен съм като пойна чучулига и не съм нито циничен, нито пък алчен. А също така ползвам и два крака, които изобщо, ама... изобщо не смърдят.

— Аз пък разполагам с две очи, носът ми е чип като на финландец, богат съм като евреин, усмивката ми е очарователна, интелигентен съм като французин и много кадърен любовник съм също.

— А що се отнася до госпожица Йо, мисля, че...

— Знам, Кептън. Боцманът разсеян е и изтървава нишката на разговора, което значи, че хлътнал е до уши по нея. Нито му завиждам, нито пък... ревнувам.

— Макар да никнат от една и съща грудка, между двете сестрички има съществена разлика, Псе — изправи се капитанът. — Някои люде обаче не правят разлика и доста често бъркат ревността със завистта.

— Завистта!!! — остана забит в земята безизразният поглед на Псето.

— Защо мислиш Яго предупреждава Отело? — протегна дясната си ръка капитанът, за да придаде театрална атмосфера. — „*Oh, beware my lord of jealousy! It is the green-eyed monster which doth mock thy meet it feeds on.*“^[1] („О, господарю, внимавайте с ревността. Това зеленооко чудовище се присмива над всички онези, с които се храни.“)

— Ревността! Нима човек способен е да надбори това демонично чувство?

— Интелигентният ти въпрос, Псе, ме провокира да разплета пред теб кълбото на живота. Ревността съществува откак свят светува. Пази се от нея, защото тя внушава слабост и дори дяволът не я толерира. Завистта обаче е измислена умишлено, защото тя е в

основата на успехите. Успехите носят пари, парите пораждат насилие. Насилието води до чувства, чувствата създават изкуство, а изкуството... облагородява характера.

— Характерът... Той ключът към успеха е!

— Бързо учиш, Псе! Ако завиждаш на боцмана за госпожица Йоланда, скоро ще си намериш някоя фуста, която ще изглежда по-красива от нея в твоето око. Ако завиждаш на испанския крал за златото, което той краде от индианците, скоро ще станеш по-богат от него. Завистта не ти показва пътеката, която води до целта, а резултата, който те очаква, ако си... достатъчно упорит.

— *A un'erstn, Cap'n! Envie iz necessar feelin!* (Разбирам, Кептън! Завистта е задължително чувство!)

— Право в целта, Псе!

— Ето я и пътеката, по която дойдох — посочи пред себе си Псето.

— Ще минем от тук, Псе — закрачи към непробиваемата стена от лиани, храсти и шубраци капитанът. — Ако вървиш по отъпкана пътека, нямаш никакъв шанс да оставиш следа след себе си!

Щом се присъединиха към основната група, те продължиха пътя си на север, защото на запад останаха да стърчат само отвесните стръмни скали — дом на грабливите птици, които се рееха над високите хребети. Водена от боцмана, групата превземаше голи полета и обраснали е гъста растителност местности, катери хълмове и се спуска в долини, прегазва кротки реки и преминава въжени мостове, но така и не намери бримката, откъдето да започне разплитането на втората загадка. Боцманът често вадеше перото и мастилницата, за да запише или нарисува нещо в тефтера си.

— Питая усещането, че от известно време се въртим в кръг — залепи ръка на пламналото си чело Йоланда. — Вече не минахме ли оттук? Ето, това дърво... тоя камък...

— Нека отдъхнем за кратко — рече боцманът.

— Ето, там — вдигна ръка Псето. — Онова дърво хвърля тлъста сянка.

Когато капитанът се дотътри до тях, той стовари бъчонката и се просна на тревата.

— Защо спряхте пак? Ползвате чифт крака, а се влачите като... голи охлюви.

— Сестра ми пак има нужда от почивка!

— Не съм изморена — понечи да се изправи Йоланда. — Мога да вървя още...

— Камъкът се пука от жегата! — хвана ръката ѝ боцманът и я издърпа да седне до него.

— Чувате ли това? — започна да търка уши Псето.

— Нищо не чувам — отвърна Йоланда.

— Там някъде шурти вода — посочи посоката Псето. — Отивам да се налоча като докер.

Псето нарами празната бъчонка и нагази във високите треви. Йоланда бързо свали дантелената си шапка, разхлаби вървите на роклята си и се изправи.

— Чакай — извика тя, — идвам с теб да се освежа малко! Кожата ми пламти все едно съм прегърнала слънцето!

— Побързай, че мра от жажда!

Псето изчака Йоланда да го настигне и двамата се спуснаха по едно полегато надолнище. Тогава той запя:

*On Monday, at mornin
thy battle it began
on Saturday, at gloamin
ye'd kentna faa haed wan.*

*Wi a dree, dree dradie drumtie dree
A dree, dree drumtie dra.*

*Gin onybody spier at ye
for them that gaed awa.
Ye can tell their wives an bairnies
they're sleepin at Hayrlau.*

* * *

*Понеделник на разсъмване
битката започна.*

*Събота на свечеряване
няма яснота кой е победил.*

*Уи а дрий, дрий дради друмти дреий
А дрий, дрий друмти дра.*

*Ако някой те попита
за онези, които вече ги няма,
кажи на жените и децата им,
че те спят в Харлоу.^[2]*

— Какво послание носи тази песен? — спря тя, за да си поеме дъх. — Улових някои думи, но като цяло...

— Знам я от дядо ми, който я знае от неговия дядо, а неговият дядо от неговия дядо и така до моя пра, пра, працядо, който живял е през 1411 година.

— Това са повече от... 300 години! Значи фамилията ви е... плод на добри гени.

— Не само на боцмана му сече пипето, милейди. И не само боцманът е от... виден род.

— А какво се е случило през тази 1411 година? Щом предавате песента от поколение на поколение...

— Помня историята, която дядо ми разказваше за лека нощ с най-завъртените подробности.

— Разкажете ми, моля ви! — настоя тя, ускорявайки хода, за да се изравни с него. — Интересно ми е да науча нещо повече за вашето минало.

— Иде реч за Червения Харлоу, една от най-кървавите битки по земите шотландски. Доналд Дъб Камерън, господарят на планинския клан Камерън застанал до Доналд МакДоналд, господар на островите, който пък искал да докопа графство Рос, което пък се намирало в ръчичките на онова изчадие Робърт Стюарт, който пък си играел на ре... ре... негат на Шотландия.

— Регент на Шотландия!?

— Към двата клана — кимна Псето — се присъединили и други планински кланове като МакЛийн, МакКинън, МакЛауд, които като

нямали врагове, си се клали помежду си. Те обаче заровили старите вражди като в говеждо лайно, защото от тази битка щяло да зависи дали келтите, или саксонците ще властват по земите шотландски.

— Аха...

— Та планинските кланове, озверели като бесни кучета, се спуснали към низините. Островърхите шлемове на главите им пробождали небето до кръв, милейди, а жълтите им жилетки направили изгрева да изглежда жалък. Армията им, въоръжена е щитове от неощавена животинска кожа, мечове с две остриета, брадви, копия, лъкове и ножове се разгънала като вълна, която помитала всичко по пътя си.

— И всички носели поли?

— Не казва се пола, а фустанела — свъси вежди Псето. — Парче тартан, оформено като плащ, усуква се около кръста и пристяга се е колан. Едната му част пада надолу до коленете, това, на което ти викаш пола, а другата — се премята през рамото и се защипва с брошка.

— Прощавайте, господин Доди!

— След това планинските кланове се събрали със своите братя островитяните и щом превзели крепостта Дънгуол, те напреднали на изток през Морей, за да ги завари нощта в едно равно поле — Харлоу.

— Харлоу — повтори тя.

— На разсъмване проклетите саксонци, водени от графа на Мар, започнали да никнат като тръни по склоновете на хълма Бенохи, за да заприщят портата към Абърдийн. Келтите не трепнали, милейди, гайдите им подели един пиброх, а островитяните запели е пълни гърла:

*Piobaireachd Dhonuil Dhuibh Piobaireachd Dhonuil
Piobaireachd Dhonuil Dhuibh Piobaireachd Dhonuil
Piob agus bratach air fairche Beinnachaidh.*

— Келтски?

— Неук съм по гейлик, но пък още помня какво казват всички тези думи — изпъчи гръд и пусна гърляга Псето:

Зовът на гайдите на Черния Доналд.

*Зовът на гайдите на Черния Доналд.
Зовът и знамето са сборното място на Бенохи.*

— Черния Доналд! — напуши я на смях Йоланда, но някак си се сдържа.

Псето разтвори един хрусталак и двамата преминаха в следващата поляна.

— Битката започнала при изгрев-слънце и завършила при залез. Никой не могъл да надвие другия, а дяволът прибрал при себе си 600 саксонци и 900 келти. На следващата сутрин около хълма Бенохи останал само графът на Мар, докато незнайно защо, хората на Черния Доналд се оттеглили и се върнали по планините и островите.

— А къде в цялата история е...

— Всички без един, милейди. Моят дядо, владетелят на клана МакСтан, Доналд МакСтан.

— А защо всички шотландци се казват или Мак-този, или Мак-онзи?

— Само планинските кланове, милейди. „Мас“ на келтски идва да рече „син“, за да покаже кой на кой клан принадлежи.

— Значи МакСтан означава синът на Стан?

— Ахе, ахе (Точно така) — отвърна Псето. — Във вените ми тече келтска кръв, милейди.

— И какво се случило после с вашия дядо?

Псето спря и се огледа, за да посочи пътя, по който да продължат.

— Ранен смъртоносно, Доналд МакСтан изкарал късмет да бъде намерен от жена на име Фиона, която, вместо да го предаде на саксонците, го прибрала в къщата си и го излекувала. Между планинеца и жената от низините пламнала любов, така както сухата плява пламва от нагорещен въглен, милейди. Заживели в околностите на Абърдийн, а от любовта им се пръкнал син, когото нарекли Доди. „До“ от „*Dhonuil*“ (Доналд), което на келтски означава „свят“ и от саксонското „*Dee*“ (правя). Нещо като „Това, което светът сътвори“. Така от онзи ден насетне, вече толкова години наред, първородният син на нашата фамилия гордо носи името Доди МакСтан.

Йоланда повдигна долния край на роклята си, махна сухата клонка, закачена за дантелата, която я окрайчваше и забърза крачка, за да мине и спре пред него.

— Значи и вашият син се казва Доди МакСтан?

— За жалост — подмина я Псето, — още не съм свършил задължението към клана си.

— Вие май не сте толкова страшен, колкото изглеждате? — тичешком го последва Йоланда.

— *A'mna aft gweed min, too tokks wey tae eih eetock!* (Не съм и онзи добряк, който път на мравката прави!)

— Мисля, че зад тази сурова обвивка се крие един благороден човек с ранимо сърце. Разкажете ми за вашия живот!

Тя отново го задмина и напредна с няколко крачки пред него. Погледът му залепна за апетитно поклащащите се пред окото му полукълба.

— Ми... е пълна скука животът, милейди.

— Моля ви, господин Доди!

— Ами... — подхвана той. — Проплакал съм в къщата на презвитер и съм проходил между гробовете в двора на катедралата Свети Мачар. Закърмен със суровото мляко на майка Шотландия, милейди.

— Свети Мачар? Това не е ли онази катедрала, в която е зазидано част от тялото на...

— Уилям Уолъс.

— По нареждане на Едуард I Дългокраки разсекли тялото му на части и го пръснали из цяла Британия.

— Това е нашият герой, милейди!

— А когато порасна?

— На 17 реших, че е време да отлетя от гнездото и тръгнах да си диря късмета. Още помня последните си думи, преди да затръшна вратата на родния дом. Майка ми ридаеше с пръсти, забити в кълбо вълна, а баща ми ходеше зад мен с кръст в ръка и не спираше да повтаря, че бог присъства в живота на всеки един човек.

— А последните ви думи?

— „Дано бог прости греховете ми!“

— И вятърът ви понесе...

— Първо в проклетия Глазгоу, където чуках камъни за Вирджиния стрийт...

— Прекрасен град — кимна тя. — Каменните му сгради издигат снаги като вековни борове по широките улици.

— Парите все не стигаха, милейди. Делях един коптор в северния край на града с един несретник от Дънди, Рори Уилки и... не успях да подмамя ни една мома да се влюби в мен.

— Нима?

— После пътят ме отведе до доковете на Лейт. Още ме боли гърбът от тежките чували — разкърши той врат. — Когато стана нетърпимо, една вечер се скрих в трюма на някаква разчекната барка и отплавах за Саутхемптън. Там се цаних за готвач и развъртях ножове в малка кръчма на крайбрежната улица. Една вечер обаче се накърках и...

— Се влюбихте?

— Намушках собственика в шкембето с касапски нож!

— Господи!

— После съдбата ме изпрати в екипажния списък на „Горгона“ при капитан Марш.

— Изплъзнали сте се от правосъдието?

— И когато при една свирепа битка близо до протока Мона утрепаха кормчията, аз заставах на неговото място. И така вече години наред.

— Затова сега речникът ви е мешавица от пиратски жаргон и диалекти от местата, на които сте живял. Признавам, че често поставяте слуха ми на изпитание.

Устата му не отрони и звук, но погледът му пъплеше по деколтето ѝ в необуздани крясъци.

— А истина ли е, че сте удушил големия Ник със зъби? Затова ли ви викат Псето?

— Викат ми така от дете, милейди, когато изпробвах кучешките си зъби по телата на английските деца.

— Всъщност и аз не съм от случайна фамилия — събу обувките си тя и продължи боса по ниската трева.

Псето разтърси глава, сякаш да озапти разбунтуваните си мисли.

— Мога да се обзаложа — изломоти той. — Нали баща ти е губернатор на Порт Роял.

— Не бих желала да прозвучи като самохвалство, но по майчина линия съм от къщата на Ланкастър.

— Не го познавам тоя.

— Ако сте гледали пиесата на Уилям Шекспир „Хенри VI“, в първа част има една сцена, в която група благородници, които се намират в градината на храма, късат бели или червени рози, за да покажат лоялността си към определена къща. Бялата роза се явява хералдическият знак на къщата на Йорк, а червената — на Ланкастър.

— Знаеш ли, че властелинът на перото е знаел... 30000 думи. Повечето от които чисти рими.

— Трябва да го кажете на онези, които оспорват съществуването му. А искате ли да ви разкажа за войната между двете къщи? — очите ѝ го канеха да я придружи в приключението. — На червената и бялата роза?

— Защо пък не!

Щом превалиха възвишението, те се озоваха на ръба на една долчинка. В другия ѝ край стърчеше не много висока скала, от която се стичаха водни кичури. Йоланда затвори очи, а вятърът, носещ свежия дъх на живота, ободри изсъхналото ѝ от слънцето лице.

— Вижте! Вижте! Водопад! Бих дала всичко на света, само да мога да се потопя в него.

— *A gee me wird hiv ae deidlicht onty yer claes, an nae keekin!* (Обещавам да ти пазя дрехите и да не надничам!)

Щом слязоха по склона, те поеха по тучната морава. Скоро се потопиха в океан от пъстроцветни цветя и палитра от аромати.

— Какво красиво цветенце! — спря се Йоланда.

Застанал на няколко крачки от нея, Псето следеше всяко нейно движение като хищник, който изчакваше точния момент, за да атакува жертвата си. Дишаше толкова учестено, че гърдите му грачеха в агония.

Когато тя се наведе да помирише червената азания, той захвърли бъчонката и стремглаво се спусна към нея.

Точно в този момент иззад гърбовете им долетя гласът на боцмана:

— Пазете се! — замахна той е рапирата и изхвърли надалеч змията, която лазеше до крака ѝ. — Дяволът е пуснал слугите си навсякъде по този проклет остров.

— Любими! — скочи в обятията му тя.

Псето се олюля и сгромоляса на земята като прояден в основата си стар бор.

— Добре ли сте, господин Доди? — клекна до него Йоланда и повдигна главата му. — От жегата е. Трябва веднага да му наплискаме лицето е вода.

— Тъътъ... — раздвижи клепач Псето.

— Псето има панически страх от змии, но и за миг не се поколеба да ви се притече на помощ — подаде му ръка боцманът. — Благодаря ти, приятелю мой!

— Благодаря и на двама ви за загрижеността, която проявявате — прокара тя ръка по раменете на Псето, за да ги изчисти от полепналата пръст.

И двамата мълчаливо кимнаха.

Псето разтърка слепоочията си и се отпрати към хвърлената на земята бъчонка. Тъкмо се канеше да се наведе и да я вдигне, когато погледът му попадна на нещо, което промени изражението на лицето му. Той първо направи няколко крачки вляво, след което пак се върна до бъчонката. После мръдна вдясно, после пак вляво и пак вдясно.

Боцманът и Йоланда го наблюдаваха в недоумение.

— Гарван да ми изкълве проклетото око, Боцман! — посочи му Псето нещо. — Какво виждаш оттук?

— Водопад?

— А... — направи няколко крачки встрани Псето и привика другаря си — оттук?

— Едно превито дърво — отвърна боцманът.

— А сега ела и погледни оттук — откри бързо точното място Псето. — От средата.

— Гръм и мълнии, Псе! Погледнато оттук се вижда дъга, половината, от която е водата, стичаща се от водопада, а другата половина е надвисналото превито дърво — прекара боцманът пръст по въпросната ос.

— Виждам я — замахна с ръка пред пламналата си гръд Йоланда. — Шумящата дъга!

— Водата, която пада и създава целия този шум — рече с поклащане на глава боцманът.

Тримата се затичаха и се бухнаха в коритото на водопада направо е дрехите. Щом охладиха телата и страстите, те започнаха да се оглеждат в търсене на още улики. Около коритото не откриха нищо, но когато си пробиха път през гъсталаците пред водопада, те попаднаха в едно поле, народило стотици камъни. Още щом ги зърна, боцманът веднага изказа предположение, че живеят плет пред водопада вероятно е „мъглата“, която скрива „каменната пустиня“, в която расте „зрялата диня“.

[1] Из III действие, III сцена на „Отело“ по Уилям Шекспир. ↑

[2] Шотландска фолклорна песен. ↑

СЕДМА ГЛАВА

БЯГСТВОТО НА ТОД ФЪШТЪН И ЯН СТОУНЕЦ

Когато се върнаха под дървото, тримата един през друг започнаха да редят картината разкриваща част от тайните на загадката. Капитанът дори не ги остави да довършат, а веднага ги подкара към водопада. Щом намериха удобно за лагеруване местенце — естествено укритие между две скали, те стовариха багажа и седнаха да починат.

— Добре, че се изморих и поспряхме, и то, видите ли, точно пред... шумящата дъга — рече Йоланда. — Иначе още щяхме да си обикааааляме из острова.

— Животът, госпожице Йо — хвърли лулата в устата си капитанът, — е низ от случайности, а всяка случайност си има своите лични причини да се случи в точно определено време и на точно определено място!

— В кръг при това — додаде тя.

— Случайно загубих „Огнения дракон“, докато после случайно не попаднах на трапезата на човекоядците. Случайно узнах за съкровището на капитан Суейн, после Псето случайно прегриза гръцмуля на Големия Ник — изстреля капитанът няколко спирали дим. — А вие, госпожице Йо, съвсем случайно не сте... мисис Суейн!

Хлапето дотича откъм храсталаците, клекна до водата и започна да плиска лъхтящото си лице.

— Големите камъни в полето са точно 342 — рече запъхтяно то. — Кълна се... Камък върху камък няма да оставя. Ако трябва ще изровя и земята със зъби, но не си тръгвам от тук без наследството на инките.

— Нека напрегнем гънки — рече боцманът, след което се обърна към Йоланда. — Можеш ли, слънчице, да ни припомниш първата половина на загадката?

Йоланда разгъна листчето и зачете:

И порасла зряла диня наред каменна пустиня.

Пред шумящата дъга, скрита тя е зад мъгла.

— Мисля, че дотук няма неизвестни — рече боцманът. — А сега и втората половина.

Тя плъзна пръста си по размазаните букви и продължи:

*Щом дъждът заклоочи, една стрелка ще я посочи.
За да вкусиш от плода, ти не хвърляй го с ръка.
... Ала за кръвта ти млада дяволският дъх лети от
ада!*

— По моему — поде боцманът, — втората част на загадката ни предупреждава, че не трябва да разместваме камъните, защото вероятно те крият ключа от загадката.

— Или дяволския дъх от ада — додаде Псето.

— Чакайте! Чакайте! — извика Хлапето. — А защо пропускаете: „Щом дъждът заклоочи, една стрелка ще я посочи“?

— Хайде! — подкани ги боцманът. — Да отидем и огледаме за нещо, което не принадлежи на това място. Не изкоренявайте храсти и не рушете животински дупки. Ако повдигате камък, после го поставете на същата позиция, в която е лежал първоначално.

— Митс — прибяга една безформена сянка по челото на капитана. — Сетивата ме алармират за угроза... Ония мерзавци със сигурност са ни проследили и отнякъде ни наблюдават. Не знаем обаче откъде, а така както сме заклещени тук... ще ни изколят като овци.

— Да се скрием — предложи Хлапето.

— Триста дяволи, джентълси! — зацоца от мундщука на лулата капитанът. — Като творец на собствената си съдба, Несъразмерния вярва в устоите на своите житейски принципи. Не отстъпвам и инч без бой!

— До последна капка кръв! — озъби се Псето.

— Ако, обаче, дяволът ми обърне гръб и някой вземе, че източи живота от вените ми — смири глас капитанът, — то онзи, който остане жив измежду вас, госпожице Йо, трябва да предаде писмото от джоба ми на...

— Чувствата ви са поредното доказателство, че любовта е по-силна от желязото! — рече тя. — Нали, капитане?

— Всяка една човешка история може да се превърне в една голяма любовна история или... — направи очакваната пауза капитанът — трагедия!

— Нямаме цялата луна на разположение! — припомни им боцманът.

Първо огледаха около водопада. Боцманът дори се гмурна във водното корито. Псето пък се шумгна зад водната завеса. Обходиха и коритото на рекичката, отвеждаща водите на водопада, но никъде не намериха търсените улики. След това преминаха през гъстите храсти и излязоха на осеяното с камъни поле. Изследваха всяко стръкче, отарашиха всяка дупка, огледаха всеки камък, но отново не откриха нищо, което да им позволи да продължат напред. Когато жаждата наложи своята воля, всички се върнаха в лагера.

— Гръм и мълнии! — възропта капитанът. — Повече никога няма да се оплаквам от времето в Ландейло. Може да вали денонощно, но поне не те кара да се чувствуваш като в казана на дявола.

— Следваме ли логиката — подхвана Хлапето, — то тя несъмнено ще ни отведе до заключението, че заровеното със сигурност е под някой камък.

— Не можем да копаем под всеки камък, Хлапе — рече боцманът. — Трябва да има далеч по-просто решение, което чака да бъде разкрито.

— Коремът ми направо залепна на гръбнака от глад — заби пръст в стомаха си Псето.

— Да — заклати глава капитанът, — само мотивиращата сила на глада може да пренареди мислите. За съжаление при повечето от вас този глад не е за... злато!

— Псето е прав — рече боцманът. — Нека скалпим нещо за хапване и да се приготвим да посрещнем нощта.

Всички се уловиха за работа. Йоланда и Хлапето започнаха да скубят дивите гургулици, отстреляни от Псето, а боцманът се хвана да реди огнище, в което да ги изпекат. Псето и капитанът пък прекосиха реката и навлязоха в една оредяла борова горичка, за да съберат шишарки и сухи клони, с които да разпалят огъня. Когато капитанът се наведе, зад гърба му долетя глас: „Капитан Мафо!!! Несъразмерни!!!“

— О, демони от тъмнината! — заподскача на посоки погледът на капитана. — Ти ли си това, капитан Сопо?

— Капитан Сопо е купчина кокали! — отвърна гласът.

Капитанът измъкна сабята си и пристъпи към нападалите сухи дървета, откъдето долиташе звукът от пукащи под краката клони.

— Кой по дяволите си ти тогава? — попита той. — Дух ли си, какво си, мътните те взели?

Псето разчете знаците на капитана и с тихи стъпки тръгна да заобикаля трупите.

— Ние сме... — редеше гласът.

Капитанът закачи със сабята си стърчащия край на нечия риза и бълвайки злъч започна да тегли притежателя ѝ:

— Покажи се, куче краставо! Ти, смрадлив пор, ялов дръглив пръч, чучело с мутра на настъпена жаба...

— Молим за пощада, Мафи! — изскочи с вдигнати нагоре ръце Тод Фъштън.

— Милост! — стори същото и Ян Стоунец.

— Има ли още, негодници? — замахна заплашително със сабята капитанът.

— Само двамата сме — прикри се с ръце Ян Стоунец.

— Изгубихте ли се, пиленца? — предложи им усмивка с подчертано примитивен произход Псето.

— Искаха да се отърват от нас и ние... избягахме — отвърна Тод Фъштън.

— Не ме баламосвайте, дръвници такива! — запени се капитанът. — На глупак ли ви приличам, или какво?

— И кой се канеше да ви убие? — попита Псето.

— Черепа — отвърна Ян Стоунец.

— Датският мерзавец — изръмжа Тод Фъштън — не обича да слугува на норми и йерархически порядки. За него е важно само едно... да упражнява насилие!

— Снощи дочух разговор между Коси и Черепа, в който се уговаряха да ни разкостят — изливаше се тревога от очите на Ян Стоунец. — Преди малко ни се отдаде сгоден момент и... офейкахме.

— Право е — присви очи капитанът, — че Черепа има ярко изразена индивидуалност, която му предоставя възможност бързо да си

печели врагове, но кадифените ви думи няма да ме накарат отново да инвестирам във вашето доверие.

— Истината ти изнасяме, Мафи — придоби увереност гласът на Тод Фъштън. — Мен искаха да ме убият, задето се противопоставих на решението на Черепата да ви види сметката още преди да сте намерили съкровището.

— А мен за това, че винаги съм ги издавал къде са — рече Ян Стоунец. — Да сте срещали една кокошка без глава?

— Виждам, че си изпълнен е подозрения, но няма причина да се съмняваш в правотата на думите ни, Несъразмерни — додаде Тод Фъштън.

Капитанът подкара двамата пленника пред себе си като добитък, а думите му ги преследваха като овчарски кучета:

— В основата на всяко едно породило се подозрение, джентълси, се намира причината за него. Хубавото в случая е, че то ти напомня винаги да се доверяваш на инстинктите си. И какво очаквате сега от мен?

— Рано или късно — рече Тод Фъштън, — Черепата ще насъска празноглавците си срещу вас. Мисля, че още две бойни единици няма да са ви в излишък. Когато обаче намерим съкровището, настояваме за равен дял.

— А-ха... равен дял... — рече капитанът. — А къде по дяволите са се дянали в момента останалите проклетници?

— Зад възвишението, на север от полето е камъни — обърсала лътящата по челото си пот Ян Стоунец.

— Хайде, Мафи, довери ми се! — опита да се усмихне Тод Фъштън. — Ти си от Ландейло, аз от Файрвах... Без малко да откраднеш и любовта на сестра ми?

— Като куче ще съм ти верен до гроб! — застърга със зъби Ян Стоунец.

— Я не ми брътвете кухи думи! — сгълча ги капитанът. — Оберете малко сухи съчки и шишарки!!!

Тод Фъштън и Ян Стоунец напълниха джобовете си с шишарки, събраха по един наръч сухи клони и водени от капитана се отправиха към лагера. Щом зърнаха неприятелите, боцманът и Хлапето скокнаха и грабнаха оръжията — кой кътлас, кой пушка. Когато обаче зад тях се показаха другарите им, те разбраха, че капитанът води пленници.

Тод Фъштън и Ян Стоунец им разказаха всичко, което знаеха за плановете на Черепа. Пиха ром и ядоха гургулици, сухи бисквити и плодове. На няколко пъти капитанът и хората му оставяха пленниците до огъня и се оттегляха настрани, за да се съвещават, как да постъпят с тях. Йоланда споделяше мнение, че те не лъжат, но другите, особено Псето, хранеше отровни съмнения относно тяхната искреност.

След последното съвещание боцманът се върна до огъня с въже в ръка и рече:

— Ще можете да останете да нощувате тук, но ще трябва да ви вържем, защото ви нямаме доверие.

— Даже... сам ще се вържа — започна да омотава краката си е края на въжето Ян Стоунец. — Знам един много здрав морски възел, от който няма как да се измъкна.

— Това е... уничително — протегна ръце Тод Фъштън, — но не ще роптая.

— Когато гордостта на човек получи плесница през лицето, раненото му его кърви като прободна рана! — погали брада е ръка капитанът.

— Не мога да оспорвам мъдрите ти думи, Мафи — съгласи се Тод Фъштън.

— Не отстои далеч денят — продължи капитанът, — в който лицемерието само ще се провъзгласи за най-големия бич на човечеството. То ще бъде далеч по-смъртоносно от тропическата треска, маларията, гангрена, сифилиса и дори проказата, защото за него никога няма да се намери лек. Помнете ми думата, джентълси! И вие, госпожице Йо!

ОСМА ГЛАВА

ПРИКАЗКАТА НА КАПИТАНА

Нощта наметна обичайната си премяна — звездите сякаш наकाцах по клоните на дърветата, а луната се закатери към върха на хълма. Ехото от арията на водопада се връщаше в акомпанимент с крясъците на морските вълни. Вятърът си играеше на гоненица с нощните птици.

Когато капитанът се увери, че вече всички спят, той внимателно се изхлузи към Псето.

— Събуди се, Псе! — прошепна в ухото му той. — Събуди се, дявол те взел!

— Време ли е? — опули око Псето.

— Шъъъъъъъъъът!!!

— Вземам лопатата и идвам...

Псето грабна инвентара и двамата тихомълком се измъкнаха от пределите на лагера.

— Боцманът... — обърна се назад Псето. — Май го нямаше до госпожица Йоланда.

— Така ти се е чинило, Псе.

Капитанът запали газовата лампа, протегна ръка и закрачи подир светлината.

— Знаеш ли приказката за Крал Вип? — попита той.

— Да не би да я знаеш от дядо си?

— Нищо подобно, друже — отвърна капитанът. — Просто винаги съм я знаел. Нещо като вроден инстинкт.

— Разкажи ми!

Капитанът се покашля и подхвана:

— Имало едно време един крал и една... курва. Кралство Есехт богатеело под управлението на крал Вип. За разлика от баща си, крал Гип, който водел непрекъснати войни, крал Вип загубил част от териториите на запад, но сключил разумни споразумения с кралство Усехт, както и с кралствата на изток — Асехт и Осехт, за да поднесе на народа си така жадувания мир. Висок и снажен, силен и як, смел и

храбър, лъчезарен и красив, крал Вип се славел с това, че притежавал изключителната дарба да взема само правилни решения.

— Като тебе, Клептър!

— Той изковал железни закони, които трябвало да озаптят онези, в чиито глави битували порочни мисли. Наказанията тегнели над всички, чийто крак стъпвал на територията на кралство Есехт.

— Дори и да е... дървен!?

— Кралят нарочно разпространил законите предварително, за да даде шанс на престъпниците да се променят. Това, което си шушукали по улиците, гласяло, че новите закони ще пращат разбойниците на бесилката без съд и присъда, за да могат останалите да водят достойно съществуване. Законите изисквали да не се краде, да не се лъже, да не се прелюбодейства и да не се убива!

— Като в... библията!

— Кралят имал ослепително красива съпруга, която обожавал, и трима сина — Кип — на девет, Лип — на осем и Рип — на две, които боготворял. Всички негови поданици се отнасяли с респект и уважение към него, а той от своя страна им се отблагодарявал, като следял за спазването на законите. Управлявал кралството си умело и давал на всекиму заслуженото. Престъпленията изчезнали и народът му заживял един достоен за приказка живот, но... имало един проблем, който не давал мира на мислите му — курвата.

— Курвата? — натърти Псето.

— Надарена с природна красота — матовата кожа и гарвановата коса издавали източния ѝ произход — я от Асехт, я от Осехт. Носела името Елесе и работвала залъка си при Бреге, който получил собствеността на братовата си кръчма, откак брат му Креге се простил с живота си за прелюбодеяние, осъществено не без нейната помощ. Бреге обаче водел ергенски живот, което идвало да рече, че законът за прелюбодеяние не го лови и той редовно вкусвал от сладостите на мургавелката. Не се скъпял дар да ѝ дари или пара да ѝ даде — я за нова дрешка, я за омаен аромат.

— Знам що е да си презрял ерген!

— Където и да се появяла, Елесе обирала мъжките погледи. Порочната ѝ осанка обсебила съзнанието на всички, които носят панталони, включително и на крал Вип. Кралят се поболял по нея, а желанието му да я подреди в тефтера си направо го разпаряло на две.

Ставал и си лягал с мисълта как я люби, а когато се случвало да не я види няколко дни... спирал да се храни, да говори, изпадал в умопомрачение. Пазел болката в обковано сандъче, заровено в дълбините на душата му, но се страхувал, че ще дойде ден, в който ще трябва да стори нещо, за да върне вътрешния си мир. Бленувал да я обладае, но това идвало да рече само едно — да тръгне срещу собствените си закони.

— Накъде сега?

Капитанът му посочи пътя и продължи:

— Под предлог, че не се чувства добре, кралят два дни не излязъл от покоите си, за да умува проблема. Не измъдрил друго, освен да отведе Елесе извън пределите на Есехт и там да получи своето. Решението изглеждало справедливо и... правдоподобно, понеже законите важали само за кралство Есехт, но започнала да го гложди мисълта, че все още обича семейството си и напусне ли е Елесе границите на кралството, едва ли вече някога щял да се завърне при жена си.

— Чичо Бен избяга с една шафрантия.

— Страдал като мъченик. На шестата година от въвеждането на суровите закони той решил, че на кралство Есехт му липсва веселие и променил един от законите. Разрешил вноса и употребата на ейл от Усехт. Така от този ден нататък всяка втора вечер кралят давал забава на площад Мудо. Направил това по две причини. Да вижда Елесе и да дави мъката си в алкохол, затова че не може да я приюти в обятията си. Съветниците и придружените му порицали промяната. Кралството започнало да се превръща в долнопробна кръчма и да запада. Обедняло, понеже кралят харчел много за запоите, а и както се очаквало, някои от законите му започнали редовно да се нарушават и така, за няколко месеца, палачът пратил в отвъдното цели 63-ма нещастника.

— Цъ-цъ-цъ-цъ...

— На идната утрин, след обесването на кръчмаря Бреге за убийството на Тав, кралят се събудил и погледнал през прозореца към площадите Мудо, Пудо и Нудо. Щом чул радостта на гаргите и видял танцуващите тела, той осъзнал сериозността на положението и решил да сложи край на своята тегоба. Вечерта съпругата му Сверта го посрещнала будна, за да се увери, че кралят ще се прибере пиян, но

жив. Тя се дърпала инатливо, но той все пак успял да я целуне, след което се тръшнал в леглото и се направил, че заспива, нежно похърквайки до ухото ѝ. След като тя заспала, кралят се изнизал тихичко, качил се на коня си Хрик и отпрашил право към къщата на курвата преоблечен като обикновен гражданин на Есехт. Стаята на Елесе още светела, което накарало краля да се усъмни, че при нея вероятно шетал обожател.

„Убивам го и получавам своето!“ — казал си кралят.

Покатерил се той по едни висящи лиани със стъпките на пума се промъкнал до стаята на Елесе. Потропал три пъти на вратата и зачакал. Курвата му отворила, а той нахълтал с нож в ръка, оглеждайки се като звяр за друг озверял хищник.

„Кой сте вие, по дяволите?“ — попитала с уплаха в гласа курвата. — „Разкрийте се или неистово ще крещя за помощ.“

„Това съм аз, Елесе“ — крал Вип смъкнал качулката и доближил лицето си до запалената свещ. — „Не ме ли познахте?“

„Кралю!!!“ — свела поглед курвата и се поклонила в знак на подчинение. — „Но какво чините тук?“

Кралят впил жилавите си пръсти в крехките ѝ рамене и я погледнал в очите, за да бъде погълнат в спиралата на желанието, за да потъне в безбрежната бездна на покварата.

„Любов моя... сърцераздирателна! Обожавам ви, луд съм по вас, не мога да спя, не мога да ям. Обсебила сте съзнанието ми, отровила сте мислите ми, посяла сте в мен семката на лудостта, не мога повече, разберете. Трябва да ви имам. Трябва да ви имам незабавно, защото иначе кралството ще се разпадне. Аз не желая това, повярвайте ми. Никой не желае това, но ако не ви имам днес и сега, нещастieto неимоверно ще ни сполети. През цялото време мисля само за вас, за изваяната ви осанка, за благоухания ви аромат, за дълбоките ви очи и не ми остава воля да обгрижвам Есехт, нашето кралство!“

„Кралю!!!“ — подала му чаша ейл курвата.

„Ще се любите ли с мен, принцесо моя?“ — попитал неуверено кралят.

„Аз съм курва, кралю“ — рекла курвата, следвайки своите железни принципи. — „Преспивам с всеки, който ми харесва, дори и с онези, които не харесвам. С тези, които са щедри и се отнасят добре с мен и дори с онези, които не ми дават нищо друго, освен

пренебрежението си и ме третираат като парцал. С тези, който спазват справедливите ти закони и дори с онези, които ги погазват.“

Кралят се замислил. Идеята да я изведе от Есехт се завърнала като вихрушка, но притиснат до задушаване от времето, трябвало да действа със замах.

„Майната им на законите ми!“ — стоварил той каменния си юмрук връз масата. — „Знам, че тръгвам срещу тях, но това е за доброто на кралството. Не го ли направим, край, повярвай ми.“

„Какво мога да кажа, кралю. Това кралство е ваше и вие го управлявате така, както сметнете за необходимо. Макар да нарушават правилата, думите ви са закон и аз ще практикувам с вас любов“.

„Има само едно нещо, за което трябва да се договорим в самото начало“ — страхът да не бъде завлечен в бездната прогорил зениците му. — „Искам това да си остане абсолютна тайна. Нашата «мръсна» тайна, която ще спаси кралството. Не искам никакви игрички и номерца. Разберете, че го правим за доброто на Есехт. На никого нито дума. Обещавате ли?“

„Обещавам, кралю“ — отговорът ѝ постигнал целта си и възнаградил ушите на краля.

Крал Вип мигом я завил в прегръдката си и страстно впил устните си в нейните. Тя естествено му отвърнала със същата страст и плам, и нежност и жар, защото разбирала именно от това — да практикува любов. След кратката увертюра до вратата, действието се пренесло на кревата и нощта продължила с... Няколко керемиди паднали, черчетата на прозорците поддали, стъклата се напукали, пероните от дюшемето изскочили, от прогизналите чаршафи се стичала пот, дори... мишките зазидали дупките си в страх от неизвестния шум и миризма. След като приключили и всеки получил своето: кралят — насладата от дълго жадуваното тяло, а курвата — уважението и щедростта, които според нея всяка жена заслужавала, крал Вип се прибрал и легнал до нищо неподозиращата си любяща съпруга.

— Чичо Бен въобще не се вясна повече.

— Облъскан от креватната гимнастика, на другия ден кралят се събудил чак към пладне. Прозял се дълго, протегнал се широко и установил, че курвата вече не живеела в главата му. Обещал си още същия ден да оправи цялата бъркотия в кралството. Тъкмо станал и

започнал да облича кралските си одежди, когато кралица Сверта влязла в спалнята и застанала с цялата си грация пред него. Той я погледнал в очите все така влюбено, както правел още от първата им среща и се усмихнал щедро, но тя не му отговорила със същото.

Заметнала му една кралска плесница и тичешком се изнесла от стаята. Крал Вип даже не успял да си нахлузи брича. Тръгнал след кралица Сверта, за да ѝ потърси обяснение, но точно зад вратата се сблъскал с Пида, син на Тида и внук на Зида, братът на дядото на Вип. Пида го обградил с доверените си хора, за да направи преврата.

„Арестуван сте за прелюбодеяние, кралю“ — казал военачалникът Лус, който намразил краля в червата си, щом научил за изневярата.

„Ще бъдете съден по законите на кралство Есехт, които всъщност са вашите закони“ — добавил Пида, който от години страдал в изгнание на остров Етос, но така и не загубил афинитета си към трона на кралство Есехт.

Войниците хванали стъписания крал и го помъкнали навън. Когато излезли, кралят видял целия си народ струпан на Мудо, Пудо и Нудо. Всички блещели невярващи очи. Между тях крал Вип съзрял и Елесе — курвата... Когато го повели към тъмницата, докато настъпи часът на екзекуцията му, минали точно покрай нея и кралят се спрял, за да я погледне в очите.

„Нали обещахте?! Нали го направихме заради кралството? Нали трябваше да го запазите в тайна? Нали се разбрахме без курвенски номера?“ — нервите на краля, иначе жилави като черешови корени се скъсали и той започнал да сипе ругатни и безпочвени закани.

„Вие май забравихте, че съм курва, кралю, и освен с вас си лягам и е много други мъже, включително и с крал Пида, който, освен че е доста по-надарен от вас е и далеч по-щедър в обещанията си“ — макар да мъкнела покварената си душа като непосилен товар, Елесе живеела с достойнството на курва.

— Значи размерът... все пак...

— След обесването на крал Вип, на престола се възкачил крал Пида, син на крал Тида и внук на непокорния крал Зида. Така кралство Есехт отново започнало да води битки е останалите кралства Асехт, Осехт и особено Усехт, но скоро трите кралства се обединили и

разрушили най-голямото и могъщо кралство на остров Отос до основи.

— Значи накрая излиза...

— С края на всяка приказка, човек започва да търси първопричината за възникването ѝ.

— Че оная гивендия Елесе — продължи мисълта си Псето — е искала повече мангизи и по-голям...

— Никога не вземай казаната дума за хвърлен камък, а чети между редовете, Псе — прекъсна го капитанът. — Там пише всичко, което трябва да знаеш, за да гледаш на живота не като на зла мащеха, а като на любяща майка.

— Като любяща майка — повтори Псето.

— Откритото послание гласи: „Вълкът козината си мени, но нрава никога!“ — закима капитанът. — А прикритото крещи: „Не алкохолът е виновен за липсата на трезва преценка, а именно опиянението от похотта!“

— Абсолютна истинност, Кептън!

Капитанът спря и постави фенера на земята.

— И докато си повтаряш думите, Псе — рече той, — които ще те направят с една дяволска мисъл по-богат, можеш да започнеш да копаяш проклетите дупки. Ще са ни нужни утре...

ДЕВЕТА ГЛАВА

ИЗЧЕЗВАНЕТО НА БОЦМАНА

Хлапето се събуди по тъмно. Очите му безмълвно се кокореха в купола на звездния безкрай. Мислите му пулсираха под кожата на младото му лице. То се въртя известно време, търсейки си място по неравната земя, след което стана и се отправи към полето с камъни. Останалите започнаха да се разбуждат чак когато първите слънчеви лъчи прокараха грапавите си езици по лицата им.

— Първо действие — грабна насмолената чаша капитанът. — Гълток ром, за да оправим вкуса в устата!

Йоланда стана и се огледа.

— Но... къде е Крази? — будеше тревога гласът ѝ. — През нощта се събудих и отново го нямаше, но реших, че е по нуждите си.

— И Хлапето е изчезнало — прозя се Псето.

— Не е изчезнало — извърна очи към храсталака Тод Фъштън. — Ето го там.

Хлапето дотича запъхтяно до тях, държейки кълбо дрехи в ръцете си.

— Вижте какво намерих! — рече то.

— Дрехите на Крази — зарови лице в ръцете си Йоланда. — Сигурно мечка го е разкъсала!

— Къде ги откри? — разпъна ризата Псето. — Няма кръв и не е разпрана.

— Ето там — показва посоката Хлапето. — От другата страна на водопада.

— Тук враговете ни не са мечки, госпожице Йо — стовари поглед към пленниците капитанът, — а лицемерието и човешката алчност.

— Думайте, що сте сторили е боцмана, инак... — размахна Псето гълито пред лицата им.

— Как да му чиним зло, като ръцете ни са завързани? — изхленчи Ян Стоунец.

— Не мислете, че сме балами — озъби се Псето. — Тук сте, за да ни насадите на крокодилски яйца.

— Нямам представа какви ги плециш, Псе — изграчи Тод Фъштън. — Развържете ни веднага, дявол ви взел!

— Докато не се отървеш от дефектната брънка на веригата, котвата винаги ще се къса! — закима капитанът.

В погледа на Хлапето и Йоланда се четеше тяхното мълчаливото съгласие.

— *Wouf nicht loss 'is teeth, bit nivver 'is naitur!* (Вълкът козината си мени, но нрава никога!) — сграбчи ги Псето за яките, за да ги изправи.

— Води ги, Псе! — нареди капитанът.

— Къде ни карате? — изскимтя Ян Стоунец.

Псето ги подкара по пътеката, ръчкайки ги с гълито си в гърба. Тод Фъштън настояваше да си изяснят нещата, а Ян Стоунец не преставаше да хленчи. Скоро четиримата се озоваха пред двете дупки, изкопани нощеска.

— Какво сте намислили, гръм да ви убие? — наля се с презрение погледът на Тод Фъштън.

— Милост — изстена Ян Стоунец.

Тод Фъштън се обърна към капитана.

— Искаш да прецапаш златото само за себе си, нали? Отърва се от боцмана, лесно ще се отървеш и от фустата и Хлапето. Срецу Черепа обаче късметът ти ще се изпари до дни — прихвана той на прицел Псето. — Скоро ще дойде и твоят ред, госпожичке!

— *Pipe doom!* (Затваряй си, плювалника!)

Псето блъсна яростно Тод Фъштън в гърдите и той се озова в една от дупките.

— Не ми се мре още! — падна на колене Ян Стоунец и започна да лази в краката на капитана. — Разцепете ми ушите и носа, скопете ме, очите ми избодете, но не ме убивайте! Не ме убивайте!

— Точно това има да стане, друже! — изрита го Псето и той се изхлузи в другата дупка.

— Да ме скопите ли? Ама аз още не съм посял поколение. Не може ли да изчакате малко?

— Второ действие — плесна с ръце капитанът. — Предай сладост на деня си, като се отървеш от горчивите думи на предателите!

— Ах, ти, себично копеле! — полетяха слюнките на Тод Фъштън, за да полепнат по ботуша на капитана. — Още като хлапе личеше, че ще оковеш живота в пранги, за да изцедиш жизнените му сокове, с които да изхраниш лукавото си его...

— Шъъъъъъ!

Псето хубаво им натъпка устите с парцали. После взе лопатата и започна да хвърля пръст в дупките, докато не ги зари до раменете. Когато отъпка с крака и подравни пръста около вратовете на двете стърчащи от земята глави, той се изправи и доволно потри ръце.

Капитанът клекна и почука по главата на Тод Фъштън все едно измерваше зрелостта на диня.

— Неведнъж ни намекна, друже Тод, че не хващаш вяра в проклетия!

— Тъънъмо гс коепъъс... — бясно развъртя глава Тод Фъштън, опитвайки се да избута парцала с език.

— Въпреки че вибратото ти е като воя на прегракнал обой, а легатото ти ми напомня плача на овдовяла виола — рече капитанът, — аз не крия възхитата си от новите перспективи в общуването.

— Гръъънсфнсмммм дакдк убооие! — изпъкнаха като къртичини очите на Тод Фъштън.

— *Sikk oe steen owre yer heid, ye glaiket stirk?* (А камък по чутурата искаш ли, говедо тъпо?)

— Понеже не ще ви се откряне възможност да ослепеете от проклятието на капитан Суейн — продължи капитанът, — ние с Псето решихме да се погрижим овреме.

— Мииисляиссттт — изцвили Ян Стоунец.

— Трето действие — извиси глас капитанът. — Влез в хармония с природата!

Псето притича до един бор и изчегърта няколко топчета смола от кората му. После се върна до Тод Фъштън и Ян Стоунец, намаза клепачите им, а на смолата налепи семена от шишарки.

— Джентълси! — зареди капитанът. — Оттук нататък се надявам дяволът и птиците да свършат останалото. И едно ще знаете от Несъразмерния. Човек се ражда егоист, защото още преди да си отвори очите, иска гърдата на майка си само за себе си. После започва да расте, да расте, докато не се превърне в едно алчно, егоцентрично копеле, което иска да изсуче енергията на цялата вселена. Не за това

обаче ви виня, а заради предателството, което като човек, изковал ценностната си система върху скалите на морала, не мога да приема под никаква форма.

Когато се върнаха в лагера, Йоланда плачеше, а Хлапето неспокойно сновеше край нея. Капитанът огледа отново купчината дрехи, преди да изрази мнение, че целостта на дрехите предполага тяхното събличане по желание на притежателя им. Тръгнаха да търсят боцмана, като първо провериха коритото пред водопада, после обходиха и близките горички. Викаха го по име, но не получиха отведен отговор. Накрая се събраха точно под водопада.

— Той повече не ме обича — изхлипа Йоланда.

— Поплачете си, госпожице Йо — рече капитанът. — Знам какво е да ближете люти рани от една погубена любов!

— Боцманът не може да ни изостави току-така — заклати невярващо глава Псето.

— А къде се е дянал тогава? — попита с недоумяващ поглед Хлапето. — При това гол!

Капитанът събра ръце във фуния около устата си и наду глас с изразена детайлност в басовия регистър:

— Мътните ли те взеха, Митс?

Боцманът отвори очи и учуденият му поглед се разходи по влажния таван. Пръстите на ръцете му се разшаваха, за да се гмурнат в бълбукащите от водните пръски локвички, вдълбани в пода. Обстрелван от невидимите водни иглички, той изведнъж потрепери, а когато се видя гол, изненадата в погледа му стана още по-осезаема. Изправи се и доближи воала на спускащите се водни къдри, които го скриваха от очите на другарите му в неголяма ниша издълбана почти на върха на водопада. Когато откри пролука, той погледна надолу и съзря другарите си, които се въртяха пред водното корито.

— „Щом дъждът заклоочи“ — рече той. — Кучият му син! За да видиш стрелката, трябва да отправиш взор към полето именно от височината на нишата.

Вдигайки глава, погледът му се озова върху камъните в голото поле. Изглеждащи безразборно нахвърлени от земята, погледнати от височината на нишата, камъните се подреждаха под формата на стрелка.

— Една стрелка ще я посочи! — погледът му замръзна върху въпросния камък.

— Боооцмаан... — извика Псето. — Къдеее сиии?

— Тук съм... — опита се да надвика водните езици боцманът.

— Чухте ли това? — попита Йоланда.

— Какво да чуя? — попита на свой ред капитанът.

— Стори ми се, че чувам гласа му!

Боцманът успя да откърти малко парче скала и да го хвърли в коритото на водопада. Когато то цопна във водата, всички погледнаха нагоре.

— Тук съм! — извика той. — Тук горе!

— О, демони от тъмнината! — възкликна капитанът. — Кой дявол те кукна там горе, Митс?

— Открих решението на загадката!

— О-о, любими! — сложи ръце на сърцето си Йоланда.

— Знам кой е камъкът, под който е заровено...

Когато боцманът им разясни, че за да стигнат до камъка трябва да ги напътства отгоре, всеки един зае своята позиция. Подадеше ли посока, капитанът, който стоеше пред водопада я предаваше отново чрез вик на Псето. Псето от своя страна се провикваше към Йоланда, а тя донасяше информацията на Хлапето, което бродеше из камъните. Така след известно лутане и няколко неясни команди, Хлапето намери камъка и победоносно сложи крак върху него.

Знаейки, че водите под водопада падат в дълбоко и чисто от камъни корито, боцманът не се поколеба да се метне от петнадесет ярда височина. Когато излезе от водата, Йоланда се затича и се метна в обятията му с набъбнали от тревога очи.

— Помислих си, че... — зарови тя лице в шията му и цялата треперееща, го целуна.

— Шъъъъъъът! — сложи пръст връз устните ѝ той.

— Хайде — нарами бъчонката с отработена прецизност капитанът, — да вървим да видим какво крие бъдещето!

— Къде са Тод и Янси? — попита боцманът.

— Чешат дявола под опашката! — разтеглиха се устните на Псето в призрачна усмивка.

— Хората на капитан Суейн са толкова покварени и алчни, че заслужават всички библейски проклетия да се стоварят върху тях в

един-единствен ден — рече капитанът.

— Думите ви притежават всички атрибути на отмъщението — отбеляза боцманът. — Надявам се да сте се отървали от тях без... кръв и... неочаквани последствия.

Псето кимна, нарами лопатата и закрачи зад капитана. Малко след това боцманът и Йоланда ги последваха прегърнати. Когато преминаха през лабиринта от гъсталаци, групата се запъти към Хлапето, което стоеше върху камъка, сочен от каменната стрелка. Тримата мъже успяха с дружни усилия да го претърколят. Веднага след това започнаха усърдно да копаят. Сменяха се през определено време, а капитанът лочеше ром и нижеше къдрави попържни по адрес на капитан Суейн.

Когато лопатата в ръцете на Хлапето удари в нещо твърдо, то погледна нагоре.

— Още един ковчег!? — изпусна Псето.

— По-скоро... — клекна и почисти гладката повърхност с ръце Хлапето — дъска!

— Вдигни я — рече боцманът, — но остани нащрек!

Хлапето почисти повърхността на дъската, стъпи леко встрани и бавно я повдигна. Под нея се показва червено-жълто парче плат.

— Какво се крие под дъската, дявол ви взел? — надвеси се над дупката капитанът.

— Мисля, че е... — боязливо започна да човърка вързопа с лопатата Хлапето.

— Испанският флаг!? — свъси вежди боцманът.

— И няма скелет? — попита Йоланда.

— Нито пък злато! — додаде капитанът. — Две дупки по-празни от кукувичи гнезда!

— Каквото и да е то — пое лопатата боцманът, — изкарай го навън, Хлапе!

— А проклятието? — попита Йоланда.

Хлапето първо се скова като статуя, после задрапа да излиза от дупката.

— Какво ти проклятие! — бутна го с крак обратно в дупката капитанът. — Как испанският мерзавец ще завие проклятието в испанския флаг? Нечувано! Невиждано! Нереално! Не-Въз-Мож-Но!!!

Хлапето събра смелост, повдигна дъската, изрови вързопата и го изкара от дупката. Всички го наобиколиха, но сякаш никой нямаше куража да го разгъне. Скоро капитанът загуби търпение, изкара сабята си и разпра вързопата от единия му край. Когато издърпа испанския флаг настрана, пред тях остана да лежи една книга.

— Какво по дяволите... — надвеси се над нея Псето.

Йоланда прокара босия си крак по кожената подвързия и под прахта изплуваха златисти букви.

— Библията! — рече тя.

— О, демони от тъмнината! — закри очи капитанът. — Изгорете я! Заровете я вдън земя. Не желая тази сатирико-хумористична притча да ми се мярка пред очите.

— Защо пък точно библия? — взе я в ръце Хлапето и започна да я разглежда. — Вероятно в цялата работа е вложена някаква... символика.

— Я стига си ми дрънкар натруфени думи! — издърпа библията от ръцете му Псето.

— Псе — пое книгата боцманът, — слез в дупката и хубаво я огледай, за да не пропуснем някоя улика.

— Под библията май проблясва нещо — рече Йоланда.

— Хъм... — рече боцманът, след като я обърна обратно. — Още едно огледало!

— Да я разлистим! — предложи Псето.

— Няма нищо — отвърна Хлапето. — Мернах само някои подчертани пасажки.

Боцманът изглади с крак прахта и взе една клечка.

— Възможно е да е някакъв код — рече той. — Чети подчертаното дословно и подред, Хлапе!

— Първият подчертан пасаж... — започна да прелиства Хлапето — е от Паралипоменон: първа книга, глава 16, стих 25 и гласи следното: „Защото Господ е велик и многохвален, по-страшен от всички богове“.

— Прости ми греховете, Господи! — прекръсти се Псето скришом от погледа на капитана.

— Запомни буквата „З“, Йоланда — записа някакви цифри и букви в пръста боцманът.

— Второто подчертано — сочеше въпросния пасаж с пръст Хлапето, — е пак от Паралипоменон, но от втора книга, глава 15, стих 7 и гласи следното: „Ала вие се дръжете твърдо и ръцете ви да не отслабват, защото ще има награда за делата ви“.

— Каква награда може да ми даде оня плъх? — измърмори капитанът. — Опрощение?

— Хлапе — бързо надраска още цифри и букви боцманът, — ти запомни буквата „А“.

Хлапето кимна и продължи да чете нататък:

— Третото подчертано е от някакъв си Йов, глава 9, стих 33 и гласи следното: „Помежду ни няма посредник, който би сложил ръката си на нас двамата“.

— Получава ли се нещо? — попита Йоланда.

— Псе, запомни буквата „П“ — рече боцманът и се обърна към Йоланда. — Прояви търпение, слънце!

— Четвъртото подред е от... — наведе се над книгата Хлапето — притчи Соломонови, глава 1 стих 5 и гласи следното: „Ако мъдър слуша, ще умножи познанията си, а разумен ще намери мъдри съвети“.

— Кептън! — добави новите цифри и букви боцманът. — От теб искам да запомниш буквата „А“.

— Петото подред е... — прелисти напред Хлапето. — Отново от притчи Соломонови, глава 18, стих 4 и гласи следното: „Думите на човешките уста са толкова дълбоки; изворът на младостта е буен поток“.

— Изворът на младостта и глътката на дявола съм го измислил аз, драги ми Боже — разсече въздуха острият като секира език на капитана. — Ще нарежа на парчета всеки самозванец, който си приписва чужди заслуги, пък ако ще да е и... самият Бог.

— И на капитана му прости, Господи! — измънка Псето, докато рисуваше кръст във въздуха.

— Аз трябва да запомня буквата „Д“ — изчисти още място за писане боцманът.

— Няма повече подчертани пасажки — хлопна дебелиите корици на библията Хлапето.

— Дай да видя! — издърпа библията от ръцете му Псето и понечи да си наплюнчи пръстите.

— Не се съмнявам, че можеш да четеш, но... — тембърът на Хлапето подсилваше сарказма в думите му.

— Мътните да ви вземат и двамата! — наруга ги капитанът. — Докато не намерим проклетото съкровище искам да се преструвате, че се понасяте, после ако искате си изкарайте и далаците навън!

— Установете тишина, момчета! — рече боцманът.

— Замълчете — махна с ръка Йоланда.

Боцманът започна да пише и пресмята разни цифри, но накрая размаза всичко с крак.

— От това нищо не излезе — рече той. — Нека сега всеки да каже буквата по реда, в който ви ги казах.

— З — рече Йоланда.

— А — рече Хлапето.

— П — рече Псето.

— А — рече капитанът.

— Д — рече накрая боцманът.

— Запад!!! — извика Хлапето.

— Хъм... — зарови ръце в косата си боцманът. — Странно е, че капитан Суейн ни оставя толкова очевидни нишани. Би могъл да скрие посоката е далеч по-безопасна за съкровището си кодировка.

— Като тази на Мери Шотландска — погледна го Йоланда, — но която така или иначе главният шпионин на кралица Елизабет — сър Франсис Уолсингам — разгадава!

— А как измъкна точно тия букви? — попита Псето.

— Една от кодировките ползвани от кралския флот — отвърна боцманът. — Просто извеждаш първата буква.

— Толкова просто!? — размаха ветрилото Йоланда и запрати аромата си с вятъра.

— Гениалните неща се отличават със своята простота, госпожице Йо — деликатно вкуси въздуха капитанът. — Ето например течното злато. След като се пожъне захарната тръстика, тя се накълцва и смачква, за да може да се извлече сладкия й сок. След това сокът се сварява, за да може да се извлече и вторичния продукт — меласата. За да се подготви ферментът, меласата се смесва с вода и се загрява. Когато се охлади до 30°C се добавят дрожди и се оставя да ферментира два дни на същата температура в отворени казани. Когато ферментацията приключи, материалът отива в дестилатора, за да се

загрее на водна пара и да се изчисти от примесите. Алкохолните пари се кондензират в специален съд, след което тръгват по една спирала, където се охлаждат, за да потече накрая чист 80-градусов алкохол. След това вълшебната течност се разрежда с вода и се поставя в обгорели дъбови бъчви. Именно обгорялото дъбово дърво придава аромата, вкуса и цвета на алкохола, за да го превърне във вълшебство. Колкото повече отлежава, толкова по-ценно става течното злато. След това, ако щеш — джинджър, ако щеш — маслен ром, ако щеш пък грог...

— И това ви се струва... просто?!

— Ако човек е сътворен, за да дари рома на човечеството... — отвърна с дяволска усмивка капитанът.

— А онзи... дестилатор? — погледна го тя. — И той е гениално откритие, нали капитане? И също е... нищо работа, за този, който е... сътворен, за да го измисли?

— Ето че и вие се потопихте в тайната на вселената. Всеки има мисия, която ще, не ще, трябва да изпълни преди визитата си във вилаета на дявола. Аз ще нося пеленачето! — нарами бъчонката с ром капитанът. — А знаете ли как наричали течното злато в детските му години?

— Как?

— Първо, в Барбадос са му казвали „Kill-Devil“ („Убий-Дявола“) — думите политаха от устата му е небрежна лекота. — И според мен, госпожице Йо, ромът е единственият серум на истината. Невъзможно е да изречеш лъжа, ако си поел от кехлибарената течност.

Изражението на Хлапето отдели вниманието на Йоланда от разговора с капитана.

— Какво има? — попита го тя.

— Страниците имат много странен... — оглеждаше пръстите си Хлапето — синкав оттенък.

— Дай да погледна — пое библията боцманът и разлисти няколко страници.

— Май е от мастилото? — изплю се Хлапето на пръстите си и започна да ги търка в брича.

Боцманът нагази в треволяка и накъса китка зелени стръкове с жълти цветчета.

— Изтъркай си пръстите с млечицето, Хлапе! — рече той, подавайки му растението. — И ти, Псе!

— Ама... защо? — попита Псето.

— Просто го направете! — настоя боцманът.

Капитанът разклати бъчонката и звукът от волните плисъци в нея го накара да се смръщи.

— Долавям шепот от отвъдното, който ме предупреждава, че трябва да побързаме, защото пясъчните зрънца в часовника на нашето приключение изтичат с неумолима скорост — гаврътна той рома от насмолената чаша и я мушна в джоба си. — А и вкусът на времето е като парче ябълков пай поръсен с барут и останал между зъбите ми. Хайде, освободете се от омразната книга и да продължим похода си към наследството на инките!

Псето застана пред библията и се прекръсти първо с лявата, а после и с дясната ръка.

— Аз не мога да го сторя, не мога! — отсече той.

— Па'й се тогава! — изрита библията Хлапето и тя отново се озова на дъното на дупката.

— Да видим какво ще търсим сега? — изкара листчето Йоланда и зачете:

*„За да бъда с тебе прям, скрит в търбуха му голям,
чака той да полети, но не с криле, а със сълзи.
Едно наляво, две надясно и пред теб ще грейне ясно.
... Ала за кръвта ти млада долитат пълчищата от
ада!“*

— „Скрит в търбуха му голям“ — замисли се Хлапето. — Преследвайки логиката, мисля, че става дума за нещо, в което може да се намъкнем. Голяма каверна, или пък дълбока пещера.

— Пълчищата от ада! — изломоти капитанът. — С единомдушното съгласие на всичките си сетива Аз, Несъразмерния, предчувствам, че контето от Бристол отново ни е сготвило супа от сатанинска хитрост.

— По-скоро се опитва да посади семка страх в акълите ни, от която после да избият филизи — рече Псето. — Право, че в първата

загадка пълчищата от ада изпълзяха от ковчега, но за втората дяволският дъх хич даже не излетя от ада!

— Прибрахте ли огледалото? — остана съсредоточен в разпределянето на багажа боцманът.

— *Intae me duffle baag* (В торбата ми е) — изплю се Псето на испанския флаг и го изрита в дупката.

— Нищо повече не ни задържа тук — рече капитанът. — Тръгваме на запад.

Боцманът се наведе, скъса едно красиво лилаво цветенце и го мушна зад ухото на Йоланда.

— Благодаря ви, че ви има! — дари го тя е най-чаровната си усмивка.

Хлапето дотича до капитана.

— Дали ще намерим това, което търсим? — попита го то е припрян глас.

— Ако не намерим това, което търсим — изгледа го капитанът, — ще намерим нещо, което търси нас!

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ПРОКЛЯТИЕТО НА ШИБАЛБА

ПЪРВА ГЛАВА

ЛИДЕРСКАТА ВОЙНА ПРОДЪЛЖАВА

Черепата и шайката му изчакаха капитана и сподвижниците му да се потопят в джунглата и се спуснаха към полето с камъни. Пасе Д'Ериш, Пааво Коси и Гал О' Гор тръгнаха по петите на капитана с уговорката един от тях да се върне и отведе останалите при поредната загадка.

Когато Черепата се изправи пред изкопа, хората му бързо се скупчиха около него.

— Джони Мъндей — обърна се той към мъжа до него. — Скачай в дупката и виж какво изригна в нея!

— Слушам, сир! — измънка под носа един изгърбен като индиански лък мъж.

— Още един гроб! — изсумтя мистър Камън. — Тод Фъштън ще излезе прав. Наследството на инките ще се окаже... накрая. Ако въобще не се окаже... илюзия!

Джони Мъндей надигна глава от дъното на дупката. Очите му, непривично раздалечени едно от друго, вероятно разширяваха кръгозора му до 360 градуса.

— Испанският флаг — изграчи той. — И някаква... книга с проядени корици.

— Метни ги навън! — нареди му Черепата.

Библията изхвърча от дупката, падна разтворена и вятърът развя овехтелите ѝ страници. Всички я наобиколиха и боязливо започнаха да я подбутват кой с крак, кой с мускет. Щом се покатери от дупката, Джони Мъндей грабна книгата и припряно започна да я разлиства.

— Няма нито една картинка, но... — едното му око следеше текста на лявата страница, другото на дясната — има подчертани думи.

— Какви ти картинки, невежа такава! — издърпа я от ръцете му мъж на възраст, в чийто поглед се четеше страх от бога. — Това е светото писание!

— Кой от вас вижда добре и може да чете? — пощръкля брадичката на Черепата.

— Аз...

— Аз...

— И аз...

До Черепа веднага се струпяха неколцина смелчаци, които започнаха да се ръчкат и да дърпат книгата, всеки към себе си. Когато Черепа изруга, всички млъкнаха, а той кимна към младеж с подпухнали кафяви кръгове под очите.

— Чети!

Когато младежът започна да срича, друг мераклия за интелектуална слава я издърпа от ръцете му. После трети я отскубна от неговите ръце, а след него се изредиха още седем човека, докато накрая един наглед изкуфял старец, не успя да даде образ на подчертаните пасажи.

— Какво идва да рече всичко това? — присви котешките си очи мистър Камън.

— Не знам, но... — прекара ръка по голата си глава Черепа — тая работа хич не ми се нрави.

— Мътните го взели, капитан Суейн! — изропта Бярн Чослинг. — Вече във втора дупка няма ни дублон.

— Ако питате мен — поде мистър Камън, — час по-скоро да се омитаме оттук. Мястото ни е в океана, където испанските галеони чакат да бъдат ограбени.

— Таке е! Така е! — чуха се хоровите подвиквания от останалите пирати. — Да се махаме оттук!

— Стигнахме дотук и не може да се откажем — изсъска Черепа в лицето му. — Могат ли въобще празните ви кратуни да проумеят колко богато е наследството на инките?

— А ако всичко, което е заровил капитан Суейн — метна библията на земята Джони Мъндей — е една от неговите подли игрички?

— А проклятието? — провря се глас през тълпата.

— Няма и капка ром! — възропта друг сух глас.

— Който иска платове, памук и захар, прав му път! — изплю се в краката им пренебрежително Черепа. — А който иска да се къпе в злато, нека тръгне след мен!

Бярн Чослинг го последва.

— А как ще отплавате, като счупихме румпела, а Ян Стоунец потъна вдън земя? — подвижна зад гърба му той.

След Бярн Чослинг един по един по пътеката се занизаха и всички останали. Някои от тях започнаха да ругаят, други да говорят за дяла си от заровеното съкровище, трети мълчаливо приемаха съдбата си.

Мистър Камън не успя да удържи юздите на гнева и изсипа куп грозни думи по адрес на Черепа. Щом се озова последен, той нагази във високата трева. Тъкмо се канеше да се облекчи, когато погледът му попадна върху двете стърчащи от земята глави. Сниши се, за да се изгуби от погледа на групата и под прикритието на разперените храсти се добра до тях. Щом го съзряха Тод Фъштън и Ян Стоунец започнаха да скимтят и да клатят глави, а птиците, които кълвяха полепналите по лицата им семена излетяха.

Мистър Камън се огледа, клекна и махна натъпканите в устатите им парцали.

— Слава на бога, че ни намерихте — отрони се въздишка на облекчение от устата на Тод Фъштън.

— Дай да ти целуна крачката — изказваше благодарност погледът на Ян Стоунец.

— Имаш ли с какво да ни изровиш от тия проклети гробове? — попита с пресипнал глас Тод Фъштън.

— Зарових инструментите точно пред носа на лодката — прокара език по прашните си устни Ян Стоунец. — Там има и кирки и лопати.

Мистър Камън посрещна думите му с усмивка, но не каза нищо. Той изкара бутилка ром от торбата си и изля в устите им остатъка от нея.

— Нямах намерение да ни измъкнеш, нали? — челюстите на Тод Фъштън се стиснаха в ръмжаща захапка. — Ти, студенокръвно влечуго!...

— Казах ти къде са инструментите, но румпелът е счупен и само аз мога да го поправа — ухили се Ян Стоунец. — Да не ме мислите за толкова глупав, че да ви оставя чертежите в дюшемето под леглото на капитана.

— Ще те приветствам в ада, негоднико! — процеди през зъби Тод Фъштън. — Ще ти изтръгна сърцето и ще го държа в ръцете си,

докато не спре да бие. Ще ти...

— Шъъъъъът...

Мистър Камън натъпка парцалите в устите им и превърна думите им в глухи ноти. Без да пророни ни дума, той се върна на пътеката и пое към джунглата. Скоро пред погледа му се появи махаща фигура. Късите ръце, ситните крачки и разлатото шкембе караха капелана да се тътрузи по пътя със скоростта на морж. Затичаше ли се, дървеният кръст, окачен на шията му, започваше да го бие през лицето. Червендалестата му гуша трепереше като пихтия. През бримките на мърлявия потник се провираха къдрави косми оваляни в белезникава пот. Погледът му крещеше с ужаса на човек видял собствения си призрак.

Мистър Камън ускори крачка.

— Какво става, отче Мендерес? — попита той.

— Бързо, бързо! Умират, умират! — едва си поемаше дъх капеланът. — Не знам какво ни сполетя, проклятието ли, що ли, мистър Камън, но някои от другарите ни агонизират в демонични мъки.

— А Черепата? — сграбчи капелана за гушата мистър Камън. — Жив ли е?

— С него — прекръсти се капеланът, — слава Богу, всичко е наред.

— Хъмм...

Двамата се затичаха и след около 200 ярда навлязоха в преддверието на джунглата. Тези, на които им нямаше нищо, ги посрещнаха от отсрещния бряг на малка рекичка. Някои от тях не спираха да ругаят, други мърмореха за проклятието и се кръстеха, трети мълчаха потънали в страх.

Мистър Камън се огледа и във фокуса на неговото внимание попаднаха останалите от неговата страна на брега осем моряка. Посинелите им лица се кривяха в дяволски гримаси. Кървясалите им очи ту изпъкваха, ту хлътваха в бездънните орбити. Удебелените им езици висяха безмълвни. От устите им се изплъзваха заглъхващи гърлени звуци и балони пяна.

— Какво по дяволите?...

Когато тялото на Джони Мъндей застина, мистър Камън направи няколко крачки, клекна до него и разгледа пръстите и устните му.

После отиде до всеки един от гърчещите се, вероятно да потърси потвърждение на налегналите го съмнения. Капеланът не смееше да помръдне преди мистър Камън да му направи знак и двамата да прегазят реката, за да се присъединят към останалите.

— Проклятието е, нали? — попита Бярн Чослинг.

— Всички до един ще горим в ада! — изциври писклив глас от тълпата. — Всички до един!

— Не е никакво проклятие — отвърна мистър Камън.

— Внимавай, кормчия! — изсъска Черепа.

— Страниците на библията са напоени със силна отрова — не се поколеба да продължи мистър Камън. — И тези, които са си плюнчили пръстите, докато я разлистват, всъщност са близали пръстите на смъртта.

— Гръм да го убие, контето от Бристол! — учести се дишането на Бярн Чослинг. — Ще ни изтрови като плъхове, кучият му син!

Всички започнаха щателно да оглеждат ръцете и устите си. Докато се търкаха с треви, дървета и дори камъни, другарите им на отсрещния бряг един по един се преселваха във вечните лобни полета.

Когато уплахата се утаи на дъното на реалността, Черепа грабна думата:

— Нека хванем крак по пътеката на запад — вената на челото му пулсираше в необуздан ритъм. — Тя е единствената в тази посока, така че няма как да не се пресрещнем с останалите ни другари.

Мистър Камън кръстоса поглед е няколко моряка от тълпата и ръката му се плъзна към дръжката на кътласа.

— Тук — рече той — пътищата ни се разделят, Череп!

— Всички заставаме зад едно мнение — провикна се един набит младеж. — Връщаме се в океана!

— По дяволите мнението ви! — избухна Черепа. — Какво сте си наумили, негодници такива?

— Ако не се махнем оттук, всички ще свършим като тях — протегна ръка мистър Камън. — Тук под всеки камък и зад всеки храст ни дебне смъртта.

— Много добре знаете, че в живота, който водим, няма място за суеверия — метна една плювня през зъби Черепа. — Който тръгне с мен, ще получи двоен дял, който ли не...

— Хайде! — нагази във водата мистър Камън. — Връщаме се на кораба, поправяме румпела и вдигаме котва. Който е на борда на „Рагнарк“, ще плячкосва под мое командване.

— А как ще поправите румпела, като нямате инструменти? — попита Бярн Чослинг.

— Ян Стоунец ги е заровил пред носа на джолито — отвърна мистър Камън.

— А чертежите на кораба? — продължи да го изпитва Бярн Чослинг.

— Скрити са в дюшемето под капитанското легло.

Увереността в гласа на мистър Камън накара хората от екипажа един по един да прецапат през реката и да вземат неговата страна.

След бушуващия огън в очите на Черепа, зениците му вече тлееха като въглени на отъмщението, а езикът му пламтеше като нажежен ръжен. До него остана само сънародникът му Бярн Чослинг.

— Виж ги, Бярн! — подигравателно се изхили той. — Стадо овце, водено от ялов коч.

— Ако все пак решиш да се присъединиш към екипажа — обърна се назад мистър Камън, — на борда има достатъчно пемза, с която да лъскаш палубата.

— Ах, ти проскубан трюмен плъх! — измъкна кътласа си Черепа. — Възползваш се от факта, че Тод Фъштън вече го няма между нас, че Дери и Коси са далеч отук и че аз съм сам. Страхливец като теб не е достоен да застане начело на „Рагнарк“ и скоро всички тия нещастници, които ще те последват, ще угадят истина. Хайде, Бярн. Да вървим за златото!

— Ами аз... — закърши пръсти Бярн Чослинг.

— С нас ли си, Бярн, или не си? — настоя за отговор мистър Камън. — Чу го. Той сам каза, че е... сам.

— *Du... elendige skid!* (Копеле презряно!) — изплю се Черепа в краката на Бярн Чослинг.

— *Jeg har kone og fire børn, du Skull!* (Имам жена и четири деца, Череп!) — изхленчи Бярн Чослинг.

— Скоро ще се пържете в ада, мерзавци такива! — изграчи Черепа, преди да се шмугне в храсталаците.

— Чакай — гласът на отец Мендерес застигна сприхавия датчанин. — Идвам с теб!

ВТОРА ГЛАВА

ЕДНО НАЛЯВО, ДВЕ НАДЯСНО И ПРЕД ТЕБ ЩЕ ГРЕЙНЕ ЯСНО

Капитанът и хората му останаха безкрайно изненадани от равнинния терен, разстлал се в западния край на острова. Убедени, обаче, че следват правилния път, те решиха да обходят всяко кътче. Капитанът и Йоланда останаха при багажа, а Псето, Хлапето и боцманът се впуснаха в търсене на нещо, което да асоциират с търбух. Бродеха в гъсти гори, бореха се с буренясаи полета, надничаха над скални носове. Когато след тежък преход се измъкнаха от зъбите на джунглата, те се озоваха на около 50 ярда от отвесния бряг. Вятърът ги посрещна в прохладната си прегръдка и лицата им възвърнаха човешкия си облик.

Псето изсули на земята торбата, която носеше на гърба си и нагази в дръгливите шубраци към ръба на скалите, за да се изправи пред необятната морска шир.

— Само от няколко дена по гребените на вълните не съм, а вече толкоз да ми липсва!

— Мисля, че пропаднахме в безизходица — обърса с китки потта от слепоочията си Хлапето.

— Признавам, че капитан Суейн се оказа доста хитър — надигна бъчонката, за да отпие глътка вода боцманът. — Но не смятам да се предавам!

Псето изпусна дълбока въздишка и тръгна да се връща към боцмана и Хлапето.

— Трябваше да го задържим и сега да набивам пирони под ноктите му, докато не си каж...

— Какво по дяволите?... — отстъпи крачка назад Хлапето и уплашено погледна към боцмана. — Къде потъна Псето?

Боцманът нагази в тревата, за да се натъкне на зейнала в земята дупка, широка колкото капака на голяма каца. Той легна и надникна в нея.

— Псе!!! — гмурна се гласът му.

— *Ooooooo, te erse!* (Ooooo, задникът ми!)

— Какво има там долу? Какво виждаш?

— Попаднал съм — изохка Псето — в ниша. Пред мен зяпа огромен отвор, през който се вижда океана, а зад мен нишата дълбока е. И черна като докер е!

— Изкарай въжето, Хлапе — енергично започна да къса тревите около дупката боцманът. — Завържи го за кръста си, законтрий си някъде краката и ме спусни до долу. Мисля, че това е, което търсим!

Когато боцманът се озова в нишата, Псето го посрещна седнал и подпрял гърба си на една влажна стена.

— Добре ли си, друже?

— Бог ме обича, Боцман! Стотици пъти изправял съм се око в око срещу самия дявол, даже усещал съм как рогата му ме боцкат в гърба, но винаги ми се е разминавало на косъм.

— Малко хора се раждат с подобен късмет, Псе.

— Някой му казват съдба, Боцман!

— Хлапе... — вдигна глава боцманът и думите му полетяха от дупката. — Следвай парцалчетата по клоните и те ще те отведат до капитана и Йоланда. В другата торба ще намериш по-дълго въже. Вържи го за някое дебело дърво със здрав моряшки възел и се спуснете тук долу.

— Слушам, Боцман! — извика Хлапето, докато издърпваше въжето.

— Какъв моряшки възел! — галеше натъртеното си ребро Псето. — Тоя сополанко няма ум да си върже дори връзките на обущата. Ако ни скрои някой номер и вместо капитана ни докара Черепа и главорезите му, кълна се в десния си комбал... ще му сдъвча... далака.

Боцманът бръкна в торбата и изкара няколко сухи кори от смолист бор. Нави ги на руло и ги овърза с канап от мохо. После настърга във факлата сърцевина от палмата кохуне, поля я с ром и я запали. Двамата навлязоха в тъмната част на нишата и щом зениците им се разшириха достатъчно, за да се справят с оскъдната светлина, те започнаха да я проучват.

Докато напредваше, Псето настъпи нещо, което, под тежестта на тялото му, изпраща. Проницателният му писък накара стотици прилепи да разпляскаат огромните си крила и с невъобразим шум да полетят към отвора на нишата.

— Пази се! — извика боцманът, след което обърна гръб и вдигна елека над главата си.

— *Hulp! A'm are deen!* (Помощ! Умирам!)

Псето държеше разперените крила на един прилеп — два пъти по-голям от гарван — току пред лицето си.

— Стой мирен! — замахна с факлата боцманът и свали крилатия бозайник на земята.

— *Biddy flichtermoose!* (Проклет прилеп!) — изрита го Псето и кръвопиецът изхвърча мъртъв от скалите.

— Вампирови прилепи! — хвана лицето му с ръце боцманът и започна да го оглежда.

— Да си вдигаме дърмите, Боцман!

— Тия гадове — промуши показалец боцманът в дупката на превръзката, която прикриваше недъгавото око на другаря му — явно хапят като вълци!

Над главите им проехтяха стъпки, след което едно въже се спусна през дупката.

— Там ли сте, нехранимайковци такива?

— Открих търбуха, Кептън — напъчи се Псето.

Капитанът се уви около въжето и се спусна в нишата. После пое буренцето и рече:

— Винаги съм вярвал, че един ден ще оправдаеш собственото си съществуване, Псе.

— Хайде — погледна нагоре боцманът. — Спускай я внимателно, Хлапе!

— Да си призная... страх ме е... — успя да каже Йоланда преди Хлапето да отпусне въжето и тя да поеме надолу с оглушителен писък.

Застанали точно под дъжда от ронещата се от дупката пръст, погледите на капитана и Псето търсеха най-изгодната позиция, за да проникнат под фустата на Йоланда.

— Отстъпи инч, Псе! — подбутна го капитанът. — След малко ще ме избуташ от нишата!

— Аз... такова... да помогна такова — изломоти Псето.

Боцманът заклати глава с усмивка на уста и протегна ръце, за да посрещне младата госпожице.

След Йоланда се спусна и Хлапето, а въжето остана да виси вързано за един стар бор. Боцманът разказа на капитана и Йоланда как

Псето изведнъж пропаднал вдън земя, как се борил с прилепа и всички добре се посмяха.

Предвид оскъдните запаси, капитанът с потрепваща ръка раздаде на всички по глътка ром.

— Да разпердушиним егото на оня напудрен нос — докопа езикът му капката ром, опитваща се да се изплъзне по брадата му, — контето от Бристол!

— Загадката, милейди! — рече Псето.

— Секунда търпение, господин Доди — изкара листчето Йоланда, покашля се и зачете:

*„За да бъда с тебе прям, скрит в търбуха му голям,
чака той да полети, но не с криле, а със сълзи.
Едно наляво, две надясно и пред теб ще грейне ясно.
... Ала за кръвта ти млада долитат пълчищата от
ада!“*

— Ако предположим, че се намираме в търбуха и че прилепите символизират пълчищата от ада — подхвана боцманът, — то някъде тук ни чака...

— Ключ — довърши Псето.

— Носи логика — закима Хлапето. — „Едно наляво, две надясно“ — звучи като завъртане на ключ в ключалка.

— А какво ще рече това... — погледна листчето Йоланда — „да полети, но не с криле, а със сълзи“?

— По моему — пристъпи към ръба на нишата боцманът и заби поглед в разбиващите се в скалите вълни — чрез сълзите ни насочва към... водата.

— А тези криле — рече Хлапето. — Как...

Над дупката се разнесе неясен шум и въжето леко се разклати. Всички замръзнаха и отправиха взор нагоре.

— Шъъътт... — притаи ги боцманът.

Разчитайки на случайността, Черепа и отец Мендерес успяха да забележат своите хора от гърба на един висок хълм и да ги догонят.

Щом Черепа им разкри предателството, което му спретна мистър Камън, другарите му подивяха от ярост и на часа поискаха да се върнат на кораба, за да му изтръгнат сърцето. След глътките ром и направената равносметка, обаче, мислите им се усмириха и те си признаха, че петимата не биха имали шанс срещу останалия екипаж. Не и ако разчитат само на грубата си сила.

Разсъждавайки върху упорството на човешката алчност, Черепа изрази мнение, че мистър Камън няма да вдигне котва, докато не докопа съкровището. Единодушно решиха да довършат започнатото, убеждавайки се, че съкровището на капитан Суейн по право им принадлежи. Докато умуваха хитростта, с която да върнат екипажа на своя страна, те изгубиха следите на капитана и прекараха последните часове в лутане.

— Не ми се влачете като свински черва, а си размърдайте проклетите задници! — смъмри ги Черепа.

Гал О' Гор подаде ръка към отец Мендерес, за да му помогне да се изправи и рече:

— Внимавай къде стъпваш, дявол те взел!

— Да ударим по гълток ром — изпръхтя Пааво Коси. — От тази жега ми се вие свят.

— Ама това е... — сниши глас капеланът — въже!

Черепа зарови поглед в треволяците, след което стори знак на другарите си да притихнат.

— Бързо в храстите! — нареди нямо той.

— Мислиш ли, че въжето е тяхно? — попита Пасè Д'Ериш.

— Че е тяхно, тяхно е... — отвърна Пааво Коси. — Но къде по дяволите са се дянали?

— Ако въжето е вързано за онова дърво там, и се губи там... — очерта периметъра Гал О' Гор, — то значи са го ползвали, за да се спуснат в нещо като пещера или пък ниша.

— Изравни се с тревата, Горо! — натисна главата му надолу Черепа.

— Какво ще чиним оттук насетне? — разчеса брадата си с куката Пасè Д'Ериш.

— Ако излязат със съкровището, бастисваме ги и си връщаме „Рагнарок“ — отвърна Черепа. — Нямам търпение да видя как онази долна твар, мистър Камън, лази в краката ми.

— А ако е пак някоя от щуротиите на капитан Суейн? — попита Гал О' Гор.

— Не мърдам от този остров без наследството на инките! — надигна бутилка с ром и отпи Пааво Коси.

— Въжето се разтресе — рече отец Мендерес.

— Снишете се, дръвници такива! — положи глава на пръстта Черепата.

Псето подръпна още веднъж въжето.

— Вързано си е — рече той е поклащане на глава. — Сигурно някое агути се е препънало в него!

— А ако Черепата и кръвопитаещите му главорезите са по петите ни? — попита Хлапето.

— След тоя адски преход вероятно са ни затрили дирите, но... — отпи и бързо зареди новите думи капитанът — не разчитайте на късмета си. В мига, в който златото заблести, те ще долетят като стършели отгоре ни.

— Нямаме цялата луна на разположение, джентълмени! — рече боцманът. — Трябва да претърсим всеки един инч и да огледаме всяко едно камъче и кривина.

— Нишата не е голяма — клекна Хлапето и започна да опипва влажните стени, — така че лесно трябва да открием нещото, което не принадлежи на това място.

— Факлата е ето там — посочи я боцманът, след което изкара въжето от торбата и започна да го увива около кръста си. — Запалете я и огледайте навътре в нишата. Аз ще се спусна да огледам под отвора.

— Ами, такова... — погледна към дъното на нишата е вдигнати нагоре ръце Псето. — А вампирите?...

Боцманът прокара въжето през един процеп в скалата, завърза го и провери здравината му.

— Прилепите излетяха, но побързайте — рече той, — защото трябва да сме далеч оттук, когато чудовищата започнат да се връщат.

Псето и капитанът запалиха факлата и щателно претърсиха дъното на нишата. Хлапето и Йоланда провериха преддверието. Тъкмо когато се събраха на входа, боцманът се показа и се покатери при тях.

— Намери ли там отвън нещо? — попита го Хлапето, докато навиваше въжето на кангал.

— Само гнезда на птици — внимателно пусна торбата боцманът.
— Внимавайте, че вътре има яйца! А вие?...

— Освен курешките на прилепите, дори и пени не открихме,
Митс — отвърна капитанът.

— Човъркахме навсякъде, но ни камък помръдва, ни нищо —
допълни Псето. — Има там една цепнатина в земята, но тя е толкова
малка е и толкова крива и дълбока е, че... едва ли може да има нещо в
нея.

— Подът тук е... твърда скала — тропна по него с крак Хлапето.
— Нищо не помръдва!

— Взе да ми... доскучава — нацупи устни Йоланда. — В
началото наистина изглеждаше забавно, но сега...

— ... Ви липсва внимание?! — рече капитанът.

Боцманът я издърпа към себе си, за да я увие в прегръдката си и
целуне по шията.

— О-о, как въздухът ухае на поезия! — затрептяха ноздрите на
капитана.

Хлапето видя искрящото от щастие лице на Йоланда и устата му
се вкамени в противна усмивка.

Капитанът застана до Йоланда и с преправен женски глас насочи
думите си към боцмана:

— „*What satisfaction canst thou have tonight?*“ („Какво ли
удоволствие можеш да получиш тази вечер?“)

След това той бързо мина от страната на боцмана и заговори с
неговия тембър:

— „*Thy exchange of thy love's faithful vow for me.*“ („Бих искал
отговор на моята любовна клетва.“)

После се върна от страната на Йоланда.

— „*I gave thee mine before thou didst request it, and yet I would it
were to give again.*“ („Аз дадох ти я, без да си я търсил и сега обратно
си я искам, за да ти я дам отново.“)

Той се завъртя с театрален жест и опря рамото си в това на
боцмана.

— „*Wouldst thou withdraw it? For what purpose, love?*“ („Обратно
ли я искаш? Но защо, любов ти моя?“)

После отново се изхлузи до Йоланда.

— „*But to be frank, and give it thee again. And yet I wish but for the thing I have. My bounty is as boundless as the sea, my love as deep. The more I give to thee, the more I have, for both are infinite.*“^[1] („Ще си призная, че искам аз да ти я дам отново. Желая нещо, което вече имам. Щедростта ми е безбрежна кат’ морето, а любовта ми също толкова бездънна. Колкото по-щедра съм с теб, толкова повече любов аз безпределна получавам.“)

След края на краткия етюд, известно време никой не посмя да отлюспи ни дума.

— Що за скована публика сте?! — рече с възмущение в гласа капитанът. — Това тук е сцена не по-малко драматична от тази в Ромео и Жулиета.

— Браво — заръкопляска Псето.

За разлика от Йоланда, от чиито очи струеше тържество, боцманът изглеждаше някак си засрамен.

— Хайде, стига вече — рече той. — Да се залавяме за работа, момчета! Очевидно нещо пропускаме. Нека напънем умове над скрития подтекст в загадката!

— *If aat isna sharpish payn en me bliddy kidnies. Tak me lack fer ae teenits, bit... gonny awa an bree eih tatties.* (Болят ме проклетите бъбреци. Ще ви липсвам за минута, но... трябва да пусна една вода.)

— Какво рече, господин Доди? — попита Йоланда.

— Трябвало да се облекчи — отвърна боцманът.

— Мисля, че е редно да запазиш нужното благоприличие пред дамата? — провикна се Хлапето.

— И какво по дяволите очакваш? — попита Псето. — Да сложа параван или да се изчуркам клекнал?

Напоените с ирония думи на Псето проехтяха в съзвучие с опиянения смях на капитана.

— Съсредоточете се, дявол го взел! — повиши тон боцманът. — „Чака той да полети, но не с крила, а със сълзи“. Тук, тук се крие уловката! Мислете! Мислете!

— Оооох... — изпъшка благо Псето, опитвайки се да насочи струята си към пролуката в земята.

— Не с криле, а със сълзи... — повтаряше си боцманът, докато проучваше стената с пръсти.

— Пфююю... — вдигна брича си Псето и избърса ръце в крачолите. — Тая дупка... напълване нямаше тя.

— Ключ! Сълзи! Вода! Летене! Издигане! Вода! Издига... Мръдни настрани, Псе! — клекна пред процепа боцманът и започна да го оглежда.

— *Ahhh... Pumpit eih shippie therr, A dead!* (Ама... аз току-що изпомпих водата от трюма в нея!)

— Добре, че не изхвърли и баласта, Псе! — отскубна лулата от устата си капитанът и издиша валма гъст дим.

— Ако това е кривината, за която спомена по-рано, Псе — подхвана боцманът, — и тя наистина е тясна, за да не може да се бръкне в нея с ръка, и дълбока, за да не може да надзърнеш в нея, то това най-вероятно е тайникът, в който се крие решението на загадката.

Хлапетото се наведе, подуши въздуха пред дупката и ноздрите му потръпнаха. Погнусената му физиономия мачкаше благите черти на лицето му.

— Каква смрад! — измърмори то.

— Тогава как ще изкараме това, което е там? — извърна глава от отвращение Йоланда.

— *If aat isno eih rum!* (От рома е!) — оправда се Псето.

— Ако е това, което си мисля, на дъното на дупката има нещо, което ще изплува, ако я напълним с... — извърна глава към бъчонките боцманът. — Сълзите вероятно са... водата, която трябва да налеем в дупката, а...

— Полетът е това, което водата ще качи до отвора през кривините й — продължи Йоланда, стиснала носа си с пръсти.

— О, демони от тъмнината! — побърза да напълни чашата с ром капитанът и да отпие. — Гръм да изпепели мозъка на контето от Бристол!

— А ако е наистина е ключ, как железен ключ ще изплува на повърхността? — попита Псето.

— Не носи логика да е ключ от сандък — отвърна Хлапетото. — Всяка ключалка може да бъде... разбита.

— Без ватиканския сандък — прокара пръсти през косата си боцманът.

— Какви са тия... ватикански сандъци? — погледна го Йоланда в недоумение.

— Църквата държи най-ценните си писания в специално изработени за целта сандъци — отвърна боцманът. — Опиташ ли се да ги разбиеш, дали през ключалката, капака или дъното, всичко, което е в тях ще се унищожи.

— И как така? — попита Псето.

— Някои са заредени с торбички мастило, които при пръскането им биха унищожили писмени документи. Други пък са с пирони по стените, които биха направили на прах...

— Да не би да се опитваш да ми втълпиш, Митс, че това, което търсим с един-единствен сандък, който дори не пази злато, а някакви католически драсканици?

— Предвид екстравагантния характер на капитан Суейн, гнети ме мисълта, че всичко е възможно, Кептън — отвърна боцманът. — От това да намерим сандък с бумажки за ерес, до... изгубеното наследство на инките. Какво ще кажете да се натъкнем на най-масивния златен предмет изработен някога от човешка ръка? Златната верига на Куско!

Оптимистичната нотка в гласа на боцмана придаде живец в очите на капитана.

— Наплюнчй пръст и разлистй залепналите страници на историята, Митс! — подкани го капитанът.

— Дълга цели 450 ярда, за тежестта на златната верига, ограждала централния площад на Куско, се изисквали 300 човека, които да я вдигнат и носят.

— Не думай, бе! — плесна се по челото Псето. — Ако на човек се пада по 40 фунта тегло, то 300 човека...

— 12 тона — предостави им отговора боцманът.

— Чисто злато! — възкликна Хлапето — Дори не мога да си представя що за купчина представлява това.

— Не съм чувала капитан Суейн да говори за подобна верига — присви устни Йоланда.

— О, да! — погледът на капитана заблужда в тавана. — Един ден тая верига ще огражда скромния ми дом в Ландейло, а хората ще спират пред нея, ще цъкват с език и ще се наддумват един през друг:

„Помниш ли онзи сополив хлапак, който старият Крокс отгледа редом е овцете и прасетата?“ — ще попита берберинът Сам Друмън.

„Как да не го помня? Малкият вагабонтин растеше същински дявол“ — ще отговори свещеникът Пол Ринс.

„Покорил света казват“ — ще отбележи с приятелска завист другарят му от детството Гари Тевил.

„Кой цвят?“ — ще попита глухият бакалин Тери Афч.

„Целия свят!“ — ще отвърна аз, вперил детския си наивен поглед в няколкото карамелени бонбона, които стиснатият бакалин крие в шепите си.

Един прилеп се завъртя пред отвора на нишата и прекъсна словоизлиянието на капитана.

— Хайде — плесна с ръце боцманът. — Донесете вода да видим какви тайни крие тази дупка и да се махаме оттук.

— И я носете внимателно, че всяка капка е ценна — извика капитанът.

— Ама... — повдигана Хлапето бъчонката и я раздруса — бъчонката и бутилките са почти празни.

— Не наляхте ли вода, мързеливци такива? — добута бъчонката с ром зад крака си капитанът.

— Напълнихме ги, но явно сме я изпили — повдигна рамене Хлапето. — В тая непоносима жега!

— Дайте насам, каквото е останало — рече боцманът.

Псето и Хлапето изсипаха внимателно водата в дупката, но тя се оказа абсолютно недостатъчна, за да се потвърди теорията на боцмана.

— Трябва ни още вода — рече боцманът.

— Последната река е на не по-малко от... — замисли се Хлапето, — пет-шест часа път оттук.

— Да гребнем от океана — предложи Псето.

— Нямаме подходящ съд — отвърна боцманът, — нито пък толкова дълго въже.

Всички приковаха погледи върху бъчонката с ром.

— Триста дяволи, джентълси! — по слепоочията на капитана шурнаха реки от пот. — Като няма вода, ще... последваме примера на Псето и ще... Отдръпнете се оттам!

— Моят пример! — рече Псето.

— Митс — извика капитанът. — Би ли, друже, отвел, госпожица Йо в преддверието, за да не става отново свидетел на онзи интимен акт надхвърлящ рамките на благоприличието.

Капитанът се намести над дупката и започна да си мърмори нещо под носа, докато струята не се стрелна към отвора на дупката.

Боцманът също се облекчи в нея, а след него и Хлапето даде своя принос в решаването на загадката.

— Мисля, че... — пусна едно камъче в дупката боцманът, — течността е току до самия ръб, зад първата кривина, но нищо още не се вижда.

Капитанът сковано пристъпи към преддверието и протегна ръка към дъното на нишата.

— Госпожице Йо — кимна той. — Ако обичате, моля!

— Имате предвид... — застина от удивление тя.

— Трябва още малко... така да се каже... — не смееше да я погледне капитанът, — за да изплува...

— Да се изчишкате, милейди! — демонстрира прелестите на кучешката си усмивка Псето.

— Господи! За бога! — секна дъхът ѝ. — Мили боже!

— Всички вече го направихме... сестричке — рече Хлапето.

Боцманът проследи поредния прилеп, който се опита да се върне в нишата и рече:

— Нямаме избор, Кептън! Мисля, че трябва да използваме останалия ром, за да вземем това, което е в дупката и да се махаме оттук, докато все още можем да го сторим.

— Гръм и мълнии, Митс! — изкара сабята си и застана пред бъчонката с ром капитанът. — Помня как ми спаси кожата край бреговете на Веракрус, но ако някой припари до бурето, в това число и твоя милост, кълна се, ще го разреже на две само с един-единствен замах.

— А това не е ли избор, разглезената кокона да се... — хвана я Псето за лакътя.

— Причинявате ми болка, грубиян такъв! — плесна го тя през ръката и се скри зад гърба на боцмана.

— Успокойте се, по дяволите! — разпери ръце към двете страни боцманът. — В края на краищата няма да разрушим приятелството си заради някакво си... съкровище. Хайде да се омитаме оттук, че вампирите след малко ще започнат да късат парчета месо от нас.

— А наследството на инките? — попита Хлапето.

— То ще си остане там, където го е заровил капитан Суейн — отвърна боцманът. — Хайде!

— Вземете ми рома — изломоти капитанът, — но знайте, че Несъразмерния без ром в кръвта е като кораб без платна!

В този момент дузина прилепи размахаха криле пред входа на нишата и скриха слънцето. Боцманът целуна Йоланда и я съпроводи до въжето.

— Хлапе, качете се горе и потърсете удобно за пренощуване място. Псе, остани с мен!

— Човек може да понесе всяка физическа болка — простена капитанът, — но ако съзнанието му се опияни от безразличие, то душата му е обречена на гибел.

— Кураж, Кептън! — изтръгна бъчонката от ръцете му боцманът и започна да излива рома в дупката.

— Само ми елате... — размахваше кътласа си Псето срещу връхлитащите в нишата прилепи.

Малко преди ромът да свърши, на повърхността изплува някакъв предмет. Боцманът бръкна в процепа с върха на рапирата си и изкара едно двойно ключе, прикрепено към парче дебела оцавена кожа.

— Ето те, негоднико!

Обля го с ром, мушна го в джоба си и закрачи към преддверието. Хлапето издърпа Псето и боцмана на повърхността, след което тримата се затичаха към горичката, където ги очакваха капитанът и Йоланда. Когато боцманът развя пред лицата им двойното ключе, Йоланда скочи на врата му, а капитанът само вяло поклати глава.

Спотаени в жилавата прегръдка на шубраците, Черепа и главорезите му наблюдаваха случващите се събития и крояха подли планове.

[1] Из II действие, II сцена на „Ромео и Жулиета“ по Уилям Шекспир. ↑

ТРЕТА ГЛАВА НА РАЗДУМКА КРАЙ ОГЪНЯ

Нощта бързо превземаше хоризонта на изток и всички се захванаха да скалпят лагер, където да пренощуват. Намериха сухи вършини и ги оплетоха в полукръг около едно ниско дърво. Върху провисналите му клони метнаха едно старо платно, за да ги пази от влагата и донесоха камъни да подредят огнище. Запалиха огън, седнаха около него и погледите им потънаха в пламъците му.

— *Anely acht aiggs, therr iz, bit ma bellie o'mine be stuck tae ma baakbeen likker dokker's an me nicht ait ae stot, aa alane an by masel.* (Има само осем яйца, а тумбакът ми залепнал е за гръбнака като на докер и мога да изплюскам цяло теле.)

— Сега да имаше няколко картофа... — положи Йоланда глава на рамото на боцмана. — Истина ли е, че картофът произхожда от Америка?

Боцманът раздробил жарта и заровил яйцата в нея.

— Истина е — кимна той. — Родното му място са платата около езерото Титикака, което се намира високо в облаците. Аймара, едно от туземните индианските племена, започнали да го култивират преди повече от 5000 години. На кечуа се нарича „папа“, но по света той се е разпространил е различни имена — тартюфел, картофел. Католическата църква пък го нарекла дяволска ябълка и дори анатемосали грудката под предлог, че носела проказа и сифилис.

— Ама че... идиоти! — възкликна Хлапето.

— Интересен факт е първата среща на кралица Елизабет I с картофите — рече боцманът.

— Разкажи ни — настоя Йоланда.

— Ами когато прочутият мореплавател сър Уолтър Райли занесъл картофа в Ирландия, той засадил цели 40 акра в имението, подарено му от кралицата. После поканил кралската особа на гости, като наредил във всяко ястие да има картофи. Поради непознаването на странния зеленчук, готвачите му ги сготвили направо с листата, които обаче не са ядливи и предизвикват стомашно разстройство.

След като целият кралски двор се продрискал, Елизабет I издала декрет никога повече да не ѝ се сервират картофи.

Всички дадоха воля на смеха си. Само капитанът, потънал в пълзящата сянка на отчаянието, изглеждаше като каменна купчина.

— А готови ли са вече яйцата? — облиза се Псето.

— Сър Уолтър Райли — рече Хлапето. — Онзи, който е търсил Ел Дорадо, нали?

— Същият — разрови жарта и изтърколи яйцата навън от огнището боцманът. — Та картофите и досега са неизменна част от битието на индианците. Освен храна, те са и тяхната природна аптека. Компрес напоен е изцеден картофен сок цери изгорено или премръзнало място, а такъв от настъргани кори облекчава мускулните болки. При главоболие пък, към челото се привързват сурови резени.

Йоланда взе обеленото яйце, подадено ѝ от боцмана и го помириса.

— Ухае превъзходно — рече тя, след което отхапа хапка чак до жълтъка. — А откъде знаете всичко това?

— Живял съм в Перу и по-точно в Куско — отвърна боцманът. — Перуанците са изключително гостоприемни хора, а древната им кухня е уникална. Трябва да опитате пачаманка, ястие приготвено на нагорещени камъни. Четири вида месо се мариноват в уакатай и се гарнират с картофи, царевица и юка.

— Уакатай? — духаше в пръстите си Хлапето, докато отчупваше от черупката на яйцето. — Юка?

— По ония ширини виреят растения и корени, които ги няма на другите континенти. Освен картофите, царевицата, тютюна и боба, които вече са стигнали до нашата трапеза, съществуват още десетки храни, които чакат да бъдат открити за света.

— И кои са те? — попита Псето с пълна уста.

— Ами... Плодовете черимоя, лулума, гуанабана, каму каму. Корените якон, мака и юка. Бататът камоте, лютите чушки ахи, зърнените култури таруи, киноа, амарант. Перуанците оплитат вкусовете на всички тези храни по невероятен начин. Пил съм чача — бира от черна царевица и такава от юка наречена масато. Пил съм напитка, приготвена от смяна кора на дървото лапачо, както и писко — алкохолна напитка, правена от гроздето, което испанците започнали да култивират по тамошните земи. Ял съм себиче, прясна риба,

приготвена във ферментирания сок на плода тумбо. Опитвал съм месо от лама, алпака, тапир, броненосец, куй, но несъмнено първото място печели масамора морада — сладкиш, направен с брашно от лилава царевица.

— Масамора какво? — дообираше загорелия по черупката белтък Йоланда.

— Самият сладкиш е с арабски произход, понеже испанските конквистадори са взимали мароканки за наложници. С една дума, когато техните кулинарни умения срещнали перуанското брашно от лилава царевица, ананаса и сладкото брашно, се родило масамора морада.

— Какво си дирил в Перу? — докопа второ яйце Псето и пръстите му чевръсто започнаха да го белят. — Заради някоя фуста ли си се озовал там?

— Изпълнявах една поръчка на шотландския ботанист Чарлс Алстън — отвърна боцманът. — Събирах информация за месните растения. Прекарах там цели девет месеца.

— И се влюби в най-засуканата индианка? — продължи да упорства Псето.

— По-скоро най-засуканата индианка е попаднала в лепкавата му паяжина! — рече Йоланда. — Не забравяйте, че мъжките разговори не се водят в присъствието на дама!

— Какво му е? — извърна Хлапето поглед към капитана.

— Не бери грижи, Хлапе — отвърна боцманът. — Всеки човек има нужда понякога да остане сам с мислите си.

— В крайна сметка оказа се, че наследството на инките ще окаже се накрая — развя ключето пред погледа си Псето. — А какво ли се отключва с този двоен ключ?

— Трябва да си признаем, че капитан Суейн е много хитър и изобретателен — рече Йоланда. — Вероятно...

— Дори не подозирате колко, слънчице — прокара пръста си по бузата й боцманът, за да получи в отговор очарователната й усмивка.

— А как въобще е успял да го напъха до дъното на кривата дупка? — стисна зъби Хлапето. — Ключето?

— Много просто — добута една дебела цепеница в огъня боцманът. — Напълнил е дупката с вода и е го пуснал, прикрепено към кожата. Водата бавно се е изпарявала, а кожата, която има

способността да плува, бавно е слизала по кривините, докато не се е озовала на дъното.

— Забеляза ли това, Боцман? — приведе се към огъня Псето, за да използва светлината. — Като че ли на кожата има нещо... издълбано.

— Дай да видя!

Щом го огледа, боцманът бръкна в торбата и изкара разпърпания си тефтер. Започна да разлиства, докато не откри рисунката, която отговаряше на тази от кожата.

— Какво е това? — надничаше зад гърба му Хлапето.

— Нека първо Йоланда прочете последната загадка и тогава ще ви разясня подозренията си.

Йоланда се изправи, измъкна от пазвата си сгънатия на четири лист, след което прокара ръце по талията, за да оправи корсета си. Топлата светлина на огъня се плъзгаше по извивките на тялото ѝ и подчертаваше неговата привлекателност. Тя се покашля и започна да чете:

„Аз главата ти не мътя, две очи ти сочат пътя.

Или рачо осмокрачо, или драги ми палячо!

... Ала за кръвта ти млада дебне господарката от ада!“

— Докато обикаляхме из острова наблюдавах и си записвах това-онова. Едно от нещата, които ми грабна впечатлението — заби пръст върху рисунката си боцманът, — са именно тези стърчащи като очи камъни. Разположени в една и съща равнина, точно под един стръмен връх, на разстояние един от друг не повече от 50 ярда.

— И какво? — попита Псето.

— Това, което пропълзява в мислите ми сега е, че ако двете огледала се сложат пред тези каменни очи, слънцето ще се отрази в тях — вдигна двете си ръце с разперени длани боцманът. — И когато двете зайчета от отраженията на огледалата се срещнат в полето разстлало се пред тях, там ще да е заровено съкровището. Или както се казва в загадка: „Две очи ти сочат пътя“.

— Така представено изглежда доста логично — съгласи се Хлапето.

— А и рисунката на кожата ни насочва право натам — прибра листа Йоланда и седна.

— А тия... рачовци-палячовци? — попита Псето.

— Все още не мога да кажа, какво е скрил зад тези думи капитан Суейн — отвърна боцманът, — но тая надежда, като отидем при каменните очи, да разберем.

— А не е ли странно... — хвърли обелените черупки в огъня Хлапето, — че капитан Суейн всеки път ни насочва към поредната загадка?

— Странно е, Хлапе! Странно е! — отвърна боцманът. — Тръгваме час преди изгрев-слънце, за да избегнем жегите! Без вода преходът ще е същински ад!

— Да продължим с урока по шотландски, а милейди? — изхлузи се Псето към Йоланда. — Един ден ще ви трябва, защото целият свят ще говори на него. Кълна се!

— Нима очите ми не ви предупреждават, че съм ви сърдита? — нацупено попита Йоланда.

— *Birina stunkit o'misel, mileddy! Bit A sikk tae be freens agayn.* (Не ми се лютете, милейди! Просто ща да сме си дружки пак.) — търсеше извинение погледът му.

— Давам ви прошка, господин Доди, само защото не мога да тая злоба в сърцето си.

— Аз ще посочвам нещото — оживи се Псето, — а вие, милейди, ще му редите името.

— Да започваме тогава!

— Това? — посочи дясното си око той.

— *Ee* (Око) — отговори тя.

— Това?

— *Lug.* (Ухо.)

— Това?

— *Nib.* (Нос.)

— Това?

— *Moо.* (Уста.)

— Това?

— *Naun.* (Ръка.)

— Това?

— *Sheen*. (Обувки.)

— А това? — протегна ръка към небето той.

— Уфф, уморих се вече. Тъъъ... — замисли се Йоланда, после добави: — *Meen* (Луна).

— *Verra gweed, Missie Jollanda!* (Много добре, госпожице Йоланда!) — изръкопляска театрално Псето. — *Nae singles mistak deen!* (Без грешка!)

— Колко ли различен би съществувал светът — постави ръка пред устата си Йоланда и се прозя, — ако всички хора говореха на един и същ език?

— Можеше и да живеем в такъв свят — заразният ефект на прозявката налази и боцмана, — но бог се видял принуден да се противопостави на хитростта на дявола.

— В случая шотландските диалекти не са друг език — включи се Хлапето, — а английски думи изкилиферчени до безобразие.

— *Ye sneck yer geggy!* (Затвори си плювалника!)

— А какво имате предвид хитростта на дявола? — попита Йоланда. — Обосновете се!

— Ами — започна боцманът, — според светото писание, след потопа всички човеци на земята съществували като единен народ, който говорел на един общ език. След опустошителния катаклизъм, който им отнел духовния мир, хората бленували час по-скоро да се завърнат в лоното на бог. Така те се събрали в земята Сенаар по долното течение на Тигър и Ефрат и започнали да умуват как да си изградят име пред Господ. Дяволът обаче съзрял в това възможност да обсеби мозъците им и започнал да говори през техните уста. Скоро у хората се зародила идеята да построят спираловидна кула с 22 мери и 56 помещения, която да докосва небесата, и която да приюти всички люде, за да не се разпръсват те по цялата земя. Човеците веднага започнали да изпичат тухли от земна кал и да ги слепват с дзифт и за 43 години я издигнали. Широчината ѝ отивала на 203 тухли, а височината на 5433 кубита и 2 палми. Когато Бог слязъл на земята, за да види кулата и града около него, той установил, че говорейки единен език, човеците могат да сторят всичко, което дяволът им нашепне. Затова той объркал езиците им, за да не могат да се разбират един друг

и ги пръснал по цялата земя. Именно затова градът приел името Бабел, което на тогавашния език означавало „Объркан“.

— Интересна гледна точка — рече Йоланда. — Става дума за Вавилоновата кула, нали?

— Така например името *Yohanan* — кимна боцманът, — което на иврит значи „Бог е милостив“ се пръснало по езиците като *Jean* (Жан), *John* (Джон), *Joao* (Жоао), *Juan* (Хуан), *Jon* (Йон), *Jan* (Ян), *Janos* (Янош), *Johan* (Йохан), *Ivan* (Иван), *Giovanni* (Джовани) и т.н. — всяко носещо своите морфологични особености на дадения език.

— Кептън — Хлапето изтърколи последното яйце към капитана и то се спря в бедрото му. — Ето, хапни, за да натрупаш сили за утрешния ден.

— Не съм гладен! — отрони смръщено капитанът.

Боцманът бръкна в торбата, изкара кожената си манерка и я подаде на капитана.

— Това е всичко, което остана от бъчонката с ром.

— Жадна съм — рече Йоланда.

— И аз умирам от жажда! — облиза се Хлапето.

Капитанът тронаво се изправи.

— Може да съм убиец и лъжец, може да съм негодник, но не бих предал екипажа си — отпи той глътка ром и върна остатъка на боцмана. — Ще предложи тялото си на природата. По-добре змиите да влеят отровата си в мен и вените ми да се пръснат, отколкото да пресъхнат като речни корита в пустиня и да се смачкам като мумия.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

НАСЛЕДСТВОТО НА ИНКИТЕ

Когато капитанът мина покрай огнището и напусна ограденото за лагер място, Псето отново повдигна темата относно неизвестните в последната загадка. Хлапето настоя да размишляват върху всяка една дума и Йоланда откликна, като изкара листа, за да я прочете още веднъж. След бясната надпревара на въображенията им, тишината удобно се настани около огъня.

— Боцман — поде Хлапето, — говорихме за манджите на инките, но нищо не споменахме за наследството им.

— Да — разтърка сънените си очи Йоланда. — Хвърлете малко светлина върху житието на това индианско племе.

— Инките не са племе — отвърна боцманът.

— А какво са тогава? — попита Псето. — Нали инките това, инките онова...

— Инка се наричал само владетелят на империята и следователно неговите поданици, покорените индиански племена, се наричали инки — отвърна боцманът.

— Разкажете ни, моля ви! — настоя Йоланда.

— Легендата твърди — започна боцманът, — че духовете на Андите дали на хората плодородна долина и им предложили защитата си като в замяна искали само едно, хората никога да не катерят планината, на чийто връх горял свещеният огън. Дяволът обаче съзрял предоставената му възможност и накарал човеците да се съревновават помежду си, за да видят, кой е най-смелият измежду тях. Така хората от долината предизвикали боговете и тръгнали да превземат планината, за да откраднат свещения огън. Разгневени, духовете на Андите изстребили до крак устремилите се към върха и пратили пуми да изядат онези, останали в долината.

— Започва като приказка — сложи брадичка в дланите си Йоланда и замига.

— Щом Инти — продължи боцманът, — богът на слънцето, видял как неговите творения, хората, попадали в устите на пумите, той

започнал да плаче. Ридал толкова дълго, че наводнил долината със сълзите си и я превърнал в огромно езеро. Пумите се издавили и се превърнали в каменни статуи. После бог Инти и неговата съпруга, богинята на луната Киля, пуснали сина си Манко Капак и дъщеря си Мама Окла с една тръстикова лодка наред езерото. Двете божии чеда нарекли езерото Титикака, което на техния божествен език значело „Езеро на каменните пуми“.

— Ама... — зина уста в прозявка Псето — много глупави имена носят тези инки!

— Върховният бог на инките Контики Виракоча се водел създател на света и баща на останалите богове — Инти, богът на слънцето; Илапа, богът на времето; Мама Пачи, богинята на земята; Мама Кочи, богинята на морето; Мама Сара, богинята на царицата и т.н. — продължи боцманът. — Манко Капак обаче не нарекол империята на него, а приел титлата Сапа Инка по името на своя баща бог Инти. Неговата сестра пък Мама Окла приела титлата Коя и станала негова съпруга.

— Как така хем сестра, хем съпруга?! — учуди се Йоланда.

— Религията им строго забранявала извънродовите бракове. Те се женели само помежду си и дори когато първите конквистадори се сблъскали с тях, божественият род не надвишавал повече от 500 човека.

— Пак потоп и... пак мъж и жена — погледна го Йоланда. — Напомня ми за Адам и Ева... и ковчега на Ной.

— Дори и моралните им закони са подобни — рече боцманът. — „*Ama sua, ama llulla, ama quella!*“ Или казано иначе „Не кради, не лъжи, не мързелувай!“.

— И пак дяволът набъркан — добави Псето.

— А за да се различава от покорените племена, божественият род практикувал изкуствена деформация на черепа — разтвори пръсти боцманът и опря длани до главата си. — Те пристягали мекия череп на детето между дървени плоскости, за да се получи типичната за елита яйцевидна форма на главата.

— Мили Боже! — възкликна Йоланда.

— Разкажи ни за златото! — настоя Хлапето.

— Ами империята на инките така се разраснала, че при Виракоча Инка императорският път от север на юг отмервал 3000 мили. Те

подчинили племена като Аймара, Лупаките и Колите, Чанките, Кечуа, Чиригуаните и Чачапойците, както и цели империи като Чиму, които се славели като изкусни златари.

— Струпали са... несметни богатства! — оживи се Хлапето.

Боцманът легна по гръб до Йоланда и я погъделичка по крака, а погледът му ѝ предаде нежно послание.

— Около площада в Куско се издигали светилища и дворци, в които живеел владетелят Инка. Той носел туники изтъкани лично от „невестите на слънцето“ и украсени със злато и сребро. На главата му стояла изящна златна корона наречена „лаута“. Седял на златен трон, а в ръката си държал златен жезъл, украсен е перата на птицата коракеке. Дори посудата, в която му поднасяли храната се изработвала от чисто злато. Истинската им гордост обаче си останал храмовият комплекс Куриканча, или Храмът на Слънцето. По вътрешните му стени лъщели златни листове. Прозорците и вратите — целите нагиздени със скъпоценни камъни. Огромен златен диск пък е изображение на Бог Инти посрещал първите лъчи на изгряващото слънце. Както се случва обаче, когато испанците се появили, всичко ценно се изпарило на мига.

— *Bliddy Spaniards!* (Проклети испанци!)

— Толкова много злато? — преглътна Хлапето.

— Научил за богатствата на инките, Франсиско Писаро решил да последва примера на Ернандо Кортес, чиято слава от покоряването на ацтеките блестяла в златни доспехи. При първия допир с тях Писаро завързал наглед приятелски отношения и дори разменил дарове с тях, като им дал прасета и кокошки в замяна на злато и сребро.

— Прасета и кокошки — повдигна вежди Йоланда — за злато и сребро!

— Когато обаче през 1532 година Писаро се завърнал в Перу, той поел към Кахамарка, където се намирал Инка Атауалпа е армия от 100 000 души. Испанецът водел около 100 пехотинци, 60 кавалеристи и едно оръдие, така че предвид численото неравенство, планът му включвал само едно — да пленят самия Инка.

— Хитър като лисугер, значи — отбеляза Псето.

— Атауалпа се появил е 5 000 въоръжени е прашки войни. Ситуацията се развила толкова главоломно, че и самият Инка не могъл да разбере кога и как попаднал в ръцете на Писаро. Пукотът и

пушеците от аркебузите изплашили индианците и в редиците им настъпило пълно безредие. Испанците започнали поголовно да ги избиват, а Винсенте де Валверде и Алаварез де Толедо, който после станал първият епископ на Южна Америка размахвал библията и е пълно гърло крещял: „Избийте до крак тези езически кучета!“ — извика с нужния тембър боцманът, за да придаде жестокост на историята.

— Много им е угодно на дяволските изчадия, родени от католическата църква, да убиват от името на Исус Христос! — изропта в яда си Псето.

— Атауалпа предложил да откупи живота си срещу толкова злато, колкото можела да побере стаята, в която го държали затворен и два пъти повече сребро — веждите на боцмана затанцуваха в ритъм. — Писаро естествено радушно приел предложението и от всички краища на империята започнали да се стичат несметни богатства. За два месеца испанците претопили толкова много изящни произведения на изкуството, че когато и последната лама се освободила от товара си, откупът възлизал на 50 тона злато и 15 тона сребро.

— Не думай бе! — плесна се по челото Псето. — 50 тона!

— Писаро обаче не удържал обещанието си и не освободил Атауалпа, а алчността му го накарала да плячкоса Куско — облече яростта си към испанеца в унила усмивка боцманът. — Там испанците разграбили храмовете и светилищата и събрали още 30 тона злато и още толкова сребро.

— Майчице, мила! — възкликна Хлапето.

Боцманът направи кратка пауза, след което продължи да привежда другарите си по вкаменените дири на изгубеното наследство на Инките:

— Писаро прекрасно знаел, че в краката му се търкаляли само трохи, в сравнение с истинското богатство придобивано с векове от недрата на империята. Разбрал пък че няма да излезе жив, Атауалпа пратил на рода последната си воля. Този път възловото писмо, наречено „кипу“, носело необичайните 13 възела. Отбрана група воини първо нападнали един керван от 50 000 лами натоварени със злато и сребро на път за Кахамарка. След като го ограбили, те скрили скъпоценните метали на „сигурно“ място. Скоро след това съкровищата от стотиците храмове, светилища и дворци изчезнали. И

така вече векове наред наследството на инките тормози умовете на онзи, чийто авантюристичен дух се храни с митове и легенди.

— И сега... — разшава се Хлапето — всичко това чака да бъде открито от... нас.

— С ключ за един-единствен сандък!? — изрази съмнение с поклащане на глава Псето.

— Може пък да е ключе на врата, зад която се крият всички онези богатства — предположи Йоланда.

— Защо пък не! — рече боцманът.

— Сега има ли инки? — прозя се отново Псето.

— С цел да съхрани тялото си за задгробния живот Атауалпа приел предложението да стане християнин, което му спечелило правото да бъде удушен чрез гарота. Никой след смъртта му не успял да се изправи пред поданиците на империята като „истински“ инка, а с обезглавяването на последния от божествения род Тупак Амару, чиято глава красяла площада в Куско през 1572 година, империята на инките се разпаднала.

— Отивам да се облекча в храстите — изправи се Псето и се протегна.

— Може ли да се има пълно доверие на капитана? — попита шепнешком Хлапето. — Имам предвид, така без ром?

— Какво искаш да кажеш, Хлапе? — надигна глас боцманът. — Ако има капитан, който се държи като равен с екипажа си, то това е той. Никога не би предал някой от хората си.

Хлапето виновно извърна поглед.

— А ако един ден... — обърна се Йоланда към боцмана — ви се наложи да избирате между мен и... капитана?

— Ами...

В този момент в заграждението влетя Псето и избави боцмана от неудобния въпрос.

— Вижте какво намерих — размаха той лист хартия.

— Какво е това? — пое го боцманът.

— Капитанът се е подпрял на едно дърво и е заспал — отвърна Псето. — Стискаше го в ръката си.

— Значи не сте го намерил, а сте го... откраднал, господин Доди — рече Йоланда.

— Много е нечетливо, а и тоя пушек... — подаде боцманът листа на Йоланда. — Очите ми направо горят.

— Писмо от капитана до... — плъзна се пръстът ѝ по кривите букви, надзъртащи от белия лист — Каня.

— Чети, милейди! Чети! — оплете вежди Псето.

— Може между редовете да има нещо за... съкровището! — рече Хлапето. — Нещо, което капитанът е разгадал и решил да сподели с любимата.

— Това е лично и не бива да го четем — сгъна листа Йоланда и понечи да се изправи. — Отивам да го оставя там, където му е мястото.

— Капитанът никога не е пазил тайни от нас — хвана я боцманът за ръката. — По-добре го прочети, за да могат всички да успокоят умовете си най-сетне.

— Боцманът е прав — рече Псето.

— Така е — съгласи се Хлапето.

— Добре, но — разгъна тя листа — ще ми трябва малко време да разгадая някои от буквите.

— Цялата нощ е пред нас, милейди — отвори широко уста Псето, за да изцеди последните капки ром от манерката.

Последвалата тишина отнесе съзнанието на Псето в царството на сънищата и той тихичко захърка.

— Слушате ли? — попита Йоланда, преди да зачете:

„Скъпа ми Каня,

Ще бъда кратък, понеже със сабята си служи по-добре, отколкото със самите думи. По следите съм на наследството на инките, което искам да поделя по равно между осиротелия ми екипаж от пет души. Ако четеш това писмо, обаче, значи вече съм дръпнал дявола за опашката и съм във врящия му казан при стария Крокс и останалите негодници.

От дълго време се опитвам да ти призная, че всичките ми мечти са свързани с теб. Последно те сънувах ден преди да напиша това писмо. Аз и ти стояхме прегърнати на двора в Ландейло, а около нас тичаха дузина деца и също толкова прасенца и агънца.

Животът е еднакво подъл към всички човеци — дава ти надежда, единствено когато знае, че в замяна ще се нахрани с мечтите ти!

Знам, че в кръчмата ти винаги е пълно с проклетници, които искат да вкусят от прекрасностите ти, но знай — моите чувства към теб са истински, защото, кой друг ти е казал, че иска да остарее с теб?

Най-лошото, което може да ми се случи, е да ме накараш да избирам между теб и рома. Предпочитам да ви имам и двете в изобилие, затова скрих в дълбините на душата си чувствата си към теб. Там, където ще бъда, докато четеш това писмо, сигурно ще търпя физическа болка, но не от нея ще ридая, скъпа моя ненагледна, а от това, че съм далеч от топлата ти гръд и белите ти пухкави като облаци бедра.

Това, което сега ще ти река, не съм го казал на нито една жена, макар че съм... покорил няколко дузини. Не се хваля, но и ти май не стоиш мирна през времето, когато не съм на Тортуга, нали? Искам да ти кажа, че каквото и да се случи, Несъразмерния винаги ще те оби...“

— Тук явно мастилото е свършило, защото думата не е довършена — избърса тя сълзата, която се спусна по бузата ѝ, — но е пределно ясно, какво точно е искал да напише!

— По всичко изглежда, че по вените на капитана, освен ром тече и кръв — рече боцманът — както и това, че храни и чувства, които таи дълбоко в себе си.

— Хайде да ходим и да върнем писмото на капитана — хвана ръката му Йоланда и го задърпа.

С тихи стъпки, двамата влюбени стигнаха до похъркващия капитан и внимателно мушнаха писмото обратно в ръката му. След това се отправиха към ръба на скалите, за да се полюбуват на лунната светлина и грохота от разбиващите се в скалите вълни. Застанали сякаш на границата на два свята, двамата се притиснаха един към друг и сплетоха устни в страстна целувка. След това се хванаха за ръце и се загледаха в осветения от луната океан.

— Ех, тази лунна пътека...

— Ако не разчитах на нейната помощ, щях да ви подаря звездите и пак щях да ви спечеля!

— Защо... не се възползвате от кралската прокламация за амнистия? — погледна го тя в очите.

— Защото... не е толкова просто.

— Напротив, Боцман! Всеки един пират, който се откаже от пиратството, получава амнистия от крал Джордж III. Знам го от баща ми.

— И какво ще правя после? За съжаление не съм принцът на Уелс! — докосна той нацупеното й носле. — С минало като моето мога единствено да мъкна чували по пристанищата.

— Това, за което си мечтае и капитанът — опря тя гръб в гърдите му и потъна в уютната му прегръдка.

— За деца и прасенца? — увиха се ръцете му около плоското й коремче.

— Можете да имате това сърце, глупчо — хвана тя ръката му и я плъзна по гръдта си. — Баща ми е много влиятелен и няма как да не помогне на единствената си дъщеря.

— Ако не ми изневерява паметта, не някой друг, а именно той ви изтъргува като стока на капитан Суейн — вложи утеха в усмивката си боцманът. — А и не ми трябва благословията на един безчестен баща, за да обичам прекрасната му дъщеря.

— Да върви по дяволите тогава! Нека негодникът висне на наказателния док в Лондон, щом няма капка чест и морал!

Двамата се оплетоха в целувка, след което хванати за ръце се отправиха към лагера.

— А защо се казва принцът на Уелс — рязко спря тя и се обърна към него, — след като, доколкото аз знам, става дума за престолонаследника на английския престол?

— Наистина ли желаете да узнаете?

— Да!... Колкото и досадни думи да подредите, поне ще можем да се наслаждаваме още малко един на друг.

— Ами... Сигурно сте чувала, че когато римляните нахлули на британските острови те останали 400 години и подчинили почти всички келтски племена. Без, разбира се, скотите и пиктите на север, където изградили вал.

— Чувала съм!

— Другите келтски племена обаче, като ицените, триноватите, катувелауните, бригантините и... останалите от централна, Южна и Източна Британия, попаднали под ударите на римските гладиуси и пилуми. Изключение не направиха и силурите, ордовиките, ганганите, декангите и деметаите, които битували в земите на днешен Уелс. Та, когато племенният вожд на катувелауните Каратак загубил битката с римляните при Мидуей, той се присъединил към двете основни племена в земите на запад — силурите и ордовиките. Обединил ги и ги повел на въстание срещу потисничеството.

— За жалост неуспешно!...

— Когато през 410-та година римските легиони напуснали Британия, племената започнали да делят териториите на кралства. В Уелс се образували шест кралства: Поуис, Гуинед, Сейсилуг, Дивед, Брихейнионг и Гвент. През 780-та година Офа, кралят на англосаксонското кралство Мерсия, наредил между неговото кралство и това на Поуис, което се славело като най-могъщото в земите на Уелс, да се издълбае дълбок ров, който всъщност определил и източната граница на Уелс с Англия валидна и до днес.

— Ров? — изпиваха го очите ѝ.

— През 855 година кралствата Поуис и Гвинед се съюзили под скиптъра на Родри Великия — погледна той към пръстите ѝ, които се разхождаха по корема му. — Наследниците на Родри управлявали Обединените кралства 400 години. През 950 година Сейсилуг и Дивед пък се съюзили с Брихейнионг и образували кралство Дехейбарт управлявано от Хивел Добрия. През 1057 година внукът на Хивел Добрия, Грифид Ап Лиуелин, успял да обедини под своя власт всички уелски кралства. След това крале като Оуайн Гуинед и неговият внук Лиуелин Велики се опитали да задържат границите, а племенникът на Лиуелин Велики, Лиуелин Последни, се оказал и последният независим принц на Уелс.

— Принц на Уелс! — полуотворените ѝ устни едва докосваха думите.

— През 1282 година английският крал Едуард I Дългокраки убил Лиуелин и завладял Уелс — продължи на пресекулки той. — За да наложи управление по английски образец, той създал съдилища и въвел английските закони. Въпреки че Уелс остава извън английското

кралство до 1536 година, Едуард I си послужил с измама и им откраднал благородническата титла принц на Уелс.

— Как така я откраднал? — задърпа тя ризата му от пристегнатия в талията брич.

— За да го признаят за техен сюзерен — присви той корем, — покорените уелски принцове настоявали Едуард I Дългокраки да приеме техните условия.

— А те гласели?

— Принцът на Уелс да бъде роден в земите на Уелс и да говори уелски език — ръцете му започнаха да разхлабват връзките по гърба на роклята ѝ. — Едуард I Дългокраки се възползвал от обстоятелствата и през 1301 година връчил титлата Принц на Уелс на първородния си син Едуард II, който проплакал в замъка Карнарвърн разположен в графство Гуинед и говорел свободно къмрайг. С една дума, синът му отговарял на всички поставени условия. Та оттогава насетне, та и до ден-днешен, първородният син на действащия английски монарх по право получава титлата принц на Уелс.

— Истински дявол, а?! — гмурна се ръката ѝ в треперещите му бричове.

— Несъмнено... милейди! — потръпна той. — Малко по-рано, през 1290 година същият този крал Едуард I Дългокраки издава едикт, с който конфискува имуществото на всички евреи и ги изгонва от Англия. После пък се отправя към Шотландия, за да покори и нея. Там обаче се сблъсква с непокорния народ предвождан от Уилям Уолъс.

— Онзи, когото обезглавили, а главата му за назидание забили на остро копие на... — ръката ѝ очевидно достигна целта си, защото очите ѝ се ококориха, а дъхът ѝ излетя като на мъркаща котка — върха на Лондон Бридж?

— Тъъъ... — замръзна изведнъж езикът му.

— Може и да не сте уелски принц, но това не значи, че аз не мога да бъда вашата принцеса! — сграбчи го тя за ревера и го свлече във високите треви, за да се скрият от любопитните очи на луната.

ПЕТА ГЛАВА

ЖИТЕЙСКИТЕ ПЕРИПЕТИИ НА КАПИТАНА

С напредването на нощта вятърът съвсем утихна и гласът на острова стана по-отчетлив. Океанът жужеше глухо, от време на време се чуваше кършене на клон, после животински крясъци превземаха тишината. Сухата шума, издаваше нечии потайни стъпки, а плясъкът от крилата на нощните птици отзвучаваха в далечно ехо. Рехавите облаци висяха като закачени на небето, а звездите се надпреварваха да падат. Луната задълго оставаше скрита от хилядите прилепи, които като верни слуги на дявола господстваха в призрачната нощ.

Клепачите на боцмана потрепнаха. Когато гърлото му изстена, той се задави и ококори очи. Огромната ръка, която минаваше през адамовата му ябълка, очевидно я притискаше и не му позволяваше да си поеме дъх. С недоумение в погледа, той повдигна ръката, за да види, че на нейния край се мъдреше кука. Изхлузи се от хватката, веднага щом Пасе Д'Ериш се завъртя на другата страна. Надигна се внимателно и е котешки стъпки се прикри зад едно дърво. После намери добър ъгъл спрямо лунната светлина, за да върне погледа си към натъркаляните по земята главорези. Изчака достатъчно дълго преди да предприеме някакво действие. Когато всички захъркаха в оглушителна дисхармония, той мина покрай прегърналия мускета си Гал О' Гор, клекна до Черепа и измъкна манерката на Пааво Коси. Успя да докопа и тази на отец Мендерес, но когато Пасе Д'Ериш отново се размляска и започна да се дръгне по голото шкембе, той се видя принуден бързо да напусне вражеския лагер.

Щом изскочи на полянката пред дърветата, боцманът се огледа, за да се ориентира, след което под прикритието на нощните сенки се отправи към спящите си другари.

— Събуди се, Кептън! — зашепна той в ухото на капитана.

— Ууоо... — стреснатите очи на капитана напъваха да изскочат от леглата си.

— Съжалявам! — отдръпна ръката си от устата му боцманът и му поднесе манерката с ром.

Капитанът махна тапата и доближи нос до гърлото, за да подуши съдържанието.

— Да не би да съм в полята на цигуларя, Митс?

— На остров Карукера си, Кептън. А главорезите на капитан Суейн, спят на около двеста ярда оттук — протегна ръка в посока на вражеския лагер боцманът.

— Нека видим сметката на тия уродливи празноглавци, докато... — капитанът мярна писмото до крака си и веднага го взе, за да го мушне в джоба си.

— Най-добре е веднага да се махаме, за да ни изгубят дирите. Вероятно са се разделили на групи. Тук са само пет човека. И Череп а между тях!

— Да отрежем на змията главата! — пламна огънят на унищожението в очите на капитана. — Някакъв топчия да се мери с Несъразмерния!

— Това е омагьосан кръг — сниши боцманът глас. — Ако отрежем една глава, ще се пръкнат други две. Знаеш, че всеки пъдарин бленува да бъде... капитан.

— Дай ми един гълток време и ще съм готов да сложа света в краката си. Дори накрая да открием само един-единствен фартинг, Митс, това ще е успех равен по стойност на пълен трюм със злато, защото хитрият ще се окаже надхитрен, а победителят ще се окичи с вечна слава.

— Това вече си ти, Кептън — заклати глава боцманът. — Онзи, който ме научи, че житейският опит се трупа с действие, а не с философстване и гледане в една точка.

Щом събудиха другарите си, групата тихомълком напусна лагера. Пътьом, Йоланда повдигна темата за сомнамбулизма и Псето не се поколеба да ѝ разкаже куп забавни истории свързани с боцмана, като разбира се пропусна тази, разиграла се в трюма на кораба. Следвайки ориентирите, отбелязани в тефтера си, боцманът ги водеше към двете каменни очи. Там, където теренът лежеше гол, луната им помагаше да се ориентират, а навлезеха ли в джунглата, те осветяваха пътя си е факли.

На развиделяване групата съзря една височина с лъкатушеща в полите ѝ река и спря да почине под няколкото дървета, прораснали до самия ѝ бряг. Пиха толкова много вода, че коремите им се подуха.

Йоланда получи извинение за своите женски капризи и се скри зад една скала, за да извърши ритуалите по личната си хигиена. След броени минути при нея се присламчи и боцманът.

Капитанът, Псето и Хлапето нагазиха в реката направо е дрехите. Когато излязоха от водата, те ги окачиха по дървото да съхнат, оставайки само по шапки, ботуши и долни гащета с препасани в тях саби и пистолети.

— Мислите ли, че всеки човек се ражда с отделна съдба? — попита Хлапето. — Един вид, ако ти е предназначено например да загубиш любовта на живота си, но пък да тънеш в охолство и разкош, то това неминуемо да се случи.

— Съдбите на хората са преплетени като свински черва, Хлапе — рече капитанът. — И за твое сведение, млади момко, те са дълги цели 223 инча. Сега си представи всичко това оплетено на кълбо.

— Боя се — повдигна рамене Хлапето, — че не мога да разбера накъде да насоча мислите си!

— Искаш ли да ти разкрия как дори прашинките в живота, на които никой не отдава внимание, преплитат хиляди човешки съдби?

— Целият съм в слух — отвърна Хлапето.

Капитанът захапа лулата си, облегна се на един кух дънер и започна своя разказ:

— В един противен януарски ден, господин Никълъс Ейтоз се събудил с кошмарен вик, за да намери пред вратата си едно измръзнало писмо, което гласяло следното: „Съпругът ми разбра за нас двамата! Пази се!“. Щом разчел кървавите букви от белия лист, Никълъс Ейтоз изпаднал в дива паника и изял писмото, за да не може никой, никога да го зърне повече. Камбаната в главата му дрънчала, че съпругът на любовницата му е разкрил любовната им афера и е дошло време да си плати за прелюбодеянието. Аристократ по наследство и със завидно обществено положение, той не можел да си позволи да опозори семейството си и да понесе целия онзи срам, който го очаквал, затова просто се качил на тавана на трикатовата си къща и... си надянал примката.

— *'Tis written tae dancy wi Jack Ketch, ye winna git droundit!* (Ако ти е писано да се обесиш, няма да се удавиш!)

— Щом не се явил на закуска, всички тръгнали да го търсят. По-малката му дъщеря Елизабет Ейтоз се изправила пред нещастиято

първа да се натъкне на танцуващото тяло. Будна и енергична от малка, тя се опитала да го спаси, но за съжаление душата на клетия любовник вече му се присмивала извън тялото. От онзи ден нататък всичко за семейство Ейтоз се преобърнало с кила нагоре — вдиша дълбоко в дробовете си пушека капитанът и се закашля.

— Пийни ром, Кептън — подаде му Псето манерката.

— Без Никълъс Ейтоз, семейството му бива изхвърлено от партньорите му в бизнеса и скоро останало без дом, затънало в дългове и борчове. Жена му Ейприл Ейтоз така и не разбрала, защо съпругът ѝ посегнал на живота си. Тя обвинила себе си за смъртта му, заради кавгата, която му спретнала предната нощ и съвсем скоро се отровила с отвара от беладона. По-голямата му дъщеря Кармелита Ейтоз, сломена от загубата на баща си и на живота, който водила дотогава, попаднала в окопите на отчаянието и станала проститутка, за да зарази хиляди мъже със сифилис, повечето от които по-късно умрели. Същите онези мъже, които щели да създадат поколение — деца, внуци и правнуци, които на свой ред да се занимават с наука и изкуство, с дела, които са можели да оформят ядрото на един по-добър свят или просто да станат крадци, изнасилвачи или убийци. От цялото семейство само по-малката му дъщеря Елизабет Ейтоз успяла да преживее смъртта на баща си и да продължи напред. Въпреки че се увеличила по актьорството още от малка, заради случката на тавана тя станала лечителка и помогнала на хиляди хора да оздравеят. Същите онези хора, които след това щели да създадат поколение — деца, внуци и правнуци, които на свой ред ще се занимават с наука и изкуство, с дела, които биха променили хода на човечеството, или просто да се превърнат в крадци, изнасилвачи или убийци.

— Ако всичко това е вярно...

— И още как, Хлапе! — излизаха облечени в дим думите на капитана. — И то, представете си, всичко това само заради едно-единствено писмо, което на всичкото отгоре не принадлежало на съвестта на господин Никълъс Ейтоз.

— Как така? — смръщи се Псето. — Нали уж съпругът уж?... А?... Нали уж любовницата?...

— Всъщност писмото трябвало да акостира на Кинг Стрийт 69, а не на Кинг Стрийт 96 — отвърна капитанът.

— А откъде знаеш всичко това и с всички тези подробности? — обостри се любопитството на Хлапето.

— Ами... По стечение на обстоятелствата, аз се оказах човекът, който достави писмото.

— Не разбирам, не защото съм объркан от дистанцията на времето, а... Умишлено ли си... или?...

— В един период от живота си, Хлапе, аз се озовах по улиците на Лондон, където един мрачен ден, докато се шляех безцелно насам-натам, една изискана дама ми предложи 3 шилинга, за да доставя писмото на Кинг Стрийт 69. В бързината обаче, защото тя държеше веднага да го предам, а заваля и дъжд, аз обърках адреса и го доставих на Кинг Стрийт 96. Междувременно го прочетох, а когато се чу, че банкерът Никълъс Ейтоз се обесил, реших да проследя какво ще стане със семейството му. Иначе другото си е чисто съвпадение, че Никълъс Ейтоз е отглеждал любовница по същото време и се е страхувал да не бъдат разкрити.

— Съвпадение! — повтори като в унес Хлапето.

— Можел си да четеш още от малък? — попита Псето.

— На няколко езика — отвърна капитанът.

— И после? — попита Хлапето.

— После в пресата излязоха писания, които напомнях на лондончани, че като държавник Никълъс Ейтоз се явявал най-яръстният противник файтоните да се движат от лявата страна на пътя. Парите му почти убедили властите, те да се движат вдясно — продължи капитанът. — Не знам дали трябва да се чувствам горд с културноисторическия подвиг, който извърших по случайност, но... само който не е управлявал файтон във Франция, не знае колко объркващо е на кръстовищата, когато каруцата се движи вдясно.

— Не мога да повярвам, че такива неща се случват извън театралните площадки! — рече Хлапето.

— Няма по-голям театър от живота и по-взискателен и амбициозен драматург от дявола, Хлапе. Някои хора се уреждат с главни роли, други се задоволяват с второстепенни, но право ще ви река: всяка една дума — изречена или не — всяка една крачка — направена или не — всеки един хвърлен или скрит поглед имат значение.

— Така казваше и мама: „Писано ни е да сме бедни и цял живот да теглим мизерия“... — прозвуча като дете в тялото на възрастен Псето.

— Ха-ха-ха-ха... — покровителственият смях на капитана накара листата на дърветата да се раздвижат. — Миналото си е минало. Него човек не може да го пренареди, а и да можеше, не бива, защото то е оформило характера ти, и ти сега си такъв, именно заради него, без значение дали си отвратен или благословен от живота. Самият живот обаче може да бъде разцепен на две от един-единствен миг. Мигът, в който човек осъзнае, че може да нареди бъдещето си. Така както човек може да моделира тялото и ума си, така може да моделира и бъдещето си, Псе, със същото това тяло и същия този ум.

— Ъъъъъъъ... Такова... — запъна се Псето.

— Сега ще ти подреда пример, Псе — продължи капитанът, вперил поглед в пробуждащото се небе. — За да достигне някаква цел, човек трябва да извърви пътя до нея, нали така? Но пътят към целта никога не е само един — може да са два, три, безброй. Знаеш как се стига до пристанището на Кардиф, нали?

— Или по Сентрал Линк, или по Лойд Джордж, или по ъъъ... Корпорейшън Роуд — отвърна Псето.

— Точна така, Псе — потвърди капитанът. — Преди близо 30 години в един слънчев юлски ден имах за цел да стигна до доковете на Кардиф, където да изкарам някое друго пени, за да мога да си напълня тумбака. Можех да притичам по Сентръл линк, откъдето, както се досещаш, щях да стигна най-бързо и да изпреваря другите гладни гърла. Можех да мина и по тясната Лойд Джордж, откъдето в голямата бльсканица, при малко повече късмет, можех да си открадна печен картоф от Дороти Грей, без да ме хванат. Аз обаче избрах Корпорейшън Роуд, най-дългата измежду трите, по която фучаха каруци и се тътрузеха съдрани гладни прошляци.

— Знам я много добре — рече Псето.

— Та, докато си сурвах скъсаните сандали по разкашкания път, слушайки как стомахът ми вие симфонията на празните черва, една ръка ме сграбчи за лакътя и ме издърпа под прогорелите сенки на чардаците — физиономията на капитана изведнъж се изкриви в грозна маска.

„Ела тук момче!“ — избоботи зад гърба ми един стържещ глас с непонятен акцент. — „Да не би да искаш някоя каруца да те отнесе в ада?“

„Пусни ме, отрепко такава!“ — извиках аз и инстинктивно дръпнах ръката си, за да се освободя и избягам.

Ръката му ме стискаше като ковашко менгеме и не можех да помръдна и инч. Когато се обърнах, пред мен стоеше един пършив старец, зачулен с наметало от зебло. Лицето му, сухо и сбръчкано като стар очукан кондур, едва се подаваше от качулката. Чорлавата му като чепкан памук брада отброяваше поне три педи. Очите му нямаха зеници.

„Ще ми помогнеш ли да стигна до другия край, момче?“ — попита ме старецът, без дори ни най-малко да отпусне хватката, с която ме дърпаше към себе си.

„Ами...“ — през акъла ми мина да го фрасна по муцуната и да се опитам да се отскубна, но незнайна сила ме възпря.

„Ето там, до сергията на Матю Кътбърт“ — посочи старецът към празния тезгях, а аз, налегнат от съмнения, прокарах ръка пред очите му, за да се уверя, че наистина не вижда. — „Той днес няма да дойде. Сутринта рано удуши жена си и сега се опитва да я зарови в градината“.

„Как пък не!“ — възразих аз, понеже познавах клетия Матю Кътбърт, чието добродушие го подтикваше често да подхвърля на дечурлигата последните си пенита. — „Той не може врабче да убие, а камо ли жена си!“ — рекох.

„Тия, които убиват човеци, са много мили с животните“ — изчака старецът малко и щом не получи очаквания от мен въпрос, реши да ме принуди да го задам. — „И знаеш ли защо го правят, момче?“

„Защо?“ — имах чувството, че не аз, а някой друг говореше през проклетата ми уста.

„За да запазят душевно си равновесие“ — ноктите му, дълги и остри като на орел, дълбаеха в месото ми до кокал. — „Води ме, момче!“

Огледах се, да не би някоя каруца, отправила се към доковете да ни връхлети изневиделица и закрачихме към отсрещната страна на улицата. Старецът едва се тътреше, а аз се чувствах някак странно, защото за пръв път в живота си помагах на възрастен човек. Това обаче

не ми попречи да му пребъркам джобовете и да намеря една малка кесия, която веднага мушнах в джоба си. Когато стигнахме до сергията на Матю Кътбърт, той изведнъж ме пусна, но аз вече никак си загубих желание да бягам, защото не чувствах никаква опасност.

„Услугата ти ще бъде възнаградена, синко“ — измъкна старецът, а аз си представих как бърка в джоба си за кесията, затова побързах да кажа:

„Няма нужда, старче! Да прекарам един възрастен слепец до отсрещната страна на улицата. Дреболия!“

„До сергията на Матю Кътбърт, Мафи“ — извърна глава към пустеещия тезгях старецът. — „До сергията на Матю Кътбърт, който тази сутрин удуши жена си и сега се опитва да я зарови в градината“.

„Откъде знаеш името ми, дядка?“ — отстъпих аз крачка назад изплашен до смърт и премерих с поглед стареца от главата до петите.

„Слушай ме сега внимателно, синко!“ — привика ме той с пръст и нещо ме накара да го доближа против волята си. — „Безсмислено е да се шляеш и да превиваш гръб по доковете за няколко огънати пенита“.

„А какво да правя?“ — попитах аз, докато стисках кесията му в джоба си. — „Да крада ли?“

„Това, което второ трябва да сториш, е да научиш буквите и да прочетеш всичко, което ръката на Уилям Шекспир е написала“ — заповедническият му глас властваше над съзнанието ми. — „Аз не толерирам глупави хора.“

„Уилям кой?“ — опитах се да овладея ума си, затова станах поарогантен. — „Кой по дяволите си ти“?

„Ако носиш дарбата, а ти със сигурност я носиш, Мафи, в творбите му ще откриеш всичко, което съм оставил като послание за тези като теб“ — слепите му очи сякаш виждаха право през мен.

„Каква дарба, мътни...“ — не можах да довърша, защото зъбите ми изтръпнаха и се забиха в отпуснатия ми език.

„Да промениш хода на човечеството, Мафи“ — ледените му пръсти започнаха да проучват лицето ми. — „Аха, приличаш на майка си“...

„Какво знаеш ти за майка ми?“ — помислих си, че е някой шарлатанин и реших да метна едно пени, за да се отърва от досадника.

Вместо това обаче от устата ми излетя въпросът, който той вече очакваше. — „А първото нещо?“

„Слез на кея, момче, намери капитан Духърст и му кажи, че «Той» те праща“ — заповяда ми старецът. — „Не можеш да покориш света, яхнал прасе из калните улици на Ландейло. Трябва да обзидиш времето, Мафи!“

„Той ме праща, значи?!“ — вече не хранех съмнения, че старецът не разчиташе на разума си.

„Той“ — повтори старецът, сочейки към пристана.

— И кой се оказа тоя дъртофелник, Кептън? — надигна манерката Псето, за да изцеди отпие.

— Боя се, че отговорът е извън сетивните ви възприятия, но за да остана откровен с вас докрай, ще ви го разголя с всичките му белези — рече капитанът. — Самият дявол, джентълси!

— *Hornie hisset?! (Самият дявол?!)*

— Без да кажа нищо повече, аз се обърнах и извоювах няколко целенасочени крачки по улицата. Тъкмо си помислих, че съм изиграл проклетия старец и съм му прибрал мангизите, без да се усети, когато гласът му ме застигна като порив на антарктически вятър и аз замръзнах на мястото си.

„В теб остана нещо мое, Мафи“ — изхили се старецът гръмогласно и вряла като лава пот обля лицето ми.

„Съжалявам не трябваше... от сляп човек“ — думите сами излязоха от устата ми, краката сами ме върнаха при него, а ръката — сама му подаде кесията.

„Сляп човек! Ха-ха-ха-ха-ха-ха...“ — старецът отново се закиска, но този път го направи толкова искрено, че аз се разплаках. — „Ако не виждаш, ще чуваш, ако не плачеш, ще се смееш, ако не обичаш, ще мразиш, ако не създаваш, ще убиваш!“

Изведнъж сълзите ме задавиха и аз исках на момента да избягам възможно най-далеч, но усещах краката си като заровени до коленете в плаващи пясъци и не можех да помръдна. Старецът взе кесията от ръката ми, развърза я и я хвърли на земята, а оттам изпълзяха дузина змийчета и скорпиони, които запълзяха към сергията на Матю Кътбърт. И сега мога да се закълна в най-милото си, че когато я откъгнах от джоба му в нея дрънчаха монети.

„Не всичко, което очите ти виждат, е това, което в действителност е, Мафи“ — сложи ръка на рамото ми старецът и аз се вцепених. — „Не всичко, което ушите ти чуват е това, което в действителност е, Мафи“ — побиха ме тръпки, после устата ми изведнъж пресъхна. — „Не всичко, което душата ти чувства, е това, което в действителност е, Мафи“ — дори не смеех да премигна. — „Виждаш, че нямам очи, но дали съм сляп? Чуваш, че някой ти говори, но дали това не са собствените ти мисли? Чувстваш смирение пред възрастта ми, но дали не ти се иска да ме фраснеш по муцуната и да избягаш? Работи върху сетивата си, Мафи, тренирай ги и един ден те ще ти помогнат да моделираш живота си в зависимост от потребностите, от които се нуждае душата ти“.

— И после какво стана? — попита Хлапето.

— След последните му думи аз вдигнах глава, но старецът вече го нямаше на улицата. Смехът му обаче остана да кънти в главата ми, а в ръката си стисках един бронзов медальон. После намерих капитан Духърст, показах му медальона и му казах, че „Той“ ме праща.

— А какво имаше изобразено на медальона?

Капитанът бръкна в пазвата си и издърпа кожената тасма. Свали от врата си мълчаливия свидетел на историята и го подаде на Хлапето.

— След като ме обстреля с гърлестия си смях, капитан Духърст надвисна над мен като градоносен облак. Протегна космата си ръка и ми посочи люка към оръдейната палуба.

— Някаква розета — прокара пръст по гравираниите части на медальона Хлапето.

— Въпреки че се качих на борда на „Кралица Ан“ като корабна маймунка — продължи капитанът, — именно в онзи съдбовен миг аз разцепих живота си на две и започнах да моделирам бъдещето си, за да се превърна в това, което съм в момента — капитан Несъразмерни.

— Кое ли те е подтикнало да тръгнеш по Корпорейшън Роуд? — почеса се Псето по главата.

— Пътищата до целта са много, Псе. На единия може да те чака любовта, на другия да те дебне смъртта, на третия — уханието от печения картоф на Дороти Грей, на четвъртия — самият дявол... Хората са свързани чрез своите решения, взети или не, но изборът си е само и изцяло твой.

— А как можем да разберем, кой е правилният път до... целта?
— попита Хлапето.

— Не можем, Хлапе! — отвърна капитанът. — Работете здраво върху сетивата си — слух, зрение, обоняние, вкус, допир и един ден ще установите, че умеете да четете мислите на хората, да надушите прикрития като смелост страх, да хванете лъжата и лицемерието в зародиш, да отсеете истинската любов, да разпознаете врага сред приятелите си, да усетите близостта на... златото — зазвънтяха зъбите му. — А когато настъпи моментът за съдбоносно решение, доверете се на човешката интуиция и животинския си инстинкт за самосъхранение. Те никога не ще да ви подведат!

ШЕСТА ГЛАВА

ГОРЧИВАТА ИСТИНА ЗА ЗАГАДКИТЕ НА КАПИТАН СУЕЙН

Щом Боцманът и Йоланда се присъединиха към полуголите си спътници, темите на разговор започнаха да се размиват една в друга, докато дрехите им не изсъхнаха и групата не потегли. Водени от компаса на капитана и записките на боцмана, те прекосиха някакво пресъхнало водно корито и се изкачиха на един хълм, пред който се разля едно огромно поле. Боцманът им показва скалите в неговия край, на които ясно се открояваха двата издигнати камъка, приличащи досущ на очи. Щом ги зърнаха, у никой не остана съмнението, че се намираха още по-близо до съкровището.

Скалата, висока към 40 ярда и простираща се на около кабелт дължина от север на юг, се издигаше като естествена стена. Гола и привидно обла, на определени височини от нея стърчаха плоски тераси обраснали с треволяк или ниски дървета.

Предвид умората и пъклената жегга, изкачването до първото каменно око отне на капитана кански усилия.

— Гръм да убие напудрения нос! — избърса струящата от челото си пот той. — Ровихме в земята като слепи кучета, гмуркахме се във водопада като сомове, бихме се с прилепите, а сега ни кукна при орлите.

— Ако е оцелял и го срещна пак, ще му схрускам гръцмуля — рече Псето. — Контето от Бристол!!! Пфю...

Боцманът прокара ръка по издигнатия камък и се завъртя около него, за да го огледа.

— Като издялан от каменоделец! — рече той.

— Вижте тук — клекна Хлапето, за да покаже нещо в самата основа на каменното око. — Като че ли минава улей, като да пъхнеш нещо в него.

— Госпожице Йо — провикна се капитанът, — бихте ли, драга, прочели последната загадка?

Йоланда присви устни и зачете:

*„Аз главата ти не мътя, две очи ти сочат пътя.
Или рачо осмокрачо, или драги ми палячо!
... Ала за кръвта ти млада дебне господарката от
ада!“*

— Псе — извика боцманът. — Подай огледалото!

— Идва — изкара го от торбата Псето и го подаде.

Боцманът го пое от ръцете му и внимателно го постави в изрязания камък.

— Пасва идеално! — позволи си усмивка той.

— Другото огледало отива на другото каменно око, нали? — посочи към втория камък Хлапето, намиращ се на около 50 ярда отстояние от тях.

— Трябва да побързаме — нарами торбата боцманът. — След малко слънцето ще преваля хребета и ще започне да се отразява в огледалата.

— А когато зайчетата от отраженията се съберат в една точка — събра двата си показалеца в стрелка Псето, — ще ни покажат къде е заровено наследството на инките.

Капитанът разклати манерката и изражението на лицето му се сбръчка в траурна маска.

— Не целя, джентълси, да внасям смут, но ми се чини, че напускането на острова ще се окаже проблем!

— Не и ако се доберем до „Рагнарок“ със съкровището преди Черепа и главорезите му — рече Псето.

— А как ще изровим толкова много злато? — попита Хлапето. — И как въобще ще го пренесем до кораба?

Изведнъж всички застинаха на местата си и само погледите им останаха закачени за гърба на боцмана, който напредваше през каменния лабиринт.

— Не се косете за това! — спря той и се обърна. — Решението е просто. Само локализираме съкровището и го оставяме там, където си лежи сега. Отплаваме и след време се връщаме с друг кораб и хора да го натоварим. Важното е Черепа и гавазите му да не разберат, че сме го открили.

— А как ще си върнем владението на „Рагнарок“? — продължи да упорства с бодливите си въпроси Хлапето. — Хванат ли ни ония зверове, ще ни хвърлят на акулите!

— Ако вече са на борда, може да употребим хитрост — рече Йоланда. — Мога да отида на кораба и да ги... забаламосам нещо. Знаете ги, мъже! А вие да свършите останалото.

— Не берете грижа за „Рагнарок“! — рече капитанът. — Кучето винаги се връща при стопанина си. Просто се придържайте към Несъразмерния и ще се измъкнем от този прокълнат остров хем живи, хем богати.

— Мисля, че си противоречите, капитане. И то не за първи път — рече Йоланда. — Дори, позволявам си да твърдя, че го правите твърде осезаемо и подозрително често!

— В марша на историята човек е длъжен да променя възгледите и принципите си, за да може да се справи с безочливата арогантност на живота. Нима не е така, госпожице Йо?

Йоланда очевидно още преглъщаше горчилката от обидата, нанесена ѝ от капитана в нишата. Погледът ѝ го пробождаше, устните ѝ му се цупеха.

— Първо казвате, че напускането на острова ще се окаже проблем, а след няколко минути, че не представлявало грижа да се измъкнем живи и богати. Не ви ли се струва, че всеки път отстоявате позицията угодна само за...

Тя размаха ръце и загуби равновесие. Точно преди да полети в пропастта, обаче, капитанът успя да я улови за кръста. Лицето му се озова току на два-три инча от нейното.

— Въпреки че виждам неродените ви мисли, госпожице Йо, макар и злъчни, думите, изречени от вашите уста, лъхат на розово масло — смръкна той от аромата ѝ, след което я вдигна и пусна с престорен поклон. — Цялото ми същество ви умолява за прошка!

— Толкова са свършени — оглеждаше каменното око с възхита Хлапето, — сякаш наистина някой ги е издялал и ги е сложил тук горе.

— Няма по-истински творец от природата — разтовари багажа боцманът. — Какво има в основата му?

— В нишата не постъпихте като човек, който цени приятелството, капитане. Само този, обаче, който няма сърце, не може

да даде прошка на разкаял се — усмихна се най-сетне Йоланда. — Заслужавате няколко морални тояги в гърба!

— Абсолютно същият изрязан улей като този, в който поставихме предното огледало — прокара пръст по цялата му дължина Хлапето.

— Човек има сърце не за да прощава — закапаха думите като повехнали листа от устата на капитана, — а да го боли за тези, които не отвърщат на чувствата му и да изпитва безразличие към онези, даряващи го е безграничната си любов!

— Псе, подай другото огледало! — извика боцманът.

— От векове мъжете правят една и съща грешка с жените — обърна се Йоланда към капитана. — Влюбват се в плътта, а не в душите им!

— „Или рачо осмокрачо, или драги ми палячо?“ — повтори си боцманът изпаднал в размисъл.

— Да знаете как да се отдадете на един мъж не значи само да изхлузите розовите кюлоти от душата си, госпожице Йо, а да накарате вселената да ви предложи своята вечност!

— От името на нараненото мъжко съсловие ли се изказвате, капитане... или... от ваше?

— А вие, госпожице Йо... Предвид крехката ви възраст, да не би да пазите спомени от предишни прераждания, в които тялото ви е поело позора на безнравствени деяния?

— Удобно ви е да бягате всеки път от въпроса е въпрос — пусна му една лисича усмивка тя, — но рано или късно ще ми паднете в лапите.

Капитанът кимна към Йоланда, знак, че напуска разговора и застана пред каменното око.

— Ето, Боцман! — подаде огледалото Псето.

Боцманът постави огледалото в улея и погледна към небето. Вятърът отпращаше последните облаци, а слънцето напредваше към зенита си.

Щом преговориха всичко наново, те се разделиха на групи. Йоланда, Хлапето и боцманът останаха при второто каменно око, а капитанът и Псето се върнаха при първото. Когато слънцето застана под подходящ ъгъл, затаили дъх, всички впериха погледи към отразяващата се от огледалата светлина. Зайчетата първо залазиха по

самите скали, а после заподскачаха по полето. Колкото повече се отдалечаваха обаче, толкова по-малки и бледи ставаха те. Дори не се и срещнаха, преди напълно да се изгубят от погледите им.

Покачени на отсрещния хълм, Черепа и главорезите му забелязаха отраженията. Използвайки ги като маяк за загубили се моряци, те се спуснаха в равнината и се отправиха към изгубената плячка.

— Съжалявам! — в погледа на боцмана бушуваше хаос. — Подведох се по зайчетата, с които като деца се заслепявахме в очите. И сгреших!

— Не се обвинявай! — хвана ръката му Йоланда.

— Къде избягаха проклетите зайчета, Боцман? — запъхтян дотича до тях Псето.

— Нещо сигурно не е както трябва — престърга огледалото в улея Хлапето.

— Какво по дяволите става, Митс?

— Заблудих се, че толкова малки огледала могат да хвърлят отраженията си далеч в полето — изпусна оловна въздишка боцманът.

— Не е само това — рече Хлапето. — Отраженията дори не се срещнаха.

— Горе главите! — рече Йоланда и задърпа боцмана да става. — Сигурна съм, че пропускаме нещо.

— Следвайки нишката — подхвана Хлапето, — мисля, че тя се къса поради липсата на последния отговор. А именно... какво точно цели да каже капитан Суейн с това: „Или рачо осмокрачо или драги ми палячо“?

Псето боязливо надникна в огледалото и клепачът му затрептя срещу призрачното лице, което се звереше насреща му.

— *Me beard o'mine be sae fluffy likker... dokker ba's. 'Tis heech time tae hiv ae close shavie, A says!* (Брадата ми е настръхнала като... топките на докер. Викам май вече трябва да се остържа гладко!)

Боцманът застана зад Псето и се взря в напрегнатите отражения на двете лица.

— Иска да каже, че ние сме палячовците — измъкна той огледалото от улея и го метна в камъните. — Ето това иска да каже, капитан Суейн!

— Какво те прехваща, Митс! — замига срещу обстрелващите го златни стрели капитанът.

— Реалността е, че тия огледала въобще не са нужни за намирането на съкровището — трепереше от очевиден гняв гласът на боцмана. — Ако има въобще такава!

— Как така? — скочи Хлапето. — А загадките? А знаците, които ни оставяше капитан Суейн?

— Капитан Суейн е измислил тази зловеща игра, за да ликвидира всички онези, които дръзнат да тръгнат по следите на това, което е скрил. А огледалата са, за да подмята подигравки към тези, които успеят да стигнат до истината — вдигна уморения си поглед боцманът. — Ние сме тези палячовци!

— Та чак и с проклетие ни заплаши — опря гръб в каменното око Псето и се свлече по него.

— Шибалба!!! — очите на боцмана казваха това, което устата му не смогваше. — Девет месеца съм живял в земите на инките и смея да твърдя, че това не е дума нито от техния речник, нито от техния фолклор.

— Значи всичко, през което преминахме досега е напълно безсмислено, така ли? — попита Йоланда.

— Напротив! — отвърна боцманът. — Всичко е толкова добре измислено и нагласено, че е истинско чудо, дете животът още тече по вените ни.

— Какво имаш предвид? — попита Хлапето.

— Капитан Суейн е поставил верен страж при всяка една загадка, самата смърт — натърти боцманът. — Тя броди из острова и денем, и нощем. В ковчега не тракаха челюстите на Анн Ван Сопо, а опашката на гърмяща змия. Капитанът изкара неимоверен късмет, че змията го ухапа по дървения крак, защото инак щеше да се наложи или да му отрежа здравия крак, или да го убия, пред това да го гледам как се гърчи и агонизира от смъртоносната отрова.

— Искам само да ви припомня, че Несъразмерния ѝ видя сметката с един удар!

— Пръстите ти, Хлапе — продължи в същия тон боцманът, — не хванаха синкаво от мастилото, а от страниците на библията, обилно напоени с отрова. Най-вероятно от жабата стрела или някоя друга отровна твар по тези ширини.

— Отровна жаба?! — потръпна Йоланда.

— Индианците във Венецуела пускат малки жълти жабки в огъня, за да отделят самата смърт от кожата им. Само капка отрова, по-малка от сълза дори, може да убие възрастен за няколко минути. Късметлия си, Хлапе, че докато си разлиствал библията не си близал пръстите си!

— Мили Боже! — възкликна Йоланда.

— Освен че хапят като кучета — продължи боцманът, — вампировите прилепи от нишата принасят и самата смърт — бяс. Посеят ли веднъж заразата в тялото ти, скоро изпадаш в дезориентация, появява се мускулна слабост, халюцинации, гърчове... Добре че успя да се предпазиш, Псе, инак те очакваше такава страдалческа смърт, че щеше да се молиш да те застрелям, за да свършат земните ти мъки час по-скоро.

— Да, но ключът е реалност — размаха го пред погледите им Йоланда. — Мисля, че подигравката с огледалата не сменя необходимостта да търсим решението другаде. А и щом във всяка от загадките ни е дебнела смъртта, то значи накрая ще ни чака нещо изключително ценно.

— Има логика — съгласи се Хлапето, преди да повтори цялата загадка:

*„Аз главата ти не мътя, две очи ти сочат пътя.
Или рачо осмокрачо, или драги ми палячо!
... Ала за кръвта ти млада дебне господарката от
ада!“*

— Очите ги намерихме — рече Йоланда, — палячовците да предположим... сме ние, остана само...

— Осмокракият рак — включи се Псето.

— Вероятно нещо свързано с цифрата осем — предположи Хлапето. — Или с краката му.

— Накъде върви ракът? — попита капитанът.

— *Weel... Sooth! Orr aist!* (Ами... На юг! Или на изток!)

— Аз пък мисля... настрани — отвърна Йоланда.

— Това имах предвид, милейди — рече Псето.

— Значи — поде Хлапето, — решението се крие зад една от тези думи — цифрата осем, крак, вървене настрани, а може би и зад нещо свързано с... щипци!

— Ако има решение на последната загадка — огледа се боцманът, — логично е то да е тук, около тези каменни очи. Нека се пръснем и потърсим нещо, за което да можем да се хванем — дело от човешко присъствие: струпани камъни, знаци издълбани в скалата... или пък природно такова — вдлъбнатини, ниши, просеки... Но, бъдете нащрек за господарката от ада!

Капитанът се усамоти на един камък далеч от ушите на другарите си и плесенясалият му поглед се втурна към безбрежния океан.

— Ех, Каня!!! Що за ангел си ти? Що за дявол си! Накара сърцето ми да пърха от възхита, а мислите ми като кукувичка прежда ти оплете. Вкусното ти име оставаше по устните ми захаросан мед. Косата ти пееше песен тъй гальовна, сякаш майка приспиваше отроче. Очите ти — цъфнали божури, дъхът — омайна мараня! И колко щастие ни предстоеше!

Вплетените багри в прочувствената изповед на капитана бързо заредиха въздуха с непознат мирис. Една ръждива сълза се изтърколи по повехналата му буза, а потрепващите му устни побързаха да я изпият, преди да продължат да впрягат като волове думите, които дърпаха ралото на тъгата през буренясалото поле на живота.

— Сега сърцето помпа ли помпа отровна кръв към съдраните ми вени! Черните очи на самотата поглъщат красивите ми мисли! Времето размахва прокажените си ръце и ме кани в своите вертепи! Що за ангел си ти? Що за дявол си! Защо ли не повярвах на дяволските речи, че любовта ражда своите чудовища с образ на богиня!

СЕДМА ГЛАВА

КАПИТАН СУЕЙН АКОСТИРА НА ОСТРОВ КАРУКЕРА

Далеч от погледите на капитана и сподвижниците му, една фрегата на кралския флот приближаваше бреговете на остров Карукера.

Веднага щом акостира, капитан Суейн слезе от нея с дузина кралски войници и се качи на борда на „Рагнарк“. Демонстрирайки открито своето надмощие, той закрачи по палубата с щраусовата си походка, подритвайки онези, които лазеха в краката му и го молеха за пощада. Мистър Камън му разкри подробности от случилото се при първата и втората загадка, за влечението на боцмана към госпожица Йоланда, за заровените в земята Тод Фъштън и Ян Стоунец. Не подмина и амбициите на Черепа, преиначавайки събитията изцяло в своя угода.

Една муха на няколко пъти кацна на носа на Псето. Видимо изнервен от наглостта ѝ, той свали ризата си и я подгони с нея. Замахваше, но тя като че ли предусещаше движенията му и винаги се изплъзваше. После пак избръмчаваше около главата му в опит да кацне на носа му.

— Ей сега ще ти видя сметката!

Той събу парцаливите си обуца и се закатери след мухата. По облите камъни преминаваше с животинска пъргавина, а там, където малки камъчета боцкаха краката му, се налагаше да се хваща за стърчащите между скалите бутраци, за да се изтегли. Скоро се озова на една каменна площадка. Погледът му прихвана мухата и краката му го поведоха към нея. Тъкмо се канеше да замахне с ризата, когато тя направи някакъв странен въздушен пирует и се улови в една сребриста паяжина. Псето взе една пръчка и се закатери по скалите. Щом паяжината влезе в обсега му, той замахна, но в последния момент задържа ръка.

— Защо ме зяпаш в окото? Ти да не си онази муха от проклетия ми сън? Затова ли те последвах?

Мухата изжува и замлъкна. Псето разтърси глава и се огледа. Погледът му тръгна по цепнатината, в която проблясваше паяжината и

се спусна надолу, за да се спре на изсечения в скалите процеп. Той скочи енергично, сграбчи младото дръвче, прораснало между стиснатите челюсти на скалата и се надвеси от ръба на каменната площадка.

— Кептън!

— Какво има? — дори не вдигна глава капитанът. — Какво си се разврякал?

— Трябва да... видите това.

Импулсите, които изпращаше гласът на Псето, приковаха вниманието на всички. Боцманът се отдръпна, за да се предпази от сипещите се отгоре камъчета и попита:

— Какво има там горе, Псе?

— Една... цепнатина — посочи зад гърба си Псето. — Доста е дълга е... и крива е.

Всички затърчаха нагоре като стадо скални козли. От каменната площадка скалата продължаваше отвесно нагоре, а в разцепената ѝ основа зееше тесен процеп.

— Щом усещам вятъра в лицето си — мушна глава в него боцманът, — значи това е нещо като тунел, който отвежда до другата страна на скалата.

— А как ще преминем през него? — опита се да навлезе навътре Псето, но раменете му опряха в стените.

— Като рак — отвърна Йоланда. — Настрани.

— Не влизайте навътре! — рече боцманът.

— Мислите ли, че от другата страна ни чака съкровището? — попита Хлапето.

— По-скоро решението на загадката — отвърна боцманът.

— А защо просто не слезем и не минем от другата страна на тази скала? — разклати полупразната манерка до ухото си капитанът. — Току-виж сме пропаднали в някоя яма на контрабандисти на ром, което няма да е по-малко съкровище.

— Защото, ако сме на прав път, то вероятно височината, на която се намираме, е от значение — рече боцманът.

— Мисля, че госпожица Йоланда е достатъчно кльощава, за да премине през процепа — пусна налудничавия си поглед към голите ѝ глезени Псето.

— Защо пък не! — прибра роклята към тялото си тя и понечи да се шмугне в цепнатината. — Мога да го направя.

— Чакайте, чакайте! — хвана я през кръста боцманът и я придърпа към себе си.

— Целувчица? — затвори очи тя.

— Не и от черната вдовица!

— Каква черна вдовица? — нацупи вапцаните си устни тя.

— Това е поредният капан. Тези малки черни паячета с червени пясъчни часовници по коремчета, които са направили паяжините си в цепнатините, могат да убият с отровата си дори зрял мъж.

— Значи това е... господарката от ада! — плахо пристъпи към процепа Псето. — Защо се викат вдовици?

— Защото след като се чифтосат, женската изяжда мъжкия — отвърна боцманът.

— Както се случва и с хората — рече капитанът.

— И как тогава ще стигнем до другата страна? — плъзна погледа си по скалата Хлапето. — Нагоре повече не можем да се катерим, а явно това е единственият път към златото.

— Ще можете ли да се справите, госпожице Дичет? — попита я боцманът.

— Само ако ми обещаете нещо — отвърна тя.

— А имам ли избор?

Йоланда зашепна в ухото му, а боцманът само кимаше в знак на съгласие.

— Обещавате ли? — руменина се спусна по бузите ѝ.

— Обещавам!

— Хъмм! — изхъмка капитанът. — Жените са странни създания, Псе! Готови са да преминат през деветте кръга на ада, но да изтръгнат душата ти, барабар е корените, за да я посеят в саксия и да я поливат със сълзите си.

Боцманът свали ризата си, за да я увие на един клон, счупен от дръвчето и я запали като факла. Повтаряйки си всички съвети, които ѝ дадоха, Йоланда се промуши настрани в процепа и предпазливо започна да напредва. Първо минаваше с огъня по стените, после пристъпваше, опитвайки се да стъпче паяк, ако такъв лазеше по земята. Когато изчезна от погледите им, всички затаиха дъх.

— Излязох от другата страна — долетя гласът ѝ през кривините на процепа.

— Добре ли сте? — попита боцманът.

— Там ли е съкровището? — попита Хлапето.

— Цяла-целеничка съм си.

— Какво виждате? — попита боцманът.

— В далечината стърчат скали. Долу равно поле. И дървета вдясно от мен. И... две реки.

— Кажете ми за реките! — извика боцманът.

— Раздалечени са, но в далечината образуват нещо като... чатал и се сливат в... — изведнъж думите ѝ избледняха. — Факлата започва да гасне!

— Тръгвайте веднага назад! — извика боцманът.

— И сега какво? — попита Хлапето. — А съкровището?

— Ако интуицията не ме е подвела отново — подхвана боцманът, — то двете реки би трябвало да са погледите на очите, които сочат пътя. Мисля, че съкровището, каквото и да е то, лежи скрито зад каскадата, която образуват двете реки. Просто трябва да отидем и...

— Аааааааааааа... — изпищя Йоланда.

— Какво стана? — навря се боцманът в цепнатината, доколкото му позволяваше телосложението.

— Факлата угасна и една вдовица едва не ме ухапа — показва се зад кривината Йоланда.

— Подайте ми ръка!

Щом боцманът я издърпа навън, Йоланда се метна в прегръдката му и страстно го разцелува.

Хлапето извърна глава.

— Да тръгваме, докато Черепа и главорезите му не са ни надушили! — изпусна през зъби то.

— А съкровището? — попита Йоланда.

— Съкровището, госпожице Йо, е това, от което човек чувства най-много нужда — рече капитанът.

Без тя да забележи, той изстреля с пръст един паяк разхождащ се по дантелената ѝ яка и тръгна надолу.

— Кептън — догони го Хлапето. — А какво стана с Матю Кътбърт и жена му?

— Повече никой не го видя, Хлапе — закима капитанът, — но след месеци инспекторите намериха кокалите на жена заровени под вишната на двора им.

— Дали от ревност я е умъртвил?

— Ревността умъртвява само разума, Хлапе! Физическият извършител винаги е дяволът!

Слизането от скалите очевидно изискваше повече умение от изкачването. Когато най-сетне достигнаха насипа, дървеният крак на капитана се оказа добър инструмент за закотвяне по ронливата пътека и той често се оказваше водач. Щом заобиколиха скалата, групата навлезе в една иглолистна гора, през която се провираше една от двете реки. Когато дърветата оредяха, те прегазиха реката и изскочиха на ширналата се между двете реки зелена морава. Тръгвайки по течението, те скоро достигнаха мястото, където двете реки се сливаха в малка каскада.

През това време Черепа и главорезите му, следвайки ги неотлъчно по петите, се спотайваха зад ствола на едно паднало дърво на не повече от петдесет ярда от тях.

— Кога? — попита Пааво Коси.

— Шъъъъъъъът — изръмжа Черепа.

Боцманът и Псето нагазиха към каскадата и изчезнаха зад водната преграда. Те се забавиха достатъчно дълго, за да изнервят както капитана, така и Черепа. Щом се показаха с един среден по големина, но богато обкован с медни орнаменти сандък, Хлапето и Йоланда се затичаха да им помогнат да го изкарат на сушата.

Пасе Д'Ериш и Гал О' Гор понечиха да се впуснат в атака, но Черепа ги издърпа назад.

— Мирни! — изсъска той.

Капитанът пристъпи към сандъка.

— Това ли е наследството на инките, Митс? — погледът му ридаеше. — Един-единствен сандък, който не тежи повече от... 100 фунта?

— Навътре пещерата става подводна — повдигна рамене боцманът. — Дори се гмурках, но...

— Нима това е... всичко? — побледня Хлапето.

— Не аз съм този, чиито дела ще се окажат замечени като трохи под килима на човешката история — нагази във водата капитанът. —

Трябва да има още купища сандъци, Митс. А златната верига?

— Изчакай поне да видим какво пази този! — протегна ръка боцманът към Йоланда.

Младата госпожица свали връвта е ключето от шията си и го подаде на Псето. Той бавно го мушна в специалната ключалка, за да пасне то идеално в нея.

— *Ean lefty, een richy, afore o'ye it's tae com oof mighty!* (Едно наляво, две надясно и пред теб ще грейне ясно!)

В този момент Черепата реагира спонтанно и поведе главорезите си в яростна атака. С изстрели във въздуха и варварски викове, жадуващата за кръв шайка за секунди се озова пред сандъка. Пааво Коси закачи яката на Псето с кътласа си, принуждавайки го да се изправи.

— Махни си гнусните ръце оттам, еднооко чудовище! — изрита го той към другарите му.

— О, демони от тъмнината! — изкара флотската си сабя капитанът и мина в настъпление. — Ей сега ще ви видя сметката, проклетници!

Черепата пръв посрещна атаката на капитана, а Псето се спусна към Пааво Коси. Боцманът успя да издърпа Йоланда и Хлапето малко преди лицата им да се озоват на куката на Пасè Д'Ериш. След като си размениха по няколко хаотични атаки, при една, от които Псето успя да разреже с кътласа си рамото на непохватния отец Мендерес, всички изведнъж замръзнаха на местата си, стреснати от пушечния пукот на пистолетен изстрел.

— Хвърлете оръжието! — метна пистолета на земята Хлапето, сграбчи Йоланда и опря кама в гърлото й.

— Исо — изстена Йоланда. — Какво те прихваща? Вразуми се, за бога! Вразуми се!

Отец Мендерес хвърли кътласа си на земята и вдигна ръце. Черепата въртеше очи от капитана към Хлапето и ръмжеше в недоумение.

— Не вие, по дяволите! — вресна Хлапето към Черепата. — Капитанът, любовчията и омразното Псе! Веднага!

— Ума си ли загуби, Хлапе? — начумери се боцманът.

— Не аз — разрида се Хлапето. — Тя погуби ума и достойнството си дори! Ти я превърна в... уличница!

— Злохулните ти речи, Хлапе — погледна го капитанът, — са само подправката на попарата от собствени грехове, която скоро ще изсърбаш!

— Предупредих ви аз — изстреля език Псето, — че малкият дрисльо играе копой! Ако не я пуснеш, кълна се, ще ти изгриза гръцмуля!

Хлапето бавно се присламчи към групата на Черепа.

— Време е всеки да си получи заслуженото — погледът му хвърляше мълнии към боцмана. — Ние не сме никакви брат и сестра, а...

Черепа стовари дръжката на кътласа си в тила на Хлапето и то се свлече безмълвно на земята.

— Достатъчно с този театър! — устата му се пенеше по ъгълчетата на сатанинската усмивка. — Можеше да се постараете малко повече и да изберете по-кадърен актьор за пошлото ви представление!

Куката на Пасè Д'Ериш се уви около косата на Йоланда и той я натири в ръцете на отец Мендерес.

— Вдигни си кътласа и я пази като... вярата си! А вие хвърлете оръжията! — обърна се той към капитана. — Само без излишни действия! — пусна рапирата си на земята и бавно вдигна ръце боцманът.

— Кукувица ли ти изпи мозъка, Митс?! — плесна ръце по бедрата си капитанът. — Вдигни си рапирата и ми помогни да им разпоря задниците!

Гал О' Гор забеляза камата, препасана в колана на боцмана и с едно движение я издърпа.

— На умник ли ми се цаниш Крази Михс? — проблясваше злото в жадните му за мъст очи.

— Оръжието, Несъразмерни! — с ироничен нюанс в гласа, подаде куката си напред Пасè Д'Ериш.

Вместо да я закачи на кривия ченгел, капитанът запрати сабята си в краката му и гнусно се изплю върху очуканите му ботуши.

— За глупостта, която така често ви спохожда — избърса уста с ръкава си той, — не пред мен ще отговаряте, непрокопсаници такива, а...

— Пред самия дявол! — довърши Псето, преди да хвърли оръжията си и вдигна ръце.

— Колко сандъка има още? — допря острието на кътласа си Черепа в корема на Йоланда. — Казвай, Мих!

— Зад водната преграда има огромна пещера — посочи каскадата боцманът. — В дъното ѝ са струпани най-малко още 200 такива сандъка.

— Отивам да проверя! — нагази във водата Пааво Коси.

— Чакай! — извика Черепа. — Нека първо видим какво има в сандъка.

— Няма да са картофи — ухили се Пасè Д'Ериш.

— Картофи не — рече Псето, — но проклятието, което ще ви ослепи, е вътре.

— Затвори си плювалника! — хапеше думите треперещата брада на Черепа.

— Марш назад! — изтласка капитана и хората му зад сандъка Гал О' Гор.

— Нека някой от тях да го отвори, Череп — трепереше пред гърлото на Йоланда кътласът в ръката на отец Мендерес. — Проклятието не е игра работа!

— Млък!

Черепа застана пред сандъка, а зад него се струпаха останалите му трима другари. Без много да му мисли, той сграбчи капака и рязко го отвори.

И изведнъж от сандъка бликнаха снопове ослепителна светлина.

— Очите ми! — извика Пасè Д'Ериш.

— Пари, пари! — търкаше очи с юмруци Пааво Коси.

Гал О' Гор докопа лицето на Пасè Д'Ериш и слепешката започна да го опипва.

— Ти ли си, Коси? — попита той.

— Нищо не виждам! — изрева Черепа.

— Къде сте, мътните ви взели? — размахваше пред себе си куката Пасè Д'Ериш, която като по чудо всеки път се разминаваше на косъм от нечие лице.

Погледът на отец Мендерес скачаше от капитана върху неадекватните му другари.

— По дяволите! — захвърли кътласа той и грухтящ като диво прасе се спусна към гората.

Боцманът ритна капака на сандъка с крак, заключи го и закачи ключа на врата си.

— Какво чакате? — рече шепнешката той. — Да грабваме сандъка и да се пръждосваме!

— А проклятието? — попита Псето.

— Скачаме в реката! — рече боцманът.

— Мисля, че някой търчи откъм скалите — посочи нещо в далечината Йоланда.

Всички извърнаха глави, за да видят черната потеря, вдигаща облаци прах.

— Хайде, размърдайте се! — пришпори ги боцманът.

— Ще ви чакам в рая! — скочи в реката капитанът и се понесе с течението.

Боцманът бутна един клон в ръцете на Йоланда и я пусна след капитана. След това двамата е Псето грабнаха сандъка и нагазиха във водата.

— *Gweed luck tae 'ee, ye bliddy glaiks!* (Желая ви късмет, загубеняци такива!) — извика Псето към главорезите, които продължаваха да търкат очи.

— Гнети ме мисълта — присви очи боцманът, — че един от ония, които се носеха към нас... приличаше на самия капитан Суейн.

— Само така ти се е чинило, Боцман.

— Дрехите, походката!

— А забелязваш ли — погледна го Псето, — че не ние държим сандъка, а той държи нас на повърхността?

— Предвид тежестта му, която мисля идва основно от тежките медни орнаменти по него — зажима боцманът, — сандъкът очевидно е конструиран така, че да запази положителната си плавучест в случай на нужда.

— Искаш да кажеш, Боцман, че реката е пътят, по който контето от Бристол е възнамерявал да го изнесе един ден от проклетия остров?

— Именно! — отвърна боцманът. — Даже мисля, че ще се озовем в залива, в който акостирахме.

— А... дали проклятието сполетя онези глупаци?

— Съмнявам се — отвърна боцманът. — Когато ритнах капака, от сандъка паднаха няколко парченца огледала.

— Огледала?

— Мисля, че „съкровището“, каквото и да е то, е скрито под купчина начупени огледала. Вероятно целта им е да отразят слънчевата светлина и запалят умовете на тия, които вярват в проклятия.

— А ти?

— Аз вярвам само в... любовта, Псе.

Черепата пръв хвана измамата.

Докато хокаше себе си и обезумелите си от гняв другари, пред тях, яхнал апокалипсиса, се появи самият капитан Суейн. Придружен от капитана на фрегата и дузина кралски войници, зад гърба му се мяркаха още мръсните лица на Тод Фъштън и Ян Стоунец. Лазейки в краката му, Черепата разказа случилото се преди броени минути и капитан Суейн тутакси се метна във водата.

През това време реката носеше услужливо боцмана и Псето към брега и когато те се озоваха в един открит участък, забелязаха, че до „Рагнарок“ стърчат мачтите на една кралска фрегата. Докато се опитваха да разсъждават върху вероятностите с нея да е акостирал и капитан Суейн, реката ги изхвърли в залива, където ги чакаше лодката им.

— Насам! — махаше с ръце Йоланда.

Двамата грабнаха сандъка и се затичаха по пясъка.

— Ама — вибрираше гласът на Псето, — „Рагнарок“ не е, където го оставихме, Боцман.

— Вероятно заради силния вятър са го преместили в съседния залив — отвърна запъхтяно боцманът.

— И за наш късмет! — добави Псето.

— По-бързо, дявол ви взел! — изропта капитанът. — Да бутнем лодката!

Щом качиха сандъка в лодката, те я издърпаха във водата с дружни усилия. Капитанът пръв се качи в нея и подаде ръка към Йоланда.

— Хайде, госпожице Йо — рече той. — Скачайте на борда и да се пръждосваме от тоя прокълнат остров!

Йоланда отстъпи крачка назад и виновните ѝ очи потърсиха разбиране.

— Всичко мога да обясня! — миглите ѝ не смогваха да отпращат сълзите. — Аз и Исо...

— Не сега е моментът, госпожице Йо — прекъсна я капитанът. — Виждам, че очите ви се умориха да крият тази тайна, но... семейните ви драми не са по-величави от тези на нечий друг живот!

— Корабите не могат да отплават в този щил, но трябва да побързаме — метна се в лодката Псето. — Хайде, скачайте бързо в лодката!

Йоланда прошушна нещо в ухото на боцмана и той кимна в знак на съгласие.

— Спокойствието ти ми нищи нервите на парцали, Митс? — пушеха нажежените думи в устата на капитана. — Не видя ли фрегатата на кралския флот? Нима искаш да нахранят проклетите бубита с нас?

Боцманът започна да тика лодката навътре пред смаяните погледи на другарите си.

— Вода за ден! Без храна и посока! Четирима в едно джоли! — рече той. — Едва ли съдбата ще бъде толкова благосклонна към нас отново!

— Съдбата е една меркантилна кучка, Митс, която не се различава с нищо, от която и да е блудница! — рече капитанът. — В момента, в който ѝ предложиш и пени повече, отколкото струва, тя е готова да лази в краката ти!

— Вие вървете, джентълмени! — закима боцманът. — Аз оставам с Йоланда. Дал съм...

— Изпросено обещание! — припомни му капитанът.

— Всички капитани на кралския флот, патрулиращи из Испански Мейн могат да разпознаят дъщерята на губернатор Дичет — избърса сълзите от бузите ѝ боцманът. — Ще използвам тази възможност, за да я върна у дома!

— Ще ти турят прангите и ще те обесят като куче, Боцман — предупреди го Псето.

— Ще измислим нещо — отвърна с усмивка боцманът.

— Чакай тогава да го сторим по-правдоподобно! — рече капитанът, ровейки в торбата.

Докато боцманът се опитваше да разгадае намеренията на капитана, едно острие проблесна пред очите му и е крещящ пирует отвори люта усмивка на рамото му. Алената кръв рухна по ленените нишки на бялата риза, а капитанът с не по-малко отработено движение от първото заби острието на камата в бедрото му.

— Какво по дяволите те прихваща? — притисна бедрото си е ръце боцмана.

— Госпожице Йо — подхвана капитанът, — вероятно стадото, което тичаше срещу нас е предвождано от капитана на кралската фрегата. Не ми чини ясно какво дирят тук, но изиграйте пред него театро, че Крази Митс се е обърнал срещу кръвожадния капитан Мафо, за да ви избави от сигурна гибел. Това, и влиянието на алчния ви баща, ще го избавят от представлението на наказателния док на Темза.

— Бутайте сега навътре! — провикна се Псето. — Бутайте! Бутайте!

— Дано успеете да се измъкнете! — хвърли ключето в лодката боцманът. — И да пазите сандъка! Изглежда се разминахме с наследството на инките, но убеден съм, в него се крие нещо много ценно!

— Капитане! — усмихваше се през сълзи Йоланда, докато сковано махаше за сбогом. — Дълбоко се надявам, че ще си останем приятели...

— Един човек може да бъде приятел с жена, само ако и той е жена, госпожице Йо! — отвърна капитанът. — Всичко останало е написан провал, защото похотта е тази, която властва в душата на човека.

— Признавам, че владееете изкуството на шегата!

— Но не по-изящно от изкуството на истината, госпожице Йо — заби капитанът греблото във водата и двамата е Псето загребах в такт.

— Наскоро си признахте, че изоставате с цели две бройки от боцмана — сви палеца и кутрето на дясната си ръка тя, за да му покаже останалите три пръста. — Направете ги три!

— Вече съм ви отбелязал в мой уцърб, госпожице Йо — върна им капитанът усмивката. — Един ден пътищата ни пак ще се пресекат, Митс! И тогава, при равен старт, Несъразмерния хубаво ще ти натрие носа!

— Сбогом! — извика боцманът с просълзени очи.

Когато реката изхвърли капитан Суейн на пясъка, лодката вече приличаше на порещ водите делфин. Обладан от гняв той хвърли шапката си на земята и скочи няколко пъти върху нея. Щом погледът му прихвана женската фигура и лежащия в краката ѝ мъж, краката му мигом го понесоха към тях. Малко след това, капитанът на фрегата се появи с войниците си и последва вдълбаните му в пясъка стъпки.

ОСМА ГЛАВА

КРАЯТ НА ПРИКЛЮЧЕНИЕТО

Псето и капитанът гребяха толкова дълго и усърдно, че съвсем изгубиха острова от погледите си. Когато мощните океански течения ги подхванаха, те вдигнаха греблата и се проснаха в лодката, убити от умора. Скоро след това нощта ги приюти под полите си, за да ги скрие от злите очи на деня.

Сутринта пристигна с вик:

— Кептън! Събуди се, дявол го взел!

— Какво става? — надигна глава капитанът. — Какво си се разврякал такъв?

— Кораб на хоризонта!

— Къде? Под какъв флаг е?

— Мяза ми на... арабско корито.

— Нося в себе си таланта бързо да се сприятелявам с арабите, Псе! — изправи се веднага капитанът и замаха с шапката си. — Ехоооооо...

— А... съкровището?

— А по-здравословно ли е отново да се окажем в менюто на някое туземно племе?

— Няма ли да... хвърлим едно око поне?

— За да се курдисаме в лодката аз, ти и... проклятието? За нищо на света, Псе!

— Майната му на съкровището! — свали ризата си Псето и замаха редом с капитана. — Готов съм да го разменя за бутилка ром и печена свинска зурла.

— Чувай сега, Псе! — рече капитанът. — Не бива да надуваме фанфари, че в сандъка има съкровище. Ще кажем, че сме йезуити и че в него държим Божиите писания, които не трябва да бъдат осквернявани от неверни погледи.

— А ако ни... видят сметката! — посърна Псето и се свлече в лодката. — По полята на Цигуларя ли ще се озовем, или ще останем завинаги тук във владенията на Дейви Джоунс?

— И райт и адът са тук на земята, Псе! — спря да маха и седна до другаря си капитанът.

— На земята?

— Нима не е ад, когато грабливите нокти на нещастieto късат кървави съсиреци от душата ти? Когато загубиш близък, без да си му казал сбогом? Когато от семката любов, която си посял, започваш да жънеш... омраза?

— Ад е!

— Нима не е рай, когато видиш усмивката на отрочето си? Когато душата ти се задъхва от щастие по величествената красота на природата? Когато има на кого да промълвиш... обичам те?

— Рай е!

— Виждаш ли? Всичко е...

— Да, но владенията на Дейви Джоунс?...

— Знаеш какво е сняг нали, Псе? — намръщи се капитанът на упорството му.

— *Deen tony snaw-men intae Scotlan'*. (Правил съм много снежни човеци в Шотландия.)

— Когато оформиш от снега топка — престори се, че държи такава пред погледа си капитанът, — ти имаш някаква форма в ръката си, нали? После топлината ти, превръща снежната топка във вода, нещо течено, което просто изтича между пръстите ти. А накрая водата се изпарява и се превръща в пара, нещо, което дори не се вижда.

— Не вдявам, Кептън!

— Живот се нарича това, в което се намираме в момента, Псе, а телата, които обитаваме, са формата, която сме придобили.

— Снежната топка значи... — замисли се Псето.

— Няма значение как изглеждаме, защото ние сме гости на тази земя, а тялото ни е дадено назаем, за да го подложим на пороците, които дяволът ни праща всеки ден.

— Всеки ден, Кептън!

— Съвсем съзнателно слугуваме на това тяло, с цел да избягваме болката и неразположението, за да му даваме наслада. Ако те болят проклетите зъби, няма как да се насладиш на вкуса на салмагундито, ако ти е запушен носът, няма как да се насладиш на аромата на рома, ако ти пицят ушите, няма как да се насладиш на хармонията в музиката, ако ослепееш, няма как да се насладиш на красотата, която

те заобикаля, ако ти е разбито сърцето, няма как да се насладиш на... живота.

— Значи... животът ми...

— Това е отрязъкът от съществуването ти, в който целта е само една, Псе — притежанието. Искаме да притежаваме всичко, а когато имаме всичко, искаме още и още, и още.

— А полята на цигуларя?...

— Няма живот след смъртта! Няма и никакво прераждане, Псе! Ако имаше такова, сега щях да усещам какво съм работил преди. Крал ли, просяк ли, господар ли, слуга?... А аз усещам само това, което съм си Аз, капитан Несъразмерни и не желая никой след мен да бъде мен. Полята на Цигуларя и владенията на Дейви Джоунс са небивалици, измислени от хора целящи да подчинят умовете ни за собствена угода.

— Колко ли има да патя още!?

— Хъм... Една от големите заблуди на мислещия човек, е да си въобразява, че има време за всичко, но... Така както живите води на реката се спускат от върха на планината, минавайки през бързеи, за да заспят след това в блатата, така и животът ти минава през определени етапи, за да стигне дотам, откъдето няма обратен път назад. Това, което не си направил, когато е трябвало да го направиш, няма полза да го правиш, когато вече няма полза да го правиш!

— *Nae baak wey, ye seysi?* (Няма връщане назад, викаш!?)

— Няма!

— Да, но... чичото на баща ми се ожени за първи път чак на 76 години за комшийката си в Инвърнес. Една сочна фуста с 35 години по-млада от него. Даже сватбата се проведе в имението му до гробищата, а гробарите стояха с лопатите, защото го чакахме всеки момент да гушне китките. И когато, няколко седмици след тържеството, на което за първи път пих какаова напитка, дяволът го отнесе, оная шафрантия, дето твърдеше, че между тях цъфтяла любов, узурпира всичките му имоти и пристана на 10 години по-младия от нея коняр на чичо ми. Скапаният дъртофелник! Дори от ушите му извираха мангизи! Господ да му прости греха, че ме научи да пуша, но душата му мира да не види, задето ме остави без пукнато пени!

— Нейният живот още се е спускал по бързея, докато този на чичо ти Юън се е въргалия вече в блатото.

— А този на любовника й клопочел във вира?!...

— Казано живописно, животът е едно прекрасно пътешествие към вечната койка. Когато стигнеш края на своето приключение и се обърнеш назад, какво по-красиво от това да видиш зад гърба си щастливите лица на всички онези прогизнали девиси, които неведнъж си пресушавал, на всички онези дечурлига, на които си подхвърлил пени. Да чуеш ехото от мъдрите си думи, да доловиш аромата на благородните си дела, окачени по просторите на нищетата. Да ти е драго да умреш, Псе!

— Право редиш, Кептън!

— А щом те пременят в дървения костюм и те завият с една каруца пръст, тялото ти започва да губи формата си — червеите превръщат материята в смилаема течност, а душата ти, макар и с мъка си проправя път през сбитата пръст.

— Превръщаш се в пара!

— Вероятно продължаваш да съществуващ, но какви са устоите и ценностите на идното съществуване... не храня интерес, Псе. То вече не е живот! За мен е важно, когато настъпи моментът да ме посетят в земята, да съм изцедил и последната капка сила от това тяло. За какво ми е да предам тялото си в прекрасно здравословно състояние и с добре съхранена цяла външност? — погледна към дървения си крак капитанът. — Да има повече храна за червеите ли?

— Я, бе!

— Всичко, което трябва да сториш, Псе, е да си в хармония с нотите в симфонията на живота. В квинтовия кръг на пороците се крие част от щастието на всеки човек, но внимавай! Не трупей ненужни знания, а само крещящи за глътка въздух впечатления, за да можеш да храниш с тях сетивата си — същите онези, които денонощно се борят да откупят още един ден от проклетия живот.

— Животът е... кучка, Кептън!

— Користна търгашка, Псе!

Псето се изправи и гласът му прониза небесата:

— *Hark me, ye aul fishmonger, ye bliddy bunter! Ye gonny gee's aatheing A pey fer, orr A shaggy yer erse free o'debt!* (Чуй ме, дърта... курво, вулгарна уличнице такава! Ще ми дадеш всичко, за което си плащам, иначе ще те онодя, без да ти дам и пукната пара!)

— Чувай, Псе! — придърпа го капитанът към себе си. — Не знаем на какви дяволи ще попаднем този път, затова лапни тая тел в

устата си и се прави на по-ням и от немия.

Псето понечи да каже нещо, но вместо това, капитанът му набута парче тел в устата и я затвори. След това двамата отново се изправиха и започнаха да махат към приближаващия ги ветроход.

Когато корабът ги доближи, едно въже полетя към лодката. Псето го хвана и започна да го набира към себе си, а капитанът изпрати поглед към бордовата ограда. Там, въоръжени до кокал, стърчаха моряците на кораба. Мургавата им кожа и мустакът, който неизменно присъстваше на всяко едно лице ги отличаваше от ординарните моряци в Атлантика. Облечени в шарени и везани одежди, с тюрбани на главите, те подхвърляха загърляни в мистерия думи.

— Ахой, джентълси! — закашля се капитанът, докато не докара тембър, с който очевидно целеше да внуши респект. — С тия увити чаршафи на главите или сте избягали от някой цирк, или въобще не сте от тези ширини?

— ^{1]}السلام عليكم (Ас-салям-алейкум) — направи небрежен поклон дебелакът, който пъчеше тумбак пред всички. — Ние сме берберски корсари.

— Бъъ... — запъна се Псето.

— Шъъъът — наведе се капитанът към ухото му. — Араби са. В паметта ми още битуват думи от онзи проклет турски такелажник Ерол... Сега ще подредим спасението си, Псе!

Дебелакът се надвеси над лодката.

— Пристигаме чак от Барбария, за да вземем нашия пай от индианското злато, докато испанците не са го изнесли до последната унция. Няма само проклетите англичани да плячкосват препълнените испански галеони и да се бият по гърдите пред крал Джордж III.

— *Sen... bir eşek gibi büyük, bir köpek gibi aç!* (Голям си като магаре и гладен като куче!) — закима капитанът.

— Мисля, че не сте в положение да ме заливате с обиди, еднокраки! — намръщи се дебелакът. — Ако пръдна и мога да ви потопя черупката! — разтrese се от истеричен смях желираната му гуша.

Екипажът му също се включи в забавата.

— Ако настоявате, че сте берберски корсари — кимна капитанът в знак на извинение, — значи не може да не сте настанили спомени за

братята Барбароса — Арудж, Иляс, Исхак и Хизир. Та аз съм техен... далечен наследник. Ако не вярвате, мога да ви покажа, че съм...

— А обрязан ли сте спрямо обичаите?

— Не само, че е играл ножа, ефенди, но и липсващата от мен част е на поклонение в Мека!

Дебелакът го погледна невъзмутимо, грабна един овнешки бут от позлатения поднос, който едно голо до кръста хлапе държеше, и хищните му зъби се забиха в плътта, за да откъснат сочна хапка.

— Голям лъжец сте! — измляскаха мазните му устни. — Братята Барбароса са при Аллах от има-няма 200 години, а всички техни наследници от мъжки род са с червени бради.

— И моята е червена, но в момента е... опушена... А откъде измъкнахте тази... антика? — потупа корпуса на кораба капитанът, все едно тупаше задницата на кобила.

— По борда на тази шебека е крачил самият султан — вледени рязко тона дебелакът, размахвайки бута пред себе си.

— Да, да! — смотолеви капитанът. — А преди това по него се е разхождала Шехерезада!

Пухкавите възглавнички, бухнали изпод диамантените пръстени на дебелака, обърсаха устата му.

— Владеете много лош английски! — намуси се той. — Трудно ви отделям думите? Да не би да сте... грък?

— А вие да не сте се пръкнал в Ливърпул? — попита на свой ред капитанът.

— Когато си отраснал на Касъл стрийт — думите излизаха от устата на дебелака е натъртено хъркане, — няма как да говоря като проклет йоркширец.

— Еничарският корпус?! — изгледа го капитанът.

— Може и да познавате историята, но едва ли умеете да я ухажвате — отвърна дебелакът. — Приех исляма по волята на Аллах! А знанията, усвоени в корпуса на аджами-огланите, ме превърнаха в личност.

— Аха... Увереността ви креци в ушите ми, че вие сте капитанът на шебеката!

— Капитан Вели Бен Дениз или казано по нашенски Дениз реиз — рехавите мустачки на дебелака започнаха да хвърлят гъобеци върху

тънката му горна устна. — Слуга на турския султан Мустафа III, син на султан Ахмед III.

— Капитан Мафо — свали шапката си капитанът с артистичен поклон. — Като близък другар обаче, можете да ме наричате просто капитан Несъразмерни.

Дебелакът отново се надвеси над борда и от устата му заваляха слузести лиги.

— Та каква вяра изповядвате, Несъразмерни? — изправи се той и ръката му отнесе от подноса една голяма сребърна чаша. — Този път подредете думите в правилния ред, за да задушим недоразуменията!

— Йезуити сме — рече капитанът. — Този, немият до мен, е пръв приятел на Исус Христос, а аз съм му роднина по майчина линия.

— Обрязан йезуит! — започна да се гали по корема дебелакът и да се превива от смях. — Мисля, че ако започна да ви изтезвам, ще стане още по-забавно!

— Чувай, капитан Дениз реиз! — извика капитанът. — Имам неустойимо предложение за теб, друже.

— Да го чуем!

— В сандъка се спотайва... безценно съкровище. А това тук е ключът за него — развя го капитанът. — Всичко е твое, ако ни откараш до Тортуга.

Дебелакът махна белия си тюрбан и двама полуголи африканци веднага размахаха към спарената му глава огромни ветрила от паунови пера.

— И какво има в него?

— Пълен е догоре със златни слитъци.

— Освен лъжец и шегобиец, сте и изтънчен шарлатанин, Несъразмерни! — рече дебелакът, прекарвайки още едно топче от броеницата през тлъстите си пръсти. — А има ли кой да плати истински пари за вас?

— О, демони от тъмнината! — възропта капитанът. — Нали това ти втъпявам, берберино, че ако ни откараш на Тортуга, всичкото злато ще е твое.

— Сандъкът и без това вече ми принадлежи, Несъразмерни — езикът на дебелака се плъзна по горната му устна и облиза запотените му ноздри.

— Аааа, не така! — даде знак капитанът и двамата с Псето вдигнаха сандъка, за да го подпрат на борда на лодката. — Не стига, че не умееш да посрещаш гости, а ще се окаже, че с теб не може да се върти и бизнес.

— Щом го вдигате с такава лекота, значи вътре няма злато. А мен друго не ме интересува — нареди нещо на хората си дебелакът и те насочиха пистолетите и пушките си към капитана и Псето.

— Ако ни гръмнеш, сандъкът отлита към дъното на океана, а повярвай, че зад нас се ниже цяла флотилия, която иска да ни го отнеме — наведе се и целуна капака капитанът. — Толкова е ценно съдържанието му, че...

— Пак те питам, Несъразмерни! — острите нокти на дебелака ровеха в пъпа му и скубеха вътъци мъх от него. — Има ли кой да плати достатъчно пари за вас, или още сега да ви сервирам на акулите?

— Каня, капитан Реиз Бен Дениз — отвърна капитанът. — Съдържателка е на кръчмата „Малката русалка“ в Тортуга и ще плати колкото пожелаете. Би дала и последното си пени за любовта на живота си. А именно моята скромна персона!

Капитан Вели Бен Дениз махна с кърпичката си и хората му отдръпнаха насочените към капитана и Псето дула. При второто помахване, двама здравеняци пуснаха въжета, за да ги издърпат на палубата направо със сандъка.

Капитан Мафо тутакси се опита да се пазари с берберския капитан, но дебелакът бързо му окастри мераците. При подаден от него знак, двамата здравеняци ги приспаха с по един удар в тила и ги оковаха в трюма.

* * *

Измина неопределено време, когато нещо в тъмнината се разшава и глухият вой на масивните пранги изкънтя в празния трюм.

— Псе! Съвземи се, мътните те взели! — изпълзя гласът на капитана в мъчително грачене.

— Уъъ... — изломоти Псето.

— О, главата ми! — изстена капитанът. — Колко ли време сме лежали мъртви?!

— Да плюя ли телта вече? — завъргаляха се като парче лой думите в устата на Псето.

— Странно!

— Че сме живи ли?

В отворилата се пауза се чу как телта започна да човърка в устата на катинара.

— Амплитудите на клатене ми подсказват, че нито сме на котва, нито плаваме по вълните — рече капитанът. — На борд сме и дрейфуваме по течението.

— Може просто...

— Плашещо тихо и спокойно е, Псе!

— Сигурно си говорят с Аллаха.

— Чувал съм как се молят мюсюлманите — отвърна капитанът. — Ако го правеха, щеше да се чува, като си блъскат главите в палубата. Нима не забеляза грубите като мечешка лапа мазоли по челата им?

— Значи вече са по койките!

— Ако казваш самата истината, то онзи хипопотам, капитан Бен Вели... Дениз, така щеше да хърка, че ушите ни щяха да кървят.

— Готово! — рече Псето. — Можеш да изхлузиш веригите от краката си.

— Ставай и да ходим да превеждаме кораба, Псе!

— Ама... няма ли да е по-добре да се скрием... в някоя бъчва, докато...

— Спри да нижеш кухи думи! — сгълча го капитанът. — Може да се спотайваме в тъмнината, но не може да се скрием от очите на времето. Хайде!

В дъното на трюма се мержелееше лунната светлина. Тя се процеждаше през пролуките на люка и лазеше по влажните стъпала чак до прогнилия под.

Когато ситните крачки на двамата пленника се умълчаваха, се чуваше само учестеното им дишане и цвърченето на плъховете. Тъкмо когато призрачните им силуети доближиха стъпалата, Псето се препъна в нещо и се изтърколи на пода.

— Помо...

— Шъът! — успя навреме да му запуши устата капитанът.

— Какво по дяволите е това? — попита Псето.

Капитанът хвана два крака, подаващи се в периферията на светлината, и издърпа едно безжизнено тяло със забита във везания елек стрела. Щом я измъкна той помириша острието ѝ и я поднесе пред очите си под сноповете лунен дъжд.

— Познавам тази стрела, Псе! — издърпа той ризата си надолу, за да разкрие безформен белег малко под ключицата си. — Това е печатът, който ми остана от войнственото племе Кариба, докато се опитвах да разменя дарове с тях. Острието е намазано е отровната мъзга от дървото манчинела. Аз изкарах късмет навреме да ми наложат лапа от корените на ароурут като противоотрова, но много мои другари издъхнаха в агония.

— Значи все пак ще умрем! — изскимтя Псето.

— Прехапи език, Псе! — заключи устните си с пръст капитанът. — Интуицията ми говори, че сме във от опасност, но... Вземи му ятагана и ме последвай!

Псето издърпа оръжието от ръката на мъртвия берберин и двамата с капитана запристъпваха към дъното на тесен коридор. Там те се натъкнаха на врата и залепиха ушите си на нея. Открехнаха я колкото да могат да се промушат и ловко се шмугнаха в капитанската каюта. Трептящият пламък на догарящата свещ сякаш си играеше на криеница с провиращия се през пукнатините на прозореца вятър. Гранивият дъх на нечистоплътието се стелеше на слоеве като сива лепкава мъгла. Една от вратичките на бюфета хапеше няколко подали се морски карти. Поднос с мръвки месо и гарафа пълна с прозрачна течност танцуваха по масата в ритъма на кораба.

Сякаш забравил за опасността, Псето метна ятагана встрани и се нахвърли върху храната.

— Умирам от глад? — откъсна парче месо от една плешка и го глътна, без да дъвче. — Ама че лакомство!...

Капитанът взе свещника и поднесе светлината над леглото, за да се вторачи в това, което лежеше на него.

— Вече няма съмнение, че шебеката е претърпяла нападение от индианци, Псе!

Псето спря да мляска и пристъпи до леглото.

— ... Скалпирали са го!!! — изломоти той.

Засъхнали потоци кръв се спускаха между облещените в тавана очи на капитан Вели Бен Дениз. В сърцето му имаше забит овнешки

кокал. На лоените му устни още крещеше ужасът от срещата му със смъртта. Тлъстините на голото му тяло се разливаха в леглото като остатъци от мъртво вълнение.

— Ето какво е станало, докато сме се въргали в безсъзнание, Псе! — отиде до малкото прозорче капитанът и надзърна навън. — Останали без вода и храна, тези дървници са акостирали на някой остров, обитаван от племето Кариба. Индианците вероятно са ги атакували с пирогите си през нощта, както сториха и при моята среща с тях преди много години, и са ги изтрепали до крак. Плячкосали са каквото им трябва, отрязали са въжето на котвата и отново са се скрили в джунглата.

— И сега се носим без посока?

— Залагам си главата, че половината от берберите са мъртви, а другата половина...

— Какво?

— Изядени — отвърна капитанът. — Кариба се славят като племето с най-добрите рецепти за... човешко месо.

— Мили боже! А нас защо са ни пропуснали?

— Защото сме изглеждали по-мъртви и от мъртвородено. Дори и диваците обичат прясна мръвка, Псе!

— Можели са поне да ни скалпират!...

— Кариба скалпират само враговете си. Взели са ни за мъртви, един вид врагове сме на друг, не техни.

— А... — заоглежда се Псето — съкровището ни?...

— Нямам способността да надничам в бъдещето, но сетивата ми подсказват, че то е все още тук на кораба. Кариба се интересуват само от оръжия, а аз дълбоко се съмнявам, че в сандъка е имало... пищови!

— Да си го потърсим тогава!

— Ще го сторим, Псе — улови гарафата капитанът, — но първо довърши вечерята си. Ако се окаже, че греша и на палубата, пременена в балната си рокля, ни чака смъртта, не искам да те изпратя при твоя Свети Петър с празен търбух.

— И аз го чувам как скрибуца — поглади корема си Псето, — и това не е защото съм влюбен, Кептън.

Капитанът облиза устни, след което надигна гарафата. Носоглътката му едва смогваше да пропуска течността, а вените по ръцете му се наляха като черешови коренища.

— Не знам, какво лочат тия бербери, но имам усещането, че някой ми налива лава в гърлото.

— Дай да видя! — изля част от течността в устата си Псето и се задави. — Огън! Изгори ми червата!

— Знай, Псе! Не годините, а изпитанията те правят по-мъдър и смел!

Псето оглозга хрущялите на кокала със злобата на чакал, облиза си пръстите и посегна към друга мръвка.

— Много съм преживял, Кептън!

— Ще използвам тялото си като оръжие, за да разнищя възела на тази история — върна си притежанието на гарафата капитанът и я надигна, за да я пресуши.

— Какво пак си си надумал, Кептън?

— Шибалба! — рече с ирония в гласа капитанът. — Ако сандъкът е на палубата, остави на мен да се справя с това проклятие!

— А ако ослепееш? Аз как ще се...

— Мен такива дребни проклетия не ме ловят, Псе, защото прокобата, което тегне над моята скромна личност е много по-могъща — опита се да прекрачи към вратата капитанът, но коленете му се подгънаха и той залитна върху масата. — Прокобата да бъда Несъразмерния!

— Кептън!

Псето обърса ръце в брича си, подхвана другаря си и двамата напуснаха капитанската каюта. Щом се добраха до стълбите водещи към палубата, капитанът се отскубна от опеката на Псето и залази нагоре по дирята на лунната светлина.

— Чувай, Псе! — рече заваляно той. — Ако нещо се случи с мен, каквото и да е то...

— Ама...

— Първо... предай лично на Каня ето това писмо.

Капитанът бръкна в джоба си, изкара намачкан лист хартия, развя го пред лицето на Псето, след което отново го прибра там, откъдето го извади.

— Очите ти, Кептън, по-червени са и от... — прокара ръка пред погледа му Псето — кървава луна!...

— Чуваш ли ме, дявол те взел, Псе?

— Чувам, Кептън!

— Второ... — гласът на капитана изведнъж се спусна с няколко октави надолу и загуби експлозията си. — Няма второ, Псе! Просто няма второ!

— Няма второ, Кептън!

Капитанът сграбчи желязната халка на люка и прегракналите панти изскимтяха. Тежестта на движенията му го караха да изглежда като човек в края на дните си. Той подаде глава и блуждаещият му поглед залази по палубата.

— О, демони от тъмнината!

— Какво по дяволите... — отстъпи няколко стъпала Псето. — Какво видя?

— Палубата е осеяна със скалпирани берберски трупове, Псе. Платната са спуснати, въжетата на котвата са отрязани. Сандъкът зяпа отворен до гротмачтата, а около него се блещят парчета огледала и се въргалят фъндъци вълна.

— Нашият сандък?! Съкровището!? Вълна!?

— Наближава буря, Псе! — обърна се капитанът и стисна другаря си за рамото. — Стой тук и да не си посмял да тръгнеш подире ми!

Псето заклати глава.

Капитанът се покатери на палубата, олюля се, но успя да установи равновесие и да закрачи към сандъка. Една по-остра вълна обаче връхлетя шебеката на борд, той загуби баланс, изтърколи се и тресна глава във фалшборда. Луната сякаш изпищя в ням ужас и разхвърли облаците около себе си, за да се надвеси над неподвижното тяло.

Тъпият удар стресна Псето и той се сви на кълбо, кръстейки се и с двете ръце.

— *Bein masel agayn, Awmichtie. Ye Dug fae Aiberdeen. Still A byde yer croun-office luggage, richty?* (Пак съм аз, Господи. Псето от Абърдийн. Помниш ме, нали?)

— Няма да ме спреш, животно такова! — промуши се из пукнатините на прогнилата палуба гласът на капитана, за да се гмурне в дълбините на океана.

Залепил длани пред гърдите, Псето не откъсваше поглед от проблясващите през процепите на люка звезди.

— *A ken, Ah'm kinna pyne en eih erse, bit... winna ye gee's ae haun, gin A chum ye, me freen? Aiblins ter ye last time.* (Знам, че съм голяма досада, но... няма ли да ми свършиш една услуга, ако те замоля, друже? Може би за последен път.)

— Ще свърша това, за което съм се пръкнал на този проклет свят — отлепи кървавата си уста от палубата капитанът и разтърси глава, — защото, този който не постига целта си, винаги плаща с честта си!

— *Ye speir masel agayn: Fit eih de'il een ye deen wi yer ain life, Dug? Gin ye drap aaf ye hooks thy day, ye win awa yon warrld wioot nae ae wirthy deed deen, nae ae single trace left. Zatny affa, Dug? Noo... 'tis feart, A are. An geil't tae ye marra A'Il fin' docht tae repone ye: 'At iz affa 'at, Gad.* (Пак ме питаш: Какво по дяволите направи с живота си, Псе? Ако пукнеш днес, ще напуснеш този свят, без да си сторил ни едно достойно дело, без да си оставил ни една-единствена следа след себе си. Не е ли ужасно това, Псе? Сега... вцепенен съм като докер, но ще намеря сили да ти отговоря. Ужасно е, Боже!)

— Ето ме, животе — изправи се капитанът. — Ще забия дървения си крак в задника ти и дори сто урагана няма да могат да ме помръднат.

— *A ain't tryin be braisant, bit A wid sikk tae hiv me ain grog-shop, me ain home, me ain wifie an berrens. Tae deek ye bliddy sun an ging ter me wisses, 'tis aa A wint fae eih mom, noo. A howp, 'tis 'ithin yer pouer, Awmichtie. A dinna doot't. Nae ava, Gad. Nae ava.* (Не ща да ставам нагъл, но ми се ще един ден да въртя собствена дрогерия, да имам дом, да храня жена и дечурлига. Всичко, което ща сега обаче е на сутринта окото ми да види проклетото слънце и да хукна подир мечтите си. Тая надежди, че това е по силите ти, Господи. И не храня съмнения. Ни най-малко, Боже. Ни най-малко!)

— Да — хвана се капитанът за оградата и направи следващите си няколко крачки, — човек може да издърпа душата от тялото си и да избяга от нея, но не може да избяга от покварата на времето. Нито съм се родил алчен, нито пък убиец и лъжец. Ти ме издяла такъв, за да можеш да ме контролираш, но се провали, животе!

— Жив ли си, Кептън? Какво има в проклетия сандък? — започна да муши въпрос след въпрос през пролуката на люка Псето, без да смее да го отвори и погледне.

Капитанът застана пред отворения сандък и дълго време съзерцава съдържанието му. Там, върху легло от вълна, лежеше кристален череп с естествена големина. Той внимателно го извади и го вдигна високо нагоре, за да го огледа с нескрито страхопочитание. В този момент с тих, свистящ звук проблеснаха искри и върховете на мачтите се озариха от огньовете на свети Елмо. Синият оттенък от електрическия заряд сякаш се настани в самия череп, за да разкрие изящната му изработка.

— Да не ослепя и падна във водата? Какво става там, по дяволите? А писмото? Как да го взема сега?

— Черепът на проклятието! — доближи късчето история пред лицето си капитанът. — Госпожица Йо е объркала инките с маите, Псе.

— *Gweed Laird!* (Мили, Боже!) — изпусна дълбока въздишка на облекчение Псето. — *Ye's alive!* (Жив си!)

— И през ум не ми е минавало, че през цялото време сме драпали по следите на нещо много по-ценно от наследството на инките — говореше като изпаднал в транс капитанът. — Когато прекалеше с рома, капитан Анн Ван Сопо често ме привикваше в каютата си и ми разказваше легендата за маите! Мислех, че е някаква негова измишльотина, но кълна се, той нито веднъж не изглеждаше щастлив от купищата злато, които плякосвахме. През цялото време е търсил именно Черепа на проклятието, а добирайки се до тайната му, явно контето от Бристол е решил да извеза прокаженото си име по корицата на човешката история, като му го отмъкне.

— Златен ли е поне?

— Изработен е от един-единствен прозрачен къс планински кристал. Можеш дори да съзреш вътрешните му вени. Безценно, Псе! Нещо извън човешките възможности! Нещо извън нашата реалност!

— И колко ли дублона може да припечелим от него, Кептън? — попита Псето.

— Това е последният от 13-те черепа, който трябва да заеме мястото си в свещения храм в Паленке, за да проговорят и разкрият ужасната си тайна за края на света — върна кристалния череп в сандъка капитанът и старателно го покри с вълна. — Другите дванадесет са притежание на анонимен колекционер, който иска да си купи удоволствието да общува с дявола.

— Ще му одерем кожата, Кептън! Ами... проклятието? — изведнъж ентузиазираният глас на Псето премина в боботене. — Да не ни застиг...

— Проклятие! — прекъсна го капитанът. — Какво по-зловещо проклятие от това да знаеш кога е краят на света, Псе! Право е чула, госпожица Йо, че всеки дръзнал да „види“ съкровището ще ослепее, но не очите, а душата ще загуби способност да вижда озарената от луната пътека към дверите на рая.

— Аз... Такова... — запелтечи Псето.

— В какво би се превърнала любовта, ако краят на света е отбелязан в ума ти е голям и черен кръст? Ще стане ли тя по-чиста или просто... ще се превърне в пепел?! Какво ще стане тогава с мечтите ни?!

— Мечтите ни, Кептън...

Капитанът вдигна глава към луната.

— Ти, приятелко драга, си летописецът на моя скромн живот. Отбележи този ден, като деня, в който думите ми кървят върху белия лист, но в душата ми се роят желаниа за нежност и любов — изкара той писмото от джоба си и го пусна до кристалния череп. — Денят, в който слагам ръката си на гърдите и усещам как сърцето ми все още бие за някой, който ме чака!

— Признавам, че малко попрекалих... — продължи своята изповед Псето. — На острова на човекоядците, Кептън... За обещите... Направо те излъгах, че аз и...

— За да окрадеш историята, Псе, не ти трябва уменията на ловък джебчия, а куражът на наивен хлапак, тичащ през тръните на своите блянове!

Капитанът сложи дузина гюлета в сандъка и след като го заключи, хвърли ключа зад борда.

— ... Ама и ти си го и заслужаваше, Кептън...

Гърдите на капитана се издуха до пръсване и думите полетяха от устата му:

— „*All the world's a stage, and all the men and women merely players; They have their exits and their entrances!*“^[2] („Светът е една голяма сцена, а хората са само актьори. Всеки има своята роля, която трябва да изиграе!“) — изрита той сандъка с дървения си крак, за да прати тайната на кристалните черепи в необятната шир на океана.

— Бог с нас! — прекръсти се Псето.

— За някои, бог е самият дявол, за други — дяволът пък е бог — изтърколи искрящ поглед по златистата лунна пътека капитанът. — Покачи се на върха на света, Псе, вдигни ветрилата и ме откарай при най-безценното съкровище — обятията на моята Каня!

[1] Мирът да е с вас. ↑

[2] Из II действие, VII сцена на „Както ви харесва“ по Уилям Шекспир. ↑

ПРИЛОЖЕНИЕ

РЕЧНИК

А

Агути — бозайник от семейство гризачи.

Абалон — морски охлюв, чиято обвивка е в ярки тюркоазени цветове.

Аджами-оглани — християнски деца обучавани за слуги на високата порта.

Амбразура — отвор в стена за оръжие; бойница.

Аравак — дума, с която испанците наричали туземното население от Западните Индии.

Арак — питие от ферментирали плодове и палмов сок.

Аркебуз — старинно огнестрелно оръжие.

Aqua-vitae — спиртна напитка (водата на живота).

Б

Бакборд — лявата страна на кораба от кърмата към носа.

Бандана — кърпа, която се връзва на главата, за да предотврати влизането на пот в очите.

Баямо — свирепа буря с пороен дъжд, светкавици и гръмотевици.

Берберски корсари — наемници от държави в северна Африка, подчинени на Турския султан.

Бизанмачта — третата мачта от носа към кърмата.

Бом-блинд — най-горното платно на бушприта.

Боцман — моряк, който отговаря за поддръжката на кораба, за неговия такелаж и запасите от храна, вода и материали.

Братята Барбароса — известни берберски корсари, които били рижи и им дали името Барбароса, което на Испански означава „Рижава брада“.

Брашпил — хоризонтален скрипец за вдигане на котвата.

Бриз — вятър, който духа през деня от морето към сушата.

Бригантина — плитко газещ двумачтов ветроходен кораб.

Бушприт — наклонена греда излизаща напред от носа.

Брич — мъжки панталони до коляното или до глезена.

Бурлеска — литературно или музикално произведение, което окарикатурява стила или духа на сериозни творби.

Бутрак — общо название на едри бурени.

Бушел — мярка за количество равна на около 36 литра.

В

Ванти — укрепващи въжета, опънати от върха на мачтите до бордовете.

Вахта — корабно дежурство.

Венера — древноримска богиня на любовта.

Владенията на Дейви Джоунс — дъното на океана, където душите на загиналите моряци отиват в плен.

Вонящи бомби — бомби с неприятна миризма, които се хвърлят в затворените помещения на атакувания кораб.

Възел — единица за скорост равна на една морска миля в час.

Г

Гайдуница — дървена цилиндрична тръба с отвори за пръстите, която се монтира към гайдата.

Галеон — голям кораб с тежко снаряжение (два, три реда топове), използван от Испанския флот за пренасяне на стоки от новия свят.

Галера — голям гребен кораб от средновековието.

Галон — мярка за количество равна на 4.54 литра.

Гарота — инструмент за задушаване.

Грог — алкохолно питие с ром, сок от лайм, тръстикова захар и вода.

Грогерия — кръчма, в която се продава грог.

Гротмачта — втората мачта от носа към кърмата.

Грот-брамсел — най-горното платно на гротмачтата.

Гъли — сгъваема ножка.

Д

Двуглавия змей — две гюлета вързани с верига.

Джентълмени на късмета — пирати.

Джигга — британски народен танц, произхождащ от келтите.

Джоли — малка лодка, която се носи на големите кораби.

Дож — титла на държавен глава на градове-държави.

Дрейфувам — движа се в посоката на вятъра или течението.

Дублон — испанска златна монета.

Е

Едуард Тийч — един от най-свирепите английски пирати, известен повече като Черната брада.

Ж

Железния Джек — тежко 24 фунтово оръдие.

Жустакорпс — вид мъжки жакет дълъг до коляното.

Жълтият Джек — тропическа жълта треска.

З

Закона на Моузес — 39 удара с камшик.

Залива Чесапийк — най-големия естуар на Америка. Намира се на брега на Атлантическия океан до Норфолк.

Западните Индии — островите от Карибския регион.

Заровете на лъжеца — пиратска игра на зарове.

И

Инч — мярка за дължина равна на 2.54 см.

Ирландски ураган — утихнало и спокойно море.

Испаньола — остров от Карибския басейн.

Испански Мейн — испанските владения от устието на река Ориноко до полуостров Юкатан.

Испанско муле — провинилия се яхва гика, и ако успее да се задържи на него за определеното време бива свален, а ако падне във водата се дави.

К

Кабелт — мярка за дължина равна на 183 метра.

Калалу — ястие от риба и зеленчуци.

Канки — индиански хляб, направен от брашно и палмово вино.

Капелан — свещенослужител, който извършва богослужение на кораби, в затвори, болници и т.н.

Капер — морски пират, упълномощен да напада и ограбва корабите на друга държава срещу дял от плячката.

Капок — тропическо дърво.

Картеч — буре пълно е малки метални топчета.

Карукера — (инд.) островът на красивите води.

Кварта — мярка за обем равна на 1.136 литра.

Квартердек — първата надстройка в задната част на кораба.

Квартирмаштер — втория по ранг след капитана. Отговаря за подбора и подялбата на плячката и за спазване на заповедите на капитана.

Квинтал — мярка за тежест равна на 50.8 кг.

Кливер — малко триъгълно платно.

Койка — висящо легло, в кораб; хамак.

Кокоши крака — подострени четирикраки жезла, които както и да паднат винаги едно остава да стърчи нагоре.

Корсар — морски наемници, които плячкосват корабите на вражеските държави основно в Средиземно море.

Кормчия — моряк, който управлява кораба.

Кортик — късо хладно оръжие, подострено от двете страни.

Крават — шалче, което се връзва на врата.

Кравешкия остров — малък остров под остров Испаньола.

Кралският флот — служи на Британската корона, като отговаря за безопасността на морските пътища и залавянето на пирати.

Кракен — митично морско чудовище.

Крюйс — най-горното платно на бизанмачтата.

Кулвертина — ранно далекобойно огнестрелно оръдие.

Куртизанка — жена с леко поведение, която се движи във висшето общество.

Куско — древна столица на империята на инките.

Кърма — задната част на корпуса на кораба.

Кътлас — къса сабя с широко едностранно наточено острие.

Лаг — уред за измерване на дълбочината.
Ландейло — селище в Южен Уелс.
Лафет — опора, на която се поставя оръдието.
Левга — мярка за дължина равна на 4.83 км.
Лейт — град в източната част на Шотландия.
Луидор — френска златна монета.

М

Мантуа — елегантна дамска рокля с маншети по ръкавите.
Марс — площадка за наблюдение на мачтата.
Мортира — артилерийско оръдие с малък калибър.
Мускет — огнестрелно оръжие с дълга цев и дулно зареждане.

Н

Наказателния док в Лондон — пристанищен док на река Темза, където пиратите са били бесени и оставяни да висят дълго време за назидание.

Нарвал — еднорог арктически кит.

Новия свят — наименованието на Америка.

Ножница — метален калъф за поставяне на сабя.

Нок — главната рейка, напречна на мачтата, която държи платното.

О

Олд Бейли — сградата на централния наказателен съд в Лондон.

Орлопдек — най-ниската палуба, тази над трюма.

Оркнейски острови — архипелаг над северна Шотландия.

Огънят на Свети Елмо — електрически феномен, който се получава при голямо напрежение в атмосферата, обикновено като светеща плазма между мачтите на кораба.

П

Паленке — религиозен център на майте, намиращ се в Мексико.

Папагайо — силен североизточен вятър, който връхлита Централна Америка без предупреждение.

Пасат — постоянен вятър, който в северното полукълбо духа от североизток, а в южното от югоизток.

Патареро — малки въртящи се оръдия монтирани по бордовете.

Пени — дребна Английска монета.

Пиброх — келтски боен марш написан за гайда.

Пика — копие с метални върхове дълги до 20 фута.

Пинта — мярка за обем равна на 0.568 грама.

Плавучест — устойчивост при потапяне.

Планшир — ръба на бордовата ограда.

Полята на цигуларя — мястото, на което се пренасят душите на загиналите моряци, в което вечно цари смях и веселие.

Порт Роял — град в Ямайка.

Потене — пиратско наказание, при което провинилият се обикаля около мачтата до изнемога, а останалите моряци го стимулират с хладните си оръжия.

Прекарвам под кила — наказание, при което виновника се завързва и се прекарва през кила от единия до другия борд.

Прокламация — вид официална декларация.

Протокът Мона — протокът, който разделя Испаньола и Пуерто Рико.

Пупдек — най-високата надстройка на кърмата.

Parleyvoo — френски език.

Р

Рагнарок — последното привидение на боговете в Скандинавската митология.

Разпервам орлови криле — провинилият се завързва с разперени ръце и крака вързан за такелажа на кораба.

Разходка по дъската — провинилият се ходи с вързани очи по дъска, закрепена на кораба, докато падне във водата.

Рапира — дълго, тънко и остро хладно оръжие.

Рейд — нападение, атака срещу друг кораб.

Реиз — (араб.) капитан на плавателен съд.

Ромфъсчън — сурови яйца смесени с бира.

Рул — корабно кормило.

Румпел — лост за завъртане на кормилото.

с

Салмагунди — ястие, приготвено от месо и зеленчуци.

Сангрии — вино с подправки и плодове.

Сангрел — платнен чувал пълен с назъбени метални парчета.

Сатурналии — древноримски празник в чест на Бог Сатурн.

Спрут — гигантски октопод.

Спънк — дървена клечка потопена първо във восък, а после в сяр.

Страпато — наказание, при което провинилия се връзва за ръцете и след като се вдигне нагоре се пуска рязко надолу, при което ръцете му могат да изскочат от ставите.

Стрелите на Купидон — оръдието изстрелва снопов изстрел от пръти завързани помежду си с вериги.

т

Тайно — индианско племе, обитаващо островите на Западните Индии.

Такелажник — моряк, който е отговорен за такелажа на кораба.

„Танцувам с Джек Кетч“ — люлея се обесен пред палача.

Топчия — моряк, който отговаря за оръдията на кораба.

Тортуга — малък остров над остров Испаньола.

Трюм — помещение, разположено между дъното и долната палуба.

ф

Файрвах — селище в Южен Уелс, на миля и половина от Ландейло.

Фалина — тънко въже за вдигане на платната

Фалшборд — продължение на бордовата обшивка, бордовата ограда.

Фартинг — дребна английска монета. 1/4 пени.

Фатом — морска мярка за дълбочина равна на 1.82 метра.

Филигран — фина техника за украсение от метални нишки.

Флагмански кораб — главния кораб от флотилията, в който е капитанът.

Флагщок — най-високата част на мачтата.

Флип — топла бира, лимонов сок, джинджифил, захар и сурово яйце.

Фокмачта — първата мачта до носа на кораба.

Формарсел — средното платно на фокмачтата.

Фор-брам-щяг — корабно въже, което крепи фокмачтата.

Форбрамсел — най-горното платно на фокмачтата.

Франсис Дрейк — английски мореплавател, пират и капер.

Фрегата — морска птица хранеща се с риба.

Фрегата — тримачтов боен кораб.

Фунт — мярка за тегло равна на 453.59 грама.

Фут — мярка за дължина равна на 30,48 см.

х

Халфдек — надстройката между кварталдека и пупдека.

Ханджар — по-късо от кътласа хладно оръжие.

Холандски кураж — смелост придобита от изпития алкохол.

ц

Целувам дъщерята на топчията — наказание, при което виновника се връзва за оръдието и бива налаган с камшика.

ч

Чаудър — задушена риба, осолено свинско, бисквити и черен пипер.

ш

Шалупа — едномачтов плавателен съд с надлъжен такелаж.

Шафрантия — лека жена.

Шебека — арабски ветроход с три мачти, две носови с коси ветрила и гротмачта на кърмата.

Шибалба — подземният свят в митологията на маите, управляван от боговете на смъртта.

Ширит — кант, ивица, обшивка.

Шквал — силен порив, обикновено противоположен на посоката на вятъра.

Шхуна — малък двумачтов ветроходен кораб.

щ

Щил — пълно безветрие.

Щорм — морска буря.

Щурман — моряк, който се занимава с навигацията на кораба.

я

Ярд — мярка за дължина равна на 0.914 метра.

В ПРИКЛЮЧЕНИЕТО УЧАСТВАХА:

Мафо — Несъразмерния
Крази Митс — Боцмана
Доди МакСтан — Псето
Ейвън Суейн — Контено от Бристол
Никълъс Рид Чуприс — Големия Ник
Ани Ван Сопо — Неприятния Холандец
Йоланда Дичет — Госпожица Йо
Исидор Бъдъм — Хлапето
Тод Фъштън — Тоди
Йон Арая Сонкяер — Черепа
Донълд Камън — Мистър Камън
Ян Стоунец — Янси
Пасè Д’Ериш — Дери
Паавали Коси — Пааво Коси
Джони Мъндей — Мънди
Вели Бен Дениз — Берберина
Отец Мендерес — Капелана
Гал О’ Гор — Топчията
Каня — Каня
Дик Дичет — Губернатора
Стария Крокс — Стария Крокс

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.